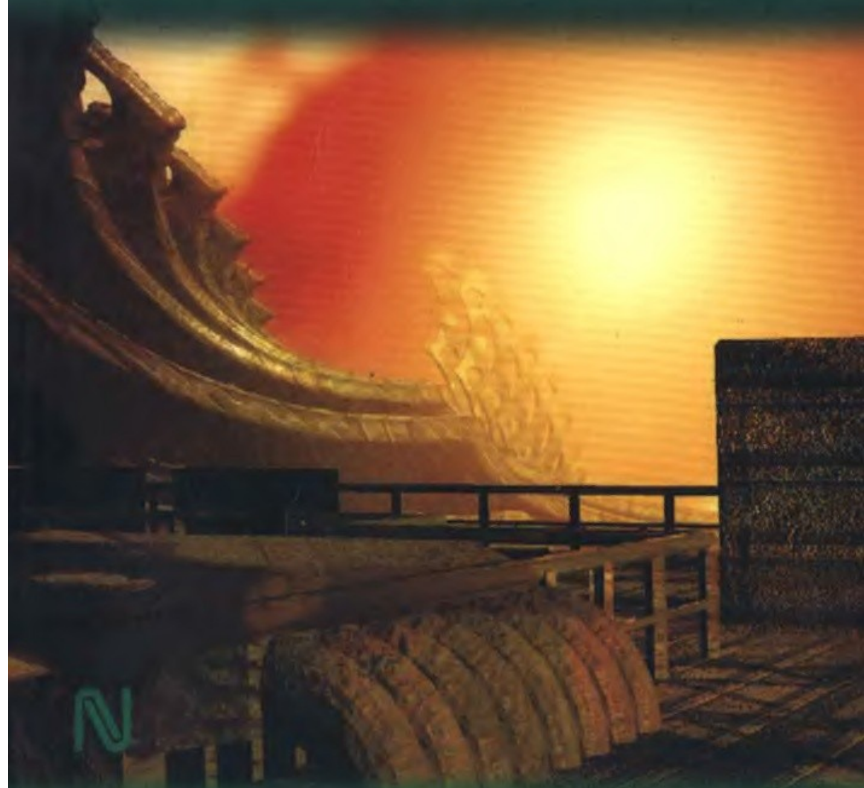
robert charles

Wilson

axa

Continuarea romanului TURBION

c o l e c ţ i a
nautilus
f a n t a s y

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Robert Charles Wilson s-a născut în 1953 în California, dar de la nouă ani s-a mutat în Canada, în 2007 devenind cetăţean canadian.

A debutat cu texte SF în revista *Analog* la mijlocul anilor 70 şi, mai târziu, a colaborat la reviste ca *F&SF, IASFM, Realms of Fantasy* sau *Northern Stars*.

Din 1986 s-a dedicat în întregime scrisului, opera sa numărând până astăzi paisprezece romane, nenumărate povestiri, dar şi prefeţe şi articole critice A primit numeroase premii şi distincţii, dintre care amintim trei Premii Aurora pentru proza scurtă *The Perseids* (1996) şi pentru romanele *Darwinia* (1999) şi *Blind Lake* (2004), Premiul Philip K Dick pentru romanul *Mysterium* (1995), Premiul John W Campbell Memorial (*The Chronoliths*, 2002), Premiul Hugo pentru cel mai bun roman (*Turbion*, 2006), Premiul Theodore Sturgeon Memorial (nuvela *The Cartesian Theater*, 2007). *Axa* este al doilea volum al unei trilogii începute cu *Turbion* şi care se va încheia cu *Vortex* .

robert charles wilson

axa

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea
NEMIRA
Coperta colecţiei Comeliu ALEXANDRESCU
WILSON, ROBERT
Axa / Robert Charles Wilson , trad Ana-Veronica Mircea
Bucureşti Nemira Publishing House, 2010

Robert Charles Wilson
AXIS

Dedicat memoriei doctorului Albert Goldhar şi a Ellei Beautone (Bootie) Goldhar, precum şi familiei pe care au creat-o şi în care m-au acceptat cu generozitate.

Este necesar ca lucrurile să îşi găsească sfârşitul devenind ceea ce le-a fost menit când au sosit pe lume, fiindcă trebuie să se pedepsească unele pe altele şi să-şi ofere unele altora o compensaţie pentru nedreptate, după cum hotărăşte timpul.

Anaximandru

Partea întâi
34 AUGUST

1

În vara celui de-al doisprezecelea an al său – vara în care stelele au început să cadă de pe cer – băiatul Isaac descoperi că putea deosebi estul de vest cu ochii închişi.

Isaac trăia la marginea Marelui Deşert Interior, pe continentul Equatoria, pe planeta care îi fusese anexată Pământului de către fiinţele enigmatice numite ipotetici. Oamenii îi dăduseră planetei o întreagă panoplie de nume grandioase, sau mitologice, sau detaşat ştiinţifice, dar îi spuneau, cel mai simplu, Lumea Nouă, în fiecare dintre cele o sută sau mai multe limbi, sau Equatoria, după cel mai intens colonizat dintre continentele sale. Acestea erau lucruri pe care Isaac le învăţase la ceea ce trecea drept şcoală.

Isaac locuia într-un complex de clădiri din cărămidă şi chirpici, la mare depărtare de cel mai apropiat oraş. Adulţii alături de care trăia preferau să păstreze o distanţă prudentă între ei şi restul lumii.

Erau deosebiţi, în moduri despre care nu-i trăgea inima să vorbească. Şi Isaac era deosebit. Aşa îi spuseseră, de multe ori. Dar el nu era sigur că le dădea crezare. Nu se simţea deosebit. Se simţea, adesea, mult mai puţin decât deosebit.

Adulţii, mai ales doctorul Dvali sau doamna Rebka, îl întrebau uneori dacă se simţea singur. Nu era aşa. Avea cărţi,

avea biblioteca video cu care să-şi umple timpul. Era elev şi învăţa în ritmul lui propriu – constant, deşi nu rapid. În privinţa asta, bănuia Isaac, era o dezamăgire pentru cei care îl aveau în grijă. Dar cărţile, înregistrările video şi lecţiile îi umpleau timpul, iar când nu erau disponibile exista natura din jurul lui, care îi devenise un fel de prieten tăcut şi indiferent: munţii, cenuşii şi verzi şi cafenii, cu pante coborând către câmpia aceea aridă, marginea deşertului din depărtare, imaginea coagulată a stâncilor şi a nisipului. Acolo nu creşteau prea multe, fiindcă ploaia cădea numai în primele luni ale primăverii, şi atunci cu zgârcenie. În albiile secate se zăreau plante informe, cu nume prozaice: castraveţi butoi, lujeri pieloşi. În curtea complexului era o grădină cu plante autohtone, cactuşi ca nişte pene, cu flori violete şi niciodată verde înalte, cu flori ca pânza de păianjen, care extrăgeau umezeala din aer. Un bărbat pe nume Raj iriga din când în când grădina cu o pompă ce ajungea în adâncul pământului şi, în dimineţile acelea, aerul mirosea a apă bogată în minereuri: un miros de fier, răspândindu-se pe kilometri întregi. În astfel de zile, şoarecii de stâncă săpau sub gard şi făceau tumbe caraghioase pe pavajul din dale al curţii.

La începutul verii celui de al doisprezecelea an al său, zilele lui Isaac se scurgeau într-o dulce monotonie, aşa cum se scurseseră întotdeauna, dar tihna aceea somnolentă se sfârşi în ziua sosirii bătrânei.

Se apropia, uluitor, mergând pe jos.

În după-amiaza aceea, Isaac părăsise complexul şi străbătuse o mică distanţă în susul pantei, către un prag de granit care ieşea în afara povârnişului, ca prova unei nave pe o mare de prundiş. Soarele după-amiezii încălzise piatra până la o dogoare pură, cumplită. Apărat de lumina arzătoare mulţumită pălăriei cu boruri largi şi cămăşii albe, din bumbac, Isaac stătea sub buza ieşiturii, unde încă mai era umbră, scrutând orizontul. Deşertul se unduia înălţând valuri de aer fierbinte, de furnal. El stătea singur, neclintit – plutind în arşiţă, un naufragiat pe o plută de stâncă pârjolită –, când apăru femeia. La început era doar un punct pe drumul nepavat ce ducea spre oraşele îndepărtate de unde cumpărau îngrijitorii lui Isaac hrană şi alte lucruri. Înainta cu încetineală, sau aşa părea. Abia după aproape

o oră îşi putu da seama că era o femeie – apoi că era bătrână – apoi că era o femeie bătrână cu o raniţă în spate, că avea picioarele strâmbe şi că înainta cu stăruinţă, făcând paşi mari.

Purta o robă albă şi o pălărie albă de soare.

Drumul trecea prin apropierea stâncii lui, aproape direct pe sub ea, şi Isaac, care nu voia să fie văzut, deşi n-ar fi putut spune din ce motiv, fugi în spatele unui bolovan şi se ghemui când ea ajunse în apropiere, închise ochii şi îşi imagină că simte masivitatea şi greutatea pământului de sub el, cu paşii femeii gâdilând pielea deşertului aşa cum gâdilă o gâză trupul unui uriaş adormit.

(Şi simţi o altă prezenţă, în adâncimea solului, un monstru imens, inert, mişcându-se în somnul lui îndelungat undeva departe, în vest...)

Bătrâna se opri sub pragul de piatră, de parcă l-ar fi putut zări în ascunzătoarea lui. Isaac era conştient de o întrerupere a ritmului paşilor ei târşiţi. Sau poate se oprise cu inocenţă, să soarbă o gură de apă dintr-un bidon. Nu spuse nimic. Isaac rămase extrem de nemişcat, lucru la care se pricepea foarte bine.

Ea îşi reluă mersul. Plecă mai departe, părăsind drumul în locul unde o cărare cotea către complex.

Isaac îşi săltă capul şi se uită în urma ei. Acum era la mai mulţi metri distanţă, iar lumina prelungă a după-amiezii îi desena alături umbra, ca pe o caricatură cu picioare imense. Ea se întoarse imediat ce o zărise, şi ochii părură să li se întâlnească pentru o clipă, iar Isaac se grăbi să se ghemuiască, neştiind dacă fusese văzut sau nu. Era uimit de precizia privirii ei şi rămase ascuns multă vreme, până ce razele soarelui pătrunseră, pieziş, în adâncimea defileurilor dintre munţi. Se ascundea până şi de el însuşi, tăcut ca un peşte într-un bazin al amintirilor şi al ideilor.

Bătrâna ajunse la porţile complexului, intră şi rămase înăuntru. Isaac o urmă înainte să se înnegrească pe de-a-ntregul cerul. Se întrebă dacă avea să-i fie prezentat femeii, poate la masa de seară.

În complex veneau foarte puţini străini. Şi, dintre aceia care veneau, cei mai mulţi veneau ca să rămână.

După ce îşi făcu o baie şi îşi puse haine curate, Isaac merse la cină.

Întreaga comunitate era acolo, toţi cei treizeci de adulţi care se adunau în fiecare seară. Masa de dimineaţă şi cea de prânz erau improvizate, puteau fi luate la orice oră dacă erai dispus să ţi le pregăteşti în bucătărie, dar cina era un efort colectiv, era întotdeauna aglomeraţie, gălăgia era inevitabilă.

Lui Isaac îi făcea de obicei plăcere să-i asculte pe adulţi vorbind între ei, deşi pricepea rareori ceea ce spuneau, cu excepţia discuţiilor banale: cui îi venea rândul să meargă în oraş după provizii, cum putea fi reparat un acoperiş sau cum i se puteau aduce îmbunătăţiri unei fântâni. Fiindcă erau mai ales savanţi şi teoreticieni, conversaţiile adulţilor se orientau cel mai adesea către subiecte abstracte. Ascultându-i, Isaac reţinuse câteva amănunte despre munca lor şi câte ceva despre obiectul ei general. Se discuta întotdeauna despre timp, despre stele şi despre ipotetici, despre tehnologie şi biologie, despre evoluţie şi despre transformare. Deşi discuţiile pivotau de obicei în jurul unor cuvinte pe care nu le înţelegea, acestea aveau ceva rafinat şi elevat. Dezbaterile – era corect ca ipoteticii să fie numiţi fiinţe, entităţi conştiente, sau nu reprezentau altceva decât un proces amplu, lipsit de raţiune? – se încingeau adesea, concepţiile fiind apărate şi atacate de parcă ar fi fost obiective militare. Era ca şi cum, într-o încăpere apropiată, dar inaccesibilă, universul însuşi ar fi fost dezmembrat şi reasamblat.

În seara aceea, murmurele erau ţinute în frâu.

Printre ei se afla o nou-venită: femeia de pe drum.

Aşezându-se cu sfială între doctorul Dvali şi doamna Rebka, Isaac îi aruncă priviri furişe. Ea nu i le întoarse; de fapt, prezenţa lui la masă părea să-i fie indiferentă. Când i se ivi ocazia, Isaac îi studie chipul.

Era chiar mai bătrână decât îşi închipuise. Avea pielea întunecată şi brăzdată de zbârcituri. Ochii ei, strălucitori şi senini, priveau din orbite scheletice, îşi ţinea cuţitul şi furculiţa în degete lungi, fragile.

Palmele îi erau palide. Îşi schimbase hainele de călătorie prin deşert cu altele, mai asemănătoare cu îmbrăcămintea celorlalţi adulţi: blugi şi o cămaşă din bumbac, de un galben deschis. Avea părul rar şi tuns foarte scurt. Nu purta inele sau

coliere. În scobitura unui cot se vedea o bucăţică de vată fixată cu leucoplast: probabil că doamna Rebka, medicul comunităţii, îi luase deja o mostră de sânge. Dar asta i se întâmpla oricărui nou-venit. Isaac se întrebă dacă doamna Rebka avuse de furcă până găsise o venă pe braţul acela mic, plin de tendoane. Se întrebă ce trebuia să descopere analiza sângelui şi dacă doamna Rebka găsise ceea ce căuta.

În timpul cinei, nimeni nu-i dădu nou sositei o atenţie deosebită. Ea se alătură conversaţiei, dar discuţia rămânea superficială, ca şi cum nimeni n-ar fi vrut să dezvăluie vreun secret înainte ca străina să fie pe deplin acceptată, asimilată şi înţeleasă. Doctorul Dvali i-l prezentă pe Isaac abia după ce vasele fuseseră spălate şi pe masa lungă fuseseră aduse mai multe cafetiere.

— Isaac, începu el, şi băiatul fixă stânjenit tăblia mesei, aceasta este Sulean Moi – a bătut cale lungă ca să te-ntâlnească.

Cale lungă? Ce voia să spună? Şi... să-l întâlnească pe el?

— Bună, Isaac, i se adresă nou-venita.

Vocea ei nu era un croncănit răguşit, aşa cum se aşteptase. De fapt, era melodioasă, cu excepţia unui oarecare hârşâit... şi, într-un anumit fel, pe care nu-l putea defini, familiară.

— Bună, îi răspunse el, încă evitând s-o privească în ochi.

— Te rog să-mi spui Sulean, îi ceru ea.

El încuviinţă dând cu prudenţă din cap.

— Sper c-o să fim prieteni, adăugă bătrâna.

Bineînţeles că nu-i povesti imediat despre noua lui abilitate de a identifica punctele cardinale cu ochii închişi. Nu-i vorbise nimănui despre asta, nici măcar severului doctor Dvali sau mai înţelegătoarei doamne Rebka. Se temea de examinările minuţioase care ar fi urmat.

Sulean Moi, care se mută în complex, îşi făcea o îndatorire din a-l vizita în fiecare dimineaţă, după orele de şcoală, dar înainte de prânz. La început, Isaac se temea de aceste vizite. Era timid şi destul de speriat de vârsta înaintată a lui Sulean şi de aparenta ei fragilitate. Dar ea dădea întotdeauna dovadă de

aceeaşi prietenie curtenitoare. Îi respecta tăcerile, iar întrebările ei erau rareori stânjenitoare sau indiscrete.

— Îţi place camera ta? îl întrebă într-o zi.

Pentru că prefera să fie singur, i se dăduse o cameră numai pentru el, o încăpere mică, dar fără nimic de prisos, la etajul al doilea al celei mai mari clădiri, în extremitatea estică. Avea o fereastră cu vedere spre deşert, iar Isaac îşi pusese masa de lucru şi scaunul în faţa acesteia, cu patul pe peretele opus.

Îi plăcea să ţină obloanele deschise noaptea, să lase vântul uscat să-i atingă aşternuturile şi pielea. Îi plăcea mirosul deşertului.

— Eu am crescut în deşert, îi povesti Sulean.

O rază piezişă de soare intră pe fereastră luminându-i partea stângă, un braţ şi pielea pergamentoasă a obrazului şi a urechii. Vocea ei era aproape o şoaptă.

— În deşertul ăsta?

— Nu, nu în ăsta. Dar într-unui care nu se deosebeşte prea mult.

— De ce-ai plecat?

Ea zâmbi.

— Trebuia să merg în alte locuri. Sau cel puţin aşa am crezut.

— Şi ăsta-i locul unde-ai ajuns?

— În cele din urmă. Da.

— Nu am ce să-ţi dau, spuse Isaac, pentru că îi plăcea de ea şi pentru că nu se putea împiedica să fie conştient de lucrurile nerostite aflate între ei.

— Nu aştept nimic, răspunse ea.

— Ceilalţi aşteaptă.

— Chiar aşa?

— Doctorul Dvali şi ceilalţi. Obişnuiau să-mi pună o grămadă de întrebări – cum mă simţeam, ce idei aveam, ce însemnau lucrurile din cărţi. Dar nu le plăceau răspunsurile mele.

În cele din urmă, încetaseră cu întrebările, aşa cum încetaseră să-i mai facă analize ale sângelui, teste psihologice şi teste de percepţie.

— Eu sunt pe deplin mulţumită de tine, aşa cum eşti, spuse bătrâna.

El îşi dorea s-o creadă. Dar era nou-venită, umblase prin deşert cu nonşalanţa unei insecte mergând pe o piatră însorită, intenţiile ei erau vagi şi Isaac încă mai ezita să-i dezvăluie cele mai supărătoare dintre secretele sale.

Toţi adulţii îi erau profesori, deşi unii erau mai răbdători şi mai atenţi decât alţii. Doamna Rebka îl învăţa noţiunile fundamentale de biologie, domnul Fischer îl învăţa geografia Pământului şi a Lumii Noi, domnul Nowotny îi vorbea despre cer, despre stele şi despre relaţia dintre soare şi planete. Doctorul Dvali îl învăţa fizică: plane înclinate, legea descreşterii proporţionale cu pătratul distanţei, electromagnetismul. Isaac îşi amintea cât de uimit fusese când văzuse pentru prima oară un magnet ridicând o lingură de pe masă. O întreagă planetă o trăgea în jos, şi ce era bucăţica aia de piatră căreia îi stătea în putere să inverseze fluxul universal?

Abia începuse să priceapă sensul răspunsurilor doctorului Dvali.

Cu un an în urmă, doctorul Dvali îi arătase o busolă. Şi planeta era un magnet, îi spusese el. Avea un miez de fier care se rotea, de aceea existau linii de forţă, un scut în calea particulelor încărcate electric venite din soare, o polaritate care deosebea nordul de sud. Isaac îl rugase să-i împrumute busola, un model robust, militar, fabricat pe pământ, iar doctorul Dvali îi îngăduise cu generozitate s-o păstreze.

Seara târziu, în singurătatea camerei sale, Isaac pusese busola pe biroul lui, astfel încât vârful roşu al acului să fie pe direcţia literei *N*. Pe urmă închisese ochii şi se învârtise, se oprise şi aşteptase să-i dispară ameţeala. Cu ochii încă închişi, simţise ceea ce îi spunea lumea, îşi intuise locul în ea, descoperise direcţia în care se diminuau o parte dintre tensiunile interioare. Pe urmă îşi întinsese mâna dreaptă şi deschisese ochii, ca să vadă în ce direcţie arăta. Descoperise o serie de lucruri, în cea mai mare parte irelevante.

Repetase experimentul în trei nopţi succesive.

Se pomenise, de fiecare dată, aliniat aproape perfect cu direcţia în care se găsea litera V de pe cadranul busolei.

Pe urmă o făcuse iarăşi. Şi iarăşi. Şi iarăşi.

Nu mai era mult până la ploaia anuală de meteoriţi când se hotărî, în sfârşit, să-i împărtăşească lui Sulean Moi descoperirea sa neliniştitoare.

Ploaia de meteoriţi începea la fiecare sfârşit de august – în anul acela, pe 34. (Lunile din Lumea Nouă fuseseră numite după lunile terestre, deşi fiecare dintre ele dura cu câteva zile mai mult decât omonima sa.) Pe coasta de est a Equatoriei, luna august însemna începutul sfârşitului verii blânde: bărcile părăseau cherhanalele bogate din nord cu ultima lor încărcătură, ca să ajungă înapoi, în Port Magellan, înainte de începerea furtunilor toamnei.

Acolo, în deşert, toamna nu însemna mai mult decât răcirea constantă şi subtilă a aerului nopţilor. Anotimpurile deşertului erau nocturne, aşa i se părea lui Isaac: în majoritate, zilele erau identice, dar nopţile de iarnă puteau fi muşcător şi dureros de friguroase.

Încet, încet, Isaac îi îngăduise lui Sulean Moi să îi devină prietenă. Nu însemna că vorbeau mult, sau despre lucruri deosebit de importante. Sulean părea aproape tot atât de lipsită de grai cum era adesea Isaac. Dar îl însoţea în plimbările printre dealuri şi era mult mai sprintenă decât ar fi părut posibil la vârsta ei: mergea încet, dar putea să se caţere aproape tot atât de bine ca Isaac şi putea sta nemişcată vreme de o oră sau chiar mai mult, atunci când Isaac făcea asta. Nu-i lăsa niciodată impresia că asta ar fi fost o datorie ori o strategie, sau orice altceva mai mult sau mai puţin decât modul ei de a împărtăşi anumite plăceri despre care băiatul bănuise întotdeauna că erau numai ale lui.

Probabil că Sulean nu mai văzuse niciodată ploaia anuală de meteoriţi, de vreme ce îi spusese lui Isaac că sosise în Equatoria de numai câteva luni. Isaac se număra printre fanii evenimentului şi declară că ea trebuia să-l urmărească dintr-un punct avantajos de observaţie. Aşadar – cu permisiunea dată cu inima îndoită de doctorul Dvali, care părea să nu aprobe pe de-a-ntregul purtarea lui Sulean Moi –, în seara zilei de 34 o însoţi pe stânca plată dintre dealuri, stânca de pe care o văzuse pentru prima oară apărând în licărirea de la orizont a soarelui.

Asta se întâmplase pe lumină, dar acum era întuneric. Luna Lumii Noi era mai mică şi se mişca mai repede decât luna Pământului, aşa că, în momentul sosirii lui Sulean şi a lui Isaac

la destinaţie, traversase întregul cer. Amândoi aveau lanterne de mână, ca să-şi lumineze drumul, şi amândoi purtau cizme înalte şi jambiere groase, ca să-i apere de peştii de nisip care se întindeau pe astfel de lespezi de granit atâta vreme cât mai continua să radieze căldura zilei. Isaac cercetă cu atenţie locul şi nu descoperi nicio urmă de viaţă sălbatică. Se aşeză pe piatră cu picioarele încrucişate. Sulean se aplecă încet, dar fără să se plângă, şi se aşeză în aceeaşi poziţie. Avea chipul senin, cu o expresie de aşteptare calmă. Îşi stinseră lanternele şi se lăsară înghiţiţi de beznă.

Deşertul era mai întunecat decât cerul, cerul era presărat cu stele. Nimeni nu le dăduse nume oficiale, cu toate că astronomii le atribuiseră numere de catalog. Pe boltă, stelele erau tot atât de dese ca furnicile dintr-un muşuroi. Fiecare dintre ele era un soare, Isaac o ştia, şi multe îşi împrăştiau lumina asupra unor peisaje inaccesibile şi incognoscibile – poate nişte deşerturi ca acela. Printre stele trăiau lucruri, el o ştia. Lucrurile cu vieţi enorm de lungi şi de încete, în care scurgerea unui secol nu era nimic mai mult decât clipirea unui ochi îndepărtat.

— Ştiu de ce-ai venit încoace, spuse el.

Nu putea desluşi faţa bătrânei în întuneric, ceea ce uşura discuţia, împuţina stângăcia jenantă a unor cuvinte, tot atâtea cărămizi în gură.

— Ştii?

— Ca să mă studiezi.

— Nu. Nu ca să te studiez, Isaac. Studiez mai degrabă cerul decât pe tine, în mod deosebit.

Aidoma tuturor celorlalţi din complex, şi ea era interesată de ipotetici – creaturile nevăzute care rearanjaseră cerul şi pământul.

— Dar din cauza a ceea ce sunt.

Ea îşi lăsă capul pe-o parte, spunând:

— Ei bine, da, de aceea.

El începu să-i povestească despre simţul direcţiei. La început vorbi împleticindu-se, apoi din ce în ce mai sigur de sine când ea îl ascultă fără să-l întrerupă, încercă să anticipeze toate întrebările pe care i le-ar fi putut pune femeia. Când îşi remarcase pentru prima oară acest talent deosebit? Nu-şi putea aduce aminte decât că se întâmplase anul ăsta, cu câteva luni

în urmă, la început doar ca o licărire: de exemplu, îi plăcea să lucreze în biblioteca din complex, fiindcă biroul lui de acolo era orientat în aceeaşi direcţie ca acela din camera lui, deşi nu exista nicio fereastră pe care să privească. În sala de mese, stătea întotdeauna pe latura dinspre uşă a mesei, chiar dacă nu era nimeni de faţă. Îşi mutase patul ca să doarmă instalat mai confortabil, aliniindu-l cu... ei bine, cu ce?

Dar n-ar fi putut spune. Oriunde s-ar fi dus, întotdeauna, avea o direcţie către care prefera să se afle cu faţa atunci când stătea nemişcat. Nu era o constrângere, doar un impuls blând, uşor de ignorat. Exista o direcţie bună spre care să-şi întoarcă faţa şi una mai puţin bună.

— Şi acum eşti cu faţa în direcţia bună? Întrebă curioasă Sulean.

De fapt era. Nu fusese conştient de asta înainte de a-l întreba ea, dar se simţea confortabil pe lespedea aceea de piatră, luându-şi privirea de la munţi şi pierzându-şi-o în interiorul întunecat al continentului.

— Vest, spuse Sulean. Îţi place să stai cu faţa spre vest.

— Uşor către nord-vest.

Gata. Secretul ieşise la lumină. Nu mai era nimic altceva de spus şi o auzi pe Sulean Moi modificându-şi uşor poziţia în tăcere, adaptând-o la duritatea stâncii. Se întrebă dacă era dureros sau stânjenitor să fii atât de bătrân şi să stai pe o piatră tare. Dacă era aşa, ea n-o arăta în niciun fel. Se uita în sus, către cer.

— Ai avut dreptate în privinţa stelelor căzătoare, spuse, după un timp îndelungat. Sunt foarte frumoase.

Ploaia de stele începuse.

Pe Isaac îl fascina. Doctorul Dvali îi povestise despre meteoriţi, care nu erau de fapt stele, ci doar fragmente de rocă sau de praf în flăcări, rămăşiţe ale cometelor străvechi ce se roteau de milenii în jurul soarelui Lumii Noi. Dar explicaţia nu făcuse altceva decât să sporească fascinaţia. Simţea în acele lumini efemere legile geometriilor antice, vectori puşi în mişcare cu mult înainte de formarea planetei (sau înainte de construirea ei de către ipotetici), ritmuri elaborate pe durata unei vieţi, sau a mai multor vieţi, sau pe durata vieţii unei specii. Scânteile zburau, traversând zenitul, de la est către vest, în timp ce Isaac asculta, în interiorul său, murmurele nopţii.

Se simţi mulţumit astfel, până când Sulean se ridică brusc, privi curioasă către munţii din spatele lor.

— Uite... ce e acolo? Arată de parcă tocmai s-ar prăbuşi ceva.

Ca o ploaie luminoasă, ca şi cum o furtună ar fi coborât prin albiile înalte ale unei cumpene a apelor – aşa cum se întâmpla câteodată, dar strălucirea aceea nu era a unui fulger; era difuză, persistentă.

— E normal? întrebă ea.

— Nu, răspunse Isaac.

Nu. Nu era nicidecum normal.

— Atunci poate-ar trebui să ne întoarcem.

Isaac dădu din cap, neliniştit. Nu se temea de ceea ce se apropia – ei bine, o „furtună”, dacă asta era – însă avea o semnificaţie pe care nu i-o putea explica lui Sulean, o legătură cu prezenţa tăcută ce sălăşluia sub Rub al-Khali, Cuadrantul Pustiu din vestul îndepărtat, cu care se acorda busola lui personală.

Făcură cale întoarsă spre complex în ritm rapid, nu chiar în fugă, fiindcă Isaac nu era sigur că o făptură părând atât de fragilă ca Sulean putea să alerge, în timp ce crestele muntoase din est erau mai întâi dezvăluite şi apoi ascunse de noi valuri ale acelui neobişnuit nor luminos. În momentul când ajunseră la poartă, ploaia de meteoriţi era pe de-a-ntregul ascunsă de acel nou fenomen; din cer începu să curgă un fel de praf, şi raza lanternei lui Isaac tăia o brazdă de lumină din ce în ce mai firavă. Băiatul se gândi că substanţa aceea căzătoare ar fi putut fi zăpadă – dar Sulean spuse că nu, nu era nicidecum zăpadă, era mai degrabă cenuşă. Avea un miros foarte urât, sulfuros.

Ca stelele moarte, în cădere, se gândi Isaac.

Doamna Rebka îi aştepta la intrarea principală a complexului şi îl trase pe Isaac înăuntru strângându-l atât de tare încât îl duru. El îi adresă o privire şocată, plină de reproş: doamna Rebka nu-l mai făcuse niciodată să sufere, niciunul dintre adulţi n-o mai făcuse. Ea îi ignoră expresia feţei şi îl strânse la piept cu putere, îi spuse că îi fusese teamă că s-a pierdut în această, în această...

Cuvintele potrivite refuzară să-i ajungă pe buze.

În sala comună, doctorul Dvali asculta la un aparat de radio cuplat la Port Magellan, metropola de pe coasta de est a

Equatoriei. Semnalul era retransmis peste munţi cu ajutorul aerostatelor şi era intermitent, le explică el adulţilor adunaţi, dar aflase că marele oraş era martorul aceluiaşi fenomen, căderea unei substanţe asemănătoare cu cenuşa, care se aşternea pretutindeni, şi, pe moment, nu exista nicio explicaţie. O parte a locuitorilor din Port Magellan începuseră să intre în panică. Pe urmă emisia se întrerupse definitiv, sau aerostatul de retransmisie îşi încetă funcţionarea.

În timp ce adulţii stăteau de vorbă, Isaac se duse în camera lui, ascultând îndemnul doamnei Rebka.

Nu se culcă, nu-şi putea imagina că ar fi fost în stare s-adoarmă. Se aşeză în schimb în faţa ferestrei, unde nu era nimic de văzut, cu excepţia unui gri perforat de tunele prin care lumina de deasupra capetelor sângera peste căderea de cenuşă, şi ascultă sunetul vidului – o tăcere care părea totuşi să-i vorbească, o tăcere scăldată în înţelesuri.

2

În după-amiaza zilei de 34 august, Lise Adams îşi conducea maşina către micul aerodrom rural simţindu-se rătăcită, simţindu-se liberă.

Era un sentiment pe care nu şi-l putea explica nici măcar sie însăşi. Poate era de vină vremea, se gândi.

De-a lungul coastelor Equatoriei, sfârşitul lunii august era inevitabil călduros, adesea insuportabil, dar în ziua aceea dinspre ocean sufla blând briza, iar bolta era de un albastru-indigo pe care ajunsese să-l asocieze cu Lumea Nouă, mai profund şi mai autentic decât pastelul murdar de pe cerul Pământului. Însă vremea fusese excelentă timp de mai multe săptămâni, frumoasă, dar fără nimic remarcabil. Liberă, îşi

spuse ea, da, absolut: o căsătorie în urma ei, o *decree nisi*[1] proaspăt emisă, o legătură nechibzuită dezlegată... şi, în faţa ei, bărbatul care jucase un rol în privinţa dezlegării. Ba chiar cu mult mai mult decât atât. Un viitor rupt de trecutul ei, o întrebare dureroasă planând la limita unui răspuns.

Şi rătăcind, literalmente rătăcind: până atunci nu mai parcursese drumul acela decât de două ori.

La sud de Port Magellan, metropola unde închiriase un apartament, coasta se aplatiza într-o câmpie aluvionară care fusese lăsată la dispoziţia fermierilor şi a industriei uşoare. În mare parte era încă sălbatică, un soi de prerie unduitoare năpădită de ierburi ca nişte pene, de pajişti ce se spărgeau, aidoma valurilor, de piscurile lanţului muntos de pe coastă. Începu în curând să vadă aeronave de mici dimensiuni venind şi plecând de pe aerodromul Arundji, destinaţia ei. Erau aeroplane mici, aeronave pentru zone împădurite, fiindcă pistele de pe Arundji erau prea scurte pentru un avion mare. Aparatele de zbor aliniate pe aerodrom erau hobby-uri ale bogaţilor sau instrumente de lucru ale săracilor. Dacă voiai să închiriezi un hangar, să iei parte la o excursie în defileurile îngheţate sau să ajungi în mare grabă la Pârâul Oaselor sau la Mormântul lui Kubelick, veneai la Arundji. Şi, dacă erai destul de isteţ, înainte de a face oricare dintre aceste lucruri i te adresai lui Turk Findley, care îşi câştiga existenţa închiriindu-şi avionul şi serviciile de pilot la preţ redus.

Lise mai zburase o dată cu Turk. Dar nu se afla acolo ca să angajeze un pilot. Numele lui ieşise la lumină fiindcă avea o legătură cu fotografia pe care o purta Lise cu sine, într-un plic maro, acum înghesuit în torpedoul maşinii.

Opri pe pietrişul parcării de la Arundji, coborî din maşină şi rămase în picioare, ascultând zumzetul insectelor în căldura după-amiezii. Pe urmă se îndreptă spre uşa din spatele hangarului cavernos, cu acoperiş de tablă – arăta ca un grajd de vite modificat – ce îi servea aerodromului Arundji drept terminal pentru pasageri. Turk se ocupa de afacerile lui într-un colţ al acelei clădiri, cu consimţământul lui Paul Arundji, proprietarul, care primea în schimb o parte din profituri. Pilotul îi povestise asta, când avuseseră timp să stea de vorbă.

Nu exista niciun fel de barieră de securitate.

---

[1] Hotărâre judecătorească de divorţ (n. tr.).

Turk Findley lucra într-o nişă cu trei pereţi, înghesuită în capătul de nord al clădirii, iar ea intră pur şi simplu şi îşi drese glasul, în loc de o bătaie în uşă.

Bărbatul stătea în spatele biroului, completând ceea ce părea să fie un set de hârtii pentru Guvernul Provizoriu al Naţiunilor Unite – se vedea sigla albastră din partea de sus a paginii. Caligrafie o ultimă semnătură şi îşi ridică ochii.

— Lise!

Zâmbetul lui era sincer şi dezarmant. Nicio acuzaţie, niciun de-ce-nu-mi-ai-răspuns-la-telefoane.

— Ăă, eşti ocupat? spuse ea.

— Par ocupat?

— Se pare că ai de lucru oricum.

Era cât se poate de sigură că el avea să lase bucuros deoparte orice problemă neesenţială dacă i se oferea şansa de a o vedea: o şansă pe care nu i-o mai oferise de multă vreme. Bărbatul ocoli biroul şi o îmbrăţişă, cast, dar sincer. Ea fu cuprinsă de o scurtă tulburare când îi simţi mirosul atât de aproape. Turk avea treizeci şi cinci de ani, fiind cu doisprezece ani mai bătrân decât Lise şi cu treizeci de centimetri mai înalt. Ea încercă să nu se lase intimidată.

— Hârţogăraie, spuse el. Dă-mi o ocazie s-o ignor. Te rog.

— Bine, încuviinţă ea.

— Spune-mi măcar dacă e vorba de afaceri sau de plăcere.

— De afaceri.

El dădu din cap.

— Bine. Sigur. Spune destinaţia.

— Nu, adică... afacerile mele, nu ale tale. Aş vrea să discutăm despre ceva, dacă eşti de acord. Poate la cină? Dacă fac cinste?

— Aş fi încântat să merg la cină. Dar plătesc eu. Şi nu-mi pot imagina cum te-aş putea ajuta să-ţi scrii cartea.

Lise fu încântată fiindcă el îşi amintea ce-i spusese despre carte. Deşi nu exista niciuna. O aeronavă se apropie încet de un hangar aflat la câţiva metri depărtare şi zgomotul trecu prin pereţii subţiri ai biroului lui Turk ca printr-o uşă deschisă.

Lise se uită la cana de ceramică de pe masa de lucru şi văzu cum se spărgea în vălurele concentrice suprafaţa uleioasă a unui lichid care era, probabil, cafea făcută cu ore în urmă.

— De fapt, mă poţi ajuta foarte mult, spuse, când zgomotul se atenuă, mai ales dacă e posibil să mergem într-un loc mai liniştit...

— Sigur. O să-mi las cheile la Paul.

— Aşa, pur şi simplu? Stilul în care făceau afaceri oamenii de la frontieră continua s-o uimească fără încetare. Nu te temi c-o să pierzi vreun client?

— Clienţii pot lăsa un mesaj. Mă întorc mai devreme sau mai târziu. Oricum, săptămâna asta nu merge prea grozav. Ai venit la momentul potrivit. Ce zici de Harley's?

Harley's era unul dintre cele mai bine cotate restaurante în stil american din Port.

— Nu-ţi poţi permite cina la Harley's.

— Cheltuieli de afaceri. Am şi eu o întrebare pentru tine, ia asta în consideraţie. Spune-i schimb în natură.

Ce-o fi însemnat şi asta. Ea nu putu spune decât „în regulă”. Cina la Harley's era, în acelaşi timp, mai mult şi mai puţin decât se aşteptase. Condusese până la aerodrom presupunând că o întâlnire era mai bogată în semnificaţii decât o convorbire telefonică, după tot timpul care trecuse de la ultima lor conversaţie. Un soi de scuză nerostită. Dar dacă el avea resentimente din cauza întreruperii relaţiei (şi nici măcar nu mai era o „relaţie”, poate nici măcar o prietenie) nu o arăta în niciun chip. Lise îşi reaminti că trebuia să se concentreze asupra muncii.

Asupra adevăratului motiv pentru care se afla acolo. Asupra pierderii inexplicabile care deschisese o prăpastie în viaţa ei cu doisprezece ani în urmă.

Maşina lui Turk se afla la aeroport, aşa că stabiliră să se întâlnească la restaurant peste trei ore.

Trafic favorabil. În Port Magellan, prosperitatea însemnase mai multe maşini, şi nu doar micile vehicule utilitare sud-asiatice sau scuterele pe care le conducea toată lumea. Traficul era dens în zona docurilor şi Lise parcurse cea mai mare parte a drumului înghesuită între două semitrailere, dar reuşi să ajungă la restaurant la timp. Parcarea de la Harley's era aglomerată, lucru neobişnuit într-o seară de miercuri. Mâncarea era acceptabilă, dar lumea plătea în plus pentru privelişte:

restaurantul se afla pe culmea unui deal care domina oraşul. Port Magellan fusese construit, din motive evidente, în cel mai mare liman natural de pe coastă, în apropierea Arcadei care unea planeta cu Pământul. Dar în zonele sale joase, uşor accesibile, se îngrămădiseră prea multe clădiri şi oraşul se extinsese pe terasele amenajate pe dealuri. Cea mai mare parte fusese înălţată în grabă, fără să se ţină cont de legile de construcţie pe care încerca să le impună guvernul provizoriu. Harley's, o clădire numai din lemn autohton şi panouri de sticlă, era o excepţie.

Lise îşi spuse numele şi aşteptă o jumătate de oră la bar până când maşina veche a lui Turk tuşi în parcare. Îl privi pe fereastră încuind vehiculul şi apropiindu-se de intrare cu paşi mari, prin întunericul din ce în ce mai pronunţat al amurgului. Bineînţeles că nu era atât de bine îmbrăcat ca obişnuiţii restaurantului, dar personalul îl recunoscu şi îl întâmpină cu braţele deschise: Lise ştia că îşi întâlnea adesea clienţii acolo şi, imediat ce i se alătură, chelnerul îi conduse într-un separeu în formă de U, lângă o fereastră. Toate celelalte mese din preajma geamurilor erau ocupate.

— Un loc popular, spuse ea.

— În seara asta, da, răspunse el şi adăugă, când ea îl privi fără nicio expresie: Ploaia de meteoriţi.

Oh. Corect. Lise uitase. Stătuse în Port Magellan mai puţin de unsprezece luni, după măsurătoarea locală a timpului, ceea ce însemnă că scăpase ultima ploaie de meteoriţi. Ştia că era un fenomen important, că în jurul său se înfiripase un soi de Mardi Gras neoficial şi îşi amintea evenimentul din acea parte a copilăriei pe care şi-o petrecuse acolo – o paradă celestă spectaculoasă, declanşată cu o precizie de ceasornic, pretextul ideal pentru petrecere. Dar ploaia îşi atingea apogeul abia în a treia noapte. Seara aceea nu era decât începutul.

— Dar ne aflăm în locul potrivit ca să-i vedem debutul, spuse Turk. Peste două ore, când întunericul va fi deplin, vor stinge luminile şi vor deschide uşile alea mari, care dau în patio, pentru ca toată lumea să poată privi nestingherită.

Cerul era de un indigo strălucitor, limpede ca apa îngheţată, deocamdată fără niciun semn prevestitor al meteoriţilor, iar oraşul se întindea mai jos de restaurant, ascuns cu graţie sub strălucirea apusului. Lise zărea pâlpâirea focurilor

mulţimii de rafinării din zona industrială, siluetele moscheilor şi ale bisericilor, panourile luminoase înşiruite de-a lungul Rue de Madagascar, făcând reclamă filmelor hindi, pastei de dinţi din ierburi (în limba farsi[1]) şi lanţurilor de hoteluri. Vasele de croazieră din port începeau să-şi aprindă luminile, pregătindu-se pentru noapte. Era încântător, dacă aveai o înclinaţie către frumuseţe. Cândva ar fi spus exotic, dar spectacolul n-o mai frapa într-un asemenea mod.

Îl întrebă pe Turk cum îi mergeau afacerile.

El ridică din umeri.

— Îmi plătesc chiria. Zbor. Cunosc oameni. Nu e nimic mai mult decât atât, Lise. N-am o misiune în viaţă.

Spre deosebire de tine, părea să insinueze. Ceea ce îi conduse direct la motivul pentru care luase legătura cu el. Chelnerul îşi făcu apariţia, aducând apă cu gheaţă, tocmai când Lise întindea mâna către geanta ei. Abia dacă aruncă o privire asupra meniului, dar comandă paella[2] făcută cu fructe de mare din zonă şi asezonată cu şofran din import. Turk ceru un biftec nu prea uscat. Cu nu mai mult de cincisprezece ani în urmă, cel mai des întâlnit animal terestru de pe Equatoria fusese bivolul indian.

Acum puteai cumpăra carne proaspătă de vită.

Chelnerul se îndepărtă agale şi Turk spuse:

— Ştii, ai fi putut să telefonezi.

De când fuseseră ultima oară împreună – în timpul expediţiei ei în munţi şi al puţinelor întâlniri stânjenitoare pe care şi le dăduseră apoi – el îi telefonase de vreo câteva ori. Lise îi răspunsese sunându-l la început cu înflăcărare, apoi numai de formă; pe urmă, după ce se instalase sentimentul de vinovăţie, n-o mai făcuse deloc.

— Ştiu, îmi pare rău, dar ultimele două luni au fost foarte aglomerate pentru mine...

— Vorbesc despre ziua de azi. Nu era nevoie să baţi tot drumul până la Arundji doar ca să stabileşti o întâlnire la cină. Puteai să dai telefon.

— M-am gândit că dacă aş fi sunat ar fi fost, ştii, impersonal.

El nu spuse nimic. Ea adăugă, cu sinceritate:

---

[1] Limba vorbită în Persia (Iran), în toate formele sale antice (n. tr.).
[2] Orez cu carne şi/sau legume (n. tr.).

— Cred că voiam să te văd mai întâi. Să mă asigur că eşti încă bine.

— Acolo, în sălbăticie, regulile sunt altele. Şi tu o ştii, Lise. Există lucruri de acasă şi lucruri de departe. Am presupus că noi trebuie să fi fost...

— Ceva de departe?

— Păi, mi-am închipuit că aşa voiai tu să fie.

— E o diferenţă între ceea ce vrei şi ceea ce e util.

— Vorbeşte-mi despre asta. El zâmbi cu tristeţe. Cum merg lucrurile cu tine şi Brian?

— S-a terminat.

— Serios?

— Oficial. Definitiv.

— Şi cartea aia la care lucrezi?

— Documentarea merge greu, nu scrisul.

Nu scrisese niciun cuvânt, n-avea să scrie niciodată vreunul.

— Dar de-asta te-ai hotărât să rămâi.

În Lumea Nouă, voia el să spună. Ea dădu din cap.

— Şi ce se-ntâmplă când e gata? Te-ntorci în State?

— E posibil.

— Ciudat, spuse el. Oamenii vin în Port din tot soiul de raţiuni. Unii găsesc motive să rămână, alţii nu. Cred că traversează pur şi simplu o anumită linie. Cobori de pe vapor pentru prima oară şi îţi dai seama că eşti, literalmente, pe o altă planetă – aerul miroase altfel, apa are un alt gust, luna n-are mărimea corectă şi se înalţă prea repede. Ziua e împărţită tot în douăsprezece ore, dar o oră durează mai mult. După câteva săptămâni, sau după câteva luni, oamenii ajung să fie dezorientaţi, la un nivel mai mult sau mai puţin profund. Aşa că fac stânga-mprejur şi pleacă acasă.

Sau se grăbesc să se stabilească într-un loc şi încep să se simtă normal. Atunci se răzgândesc în privinţa întoarcerii în oraşele ca nişte muşuroaie de furnici, la aerul viciat, la oceanele infectate şi la toate acele lucruri pe care obişnuiau să le considere de la sine înţelese.

— De-asta eşti tu aici?

— În parte, cred că da, răspunse el. Sigur.

Mâncarea comandată sosi şi, pentru o vreme, mâncară fără să discute despre nimic deosebit. Cerul se întunecă, oraşul

începu să strălucească, chelnerul se întoarse să cureţe masa. Turk comandă cafea.

Lise îşi adună curajul şi întrebă:

— Vrei să te uiţi la o fotografie, în interesul meu? Înainte de a fi stinse luminile.

— Sigur. Ce fel de fotografie?

— A cuiva care s-ar putea să-ţi fi fost client, pentru un zbor. E posibil să se fi întâmplat cu câteva luni în urmă.

— Te uiţi la declaraţiile despre pasagerii mei?

— Nu! Adică, nu eu.., completezi declaraţii pentru Guvernul Provizoriu, nu?

— Despre ce e vorba, Lise?

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot explica acum. Vrei să te uiţi mai întâi la fotografie?

El se încruntă.

— Arată-mi-o.

Lise îşi luă geanta în poală şi scoase plicul.

— Dar spuneai că vrei să-mi ceri şi tu o favoare...

— Începe tu.

Ea îi întinse plicul pe deasupra feţei de masă din olandă. El scoase fotografia. O privi fără să-şi schimbe expresia feţei. În cele din urmă spuse:

— Să presupun că e însoţită de o poveste?

— A fost făcută de o cameră de supraveghere, pe docuri, la sfârşitul anului trecut. Imaginea a fost mărită şi accentuată.

— Ai acces şi la fotografiile descărcate din camerele de supraveghere?

— Nu, dar...

— Deci ai primit astea de la altcineva. Unul dintre prietenii noştri de la consulat. Brian sau un coleg de-ai lui.

— Nu pot intra în amănunte.

— Poţi măcar să-mi spui de ce eşti curioasă în privinţa... Arătă imaginea cu un gest. Unei femei bătrâne?

— Ştii că încerc să le iau interviuri oamenilor care au avut ceva în comun cu tatăl meu. Bătrâna se numără printre ei. Mi-ar plăcea să intru în legătură cu ea, ar fi ideal.

— Ai un motiv anume? Adică, de ce tocmai femeia *asta* ?

— Păi... nu-ţi pot da amănunte.

— Concluzia pe care o trag de aici este că toate drumurile duc înapoi, la Brian. De ce-l interesează femeia asta?

— Brian lucrează la Departamentul Securităţii Genomice. Eu nu.

— Dar cineva aici de faţă îţi face favoruri ţie.

— Turk, eu...

— Nu, n-are importanţă. Nu întreba, nu povesti, corect? Cineva ştie, evident, că am dus această persoană cu avionul. Ceea ce înseamnă că altcineva, în afară de tine, vrea s-o găsească.

— E o deducţie logică. Dar nu te rog în numele altcuiva. Ce preferi să le spui sau să nu le spui celor de la consulat e treaba ta. Ce-mi spui mie rămâne numai pentru mine.

El o privi ca şi cum i-ar fi cântărit afirmaţia. Dar, se întrebă Lise, de ce ar fi avut încredere în ea? Ce făcuse ea ca să i-o inspire, în afara faptului că se culcase cu el în timpul unui weekend neobişnuit?

— Da, spuse el într-un târziu. Am dus-o cu avionul.

— În regulă, îmi poţi povesti ceva despre ea? Unde e, despre ce-a vorbit?

Turk se lăsă pe spătarul scaunului. Adeverindu-i predicţia, luminile din restaurant începură să pălească. Doi chelneri traseră glasvandul care despărţea sala interioară de mese de patio. Cerul era înstelat şi adânc, uşor decolorat de luminile din Port şi, cu toate astea, mai bine conturat decât îl văzuse Lise vreodată în California. Oare începuse ploaia de meteoriţi?

Ceea ce văzu îi crea impresia câtorva străfulgerări strălucitoare de-a lungul meridianului.

Turk nu le acordă nici măcar o privire.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

— Nu-ţi cer să violezi vreun secret. Doar...

— Ştiu ce-mi ceri. Şi probabil nu e lipsit de raţiune. Dar trebuie să mă gândesc la asta, dacă e în regulă din punctul tău de vedere.

— Foarte bine. Lise nu putea împinge lucrurile mai departe. Dar ai pomenit ceva despre un schimb în natură.

— Sunt doar curios într-o anumită privinţă – mă gândeam că poate-ai prins o vorbă sau două de la sursele alea despre care nu vrei să discuţi. Arundji a primit în dimineaţa asta o notă scrisă de la departamentul de înregistrări ale zborurilor din Guvernul Provizoriu. Am completat un plan de zbor pentru vestul îndepărtat şi, dacă nimic altceva nu s-ar fi schimbat, aş fi

fost în avion în după-amiaza asta, la sosirea ta. Însă au interzis zborul. Aşa că am dat telefoane, încercând să aflu ce se-ntâmplă. Se pare că nimănui nu îi e permis în zboare în Rub al-Khali.

— Cum aşa?

— N-au spus.

— Interzicerea asta a zborurilor e temporară?

— Uite o altă întrebare la care n-am primit niciun fel de răspuns.

— Cine a impus-o? Sub ce autorizaţie?

— Nimeni din GP nu recunoaşte nimic. O duzină de departamente m-au trimis de la unul la altul, şi aşa au păţit toţi piloţii afectaţi de povestea asta. Nu spun că ar fi ceva de rău augur, dar e oarecum surprinzător. De ce să transforme partea de vest a continentului într-o zonă interzisă traficului aerian? Încă se mai efectuează zboruri regulate către şi dinspre zonele petrolifere concesionate, şi pe traseu nu dai de nimic altceva în afară de stânci şi nisip. Acolo merg amatorii de excursii şi de pustietăţi – ei sunt clienţii mei. Nu-nţeleg ce se petrece.

Lise îşi dorea cu disperare să fi deţinut o informaţie sau două ca obiect de schimb, dar atunci auzea pentru prima oară despre interdicţia zborurilor. Era adevărat că avea legături la consulatul Statelor Unite, fostul ei soţ fiind cea mai importantă.

Însă americanii nu erau decât consultanţi ai Guvernului Provizoriu. Iar Brian nu era diplomat, ci doar un funcţionar din DSG.

— Tot ce pot face e să-ntreb, spuse ea.

— Aş aprecia mult asta. Bun. Afacerile mai pot aştepta? Cel puţin pe moment?

— Pe moment, răspunse ea, fără tragere de inimă.

— Atunci ce-ai să zice să ne luăm cafelele şi să mergem în patio, cât timp mai putem găsi o masă liberă?

Cu trei luni în urmă, îl angajase pe Turk ca s-o ducă dincolo de lanţul munţilor Mohindar, la un avanpost al sistemului de conducte numit Mormântul lui Kubelick. Un aranjament legat strict de afaceri. Încerca să dea de urma unui vechi coleg al tatălui ei, un om pe nume Dvali, dar nu reuşise să ajungă la

Mormântul lui Kubelick: o furtună silise avionul să coboare într-unul dintre defileurile înalte.

Turk aterizase lângă un lac fără nume, în vreme ce norii tălăzuiau ca fumul unei lovituri de tun printre piscurile de granit dinspre nord şi dinspre sud. El amarase avionul pe prundişul unei plaje şi instalase o tabără surprinzător de confortabilă sub un pâlc de copaci care i se păreau Lisei pini buboşi, mutanţi. Vântul şuierase de-a lungul defileului vreme de trei zile, timp în care vizibilitatea fusese redusă la zero. Ieşeai din cortul de pânză groasă şi te rătăceai după nici doi metri. Dar Turk era un om al pădurii acceptabil, avea provizii pentru urgenţe, şi până şi conservele aveau un gust delicios când erai baricadat împotriva stihiilor naturii şi echipat cu o sobă de campanie şi cu un felinar de furtună. În alte circumstanţe, ar fi putut avea parte de o probă de rezistenţă de trei zile, dar Turk se dovedise a fi o companie plăcută. Ea nu avusese de gând să-l seducă şi credea că nici el nu făcuse primii paşi într-un asemenea scop. Atracţia fusese neaşteptată, reciprocă şi pe deplin inexplicabilă.

Îşi spuseseră poveşti şi se încălziseră unul pe altul când se răcise vântul. Pe moment, Lisei i se păruse că avea să fie fericită înfăşurându-l pe Turk Findley în jurul ei, ca pe o pătură, şi rupându-se de restul lumii pe veşnicie. Şi probabil că ar fi spus *da, poate*, ca răspuns la întrebarea dacă era pe punctul de a înfiripa ceva mai mult decât o aventură neprevăzută.

Când se întorseseră în Port, avusese de gând să continue relaţia. Dar metropola avea un mod aparte de a-ţi submina cele mai bune intenţii. Problemele care păruseră neimportante când le priveai dintr-un cort din munţii Mohindar îşi recâştigau greutatea obişnuită şi inerţia. În momentul acela, despărţirea de Brian era un fapt bine stabilit, cel puţin în mintea ei, însă el continua să fie predispus la crize de genul *hai-să-găsim-o-rezolvare*, bine intenţionate, presupunea ea, dar umilitoare pentru amândoi.

Îi povestise despre Turk şi, chiar dacă asta stăvilise încercările de reconciliere ale lui Brian, apăruse un vector al vinovăţiei pe de-a-ntregul nou: începuse să se bănuiască pe sine însăşi că îl folosea pe Turk drept pârghie – un soi de rangă emoţională împotriva încercărilor lui Brian de a reaprinde un foc stins.

Aşa că, după câteva întâlniri jenante, lăsase relaţia să cadă în desuetudine. Era mai bine să nu complice o situaţie deja încurcată.

Însă acum avea o hotărâre de divorţ în torpedoul maşinii; viitorul ei era o pagină albă, pe care se simţea tentată să scrie.

Mulţimea din patio începu să reacţioneze la ploaia de meteoriţi. Ea privi în sus când trei linii albe, de o strălucire fierbinte, se întinseră de-a lungul meridianului. Meteoriţii izvorau aproape drept dinspre est, dintr-un punct aflat cu mult deasupra orizontului, şi, înainte de a apuca să-şi îndrepte privirea în altă parte, se înmulţiră – încă doi, apoi încă unul, apoi un grup de cinci.

Îşi aduse aminte de o vară în Idaho, când se dusese cu tatăl ei să privească stelele – nu putea să fi avut mai mult de zece ani. Tatăl ei copilărise înainte de Turbion şi îi povestise despre stele „aşa cum erau pe atunci”, înainte ca ipoteticii să târască Pământul cu un milion de ani mai departe pe fluviul timpului. Îi spunea că simţea lipsa vechilor constelaţii, a vechilor nume ale stelelor. Dar în noaptea aceea căzuseră meteoriţi, zeci de meteoriţi, cei mai mari dintre ei fiind interceptaţi de bariera care proteja Pământul de soarele mărit, iar cei mai mici arzând în atmosferă. Ea îi privise trasând arce pe boltă, cu o viteză şi de o strălucire care îi tăiaseră răsuflarea.

Ca acum. Artificiile lui Dumnezeu.

— Phii! exclamă, fără prea multă convingere.

Turk îşi trase scaunul lângă ea, de aceeaşi parte a mesei, aşa că ajunseră să stea amândoi cu faţa către mare. El nu schiţă niciun gest făţiş şi ea presupuse că nici n-avea s-o facă. Pilotarea prin defileurile munţilor înalţi trebuie să fi fost nimica toată în comparaţie cu asta. Nici ea nu făcu vreo mişcare, avea grijă să nu se clintească, dar nu se putea împiedica să simtă căldura trupului lui, la numai câţiva centimetri de al ei. Sorbi din cafea fără să-i simtă gustul.

Cădea o altă rafală de stele. Se întrebă cu glas tare dacă atingeau vreodată pământul.

— Nu e decât praf, spuse Turk, sau cel puţin aşa susţin astronomii. Ce-a rămas dintr-o cometă de demult.

Dar ei îi atrase atenţia ceva nou.

— Şi asta? Întrebă, arătând spre est, jos, către orizont, unde întunecimea cerului se contopea cu întunecimea mării.

I se părea că acolo chiar cădea ceva – nu meteoriţi, ci puncte strălucitoare, care atârnau în aer părând nişte făclii, sau aşa cum îşi imagina ea că arătau făcliile. Lumina lor reflectată colora oceanul într-un portocaliu neuniform. Nu-şi amintea să mai fi văzut ceva asemănător în timpul petrecut până atunci în Equatoria.

— Asta e o parte din ploaia de stele?

Turk se ridică în picioare, ceea ce făcură şi alţi câţiva din mulţimea aflată în patio. Un şâşâit uimit luă locul vorbelor şi al râsetelor. Ici şi colo, telefoanele începură să sune şi se auzi murmurul convorbirilor.

— Nu, răspunse Turk. Nu e.

3

Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Turk în cei zece ani petrecuţi în Lumea Nouă.

Dar, într-un fel, era cu adevărat tipic. Lumea Nouă obişnuia să-ţi aducă aminte că nu te aflai pe Pământ. Aici lucrurile se desfăşurau altfel.

Nu-i Kansas, le plăcea oamenilor să spună, şi probabil că spuneau acelaşi lucru în zeci de limbi diferite. *Nu-i stepa. Nu-i Kandahar. Nu-i Mombassa*.

— Crezi că e periculos? întrebă Lise.

O parte din clientela restaurantului era, evident, de această părere. Îşi achitară notele de plată cu o grabă abia ascunsă şi se îndreptară spre maşinile lor.

După câteva minute, în patioul larg, cu podea de lemn, nu mai rămăseseră decât câţiva indivizi curajoşi.

— Vrei să pleci? întrebă Turk.

— Nu, dacă tu nu vrei.

— Cred că ăsta e un loc tot atât de sigur ca oricare altul, spuse el. Şi priveliştea e mai frumoasă.

Fenomenul era încă suspendat deasupra mării, deşi părea să se apropie în mod constant. Semăna cu o ploaie luminoasă,

cu rostogolirea unui nor cenuşiu împroşcat cu lumină – aşa cum arată o furtună cu descărcări electrice când o priveşti de la mare depărtare, numai că strălucirea nu era intermitentă, ca a fulgerelor, ci părea să atârne sub talazurile de întuneric, luminându-le de dedesubt. Turk văzuse adesea furtuna venind dinspre mare şi aprecie că aceea se apropia de ei cu o viteză comparabilă cu a vânturilor din zonă. Lumina strălucitoare cădea din ea părând alcătuită din particule distincte, luminoase sau arzând, poate tot atât de dense ca fulgii de zăpadă, dar se putea înşela în privinţa asta – în acea parte a Equatoriei nu ningea niciodată, iar el văzuse ultima ninsoare în largul coastei din Maine, cu mulţi ani în urmă.

Se temea în primul rând de foc. Port Magellan era o brichetă, ticsită cu case sub standarde şi cu barăci; zona docurilor adăpostea multe depozite şi instalaţii de transport, iar golful era plin de tancuri petroliere şi cu gaze lichefiate, fiindcă turna cu pâlnia combustibil pentru Pământul nesătul.

Ceea ce părea o rafală densă de chibrituri aprinse se năpustea dinspre est, iar el nu voia să se gândească la consecinţele posibile.

Nu-i spuse nimic Lisei. Îşi imagină că ea trăsese, în mare parte, aceleaşi concluzii, dar nu sugera să fugă – era destul de inteligentă, presupuse el, ca să-şi dea seama că, raţional vorbind, nu exista niciun loc spre care să alerge, nu cu viteza cu care venea spre ei chestia aia. Dar ea se încordă când fenomenul se apropie vizibil de limba de pământ din extremitatea sudică a golfului.

— Nu străluceşte până jos, spuse.

Personalul de la Harley's începuse să tragă mesele din patio, de parcă ar fi putut proteja ceva de acel ceva, şi să-i îndemne pe clienţii rămaşi să stea înăuntru până când îşi dădea cineva seama ce se petrece. Dar chelnerii îl cunoşteau pe Turk destul de bine ca să-l lase în pace. Aşa că mai rămase o vreme afară, alături de Lise, şi priviră lumina torţelor, sau ce or fi fost, dansând departe, deasupra mării.

Nu străluceşte până jos. Înţelese ce voia ea să spună. Perdelele mobile, scânteietoare, se pierdeau în întuneric la o bună distanţă de suprafaţa oceanului. Poate fiindcă arseseră complet. Era un semn încurajator. Lise îşi scoase telefonul şi tastă adresa unei emisiuni locale de ştiri, redându-i lui Turk

fragmente din ceea ce auzea. Vorbeau despre o „furtună”, zise ea, sau despre ceva care arăta pe radar ca o furtună, întinzându-se pe sute de kilometri către nord şi către sud, cu nucleul mai mult sau mai puţin centrat în zona metropolei.

Ploaia strălucitoare ajunse să cadă asupra promontoriilor şi a portului interior, scăldând în lumină punţile şi suprastructurile navelor de croazieră şi ale cargourilor ancorate. Apoi siluetele macaralelor de pe cargoboturi se înceţoşară şi se întunecară, hotelurile înalte din metropolă păliră în depărtare, piaţetele în stil arab şi pieţele dispărură când revărsarea sclipitoare urcă pe coastele dealurilor, părând să devină mai înaltă, un perete de canion din lumină impenetrabilă. Dar nimic nu izbucni în flăcări.

Ceea ce era bine, cugetă Turk. Apoi se gândi: dar ar putea fi toxic. Ar fi putut fi orice blestemăţie.

— E timpul să mergem înăuntru, spuse.

Tyrell, şeful de sală de la Harley's, era un tip alături de care lucrase Turk, pentru scurtă vreme, la sistemul de conducte din Rub al-Khali. Nu erau prieteni la cataramă, dar se aflau în relaţii amicale, şi Tyrell păru uşurat când Turk şi Lise părăsiră în sfârşit patioul. Închise glasvandul şi întrebă:

— Ai cumva idee...?

— Nu, răspunse Turk.

— Nu ştiu dacă s-o iau la fugă sau să savurez spectacolul. Mi-am sunat soţia. Locuim în Vale. E un cartier cu chirii ieftine, întins pe câţiva kilometri de-a lungul coastei. Spune că se-ntâmplă şi acolo. Spune că pe casă cade ceva, că seamănă a cenuşă.

— Dar nu arde nimic?

— Ea zice că nu.

— Ar putea fi cenuşă vulcanică, spuse Lise, şi Turk se văzu nevoit s-o admire pentru modul în care făcea faţă. Era încordată, dar nu vizibil înfricoşată, nu prea speriată ca să se aventureze în lansarea unei teorii. E posibil să se fi petrecut un soi de eveniment tectonic, pe ocean, dincolo de orizont.

— De genul unui vulcan subacvatic, încuviinţă Tyrell, dând din cap.

— Dar, dacă a fost undeva, în apropiere, am fi simţit ceva – un cutremur, un tsunami.

— Din câte ştiu eu, spuse Turk, nu s-a raportat aşa ceva.

— Cenuşă, completă Tyrell. Adică o pulbere fină, cenuşie.

Turk îl întrebă dacă mai era cafea în bucătărie şi el spuse că da, ideea nu era rea, apoi plecă să verifice. În restaurant se mai aflau alţi câţiva clienţi, deşi nimeni nu mânca, nici nu petrecea. Stăteau la cele mai retrase mese şi discutau agitaţi cu personalul. Oameni care nu ştiau niciun loc mai bun unde să se ducă.

Cafeaua sosi, şi era bună şi concentrată, iar Turk adăugă frişca în ceaşca lui, ca şi cum nu s-ar fi prăbuşit cerul. Telefonul Lisei sună în mai multe rânduri şi ea refuză câteva apeluri de la prieteni înainte de a trece pe mesageria vocală. Pe Turk nu-l sună nimeni, deşi ţinea telefonul în buzunarul cămăşii.

Cenuşa începu să cadă în patioul de la Harley's, iar Turk şi Lise se apropiară de geam să privească.

O pulbere fină, cenuşie. Descrierea lui Tyrell era exactă. Turk nu văzuse niciodată cenuşă vulcanică, dar îşi imagină că aşa ar fi trebuit să arate. Se cernea peste şipcile şi peste scândurile din patio şi vântul o izbea de geamuri. Era ca o zăpadă de culoarea unui costum vechi de lână, dar ici şi colo se zăreau particule strălucitoare, ceva încă luminiscent, care pălea sub privirile lor.

Lise se lipi de umărul lui, făcând ochii mari. El se gândi din nou la weekendul din munţii Mohindar, când vremea rea îi izolase pe malul acelui lac fără nume. Ea fusese şi atunci la fel de stăpână pe sine, la fel de echilibrată, pregătindu-se să înfrunte orice situaţie în care ar fi putut ajunge.

— Măcar nu arde nimic, comentă el.

— Nu. Dar se simte mirosul.

Acum, când ea o spusese, simţi şi Turk – un iz mineral, uşor caustic, oarecum sulfuric.

— Credeţi că e periculos? întrebă Tyrell.

— N-avem ce face, chiar dacă e.

— În afară de a rămâne înăuntru, spuse Lise.

Dar Turk se îndoia că asta era o idee utilă. Chiar şi acum, prin perdeaua de cenuşă strălucitoare, desluşea traficul de pe Rue Madagascar, pietonii care se învălmăşeau pe trotuare, acoperindu-şi capetele cu jachete, cu batiste sau cu ziare.

— Doar dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu cumva durează prea mult, răspunse ea. În Port Magellan nu există niciun acoperiş proiectat ca să susţină o asemenea greutate.

— Şi nu e doar praf, spuse Tyrell.

— Cum?

— Păi, uitaţi-vă.

Arătă către fereastră.

Absurd, imposibil, ceva de forma unei stele de mare alunecă pe lângă geam. Era cenuşie, dar cu pistrui de lumină. Probabil cântărea o nimica toată, fiindcă plutea ca un balon, purtată de briza uşoară, şi, când atinse podeaua patioului, se spulberă, transformându-se în pulbere şi în câteva fragmente mai mărişoare.

Turk îi aruncă Lisei o privire. Ea ridică din umeri, cu ochii mari.

— Dă-mi o faţă de masă, ceru Turk.

— Ce să faci cu ea? întrebă Tyrell.

— Şi unul dintre şervetele alea de olandă.

— Nu cred că-ţi doreşti să strici feţele de masă, spuse Tyrell. Conducerea e foarte strictă în privinţa asta.

— Atunci du-te şi cheamă-l pe şef.

— Domnul Darnell e liber în seara asta. Ceea ce înseamnă, cred, că eu sunt şeful.

— Atunci dă-mi o faţă de masă, Tyrell. Vreau să fac o verificare.

— Să nu-mi faci mizerie în local.

— O să fiu atent.

Tyrell plecă să aducă o faţă de masă.

— Te duci afară? Întrebă Lise.

— Doar atât cât e necesar ca să iau puţin din ceea ce cade.

— Şi dacă e toxic?

— Atunci presupun că ne ducem naibii cu toţii.

Ea tresări, iar el adăugă:

— Dar, dacă ar fi fost, ne-am fi dat probabil seama până acum.

— Indiferent ce-ar fi, nu poate fi bun pentru plămânii tăi.

— Atunci ajută-mă să-mi leg şervetul ăsta peste faţă.

Ceilalţi clienţi şi chelnerii îi priviră curioşi, dar nu mişcară niciun deget ca să-i ajute. Turk duse faţa de masă la cea mai

apropiată ieşire în patio şi îi făcu semn lui Tyrell să deschidă glasvandul. Mirosul deveni imediat mai puternic – aducea cu al părului umed şi pârlit al unui animal – şi Turk se grăbi să întindă faţa de masă în patio şi să intre înapoi.

— Şi-acum ce facem? spuse Tyrell.

— O lăsăm acolo câteva minute.

I se alătură Lisei şi, în lipsa conversaţiei, priviră praful aşternându-se vreme de încă un sfert de ceas.

Ea îl întrebă cum avea de gând să ajungă acasă. El ridică din umeri. Locuinţa lui era de fapt o baracă, plasată la câţiva kilometri distanţă de aerodrom, în lungul coastei. Pe pământ se aşternuse deja un strat de cenuşă mai gros de un centimetru şi maşinile înaintau cu viteza melcului.

— Eu stau la numai două cvartale distanţă de aici, spuse ea. Clădirea nouă de pe Rue Abbas, lângă complexul Autorităţii Teritoriale? Ar trebui să fie extrem de solidă.

Era prima oară când îl invita la ea. El încuviinţă din cap.

Dar continua să fie curios. Îşi flutură mâna către Tyrell, care-i servise cu cafea pe toţi cei de faţă şi care deschise încă o dată uşa patioului. Turk apucă faţa de masă întinsă, acum împovărată cu un strat de cenuşă, şi o trase cu delicateţe, încercând să nu strice niciuna dintre structurile fragile pe care era posibil să le fi capturat. Tyrell se grăbi să închidă uşa.

— Ptiu! Pute.

Turk scutură cei câţiva fulgi de cenuşă care i se lipiseră de cămaşă şi de păr. Lise i se alătură în timp ce se lăsa pe vine ca să examineze faţa de masă acoperită cu resturi. Doi clienţi curioşi îşi traseră scaunele ceva mai aproape, deşi mirosul îi făcea să strâmbe din nas.

— Ai la tine un stilou sau un creion?

Ea scotoci prin geantă şi scoase un stilou. Turk îl luă şi îl folosi ca să sondeze stratul de praf adunat pe faţa de masă.

— Ce-i aia? întrebă Lise, privind peste umărul lui. În stânga ta. Seamănă cu, ştiu şi eu, cu o *ghindă*...

Turk nu mai văzuse o ghindă de ani de zile. În Equatoria nu creşteau stejari. Obiectul din cenuşă era cam de dimensiunea degetului lui mare. Avea formă de farfurie la un capăt şi era conic la celălalt, terminându-se cu un vârf bont – o ghindă, sau poate un ou minuscul, cu sombrero. Părea să fie făcut din acelaşi material care alcătuia cenuşa căzătoare, iar

când îl atinse cu vârful stiloului se dizolvă ca şi cum ar fi fost lipsit de orice substanţă.

— Şi aici, spuse Lise, arătând cu degetul.

Un alt obiect care avea o formă, de data asta semănând cu o roată dinţată dintr-un ceas mecanic vechi. Şi acesta se spulberă când îl atinse.

Tyrell se duse în camerele personalului şi se întoarse cu o lanternă. Când plimbă fasciculul de lumină, sub un unghi, peste faţa de masă, se iviră o serie de astfel de „obiecte”, dacă li se putea spune aşa – rămăşiţele fragile, bine structurate ale unor lucruri ce păreau să fi fost fabricate. Văzu un tub lung de un centimetru, de o netezime desăvârşită, un altul, cam de aceeaşi dimensiune, dar noduros, ca o porţiune din şira spinării unui animal mic, să zicem un şoarece. Era şi un ghimpe cu şase spini; şi un disc miniatural, cu spiţe sfărâmate, ca o roată de bicicletă; şi un inel teşit. Unele dintre acestea scânteiau, dând o lumină palidă, remanentă.

— Toate sunt arse, observă Lise.

Arse sau descompuse printr-o altă metodă. Dar cum era posibil ca un obiect complet incinerat să rămână fie şi numai parţial intact după o cădere din cer? Din ce fuseseră făcute toate acele lucruri?

În cenuşă se zăreau, de asemenea, câţiva grăunţi luminoşi. Turk îşi lăsă mâna deasupra unuia dintre ei.

— Ai grijă, spuse Lise.

— Nu e fierbinte. Nici măcar cald.

— Ar putea fi, ştiu eu, radioactiv.

— Ar putea.

Dacă era aşa, aveau de-a face cu un alt scenariu al judecăţii de apoi. Toţi cei de afară inhalau porcăria asta. Toţi cei din interior aveau s-o facă în curând.

Nicio clădire nu era etanşată, niciuna nu filtra aerul pătruns în incinte.

— Asta te ajută să afli ceva? întrebă Tyrell.

Turk se ridică şi îşi scutură mâinile.

— Da. Aflu că ştiu chiar mai puţine decât credeam.

Acceptă propunerea Lisei de a-i oferi temporar adăpost. Împrumutară de la Tyrell îmbrăcăminte de rezervă, tunici de bucătar care să le apere hainele de cenuşa căzătoare, şi îşi târâră picioarele cât mai repede cu putinţă către automobilul Lisei, traversând dunele cenuşii din parcare. Norul de cenuşă întunecase cerul, ascunzând ploaia de meteoriţi, şi estompa lumina felinarelor.

Lise avea o maşină chinezească, mai mică decât a lui Turk, dar mai nouă şi, probabil, mai solidă. El se scutură de cenuşă când urcă în faţă, pe scaunul pasagerului.

Ea îndreptă maşina spre ieşirea din spate a parcării, pătrunzând pe mai îngustul, dar mai puţin aglomeratul bulevard care lega Rue Madagascar de Rue Abbas. Manevra maşina cu un soi de prudenţă graţioasă, trecând-o încet peste depunerile de praf, şi Turk o lăsă să se concentreze asupra condusului.

Dar, când viteza traficului scăzu, ea deschise vorba:

— Crezi că are vreo legătură cu ploaia de meteoriţi?

— Pare ceva mai mult decât o coincidenţă. Dar cine ştie?

— Asta nu e în niciun caz cenuşă vulcanică.

— Cred că nu.

— Ar putea proveni din afara atmosferei.

— Cred că e posibil.

— Aşa că ar putea avea legătură cu ipoteticii.

Pe durata Turbionului, oamenii făcuseră speculaţii neîncetate în privinţa ipoteticilor, a entităţilor încă misterioase care împinseseră Pământul cu câteva miliarde de ani către viitorul galactic şi deschiseseră poarta între Oceanul Indian şi Lumea Nouă. Fără să ajungă, din câte ştia Turk, la nicio concluzie demnă de crezare.

— Ar putea. Dar asta nu explică nimic.

— Tata vorbea mult despre ipotetici. Unul dintre lucrurile pe care le sublinia era tendinţa noastră de a uita că universul este acum cu mult mai bătrân decât înainte de Turbion. Aşa că e posibil să se fi schimbat în moduri pe care nu le înţelegem. Orice manual şcolar pe care l-ai alege spune că meteoriţii şi cometele sunt resturi care cad dinspre extremitatea sistemului solar – aici, sau pe Pământ, sau oriunde în galaxie. Dar asta n-a fost niciodată mai mult decât o observaţie locală şi e expirată de două miliarde de ani. Există o teorie care susţine că ipoteticii nu sunt organisme biologice şi nici n-au fost vreodată...

Turk aşteptă până când luă ea virajul, cu pneurile maşinii luptându-se pentru aderenţă. Tatăl Lisei fusese profesor universitar. Înainte de a dispărea fără urmă.

— Că sunt un sistem de maşinării auto-reproductibile, instalate în zonele reci ale galaxiei, la marginile sistemelor planetare, cu un metabolism cu adevărat lent, consumând gheaţă şi generând informaţii.

— Ca replicatoarele trimise de noi în timpul Turbionului.

— Da. Maşini auto-reproductibile. Dar cu miliarde de ani de evoluţie în spate.

Aşa discutau profesorii universitari cu fiicele lor? Sau ea vorbea ca să nu intre în panică?

— Deci, ce zici?

— Poate ceea ce cade în atmosferă în perioada asta a anului nu e praf de cometă. Poate sunt...

Ea ridică din umeri.

— Ipotetici morţi, încheie el.

— Păi, sună stupid când pui problema aşa.

— E o teorie la fel de bună ca oricare alta. Nu vreau să fiu sceptic. Dar n-avem nicio dovadă că indiferent ce-o fi căzând din cer provine din spaţiu.

— Roţi dinţate şi tuburi din cenuşă? De unde ar putea proveni?

— Priveşte lucrurile altfel. Oamenii nu sunt pe planeta asta decât de trei decenii. Ne spunem că totul e sub control, că înţelegem rezonabil de bine totul. Dar nu-s decât baliverne. Ar fi o greşeală să ne repezim să tragem concluzii – *orice* concluzii. Chiar dacă totul e provocat de ipotetici, asta nu explică, de fapt, nimic. De treizeci de ani avem câte o ploaie de meteoriţi în fiecare vară şi niciodată nu s-a mai întâmplat ceva comparabil cu ceea ce se petrece acum.

Ştergătoarele stivuiau praful la marginile parbrizului. Turk văzu oameni pe trotuare, unii alergând, alţii adăpostindu-se în cadrul uşii, chipuri privind neliniştite pe ferestre. O maşină a poliţiei Guvernului Provizoriu trecu pe lângă ei cu luminile aprinse şi cu sirena urlând.

— Poate undeva se petrece ceva neobişnuit, pe care nu-l putem vedea.

— Poate Câinele Celest[1] se scutură de purici. Nu putem trage concluzii atât de curând, Lise.

Ea încuviinţă dând din cap cu un aer nefericit şi intră în garajul imobilului în care locuia, un turn de beton ce părea să fi fost transplantat din Dade County[2]. În adăpostul oferit de parcarea subterană, singura dovadă a celor petrecute afară erau câteva fire de praf, plutind în aerul neclintit.

Lise îşi introduse imediat cardul de securitate în fanta ascensorului.

— Am scăpat.

Da, cugetă Turk, deocamdată.

---

[1] Numit şi Câinele Foo sau Câinele Leu, este un câine mitologic, despre care se crede că păzeşte templele budiste, mormintele, palatele imperiale etc, alungând demonii (n. tr.).

[2] District din sud-estul Floridei, de pe coasta Atlanticului, care include oraşul Miami (n. tr.).

Lise îi găsi lui Turk un halat destul de mare ca să arate decent şi îi spuse să-şi pună hainele în maşina de spălat, în caz că praful intrat în ele ar fi fost toxic într-un fel sau altul. În timp ce el se schimba, fu rândul ei să facă un duş. Când îşi spălă părul, în jurul scurgerii bălti apă cenuşie. Un semn rău, îşi spuse ea, o prevestire: poate ploaia de cenuşă n-avea să înceteze înainte ca oraşul să fie îngropat, ca Pompei. Rămase sub duş până când văzu că apa scursă de pe trupul ei era curată.

Înainte de a termina, becurile pâlpâiră de două ori. Reţeaua electrică din Port Magellan era încă destul de rudimentară; probabil că n-avea să fie nevoie de prea mult timp pentru ca vreun transformator local să iasă din funcţiune. Încercă să-şi închipuie ce s-ar fi întâmplat în cazul în care furtuna aceea (dacă putea fi numită astfel) ar fi durat încă o zi, sau două, sau mai multe. Populaţia unui întreg oraş captivă în întuneric. Navele de salvare ale Naţiunilor Unite sosind în port. Soldaţi evacuând supravieţuitorii. Nu, mai bine să nu-şi imagineze aşa ceva.

Îşi puse nişte blugi curaţi şi o cămaşă de bumbac şi, când i se alătură lui Turk în camera de zi, luminile erau încă aprinse. În halatul ei vechi, bărbatul părea extrem de jenat, dar arăta periculos de sexy.

Picioarele acelea ridicol de lungi, purtând pe alocuri cicatrice lăsate de viaţa pe care o dusese înainte de a începe să transporte pasageri dincolo de munţi, pe calea aerului. Îi povestise că sosise acolo ca marinar pe un vas comercial şi că prima lui slujbă în Lumea Nouă fusese la sistemul de conducte Saudi-Aramco.

Mâini mari, aspre, bine folosite.

Privea în jur într-un mod care o făcea să fie conştientă de apartamentul ei, de fereastra largă dinspre est, de panoul video şi de biblioteca mică, adăpostind cărţi şi înregistrări. Se întrebă cum îl vedea el. Probabil trădând mai multă bunăstare comparativ cu ceea ce numea „baraca lui” şi amintind ceva cam prea mult de casă, sărind prea tare în ochi ca un fragment din America de Nord, deşi pentru ea era încă nou, încă oarecum nepopulat: locul în care îşi adusese lucrurile după despărţirea de Brian.

Dar el nu dădea niciun semn care să sugereze astfel de gânduri. Urmărea canalul local de ştiri. În Port Magellan apăreau trei cotidiene, dar nu exista decât un singur post TV de ştiri, controlat de un grup complex, multicultural, de consilieri fără niciun haz. Emitea în cincisprezece limbi şi, ca regulă, nu prezenta vreun interes în niciuna dintre ele. Dar acum trata un subiect important. O echipă de filmare ieşise în căderea de cenuşă ca să transmită imagini de pe străzi, în timp ce doi comentatori citeau sfaturi din partea mai multor departamente ale Guvernului Provizoriu.

— Închide-l, spuse Lise.

Intersecţia largă dintre Portugal şi Tenth era blocată, făcând să eşueze un autobuz plin cu turişti care încercau cu disperare să se întoarcă la nava lor de croazieră. Transmisiile radio fuseseră compromise de substanţa vâscoasă din aer şi comunicarea cu vasele de pe mare se făcea cu intermitenţe. Un laborator guvernamental efectua o analiză chimică rapidă a cenuşii căzute, dar încă nu se anunţase niciun rezultat. Fuseseră raportate câteva probleme respiratorii, dar nimic care să sugereze că praful acela ar fi produs vreo vătămare imediată a sănătăţii oamenilor.

Discuţiile libere sugerau existenţa unei legături între căderea de cenuşă şi ploaia anuală de meteoriţi, dar o confirmare era imposibilă. Cel mai bun sfat adresat populaţiei de autorităţile locale era să stea la adăpost, să ţină uşile şi ferestrele închise şi să aştepte încetarea fenomenului.

Pe urmă se repetau, mai mult sau mai puţin, aceleaşi lucruri. Lise n-avea nevoie să-i spună un reporter că oraşul paraliza. Zgomotele obişnuite ale nopţii amuţiseră, excepţie făcând urletul periodic al sirenelor vehiculelor de urgenţă.

Turk închise sonorul.

— Hainele mele sunt probabil curate de-acum.

Se duse în firida destinată spălătoriei, îşi luă tricoul şi blugii şi se duse să se îmbrace în baie. În ţinutul lacurilor nu fusese atât de pudic. Dar asta se putea spune şi despre ea. Îi făcu patul pe canapea.

Apoi îl întrebă:

— Ce-ai zice să bem ceva înainte de culcare?

El încuviinţă dând din cap.

În bucătărie, Lise turnă în două pahare tot ce mai rămăsese din ultima sticlă de vin alb. Când se întoarse, Turk ridicase storurile şi privea lung în întuneric. Vântul tot mai puternic purta cenuşa căzătoare pe lângă geamuri. Ea îi simţi mirosul vag. Duhoarea aia sulfuroasă.

— Îmi aduce aminte de diatomee, spuse el.

— Poftim?

— Ştii tu. Planctonul din largul oceanelor? Animalele microscopice? Au o carapace. Când planctonul moare, carapacele coboară către fundul apei, unde formează un soi de nămol, iar dacă îl aduci la suprafaţă şi îl priveşti la microscop vezi scheletele planctonului – diatomeele, ca nişte stele şi ca nişte spice şi aşa mai departe.

Lise privi cenuşa purtată de vânt şi se gândi la analogia lui Turk. Rămăşiţele unor fiinţe cândva vii depunându-se după căderea prin atmosfera furtunoasă. Carapacele ipoteticilor morţi.

Tatăl ei n-ar fi fost surprins, se gândi.

Încă mai medita când telefonul ei sună din nou.

De data asta răspunse: nu putea exclude lumea exterioară la nesfârşit, trebuia să-şi asigure prietenii că era bine sănătoasă. Speră, pentru o clipă şi cu un sentiment de vinovăţie, că la celălalt capăt nu se afla Brian; dar bineînţeles că el era.

— Lise? spuse el. Am fost îngrijorat de moarte pentru tine. Unde eşti?

Ea se duse în bucătărie, ca şi cum ar fi vrut să pună un spaţiu simbolic între Brian şi Turk.

— Sunt bine, răspunse. Sunt acasă.

— Ei, perfect. Mulţi alţii nu sunt.

— Dar tu?

— Sunt în complexul consulatului. Suntem foarte mulţi aici. Ne-am gândit că trebuie să rezistăm până la sfârşit, dormim pe paturi de campanie. Clădirea are un generator, dacă se întrerupe curentul. La tine e curent?

— Pe moment da.

— Aproape jumătate din cartierul chinezesc e în întuneric. Municipalitatea are probleme în privinţa trimiterii echipelor de intervenţie.

— Ştie cineva ce se petrece?

Vocea lui Brian sosi prin telefon cu o promptitudine stresată, aşa cum suna când era nervos sau supărat.

— Nu, nu tocmai...

— Sau când o să înceteze?

— Nu. Însă nu poate dura la nesfârşit.

Era o idee atrăgătoare, dar Lise se îndoia că s-ar fi putut convinge de adevărul ei, cel puţin în noaptea aceea.

— În regulă, Brian. Apreciez faptul că m-ai sunat, dar sunt bine.

Urmă o pauză. El voia să spună mai mult. Aşa cum părea să vrea întotdeauna, în perioada aceea.

O conversaţie, dacă nu o căsnicie.

— Anunţă-mă dacă ai vreo problemă.

Ea îi mulţimi, închise, lăsă telefonul pe masa din bucătărie şi se întoarse în camera de zi.

— Era fostul tău soţ? întrebă Turk.

Turk ştia despre necazurile ei cu Brian. În munţi, pe malul lacului răscolit de furtună, îi împărtăşise o parte dintre adevărurile dificile legate de ea şi de viaţa ei. Dădu din cap.

— Îţi fac probleme fiindcă sunt aici?

— Nu, spuse ea. Niciuna.

Stătu alături de Turk, urmărind alte ştiri sporadice, dar pe la trei dimineaţa o ajunse oboseala şi se duse la culcare pe picioare nesigure. Dar tot mai rămase trează o vreme, în întuneric, încovrigându-se sub un cearşaf de bumbac, de parcă ar fi putut s-o apere de indiferent ce-o fi căzut din cer.

Încă n-a sosit ziua judecăţii de apoi, îşi spuse. Nu e decât un inconvenient neprevăzut.

Diatomee, se gândi: scoici, vieţuitoare de demult, un alt semn că universul s-a schimbat radical în timpul Turbionului şi după aceea, că lumea în care se născuse ea nu era o lume pe care părinţii sau bunicii ei s-ar fi aşteptat s-o vadă vreodată. Îşi aduse aminte de o carte veche de astronomie a bunicului ei, care o fascinase în copilărie. Ultimul capitol se intitula *Suntem singuri*? şi era plin de speculaţii care păreau naive, prosteşti. Pentru că întrebarea primise un răspuns. Nu, nu suntem singuri. Nu, nu ne vom mai putea gândi niciodată la univers considerându-l proprietatea noastră privată. Viaţa, sau ceva

similar vieţii, existase cu mult timp înainte de evoluţia fiinţelor umane. Ne aflăm pe terenul lor, cugetă Lise, şi, fiindcă nu-i înţelegem, nu le putem anticipa comportamentul. Nici măcar în ziua de azi nu ştia nimeni de ce fusese conservat Pământul vreme de patru miliarde de ani din istoria galactică, asemenea unui bulb de lalea care iernează într-o pivniţă întunecată, sau de ce fusese creat în Oceanul Indian un canal maritim către această nouă planetă. Ceea ce cădea dincolo de geamuri nu reprezenta nimic altceva decât o altă dovadă a ignoranţei crase a omenirii.

Dormi mai mult decât avusese de gând şi se trezi cu ochii scăldaţi în lumina zilei – nu tocmai lumina soarelui, dar o bine-venită strălucire a lumii înconjurătoare. După ce se îmbrăcă, descoperi că Turk se trezise deja. Îl găsi la fereastra salonului, uitându-se afară.

— Arată ceva mai bine, comentă ea.

— Cel puţin nu tot atât de rău.

În aerul de dincolo de geamuri mai plutea încă un praf uniform, scânteietor, dar nu mai cădea atât de dens ca în noaptea trecută şi cerul era relativ senin.

— După cum se anunţă la ştiri, spuse Turk, precipitaţia – aşa o numesc – scade în intensitate. Norul de cenuşă e încă aici, dar se deplasează către interiorul continentului. Imaginile de pe radar şi cele din satelit sugerează că toată povestea s-ar putea termina în seara asta, târziu, sau mâine-dimineaţă devreme, cel puţin în zona de coastă.

— Bun, zise Lise.

— Dar asta nu înseamnă sfârşitul problemelor. Străzile trebuie curăţate. Încă mai avem necazuri cu reţeaua electrică. S-au prăbuşit câteva acoperişuri, mai ales cele plate, ale locuinţelor plasate de-a lungul promontoriului şi închiriate turiştilor. Simpla curăţare a docurilor reprezintă un proiect de mare amploare. Guvernul Provizoriu a încheiat un contract cu un parc de utilaje de terasat care să cureţe drumurile şi, imediat ce se va restabili o parte a capacităţii de deplasare, vor începe să pompeze apă şi să scurgă totul în golf, presupunând că debitul va putea fi suportat de canalele colectoare. Totul se complică din cauza prafului ajuns în motoare, a maşinilor blocate şi aşa mai departe.

— Ceva despre toxicitate?

— După cum spun tipii de la ştiri, cenuşa conţine, în cea mai mare parte, carbon, sulf, silicaţi şi metale, o parte din acestea alcătuind molecule neobişnuite, indiferent ce-o fi însemnând asta, dar care se descompun cu repeziciune în elemente mai simple. Pe termen scurt nu e periculoasă, în afara cazului când ai astm sau enfizem. Pe termen lung, cine ştie? Încă mai vor ca oamenii să rămână în case şi ne sfătuiesc să purtăm o mască dacă e neapărată nevoie să ieşim.

— A făcut cineva vreo presupunere în privinţa provenienţei?

— Nu. Ni se oferă o mulţime de speculaţii, în cea mai mare parte baliverne, dar cineva de la Institutul de Cercetări Geofizice a avut aceeaşi idee ca noi – materialul provine din spaţiu şi a fost modificat de ipotetici.

Cu alte cuvinte, nimeni nu ştia de fapt nimic.

— Ai dormit azi-noapte?

— Nu prea mult.

— Ai mâncat ceva la micul dejun?

— N-am vrut să-ţi răscolesc bucătăria.

— Nu sunt cine ştie ce bucătăreasă, dar pot face omletă şi cafea. Când el se oferi s-o ajute, adăugă: N-ai face altceva decât să-mi stai în drum. Dă-mi douăzeci de minute.

Bucătăria avea o fereastră de unde Lise putu să studieze Port Magellan în timp ce untul sfârâia în tigaie: oraşul acela imens, poliglot, caleidoscopic şi multicultural, care crescuse atât de repede pe coasta unui nou continent, acum acoperit de un cenuşiu ameninţător. Vântul se înteţise peste noapte. Cenuşa formase dune pe străzile pustii şi se scutura din coroanele copacilor plantaţi de-a lungul Rue Abbas.

Presără brânză cedar proaspătă în omletă şi o împături. Măcar de data asta nu se rupse şi se desprinse de spatulă, transformându-se într-un lingou cleios. O puse în două farfurii şi le duse în camera de zi. Îl găsi pe Turk stând în picioare, în spaţiul pe care-l folosea ea drept birou: o masă de lucru, tastatura şi nişte biblioraturi, o mică bibliotecă alcătuită din cărţi tipărite pe hârtie.

— Aici scrii? întrebă el.

— Da.

Nu. Aşeză farfuriile pe măsuţa pentru cafea.

Turk i se alătură pe canapea, îndoindu-şi picioarele lungi şi luând farfuria în poală.

— E bună, zise, gustând omleta.

— Mulţumesc.

— Aşadar, cartea la care lucrezi, reluă el. Spune-mi cum merge?

Ea tresări. Cartea, cartea imaginară, scuza ei pentru a-şi prelungi şederea în Equatoria, nu exista.

Le spunea tuturor că scrie o carte pentru că terminase facultatea de jurnalism şi fiindcă părea plauzibil să se ocupe de aşa ceva, ca o consecinţă a căsniciei ei eşuate – o carte despre tatăl ei, care dispăruse fără nicio explicaţie când familia locuise acolo, cu doisprezece ani în urmă, când ea avea cincisprezece.

— Greu, răspunse.

— Niciun progres?

— Câteva interviuri, câteva conversaţii rodnice cu foştii colegi ai tatei de la Universitatea Americană.

Toate astea erau adevărate. Se afundase în istoria fracturată a familiei sale, dar nu scrisese decât nişte note pentru ea însăşi.

— Din câte îmi amintesc, ai spus că tatăl tău era interesat de cvadri.

— Era interesat de tot felul de lucruri.

Robert Adams venise în Equatoria ca parte a unui contract dintre Institutul de Cercetări Geofizice şi neexperimentata Universitate Americană.

Cursul pe care îl preda se numea „Geologia Lumii Noi” şi făcuse muncă de teren în Extremul Occident. Cartea la care lucra el – o carte reală – fusese intitulată *Planeta ca artefact*, un studiu al Lumii Noi ca loc unde evoluţia geologică fusese puternic influenţată de ipotetici.

Şi da, fusese fascinat de comunitatea cvadrilor în particular, nu din punct de vedere profesional.

— Femeia din fotografia pe care mi-ai arătat-o, spuse Turk. E o cvadră?

— Poate. Probabil.

Despre cât de multe dintre toate astea voia cu adevărat să vorbească?

— De unde ştii?

— Pentru că am mai văzut-o şi înainte, răspunse Lise, lăsând farfuria jos şi întorcându-se spre el. Vrei să afli toată povestea?

— Dacă vrei să mi-o spui.

Lise auzise pentru prima oară cuvântul „dispărut” ca epitet aplicat tatălui ei la trei zile după ce el nu se mai întorsese acasă de la universitate şi la o lună după cea de-a cincisprezecea ei aniversare. Poliţia locală venise să discute cazul cu mama Lisei, în timp ce ea asculta de pe coridor, din afara bucătăriei. Tatăl ei „dispăruse” – adică plecase de la lucru ca de obicei, condusese maşina în direcţia obişnuită şi îşi pierduse cu desăvârşire urma undeva, între Universitatea Americană şi casa lor închiriată de pe dealurile de deasupra Port Magellan. Nu exista nicio explicaţie evidentă, nicio dovadă pertinentă.

Dar investigaţia continuase. Fascinaţia pe care i-o trezeau cvadrii fusese luată în consideraţie. Mama Lisei fusese interogată din nou, de data asta de oameni care purtau mai degrabă costume de oameni de afaceri decât uniforme: agenţi ai Departamentului Securităţii Genomice. Domnul Adams şi-a exprimat interesul faţă de cvadri: era un interes personal?

De exemplu, a abordat în mod repetat subiectul longevităţii? Suferea de vreo boală degenerativă al cărei curs ar fi putut fi inversat de tratamentul marţian de longevitate? Moartea îl preocupa într-un mod neobişnuit? Era nefericit acasă?

Nu, zise mama Lisei. De fapt, cel mai des spunea:

— Nu, fir-ar să fie.

Lise şi-o amintea pe mama ei stând la masa din bucătărie, interogată, bând la nesfârşit căni de ceai ruginiu din roiboos şi spunând:

— Nu, fir-ar să fie, nu.

Cu toate acestea, fusese lansată o teorie. Un bărbat din Lumea Nouă, cu familie, aflat adesea departe de ai lui, sedus de atmosfera orice-e-posibil a frontierei şi de ideea celei de-a patra vârste, a celor în jur de treizeci de ani suplimentari ataşaţi speranţei sale de viaţă…

Lise trebuia să admită că toate astea aveau o oarecare logică. N-ar fi fost primul bărbat care îşi părăsea familia momit

de speranţa longevităţii. Cu trei decenii în urmă, marţianul Wun Ngo Wen adusese pe pământ o metodă de prelungire a vieţii umane – un tratament care, în acelaşi timp, schimba comportamentul în alte moduri subtile. Interzis de efectiv toate guvernele de pe Pământ, tratamentul circula în comunitatea secretă a cvadrilor de pe Terra.

Şi-ar fi abandonat Robert Adams cariera şi familia ca să se alăture acelei comunităţi? Lise dădea, instinctiv, acelaşi răspuns ca mama ei: nu. Nu le-ar fi făcut una ca asta, nu, indiferent cât de tentat ar fi fost.

Dar apăruseră dovezi care îi subminau această convingere. Avusese legături cu străini, din afara campusului universitar, cu oameni pe care nu-i prezenta familiei, ezitând când era vorba să explice ce urmăreau. Iar cultul cvadrilor exercita o atracţie specială în comunitatea academică – tratamentul fusese pus pentru prima oară în circulaţie de savantul Jason Lawton, printre prieteni pe care îi considera demni de încredere, şi începuse prin a se răspândi printre intelectuali şi oameni de ştiinţă.

Nu fir-ar să fie: dar doamna Adams avea cumva o explicaţie mai bună?

Nu, doamna Adams nu avea. Aşa cum nu avea nici Lise.

Investigaţia nu ajunsese la nicio concluzie. După un an petrecut astfel, mama Lisei rezervase un bilet către California pentru ea şi fiica ei, gârbovită de insulta adusă vieţii ei bine planificate, dar nu zdrobită, cel puţin din câte lăsa să se vadă. Dispariţia – Lumea Nouă în general – devenise un subiect de care nu pomenea nimeni în prezenţa ei. Lise învăţase bine această lecţie. Asemenea mamei ei, îşi închisese durerea şi curiozitatea la loc sigur, în podul întunecat al sinelui, unde erau depozitate ideile de neconceput.

Cel puţin până la căsătoria ei cu Brian şi la transferul lui în Port Magellan. Amintirile îi fuseseră brusc împrospătate: rana se redeschisese de parcă nu s-ar fi vindecat niciodată şi descoperise că, în ţarcul ei, curiozitatea i se distilase, fiind acum mai degrabă tipică unui adult decât unui copil.

Începuse să le pună întrebări colegilor şi prietenilor tatălui ei, dintre care câţiva încă mai locuiau în oraş, iar aceste întrebări implicau, inevitabil, comunitatea cvadrilor din Lumea Nouă.

Brian încercase la început să-i fie de folos. Nu-i plăceau prea mult cercetările ei ad-hoc în privinţa unor chestiuni pe care el le considera potenţial periculoase – şi Lise bănuia că se adăugaseră numărului crescând de decuplări emoţionale dintre ei –, dar le tolerase şi chiar îşi folosise legitimaţia de membru al DSG pentru a urmări o parte dintre nedumeririle ei.

Cum era femeia din fotografie.

— De fapt, sunt două fotografii, îi spuse lui Turk.

Când se mutase din locuinţa părintească, Lise salvase o serie de lucruri pe care mama ei ameninţa dintotdeauna că urma să le arunce, în cazul ăsta fiind vorba despre un disc cu fotografii din anii petrecuţi în Port Magellan. Unele fuseseră făcute la petrecerile cu colegii de la facultate organizate în casa familiei Adams. Selectase câteva ca să le arate vechilor prieteni, sperând să dea de urma persoanelor pe care nu le recunoştea. Reuşise cel puţin să asocieze nişte nume cu o parte din ele, dar una ieşea în evidenţă: o femeie vârstnică, în blugi, cu tenul întunecat, surprinsă în cadrul uşii, în spatele unei mulţimi de angajaţi mai bine îmbrăcaţi ai facultăţii, ca şi cum ar fi sosit pe neaşteptate – părea dezorientată, nervoasă.

Nimeni nu fusese în stare s-o identifice. Brian se oferise s-o treacă prin filtrul softului de recunoaştere a imaginilor deţinut de DSG, să vadă dacă descoperea ceva. Fusese una dintre ultimele acţiuni numite de Lise „bombele filantropice” ale lui Brian – acte de generozitate pe care i le arunca în faţă ca s-o abată de pe calea despărţirii – şi ea acceptase oferta avertizându-l că asta nu avea să schimbe nimic.

Dar căutarea scosese la iveală un rezultat pertinent. Aceeaşi femeie trecuse prin zona docurilor din Port Magellan cu o lună în urmă. Era înscrisă pe lista declarată de o navă de pasageri ca „Sulean Moi”.

Numele se ivise din nou, legat de Turk Findley, pe care femeia îl angajase ca s-o ducă pe calea aerului dincolo de munţi, în oraşul părăsit cunoscut drept Mormântul lui Kubelick – acelaşi oraş în care încercase să ajungă Lise, cu câteva luni mai devreme, urmând o pistă diferită.

— N-a fost prea vorbăreaţă, spuse Turk, după ce ascultase totul cu răbdare. A plătit cu bani gheaţă. Am lăsat-o pe

aerodromul de la Mormântul lui Kubelick, şi asta a fost tot. N-a spus niciodată nimic despre trecutul ei sau despre motivul care o făcuse să plece spre vest. Crezi că e cvadră?

— Nu s-a schimbat aproape deloc în cincisprezece ani. Asta sugerează c-ar putea fi.

— Atunci cea mai simplă explicaţie ar putea fi adevărată. Tatăl tău a făcut tratamentul ilegal şi a început o nouă viaţă sub un alt nume.

— Poate. Dar m-am săturat de ipoteze. Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat în realitate.

— Şi ce-o să faci după ce afli adevărul? Viaţa ta o să devină mai bună? Poate-o să descoperi ceva care n-o să-ţi placă. Poate-o să fii din nou îndoliată.

— Măcar o să ştiu pentru ce port doliu, spuse ea.

Aşa cum se întâmpla adesea după ce vorbea despre tatăl ei, în noaptea aceea îl visă.

La început, visul păru mai degrabă o amintire; stăteau alături pe veranda casei lor din Port Magellan, iar el îi vorbea despre ipotetici.

Stăteau de vorbă pe verandă fiindcă pe mama ei nu o interesau astfel de conversaţii. Era cel mai reliefat contrast pe care îl putuse remarca Lise între părinţii săi. Amândoi îi supravieţuiseră Turbionului, dar ieşiseră din criză cu sensibilităţi polarizate.

Tatăl ei se aruncase în mister cu capul înainte, se îndrăgostise de cea mai mare ciudăţenie din univers. Mama ei pretindea că nu se întâmplase nimic – că gardul grădinii şi zidul din spate al casei erau baricade destul de solide pentru a ţine la distanţă fluxul timpului.

Lise nu ştia prea bine care îi era locul în divizarea aceea. Îi plăcea sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea casa mamei ei. Dar îi plăcea şi să-şi asculte tatăl vorbind.

În vis, el îi povestea despre ipotetici*. Ipoteticii nu sunt oameni. Lise, nu trebuie să faci greşeala asta.* În timp ce stelele fără nume de deasupra Equatoriei se transformau într-un cer negru ca ardezia. *Bănuim că sunt o reţea de maşini mai mult sau mai puţin lipsite de raţiune, dar are această reţea o conştiinţă a propriei existenţe? Are o minte. Lise, aşa cum ai tu şi cum am eu? Dacă este aşa, fiecare element al gândirii sale trebuie să se propage vreme de sute sau mii de ani-lumină.*

Înseamnă că vede timpul şi spaţiul cu totul altfel decât noi. E posibil să nu ne perceapă deloc, să ne excludă, considerdndu-ne un fenomen trecător, iar dacă ne manipulează, s-ar putea s-o facă la un nivel cu desăvârşire inconştient.

Ca Dumnezeu, sugeră Lise în vis.

Un Dumnezeu orb, ripostă el, dar se înşela, fiindcă, în vis, în vreme ce ea era vrăjită de grandoarea viziunii lui şi se simţea în siguranţă în perimetrul sensibilităţii mamei sale, ipoteticii îşi coborâră mâna din cer, deschiseră un pumn de fier care scânteia în lumina stelelor şi îi înhăţară tatăl înainte de a-şi aduna ea destul curaj ca să poată ţipa.

Praful continuă să cadă vreme de alte câteva ore, mult mai rarefiat, dând luminii o tentă cenuşie, apoi se opri cu desăvârşire la căderea întunericului.

Oraşul rămase nefiresc de tăcut, cu excepţia hârâitului utilajelor de terasat, care dislocau fără încetare cenuşa. Turk putea spune unde lucrau după talazurile de praf fin înălţate în jurul şi deasupra lor, coloane cenuşii propulsate deasupra magazinelor, a barăcilor, a clădirilor cu birouri şi a firmelor, amestecându-se cu dâre de apă sărată când furtunurile de pompare întinse din port către dealuri începură să irige străzile. O privelişte dezolantă. Dar până şi la ora aceea erau oameni pe trotuare, cu basmale legate peste faţă în loc de măşti, lovind grămezile de praf cu piciorul în drumul lor, sau mulţumindu-se să evalueze pagubele, uitându-se în jur cu priviri pierdute, ca interpreţii unui spectacol ce descrie un dezastru. Un bărbat într-o dishdasha[1] stătea de o jumătate de oră în faţa băcăniei arabe de peste drum, fumând ţigări şi holbându-se la cer.

— Crezi că s-a terminat? întrebă Lise.

Evident o întrebare la care nu-i putea răspunde.

Dar presupuse că ea nu dorea un adevărat răspuns, ci mai ales o încurajare.

— Pe moment, oricum.

Erau amândoi prea încordaţi ca să doarmă. El deschise ecranul video şi se instalară din nou pe canapea, pescuind informaţii noi. Un crainic anunţă că norul de praf înaintase către interiorul continentului şi nu se mai aşteptau alte „precipitaţii” – se primiseră rapoarte sporadice despre căderi de cenuşă din toate comunităţile dintre Promontoriul lui Ayer şi localitatea Haixi, de pe coastă, dar Port Magellan părea să fi fost cel mai greu lovit. Ceea ce era bine, într-un anume fel, presupuse Turk, fiindcă, în timp ce pentru metropolă mormanul acela de macroparticule fusese o neplăcere, pentru sistemul ecologic local ar fi fost o catastrofă, sufocând pădurile şi distrugând recoltele şi poate chiar otrăvind solul, deşi prezentatorul ştirilor spunea că, „ţinând cont de rezultatul ultimelor analize”, nu avea nimic extrem de toxic. Bineînţeles că structurile fosile sau cu aspect de mecanism din căderea de cenuşă atrăseseră atenţia. Microfotografiile prafului scoseseră la iveală chiar şi forme mai bine ascunse: came şi roţi dinţate degradate, conuri festonate,

---

[1] Tunică lungă, purtată de arabi (n. tr.).

ca nişte cochilii de scoici, molecule anorganice încârligate unele de altele în structuri complexe, nefireşti – ca şi cum o maşinărie imensă ar fi fost erodată pe orbită şi numai componentele sale cele mai fine ar fi supravieţuit coborârii în flăcări prin atmosferă.

Îşi petrecuseră întreaga zi în apartament, Turk stând în cea mai mare parte a timpului la fereastră, Lise dând telefoane şi trimiţând mesaje familiei, acasă, făcând o listă a proviziilor din bucătărie pentru cazul în care oraşul ar fi rămas blocat mai multă vreme, şi, între timp, între ei se restabilise un soi de intimitate – cea de-pe-munte-din-inima-furtunii, pe care o împărtăşiseră înainte, acum coborâtă în oraş – şi, când ea îşi sprijini capul de umărul lui, Turk îşi ridică mâna să-i mângâie părul, dar ezită, reamintindu-şi natura situaţiei în care se aflau.

— E în ordine, spuse ea.

Părul ei mirosea a proaspăt şi, cumva, a auriu, şi părea de mătase sub palma mâinii lui.

— Turk, făcu ea, îmi pare rău...

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Fiindcă m-am gândit că am nevoie de un pretext ca să te văd.

— Şi eu ţi-am simţit lipsa, mărturisi el.

— Numai că... am fost derutată.

— Ştiu.

— Vrei să mergi la culcare? Lise îi luă mâna şi îşi frecă de ea obrazul. Vreau să spun...

El ştia ce voia să spună.

Îşi petrecu noaptea aceea cu ea, şi mai petrecu încă una, nu fiindcă ar fi fost nevoit – între timp, drumul de pe coastă fusese curăţat în cea mai mare parte –, ci fiindcă era posibil.

Dar nu putea rămâne la nesfârşit. Mai trândăvi încă o dimineaţă, ciugulind micul dejun în vreme ce Lise dădea alte telefoane. Era uimit de numărul mare al prietenilor, al cunoştinţelor şi al rudelor ei.

Îl făcea să se simtă oarecum lipsit de popularitate.

El nu discută în dimineaţa aceea decât cu clienţii ale căror zboruri trebuiau reprogramate sau anulate – anulări pe care nu şi le putea permite tocmai atunci – şi cu doi prieteni, mecanici

de pe aeroport, care s-ar fi putut întreba de ce nu era acolo, să bea împreună cu ei. Nu avea cine ştie ce viaţă socială. Nu avea nici măcar un câine.

Lise înregistra un mesaj lung pentru mama ei, aflată în State. Convorbirile directe, prin Arcadă, nu erau posibile, fiindcă singurul lucru căruia îi îngăduiau ipoteticii să călătorească între lumea aceea şi cea de dincolo de uşă erau navele maritime cu oameni la bord. Dar exista o flotă de vase comerciale echipate cu aparatură de telecomunicaţii care făceau naveta, pentru a retransmite datele înregistrate. Puteai urmări ştiri video de acasă cu un decalaj de numai câteva ore şi puteai trimite mesaje vocale sau scrise dintr-o parte într-alta. Mesajul Lisei, în măsura în care îl auzi el, era o liniştire atentă, vorbea despre cenuşa căzută spunând că nu făcuse niciun rău persistent şi că, după toate aparenţele, avea să fie îndepărtată în curând, deşi cele petrecute erau un mister foarte derutant – nu zău, se gândi Turk.

Pilotul avea familie în Austin, Texas, dar rudele nu mai primiseră în ultima vreme nicio veste de la el şi nici nu se aşteptau să primească.

Pe raftul de cărţi de lângă biroul Lisei era un exemplar al Arhivelor Marţiene, legat, în trei volume, numit uneori Enciclopedia Marţiană, compendiul de istorie şi ştiinţă adus pe Pământ de Wun Ngo Wen, cu treizeci de ani în urmă. Copertele albastre, prăfuite, aveau marginile zdrenţuite în partea dinspre cotor. El luă primul volum şi îl răsfoi.

— Crezi în asta? o întrebă, când ea lăsă în sfârşit telefonul jos.

— Nu e o religie. Nu e ceva în care trebuie să crezi, înainte, în anii bizari ai Turbionului, naţiunile avansate tehnologic de pe Pământ adunaseră resursele necesare pentru terraformarea şi colonizarea planetei Marte. Cea mai utilă resursă fusese deja oferită de ipotetici şi acela era momentul potrivit.

Pentru fiecare an de pe Pământul de sub membrana turbionară treceau mii de ani în universul din exterior. Transformarea biologică de pe Marte – savanţii o numeau „ecopoesis” – fusese relativ uşor de realizat, dată fiind generoasa deconectare temporală.

Colonizarea umană a planetei fusese, în ansamblu, o aventură mai riscantă.

Izolaţi de Pământ vreme de milenii, coloniştii de pe Marte creaseră o tehnologie pe măsura mediului lor sărac în apă şi însetat de nitrogen. Erau maeştri ai manipulării biologice, dar acţionau cu o prudenţă cronică în privinţa ingineriei mecanice de amploare.

Trimiterea unei nave cu echipaj uman pe Pământ fusese o strategie disperată, la care apelaseră când ipoteticii păruseră pe punctul de a închide Marte într-o membrană turbionară proprie.

Wun Ngo Wen, aşa-numitul ambasador marţian – Turk dădu peste o fotografie de-ale lui când răsfoia o anexă a cărţii: un bărbat mărunţel şi zbârcit, cu pielea de culoare întunecată –, sosise în timpul ultimilor ani ai Turbionului. Apariţia sa fusese sărbătorită de guvernele Terrei, până când devenise evident că nu avea nicio soluţie pentru problemele lor. Dar Wun pledase pentru trimiterea unor sonde semi-biologice de concepţie marţiană în exteriorul sistemului solar şi ajutase la demararea lansării acestora: dispozitive robotice auto-reproductibile menite să retransmită informaţiile care puteau arunca o lumină utilă asupra naturii ipoteticilor, şi, într-un fel, reuşiseră – reţeaua de sonde fusese absorbită de un sistem ecologic preexistent, nebănuit până atunci, de mecanisme autoreproductive, trăind în profunzimea spaţiului cosmic, sistem care reprezenta „corpul” fizic al ipoteticilor, sau aşa credeau o serie de oameni. Iar Turk n-avea, în privinţa asta, nicio opinie.

Versiunea Arhivelor aflată în posesia Lisei era o ediţie autorizată, publicată în Statele Unite. Fusese studiată cu atenţie şi sistematizată de un grup de savanţi şi de oficialităţi guvernamentale şi era recunoscută ca fiind incompletă. Înainte de moartea sa,

Wun avusese grijă ca o serie de exemplare necenzurate să circule pe cale neoficială, alături de ceva mult mai valoros: „produsele farmaceutice” marţiene, inclusiv medicamentul care putea adăuga cel puţin treizeci de ani la durata medie de viaţă a unui om, aşa-numitul tratament pentru vârsta a patra, despre care se presupunea că îl tentase pe tatăl Lisei.

Se credea că pe Pământ existau, în momentul acela, o mulţime de cvadri autohtoni, deşi lipseau structurile sociale elaborate care constrângeau libertăţile verilor lor marţieni.

Aplicarea tratamentului era ilegală, ca urmare a unui acord al Naţiunilor Unite semnat, efectiv, de toate statele membre. Cea mai mare parte a activităţii Departamentului de Securitate Genomică din State consta în a pune capăt oricărui cult al cvadrilor – fie el autentic sau doar o escrocherie – plus în a controla tranzacţionarea extrem de profitabilă a îmbunătăţirilor genetice, atât umane, cât şi animale. Aceştia erau oamenii pentru care lucra fostul soţ al Lisei.

— Ştii, spuse ea, noi n-am stat de vorbă prea mult despre asta.

— Mie mi se pare că n-am stat prea mult de vorbă despre nimic.

Zâmbetul ei scurt i se păru atrăgător.

— Cunoşti vreun cvadru? îl întrebă.

— N-aş recunoaşte unul dacă l-aş vedea.

Şi, dacă răspunsul lui era un subterfugiu, Lise nu păru să observe.

— Fiindcă e altfel aici, în Port, spuse ea, aici, în Lumea Nouă. Legile nu sunt impuse aşa cum sunt pe Pământ.

— Asta se schimbă, aşa am auzit.

— Motiv pentru care vreau să cercetez ceea ce îl interesa pe tata, înainte de a fi distrus totul. Lumea spune că în oraş există un grup clandestin de cvadri. Poate nu numai unul.

— Da, am auzit. Aud o mulţime de lucruri. Nu sunt toate adevărate.

— La mâna a doua pot să fac orice fel de cercetări doresc, dar de fapt e necesar să stau de vorbă cu cineva care a intrat în legătură directă cu comunitatea cvadrilor de aici.

— Corect. Poate Brian reuşeşte să aranjeze asta, data viitoare când arestează pe cineva.

Îi păru imediat rău că o spusese, sau fiindcă o spusese fără menajamente. Ea se crispă.

— Eu şi Brian suntem divorţaţi şi nu sunt responsabilă pentru acţiunile Securităţii Genomice.

— Dar el caută aceeaşi oameni pe care-i cauţi tu.

— Din motive diferite.

— Asta nu te-a surprins niciodată? Dacă te foloseşte ca pe-un fel de unealtă? Dacă profită de cercetările tale?

— Nu-i arăt lui Brian lucrările mele – nu le arăt nimănui.

— Nici atunci când te momeşte cu femeia care ţi-a atras probabil tatăl?

— Nu sunt sigură că ai dreptul...

— Las-o baltă. Ştii, de fapt sunt îngrijorat.

Ea era evident pe punctul de a-i întoarce vorbele împotriva lui, dar îşi lăsă capul pe o parte şi căzu mai întâi pe gânduri. Era unul dintre lucrurile pe care Turk le remarcase imediat în privinţa ei, obiceiul de a se retrage cu o clipă înainte de a da un verdict.

— Nu face presupuneri despre mine şi Brian, spuse ea. Nu înseamnă că, dacă ne mai vorbim încă, îi fac favoruri.

— Aşa ne dăm seama unde ne situăm, zise el.

La amiază, cerul era din nou cenuşiu, dar norii erau de ploaie, fără nimic exotic, şi aduseră un potop torenţial, cu bulbuci, nepotrivit cu anotimpul. Turk presupuse că, în ultimă instanţă, ploaia putea fi o binefacere – putea spăla o parte din cenuşă, afundând-o în pământ sau în mare, putea ajuta la salvarea recoltei, dacă aşa ceva era posibil. Dar nu făcea nimic ca să-i uşureze şofatul la sud de Port, după ce îşi recuperase maşina din parcarea de la Harley's. Pavajul era înşelător din cauza peliculei scânteietoare de cenuşă.

Pâraiele şi râurile se umflaseră şi căpătaseră culoarea noroiului. Când drumul traversa culmile dealurilor, Turk zărea nămolul înflorind şi prelingându-se în ocean dintr-o duzină de delte noroioase.

Părăsi drumul de pe coastă printr-o ieşire nesemnalizată, îndreptându-se către locul numit de majoritatea vorbitorilor de limbă engleză Platoul New Delhi, o aşezare alcătuită din barăci de pe porţiunea plană dintre două pâraie, sub o faleză înaltă care se surpa câte puţin în fiecare anotimp ploios. Şirurile de locuinţe din prefabricate ieftine, chinezeşti, erau despărţite de străduţe nepavate şi barăcile construite pentru vreme bună fuseseră îmbunătăţite adăugându-li-se carton gudronat pe acoperişuri şi coli izolatoare aduse de la fabricile de materiale ieftine, de proastă calitate, din susul coastei.

Pe Platou nu exista niciun fel de poliţie, nicio altă autoritate reală în afară de aceea care putea fi impusă de biserici, temple şi moschei. Utilajele de terasat nu ajunseseră

nici măcar în apropiere şi aleile mai înguste erau pline de dune masive, umede. Dar de-a lungul drumului principal fusese croit un pasaj cu lopeţile, iar Turk nu avu nevoie decât de câteva minute în plus ca să ajungă la locuinţa lui Tomas Ginn, câtuşi de puţin ieşită din comun – o cocioabă de un verde-arsenic înghesuită între alte două, identice cu ea.

Parcă maşina şi înaintă cu greu prin terciul gros de cenuşă umedă, până la uşa lui Tomas. Bătu.

Fiindcă nu auzi niciun răspuns, bătu încă o dată.

La fereastra mică, cu perdea, din stânga lui, apăru pentru scurt timp o faţă zbârcită. Pe urmă se deschise uşa.

— Turk!

Vocea lui Tomas Ginn suna de parcă s-ar fi strecurat prin piatră, o voce de om bătrân, dar mai fermă decât fusese când îl întâlnise Turk pentru prima oară.

— Nu m-aşteptam să te văd. Mai ales în toiul tuturor acestor necazuri. În locul ăsta e o harababură nenorocită, dar îţi pot turna oricum ceva de băut.

Turk intră. Locuinţa lui Tomas nu era cu mult mai mult decât o singură încăpere cu pereţi subţiri, cu o canapea jerpelită, cu o masă într-un capăt şi cu o bucătărie în miniatură în celălalt, totul slab luminat. Compania de Electricitate din Port Magellan nu întinsese niciun cablu în direcţia aceea. Curentul electric provenea din şirul de plăcuţe fotovoltaice Sinotec de pe acoperiş, a căror eficienţă fusese redusă de praful căzut. Locul avea un miros persistent de sulf şi de talc, dar acesta era, în cea mai mare măsură, izul de cenuşă care pătrunsese înăuntru odată cu Turk. În stilul lui aparte, Tomas era un gospodar exigent. În limbajul lui, „o harababură nenorocită” însemna că, în loc să fie aruncate, două sticle goale de bere rămăseseră într-un cotlon strâmt.

— Stai jos, spuse Tomas, aşezându-se pe un scaun uzat, a cărui adâncitură era imaginea în oglindă a fundului său osos.

Turk alese cea mai puţin zdrenţuită porţiune a canapelei prietenului său.

— Îţi vine să crezi că tot rahatul ăsta a căzut din cer? Adică, cine-a cerut aşa ceva? Ieri a trebuit să-mi croiesc drum cu lopata ca să pot să ies din casă şi s-ajung la băcănie.

— De-a dreptul de necrezut, admise Turk.

— Şi ce te-aduce aici? Mă aştept la ceva mai mult decât prietenia dintre vecini, dată fiind vremea. Dacă o poţi numi vreme.

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, spuse Turk.

— Să-mi pui o întrebare sau să-mi ceri o favoare?

— Păi – pentru început o întrebare, oricum.

— Importantă.

— Ar putea fi.

— Atunci vrei o bere? Ca să scapi măcar de praful din gâtlej?

— Nu e o idee rea, făcu Turk.

Turk îl cunoscuse pe Tomas la bordul unui tanc petrolier vechi, cu o singură cocă, trimis către Plaja Talazurilor în ultima sa călătorie.

Nava, numită *Kestrel*, fusese biletul lui Turk către Lumea Nouă. Se angajase ca marinar bun la toate, pentru un salariu neglijabil. Tot echipajul făcuse acelaşi lucru, fiindcă era o călătorie fără întoarcere.

Dincolo de Arcadă, în Equatoria, piaţa de fier vechi era înfloritoare. Pe Pământ, un leviatan de talia lui *Kestrel* era o povară, prea vechi pentru a mai corespunde standardelor internaţionale, şi nu se mai putea folosi decât pentru cel mai nerentabil gen de comerţ de-a lungul coastelor, iar costul descotorosirii de un asemenea obiect era prohibitiv. Însă, în Lumea Nouă, aceeaşi carcasă ruginită avea să devină o sursă valoroasă de materie primă, dezgolită şi făcută bucăţi de armatele de lucrători thailandezi şi chinezi înarmaţi cu aparate de tăiat cu acetilenă care îşi câştigau traiul nestânjeniţi de reglementările impuse de protecţia mediului – distrugătorii profesionişti de pe Plaja Talazurilor distrugătoare, situată undeva, în nordul metropolei Port Magellan, la câteva sute de kilometri distanţă.

În timpul acelei călătorii, Turk şi Tomas îşi împărţiseră proviziile şi aflaseră câte ceva unul despre altul.

Tomas pretindea că se născuse în Bolivia, dar fusese crescut, spunea el, în Biloxi, şi lucrase pe docurile de acolo şi apoi pe cele din New Orleans, pe când era băietan şi bărbat tânăr. Fusese când şi când pe mare, vreme de câteva decenii, în

anii tumultoşi ai Turbionului, când guvernul Statelor Unite reactivase vechea Marină Comercială, ca gest menit să contribuie la securitatea naţiunii, şi după aceea, când comerţul desfăşurat prin Arcadă avusese ca urmare cererea de nave noi pentru transport.

Tomas ajunsese pe *Kestrel* din acelaşi motiv care-l îndemnase pe Turk să se angajeze: era un bilet dus către pământul făgăduinţei. Sau către un loc pe care le plăcea amândurora să şi-l imagineze astfel.

Tomas nu era naiv. Mai traversase Arcada de alte cinci ori şi petrecuse câteva luni în Port Magellan, aflase nemijlocit care erau cusururile oraşului şi văzuse cu câtă cruzime îi trata pe nou-veniţi. Dar era mai liberal, mai lipsit de prejudecăţi, mai neoficial poliglot decât oricare metropolă de pe Pământ – un oraş al oamenilor mării, construit în cea mai mare parte de marinari expatriaţi, şi acolo dorea să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii, privind peisajul pe care mâna omului îl atingea de puţină vreme. (Turk se angajase în mare măsură din aceeaşi cauză, deşi pentru el avea să fie prima călătorie dincolo de Arcadă. Şi îşi dorea să ajungă cât mai departe de Texas cu putinţă, din raţiuni asupra cărora nu se obosea să insiste.)

Cât despre *Kestrel*, beleaua era că, neavând niciun viitor, fusese prost întreţinut şi abia dacă mai era apt pentru navigare. Toată lumea de la bord era conştientă de asta, începând cu căpitanul filipinez şi terminând cu adolescentul sirian analfabet care servea echipajul la masă. Asta făcea ca traversarea să fie periculoasă.

Vremea rea pusese pe fugă multe vase care se îndreptau spre Plaja Talazurilor, şi nu numai o singură navă ruginită îşi găsise odihna sub Arcada ipoteticilor.

Dar vremea din oceanul Indian fusese liniştitor de blajină şi, fiindcă era prima lui trecere, Turk se pregătise să se afle pe punte în momentul traversării, cu riscul de a fi luat în râs de ceilalţi marinari. O traversare nocturnă a Arcadei. Îşi găsise un loc la pupă, în afara teugei, la adăpost de vânt, îşi încropise o pernă dintr-un morman de zdrenţe rigidizate cu vopsea uscată, se întinsese şi privise stelele. Aştrii se răzleţiseră în cele patru miliarde de ani de evoluţie galactică scurse în vreme ce Pământul era închis în membrana lui turbionară şi, după treizeci de ani, rămăseseră tot fără nume, dar erau singurii pe care îi

văzuse Turk vreodată. În momentul încetării Turbionului, abia împlinise cinci ani. Generaţia lui crescuse într-o lume post-Turbion, obişnuindu-se cu ideea că o navă oceanică te putea duce de pe o planetă pe alta. Totuşi, spre deosebire de alţii, Turk nu reuşise niciodată să considere asta o traversare prozaică.

Pentru el continua să fie un miracol.

Arcada ipoteticilor era o construcţie cu mult mai mare decât orice ar fi putut realiza ingineria umană.

La scara stelelor şi a planetelor, scara la care se presupunea că acţionează ipoteticii, era un obiect relativ minuscul... dar era cel mai mare obiect construit pe care îşi imagina Turk că l-ar fi putut avea vreodată în faţa ochilor. O văzuse adesea în fotografii, în înregistrări video, în diagrame reprezentative din cărţile de şcoală, dar nimic din toate acestea nu era pe măsura realităţii.

O zărise pentru prima oară cu ochii lui în Sumatra, în portul unde se angajase pe *Kestrel.* Piciorul estic al Arcadei era vizibil în zilele senine, mai ales în amurg, când ultimele licăriri ale luminii urcau pe acel fir palid făcându-l să lucească şi transformându-l într-un şnur fin de aur. Dar în timpul traversării se aflase aproape chiar sub culme, ceea ce îi oferea o imagine cu totul diferită. Arcada fusese comparată cu o verighetă de o mie şase sute de kilometri lăţime aruncată în Oceanul Indian, o jumătate fiind îngropată în adâncul planetei, iar cealaltă proiectându-se în afara atmosferei, în spaţiul pustiu. De pe puntea lui *Kestrel* nu putea să vadă niciunul dintre picioare intrând în apă, dar vedea culmea reflectând ultimele raze de soare, o tuşă de culoare de un albastru-argintiu, pălind până la un roşu-întunecat în extremităţile din est şi vest. Se înfiorase în fierbinţeala aerului serii.

Lumea spunea că, privit de aproape, dacă nu navigai la o distanţă mai mare decât raza pe care se poate auzi un megafon, oricare dintre picioare părea tot atât de neted ca un stâlp de beton înălţat deasupra mării, cu excepţia faptului că stâlpul acela enorm de lat nu se oprea la o anumită înălţime, ci dispărea pur şi simplu din vedere. Însă, indiferent cât de neclintită ar fi părut, Arcada nu era un obiect inert. Era un mecanism. Era în legătură cu o copie – sau, poate, cu cealaltă

jumătate – a sa, plasată într-un ocean compatibil din Lumea Nouă, la o depărtare de mulţi ani-lumină.

Poate orbita în jurul uneia dintre stelele pe care le zărea Turk de pe puntea lui *Kestrel*: era o idee cutremurătoare. Arcada părea neînsufleţită, dar, în realitate, supraveghea suprafeţe alăturate ale fiecăreia dintre cele două lumi, dirijând trecerea în ambele sensuri. Pentru că asta făcea: ăsta era rolul ei. Dacă o pasăre, o creangă de copac ruptă de furtună sau un curent oceanic trecea pe sub Arcadă, îşi continua drumul în siguranţă. Apele Pământului şi ale Lumii Noi nu se contopeau niciodată. Dar un vas cu oameni la bord care traversa oceanul pe sub Arcadă era captat şi translat pe o distanţă inimaginabilă. Toate relatările spuneau că tranziţia se făcea cu atâta uşurinţă încât era aproape ridicolă, dar Turk îşi dorise să o trăiască acolo, în spaţiul deschis, nu jos, în cabinele echipajului, unde nici măcar n-ar fi ştiut ce se întâmplase înainte de a auzi sunetul ritual al sirenei vasului.

Se uitase la ceas. Aproape că era timpul. Încă mai aştepta când Tomas ieşise din întuneric în lumina puternică a unui felinar de pe punte, zâmbindu-i.

— E prima oară, da, spuse Turk, prevenind un comentariu inevitabil.

— La naiba, îi răspunsese Tomas, nu trebuie să-mi dai explicaţii. Eu ies la fiecare trecere. Ziua sau noaptea. Ca şi cum mi-aş aduce omagiul.

Un omagiu către cine? Către ipotetici? Dar Turk nu întrebase.

— Şi, o, Doamne! spusese Tomas, ridicându-şi faţa bătrână către cer. Trecem acum.

Aşa că Turk îşi adunase – inutil – curajul şi privise stelele pălind şi învârtejindu-se în jurul culmii Arcadei, ca nişte reflexii din apă tulburate de prova unui vapor. Apoi *Kestrel* fusese învăluit brusc de ceaţă, sau de o pâclă care te ducea cu gândul la ceaţă, deşi nu avea niciun fel de miros sau de gust de umezeală; o ameţeală trecătoare, o apăsare în urechi. Pe urmă stelele reapăruseră, dar erau alte stele, mai dese şi mai strălucitoare, pe un cer ce părea mai întunecat; şi acum aerul avea într-adevăr un gust şi un miros subtil diferite şi îşi răsucea o pală în jurul unghiurilor oţelului dur al punţii de sus, ca şi cum ar fi vrut să se prezinte, aer cald, cu miros de sare şi înviorător

de proaspăt. Iar deasupra, pe puntea de comandă a navei, acul busolei se răsucise probabil în jurul axului său, aşa cum se întâmpla la fiecare traversare a Arcadei, pentru că sirena vasului scosese un urlet prelung – atât de puternic încât părea o pedeapsă, dar sunând aproape nesigur pe un ocean care făcuse de puţin timp cunoştinţă cu fiinţele umane.

— Lumea Nouă, spusese Turk, dus pe gânduri.

Atâta tot? Atât de simplu?

— Equatoria, completase Tomas, confundând continentul cu planeta, aşa cum făceau cei mai mulţi oameni. Cum te simţi ca explorator spaţial, Turk?

Dar Turk nu putuse să-i răspundă, pentru că doi bărbaţi din echipaj, ieşiţi pe furiş pe punte, se repeziseră la el cu o găleată de apă sărată şi îl stropiseră râzând. Un alt ritual de trecere, un botez al marinarului virgin. Traversase, în sfârşit, cel mai straniu dintre meridianele lumii. Şi nu avea nicio intenţie de a se întoarce, niciun cămin adevărat în care să revină.

Când se îmbarcase pe *Kestrel*, Tomas era plăpând, ca urmare a vârstei sale, şi fusese rănit când vasul nu reuşise să acosteze aşa cum ar fi trebuit.

La Plaja Talazurilor nu erau docuri sau dane.

Turk zărise portul de pe punte, când aruncase cu adevărat prima privire către coasta Equatoriei. Continentul se contura neclar la orizont, ca un miraj, roz în lumina dimineţii, deşi nu se mai putea spune că era neatins de mâna omului. Cele trei decenii scurse de la încheierea Turbionului transformaseră ţărmul vestic al Equatoriei dintr-un ţinut sălbatic într-un haos de sate pescăreşti, de tabere de tăietori de lemne, de industrii primitive, de ferme care făceau agricultură tăind şi arzând pădurea, de drumuri croite în pripă, de o duzină de aşezări prospere, plus o metropolă spre care erau canalizate mai toate resursele bogate din interiorul continentului. Situată la nord de Port Magellan, la o distanţă de aproape o sută de mile marine, Plaja Talazurilor era probabil cea mai urâtă dintre zonele colonizate de pe coastă – Turk n-ar fi putut spune asta, dar căpitanul filipinez al cargoului insistase şi argumentele lui erau plauzibile. Plaja largă, albă, protejată de valuri de un promontoriu plin de prundiş, era pătată de epavele vaselor

sfărâmate şi mânjită de fumul şi de cenuşa lăsate în urmă de mii de focuri. Turk observase un tanc petrolier cu două coci, care nu se deosebea prea mult de *Kestrel*, vreo douăzeci de cargoboturi de coastă, ba chiar şi o navă militară, dezgolită de toate steagurile şi însemnele identificatoare. Toate acestea sosiseră recent şi lucrul la dezmembrarea lor abia dacă începuse. Plaja era ticsită, pe o distanţă de mulţi alţi kilometri, de ramele de oţel rămase fără bordaj, de jumătăţi cavernoase de nave în care strălucirea flăcărilor acetilenice ale dezmembratorilor răspândea o lumină spasmodică.

Dincolo de toate acestea se întindeau barăcile din fier vechi, forjele, magaziile cu unelte şi atelierele mecanice ale muncitorilor, mai ales indieni şi malaiezieni, cu toţii onorându-şi contractele care le cumpăraseră trecerea pe sub Arcadă. Ceva mai departe unduiau către poalele munţilor dealuri gri-albăstrui, ceţoase în lumina dimineţii.

Nu puteau rămâne pe punte în timpul acostării. La Plaja Talazurilor, procedura de livrare a unui vas mare consta pur şi simplu în a-l îndrepta către litoral, lăsându-l să eşueze. Dezmembratorii aveau să facă restul, mişunând în jurul navei imediat ce era evacuat echipajul. Oţelul avea să sfârşească în re-laminoarele din josul coastei, kilometrii de sârmă şi de ţevi de aluminiu din componenţa vasului aveau să fie extraşi şi vânduţi în loturi mari, până şi clopotele navei urmau să fie scoase pe piaţă, după cum auzise Turk, pentru a fi achiziţionate de templele budiste din zonă. Erau în Equatoria şi orice lucru făcut de mâna omului urma să-şi găsească o întrebuinţare. Nu avea importanţă că eşuarea pe uscat a unei nave atât de mari cum era *Kestrel* putea fi un proces violent, distructiv. Niciuna dintre acele nave n-avea să mai plutească vreodată.

Coborâse sub punte când auzise semnalul şi îl găsise pe Tomas aşteptând în sala de mese a echipajului şi zâmbind. Turk ajunsese să-i îndrăgească zâmbetul osos – părea dement, dar sincer.

— Sfârşitul drumului pentru *Kestrel*, spusese Tomas, şi sfârşitul drumului pentru mine. Presupun că orice pui se-ntoarce acasă, să doarmă în coteţ.

— Suntem în dreptul plajei, îl anunţase Turk.

Căpitanul avea să pornească în curând motoarele, să cupleze elicele şi să trimită nava drept spre ţărm. Motoarele

urmau să fie oprite în ultimul moment posibil şi prova navei avea să-şi sape făgaşul în nisip câtă vreme fluxul era înalt. Echipajul avea să arunce scări de frânghie şi să coboare în goană în josul cocii: urmau să fie coborâte şi bagajele; Turk avea să facă primii paşi pe prundişul şi prin valurile de pe Plaja Talazurilor. Peste o lună, din *Kestrel* n-aveau să mai rămână decât amintirea şi câteva mii de tone de fier, oţel şi aluminiu, toate reciclate.

— Fiecare moarte e o naştere, spusese Tomas, care era destul de bătrân ca să enunţe astfel de sentinţe.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Ba da. Îmi sare în ochi când cineva ştie mai multe decât dă pe faţă. Sfârşitul lui *Kestrel*. Dar prima ta sosire în Lumea Nouă. Avem o moarte şi o naştere chiar aici.

— Dacă aşa spui tu, Tomas.

Turk simţise motoarele bătrâne ale navei începând să vibreze. Acostarea avea să fie inevitabil violentă.

Toate echipamentele neancorate de pe navă fuseseră ambalate sau coborâte şi trimise la ţărm în bărci de salvare. Jumătate din echipaj era deja pe mal.

— Ptrr! exclamase Tomas când vibraţiile urcaseră prin bordajul punţii şi prin picioarele scaunului. Pot să faci pariu că luăm imediat ceva viteză.

Probabil că prova spinteca apa ca un tăiş de cuţit, se gândise Turk, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când vasul începea să vibreze şi să tresalte astfel.

Numai că nu se mai aflau în larg. Şanţul care îi aştepta pe plajă se întindea drept înainte, continentul se înălţa sub ei. Căpitanul era în legătură radio cu un pilot de pe ţărm, care urma să solicite corecţii minore ale cursului şi să-i spună când să oprească motoarele.

Cât mai curând, spera Turk. Îi plăcea să fie pe mare şi nu-l deranja să stea sub punte, dar descoperea că îl deranja din cale-afară să se afle într-o încăpere fără ferestre când îl mai despărţeau doar câteva momente de un dezastru pregătit în mod deliberat.

— Ai mai făcut asta până acum?

— Păi, nu, spusese Tomas, nu din poziţia asta. Dar am fost acum câţiva ani pe o plajă cu epave din Goa şi m-am uitat cum a eşuat o navă veche, pentru transport de mărfuri, nu cu mult

mai mică decât a noastră. De fapt, a avut un soi de poezie. A plutit printre deşeuri precum o ţestoasă care se străduieşte să depună un ou. Adică, presupun că vrei să-ţi aduni forţele, dar n-a fost un şoc violent.

Câteva minute mai târziu, Tomas se uitase la ceasul care-i atârna ca o brăţară de încheietura numai piele şi os şi adăugase:

— E momentul s-oprească motoarele.

— Ai calculat timpul?

— Am ochi şi urechi. Ştiu unde am fost ancoraţi şi pot să spun după sunet cam ce viteză avem.

Lui Turk i se păruse că asculta una dintre laudele lui Tomas, dar ar fi putut fi adevărat. Îşi ştersese palmele de genunchii blugilor. Era nervos, dar ce n-ar fi putut să meargă? În momentul acela, totul ţinea de balistică.

Ceea ce nu mersese – după cum pusese el lucrurile cap la cap mai târziu – fusese faptul că, într-un moment critic, puntea de comandă de pe *Kestrel* rămăsese fără curent electric, ca urmare a unui soi de scurtcircuit sau a căderii unei componente din circuitul electric vechi, motiv pentru care căpitanul nu putuse nici să audă instrucţiunile pilotului de pe ţărm, nici să-şi transmită ordinele către camera motoarelor. *Kestrel* ar fi trebuit să ajungă pe coastă, dar eşuase, în schimb, din lipsa curentului electric. Turk fusese aruncat de pe scaun când nava se înfipsese în mal şi se înclinase grotesc spre tribord. Fusese destul de vigilent ca să vadă dulapul din oţel lustruit, plin cu tacâmuri, desprinzându-se de pe peretele de alături şi prăbuşindu-se în direcţia lui. Dulapul avea dimensiunile unui sicriu şi era tot atât de greu, şi Turk încercase să se târască, îndepărtându-se de el, dar nu mai avusese destul timp ca să i se ferească din cale. Dar Tomas era acolo, cumva încă în picioare, repezindu-se să înşface lada de metal scrâşnitor şi reuşind s-o prindă de un colţ când aluneca pe lângă el, dându-i lui Turk destul timp ca să se târască într-o parte. Se ridicase ţinându-se de un scaun în timp ce *Kestrel* încremenise şi motoarele sale se înduraseră să se oprească în sfârşit. Coca bătrânului petrolier scosese un geamăt hârjâit, de animal preistoric, şi amuţise. Eşuată. Fără să fi păţit nimeni nimic...

În afară de Tomas, care preluase pentru scurt timp întreaga greutate a dulapului şi al cărui braţ stâng fusese tăiat sub cot, destul de adânc ca să se vadă osul.

Îşi sprijinise braţul rănit în poala plină de sânge, părând uluit. Turk îl legase cu o batistă în loc de garou şi îi spusese să nu mai înjure şi să stea liniştit până aducea ajutoare. Avusese nevoie de zece minute ca să găsească un ofiţer dispus să-l asculte.

Medicul navei ajunsese deja la ţărm şi din infirmerie fuseseră luate toate medicamentele, aşa că Tomas trebuise să fie coborât de pe punte pe o targă improvizată, gen frânghie-şi-coş, după ce luase doar două aspirine ca să-i domolească durerea. În cele din urmă, căpitanului navei *Kestrel* refuzase să admită că avea vreo obligaţie, îşi luase banii primiţi ca plată de la şeful dezmembratorilor şi prinsese un autobuz către Port Magellan înainte de apusul soarelui. Aşa că Turk fusese lăsat să aibă grijă de Tomas până când reuşise să convingă un sudor malaiezian ieşit din schimbul de lucru să cheme un doctor adevărat. Sau ceea ce trecea drept doctor în acea parte a Lumii Noi. O femeie, spusese malaiezianul costeliv, într-o engleză stricată.

Un doctor bun, un doctor din vest, foarte de treabă cu dezmembratorii. Era albă, dar trăia de ani de zile într-un sat de pescari minang aflat nu prea departe, în susul coastei.

Se numea Diane, spusese el.

Turk îi povesti lui Tomas Ginn despre Lise – doar câteva lucruri. Cum se legaseră unul de altul când se împotmoliseră în creierii munţilor; cum nu şi-o putuse scoate din minte după întoarcerea în sânul civilizaţiei, nici măcar când ea nu mai răspunsese apelurilor lui; cum ajunseseră să fie din nou împreună în timpul căderii de cenuşă.

Tomas îl ascultă stând în fotoliul lui jerpelit, sorbind bere dintr-o sticlă verde şi zâmbind placid, ca şi cum ar fi descoperit un soi de loc adăpostit de vânt în propriul cap.

— S-ar părea că totuşi n-o cunoşti prea bine pe această doamnă.

— O cunosc atât de bine cât e necesar. Uneori nu e greu să spui dacă te încrezi în unii oameni sau nu.

— Ai încredere în ea, nu-i aşa?

— Da.

Tomas îşi prinse în căuşul mâinii turul blugilor foarte lăbărţaţi.

— În asta ai încredere. Marinar din cap până-n picioare.

— Nu e aşa.

— Nu e niciodată. Dar e întotdeauna. Vasăzică, de ce-ai vrut să te urci în maşină şi să vii aici, să-mi povesteşti despre femeia asta?

— De fapt, mă gândeam c-aş putea să ţi-o prezint.

— Mie? Nu-s tăticul tău, Turk.

— Nu, dar nu mai eşti nici ceea ce ai fost cândva.

— Nu văd ce legătură are.

Aici Turk trebuia să fie prudent. Să dea dovadă de extrem de multă delicateţe, în măsura în care o putea face.

— Păi... e curioasă în privinţa cvadrilor.

— Oh, Hristoase. Tomas îşi rostogoli ochii. *Curioasă*?

— Are motive să fie.

— Şi vrei să mă prezinţi pe mine pe tavă? Exponatul A, sau ceva de genul ăsta?

— Nu. De fapt aş vrea s-o las să stea de vorbă cu Diane. Dar vreau să aflu întâi părerea ta.

Diane – doctorul din vest, sau infirmiera, cum insista să-şi spună sieşi – venise pe jos, dintr-un sat din interiorul

continentului, până pe Plaja Talazurilor, ca să se ocupe de tăietura din braţul lui Tomas.

La început, Turk fusese suspicios în privinţa ei. În Equatoria, mai ales acolo, în văgăuna aia, nimeni nu verifica licenţa medicală a nimănui. Cel puţin asta era impresia pe care şi-o făcuse. Dacă aveai o seringă şi un flacon cu apă distilată îţi puteai spune doctor, iar şeful dezmembratorilor ar fi garantat, după cum era de aşteptat, pentru orice medic autoproclamat care lucra gratis, indiferent de rezultate. Aşa că Turk stătuse alături de Tomas într-o baracă goală, aşteptând să sosească femeia aceea şi făcând din când în când conversaţie, până când bărbatul mai vârstnic adormise, în ciuda sângelui care continua să-i îmbibe bandajul improvizat. Baraca era construită din lemnul unui copac din partea locului, crengi rotunde, cojite şi împletite ca bambusul, susţinând un acoperiş plat, de tablă.

Mirosea a mâncare veche, a tutun şi a sudoare. Înăuntru era zăpuşeală, deşi uşa din plasă lăsa din când în când să intre câte o boare leneşă de aer.

Soarele apunea când doctorul urcase în sfârşit treptele de scândură către platforma care servea drept podea, trăgând într-o parte o plasă împotriva insectelor.

Purta o tunică şi pantaloni lejeri, dintr-o pânză de culoarea şi de textura muselinei naturale. Nu era o femeie tânără. Departe de asta. Avea părul atât de alb încât părea aproape transparent.

— Cine e pacientul? întrebase, mijindu-şi ochii. Şi aprindeţi o lampă, vă rog – abia dacă pot vedea.

— Numele meu e Turk Findley, spusese el.

— Dumneavoastră sunteţi pacientul?

— Nu, eu...

— Arătaţi-mi pacientul.

Aşa că el aprinsese fitilul unei lămpi cu petrol şi o însoţise dincolo de o altă perdea de plasă, până la salteaua îngălbenită pe care dormea Tomas. Afară, în lumina crepusculului, începeau să se înfierbânte corurile insectelor. Nu semănau cu niciun alt soi de insecte pe care le mai auzise vreodată, dar putea spune ce era sunetul acela, acel bâzâit sacadat. De pe plajă se auzeau loviturile ciocanelor, zăngănitul colilor de tablă, pufăitul şi ţăcănitul ascuţit al motoarelor diesel.

Tomas sforăia, indiferent la toate. Doctorul – Diane – îi privise bandajul de pe braţ cu o expresie dispreţuitoare.

— Cum s-a ales cu asta?

Turk îi povestise întâmplarea.

— Vasăzică s-a sacrificat pentru dumneavoastră?

— Şi-a sacrificat o halcă din braţ, oricum.

— Sunteţi norocos fiindcă aveţi parte de un asemenea prieten.

— Mai întâi treziţi-l. Apoi spuneţi-mi dacă sunt norocos sau nu.

Ea înghiontise umărul lui Tomas, care deschisese ochii şi începuse imediat să înjure. Sudălmi vechi, sudălmi creole, picante ca mâncarea de bame. Încercase să se ridice în capul oaselor, apoi se răzgândise.

În cele din urmă îşi fixase atenţia asupra Dianei.

— Şi tu cine naiba mai eşti?

— Sunt infirmiera. Linişteşte-te. Cine te-a bandajat?

— Tipul de pe navă.

— A făcut o treabă mizerabilă. Lasă-mă să mă uit.

— Păi cred c-a făcut-o pentru prima oară. A... au!

Iisuse! Turk, e o infirmieră adevărată?

— Nu fi copil, spusese Diane. Şi stai liniştit. Nu te pot ajuta dacă nu văd ce nu-i în ordine. O pauză. Ah. Bine. Ai avut noroc că nu ţi-ai tăiat vreo arteră.

Luase o seringă din trusa ei şi o umpluse. Ceva împotriva durerii, înainte de a curăţa şi a coase rana.

Tomas începuse să protesteze, dar numai de dragul spectacolului. Păruse uşurat după pătrunderea acului în carne.

Turk se trăsese deoparte, încercând să-i lase Dianei loc ca să-şi vadă de treabă, fiindcă nu se putea spune că în baraca aceea mică era o grămadă de spaţiu. Se întrebase cum o fi fost viaţa de dezmembrator – să dormi sub un acoperiş de tablă, rugându-te să nu fii rănit sau ucis înainte de a-ţi expira contractul, înainte de a-ţi primi plata promisă, salariul pe un an şi un bilet de autobuz până în Port.

Exista un medic oficial al şantierului, îi explicase şeful dezmembratorilor, dar nu venea decât de două ori pe săptămână, de obicei ca să completeze formulare. Diane făcea majoritatea tăieturilor şi a cusăturilor obişnuite.

Turk o privise lucrând, o siluetă proiectată de lumina lămpii pe vălul transparent care îi apăra de insecte. Era numai piele şi os şi mişcările ei vădeau prudenţa calculată a oamenilor foarte bătrâni. Dar era în acelaşi timp puternică. Muncea metodic şi fără niciun efort aparent, murmurând din când în când câte ceva pentru sine. Ar fi putut avea cam vârsta lui Tomas, care, după spusele lui, era când de şaizeci, când de şaptezeci de ani – poate chiar mai mult.

Ea lucrase, iar Tomas înjurase din când în când, cu o înverşunare feroce, dar cu o anumită letargie provocată de medicamente. Puţea a antiseptic şi Turk ieşise afară, în întunericul care se înstăpânea.

Prima lui noapte în Lumea Nouă. În apropiere era un pâlc de tufişuri înflorite cărora nu le putea spune numele, frunze cu şase lobi agitându-se în bătaia brizei ce venea din larg. Florile erau albastre şi miroseau a cuişoare sau a scorţişoară, ori a alte mirodenii folosite de Crăciun. Luminile şi focurile de pe plaja şantierului pâlpâiau în depărtare, ca nişte fitiluri aprinse. Iar dincolo de plajă se rostogolea oceanul, într-o fosforescenţă de un verde palid, şi stelele străine parcurgeau alene cercuri imense.

— E posibil să existe un pericol, spusese Diane când terminase cu Tomas.

Venise să se aşeze alături de Turk, pe marginea platformei de lemn ce susţinea podeaua, la vreo treizeci de centimetri deasupra solului. Muncise din greu curăţând şi cosând rana lui Tomas, şi îşi ştergea fruntea cu o batistă. Vorbea cu accent american, se gândise Turk. Oarecum sudic – poate din Maryland sau de prin acele părţi.

O întrebase ce fel de complicaţii s-ar fi putut ivi.

— Cu puţin noroc, nimic serios. Dar Equatoria e un mediu microbian complet nou – înţelegeţi?

— Poate oi fi tâmpit, dar nu sunt ignorant.

Asta o făcuse să râdă.

— Îmi cer scuze, domnule...?

— Findley, dar spuneţi-mi Turk.

— Părinţii te-au botezat Turk?

— Nu, doamnă. Dar, când eram puşti, familia mea a locuit în Istanbul vreo doi ani. Am învăţat câte ceva din limba turcă. Şi m-am ales cu o poreclă. Aşadar, ce spuneai, Tomas ar putea căpăta o boală de-a locului?

— Nu există oameni care să se fi născut pe planeta asta, nu există homonizi, nici primate, nimic care să ne semene, nici măcar pe departe. Majoritatea bolilor de aici nu ne pot atinge. Dar există bacterii şi ciuperci care prosperă în medii umede şi calde, inclusiv în organismul uman. Nimic cu care nu ne putem obişnui, domnule Findley – Turk – şi nimic atât de periculos sau de molipsitor încât să poată fi dus pe Pământ. Totuşi, nu e o idee bună să vii în Lumea Nouă cu un sistem imunitar prea solicitat sau, cum e cazul domnului Ginn, cu o rană deschisă bandajată de un idiot.

— Nu-i poţi da un soi de antibiotic?

— I-am dat. Dar microorganismele locale nu răspund neapărat la medicamentele standard. Nu mă înţelege greşit. Nu e bolnav şi, după toate probabilităţile, nu se va îmbolnăvi, dar există un anumit risc inevitabil. Eşti un prieten apropiat al domnului Ginn?

— Nu tocmai. Dar, cum spuneam, a încercat să mă scoată din belea când a fost rănit.

— Aş prefera să-l ţin aici câteva zile, sub observaţie. E în ordine?

— Pentru mine e perfect, dar ca să-l convingi pe Tomas s-ar putea să ai ceva de furcă. Nu sunt paznicul lui.

— Unde pleci, dacă nu te deranjează întrebarea?

— În josul coastei, către oraş.

— O adresă anume? Un număr de telefon la care să te găsesc?

— Nu, doamnă. Sunt nou pe-aici. Dar poţi să-i spui lui Tomas că o să-l caut la sediul asociaţiei după ce ajunge la Port Magellan.

Femeia păruse dezamăgită.

— Înţeleg.

— Sau te-aş putea suna eu.

Ea se întorsese şi îl privise lung, preţ de o clipă nesfârşită. De fapt îl studiase. Turk începuse să se simtă uşor stânjenit sub privirea aceea insistentă.

— Bine, spusese ea apoi. Să-ţi dau un număr.

Găsise un creion în geanta în care îşi ţinea trusa şi scrisese numărul pe dosul unei bucăţi dintr-un bilet al Liniilor de Autobuz de Coastă şi Urbane.

— Te *evalua*, spuse Tomas.
— Ştiu.
— Femeia asta are instincte bune.
— Da. Tocmai asta e, făcu Turk.

Aşa că Turk găsise un loc unde să locuiască în Port, trăise o vreme din economii şi trecuse din când în când pe la asociaţia marinarilor, căutându-l pe Tomas. Care nu apărea niciodată. Ceea ce nu-l îngrijorase prea mult la început. Tomas ar fi putut fi oriunde. Şi-ar fi putut pune în cap să traverseze munţii, din câte ştia el. Şi Turk cina sau bea ceva, dându-şi uitării comeseanul de pe navă; dar, după ce trecuse o lună, scosese la lumină frântura de bilet şi tastase numărul scris pe dosul ei.

Primise un mesaj automat care îl anunţa că numărul fusese deconectat.

Ceea ce îi stârnise deopotrivă curiozitatea şi simţul datoriei. Banii lui erau pe terminate şi se pregătea să se angajeze ca instalator la sistemul de conducte, dar găsise pe cineva care să-l ducă în susul coastei şi mersese pe jos vreo trei kilometri, până în complexul dezmembratorilor, unde începuse să pună întrebări. Unul dintre şefi îi ţinuse minte figura şi îi spusese că prietenul lui se îmbolnăvise, că fusese în stare foarte gravă şi că muncitorii nu-şi puteau permite ca un marinar bolnav să le consume timpul şi atenţia, de aceea *Ibu* Diane şi câţiva pescari minang îl duseseră pe bătrân în satul lor.

Turk îşi cumpărase mâncarea de seară dintr-un restaurant chinezesc cu acoperiş de tablă de la răscrucea drumurilor, apoi făcuse autostopul ca să meargă mai departe, în susul coastei, către un golf ca o potcoavă, ale cărui culori deveneau ţipătoare în lumina îndelungatului amurg equatorian. Şoferul, un agent comercial de la o firmă vest-africană de import, îi arătase un drum nepavat şi un indicator scris cu un alfabet curbiliniu, pe care el nu-l putea citi. Satul minang e pe drumul ăsta, îi spusese. Turk mersese vreo trei kilometri prin pădure şi, tocmai

când stelele deveneau strălucitoare şi insectele sâcâitoare, se pomenise între un şir de case de lemn cu streşini din corn de bivol şi un magazin universal luminat de felinare, unde bărbaţi cu şepci beau cafea, aşezaţi la mese făcute din bobine de cablu. El îşi afişase cel mai reuşit zâmbet şi rugase un localnic să-l îndrume către clinica doctoriţei Diane.

Trecătorul îi întorsese zâmbetul şi strigase către cei din cafenea. Doi tineri musculoşi se grăbiseră să iasă şi îl încadraseră pe Turk.

— O să vă ducem acolo, îi răspunseseră, în engleză, când el îşi repetase cererea – şi îi zâmbiseră la rândul lor, dar Turk avusese sentimentul neliniştitor că era luat în custodie cu politeţe, dar fără drept de apel.

— Cred că eram cu mintea dusă când ai dat în sfârşit de mine, spuse Tomas.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Nu, nu prea mare lucru.

— Da, confirmă Turk, erai cu mintea dusă.

Cu mintea dusă, ceea ce, în cazul acela, însemna că Tomas era trântit la pat, slăbit, respirând şuierat în camera din spate a clădirii mari de lemn pe care o numea Diane „clinica” ei. Turk îşi privise prietenul cu ceva care semăna a groază.

— Iisuse Hristoase, ce-a păţit?

— Linişteşte-te, îl îndemnase *Ibu* Diane.

Ibu îi spuneau sătenii. El dedusese că era un soi de titlu onorific.

— E pe moarte?

— Nu. În ciuda aparenţelor, e din ce în ce mai bine.

— Toate astea de la o tăietură la braţ?

Tomas arăta de parcă i-ar fi îndesat cineva un furtun pe beregată şi i-ar fi absorbit toate măruntaiele. Turk se gândise că nu văzuse în viaţa lui un om mai sfrijit.

— E mult mai complicat. Stai jos şi-o să-ţi explic.

Dincolo de fereastra clinicii, satul minang mustea de viaţă în întuneric. Felinare agăţate de streşini se legănau şi se auzea sunetul metalic al unor melodii înregistrate. Diane făcuse cafea folosindu-se de un fierbător electric şi de o cafetieră, iar rezultatul fusese o fiertură fierbinte şi concentrată.

La clinică erau pe vremuri doi doctori adevăraţi, spusese ea. Soţul ei şi o femeie minang, dar amândoi muriseră între

timp, din cauze naturale. Rămăsese numai ea şi toată medicina pe care o ştia se reducea la ceea ce învăţase lucrând ca infirmieră.

Suficient pentru a face clinica să funcţioneze în continuare: era indispensabilă nu numai pentru localnici, ci şi pentru o jumătate de duzină de sate învecinate şi pentru dezmembratorii sărăciţi. Trimitea toţi bolnavii pe care nu-i putea trata la clinica Semilunii Roşii de pe coastă sau la spitalul catolic de caritate din Port Magellan, deşi până acolo era drum lung.

Ea era pe deplin competentă în cazul tăieturilor, al fracturilor curate şi al afecţiunilor banale. Se consulta cu regularitate cu un medic itinerant din Port, care înţelegea în ce situaţie se află şi avea grijă să fie aprovizionată cu medicamentele esenţiale, cu bandaje sterile şi aşa mai departe.

— Atunci poate-ar fi trebuit să-l trimiţi pe Tomas în josul coastei, spusese Turk. Mie mi se pare destul de grav bolnav.

— Tăietura din braţ a fost cea mai neînsemnată dintre problemele lui. Ţi-a spus că are cancer?

— Iisuse, nu. Cancer? Chiar aşa?

— L-am adus aici fiindcă i se infectase rana, dar cancerul a ieşit la iveală printr-o simplă analiză a sângelui. N-am cine ştie ce aparatură de diagnosticare, dar deţin un analizator vizual portabil – vechi de zece ani, dar funcţionează de minune. Mi-a confirmat diagnosticul şi prognoza era foarte sumbră. Cancerul nu e o boală nevindecabilă, dar prietenul tău evitase medicii mult prea mult. Intrase în metastază generalizată.

— Atunci e pe moarte.

— Nu.

Diane făcuse o pauză. Îl ţintuise din nou cu privirea aceea, intensă şi oarecum stranie. Turk făcuse un efort ca să nu-şi întoarcă ochii în altă parte. Era ca şi cum s-ar fi înfruntat din priviri cu o pisică.

— I-am oferit un tratament neconvenţional.

— Cum adică, radiaţii sau ceva de genul ăsta?

— M-am oferit să-l transform în cvadru.

Pentru o clipă, fusese prea uimit ca să vorbească.

Afară, continua muzica emisă de pâlnia unui difuzor ieftin, bătăi discordante, de o stranietate nepământeană, într-un xilofon de lemn.

— Poţi să faci asta? întrebase el.

— Pot. Trebuie.

Turk se întrebase cum intrase în aşa ceva şi cum
se putea retrage cu eficienţă.

— Păi... cred că aici nu e ilegal...

— Te înşeli. E doar mai uşor să scapi basma curată. Şi trebuie să fim discreţi. Turk, câteva decenii de viaţă în plus nu sunt ceva căruia să-i faci reclamă.

— Atunci de ce-mi spui mie?

— Pentru că Tomas o să aibă nevoie de ajutor în convalescenţă. Şi fiindcă sunt de părere că pot avea încredere în tine.

— Cum ai putea şti asta?

— Fiindcă ai venit aici, să-l cauţi. Îl făcuse să tresară, adresându-i un zâmbet. Numeşte-o presupunere bazată pe un raţionament. Înţelegi că tratamentul care te transformă în cvadru nu se referă doar la longevitate? Marţienii au dat dovadă de o profundă ambivalenţă în privinţa cârpăcirii naturii umane.

N-au vrut să creeze o comunitate de vârstnici puternici. Tratamentul care te face cvadru îţi ia şi îţi dă. Îţi dă treizeci sau patruzeci de ani de viaţă în plus – eu sunt un exemplu grăitor, dacă n-ai ghicit încă –, dar remodelează, în acelaşi timp, anumite trăsături umane.

— Trăsături, spusese Turk, cu gura uscată.

Din câte ştia, până atunci nu mai stătuse niciodată de vorbă cu un cvadru. Şi asta pretindea femeia aceea că este. Câţi ani avea de fapt? Nouăzeci? O sută?

— Sunt chiar atât de înspăimântătoare?

— Nu, doamnă, nicidecum, dar...

— Nici măcar un pic? încă zâmbitoare.

— Păi, eu...

— Turk, de fapt vreau să spun că un cvadru e mult mai sensibil decât majoritatea oamenilor netransformaţi în privinţa anumitor indicii oferite de manifestările sociale şi de comportament. În general, îmi pot da seama când cineva minte sau are gânduri ascunse, cel puţin când ne aflăm faţă în faţă. Deşi nu mă pot apăra de minciunile sincere. Nu sunt atotştiutoare, nu sunt deosebit de înţeleaptă şi nu pot citi gândurile. Se poate spune, cel mult, că detectorul meu de minciuni a fost îmbunătăţit cu o treaptă sau două. Şi, cum orice grup de cvadri este inevitabil asediat – de poliţie sau de

criminali, sau şi de unii, şi de alţii –, asta este o însuşire folositoare. Nu, nu te cunosc destul de bine ca să pot afirma că îţi acord încredere, dar te percep destul de clar ca să declar că vreau să-ţi acord încredere... Înţelegi?

— Cred că da. Adică n-am nimic împotriva cvadrilor. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, nici într-un fel, nici în altul.

— S-a zis cu inocenţa asta confortabilă. Prietenul tău n-o să moară de cancer, dar nu poate rămâne aici şi trebuie să pună la punct o groază de lucruri. Aş vrea să ţi-l dau în grijă.

— Doamnă... ăă, Diane... nu ştiu nimic despre îngrijirea unui om bolnav, şi cu atât mai puţin despre îngrijirea unui cvadru.

— N-o să mai fie bolnav multă vreme. Dar o să aibă nevoie de un prieten foarte înţelegător. Vrei să fii acel prieten?

— Păi, adică, ştii, vreau, aşa cred, dar ar fi mai bine să facem un alt aranjament, pentru că mă aflu într-o situaţie dificilă, în privinţa banilor şi în toate...

— Nu te-aş fi întrebat dacă mi-ar fi trecut prin cap ceva mai bun. A fost o adevărată binecuvântare că ai apărut când ai apărut. Dacă n-aş fi vrut să mă găseşti, adăugase ea, ţi-ar fi fost mult mai greu să-mi dai de urmă.

— Am încercat să sun, dar...

— Am fost nevoită să renunţ la numărul ăla.

Ea se încruntase, dar nu-i oferise nicio explicaţie.

— Păi...

Păi, fir-ar al dracului, se gândise el.

— Cred că n-aş fi în stare să las în ploaie nici măcar un câine vagabond.

Zâmbetul ei reapăruse.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Cred că între timp ai învăţat câteva lucruri despre cvadri, spuse Tomas.

— Nu ştiu, răspunse Turk. Tu eşti singura mostră pe care am studiat-o îndeaproape. De fapt, una nu prea însufleţitoare.

— Chiar a spus asta, despre un detector de minciuni?

— Mai mult sau mai puţin. Ce zici, Tomas, e adevărat?

Tomas îşi revenise după boală – după reconstituirea genetică în care consta tratamentul de transformare în cvadru – cu repeziciunea prognozată de Diane. Modelarea lui psihologică era o altă poveste.

Nu mai era omul care venise în Equatoria pregătit să moară şi se pomenise în schimb îndreptându-şi privirile către alte trei sau mai multe decenii pentru care nu avea niciun plan şi nicio ambiţie.

Din punct de vedere psihic, fusese totuşi o eliberare. După o săptămână de convalescenţă, Tomas ar fi putut trece drept un om mult mai tânăr. Mersul lui ca de crab devenise mai suplu, pofta lui de mâncare ajunsese pe neaşteptate fără limite. Era aproape prea straniu pentru ca Turk să poată face faţă, de parcă Tomas şi-ar fi lepădat trupul aşa cum îşi leapădă un şarpe pielea.

— Ce naiba, nu-s decât eu, trâmbiţa, ori de câte ori Turk devenea stânjenitor de conştient de distanţa dintre vechiul Tomas şi cel nou.

Tomas îşi savura, evident, nou-redobândita sănătate. Singurul neajuns, spunea el, era faptul că tratamentul îi ştersese tatuajele. În tatuajele alea fusese scrisă jumătate din istoria vieţii lui, adăuga.

— Dacă e adevărat că am un detector de minciuni mai bun? Ei, asta o pot spune alţii. Au trecut zece ani, Turk. Tu ce crezi?

— N-am vorbit niciodată prea mult despre asta.

— M-aş fi bucurat să fie aşa.

— Îţi poţi da seama când eşti minţit?

— Nu există niciun medicament care să facă un om deştept dintr-un prost. Iar eu nu sunt din cale-afară de deştept. Nu sunt nici detector de minciuni. Da, de obicei, pot spune când cineva încearcă să mă ducă de nas.

— Pentru că, după părerea mea, Lise e minţită. Preocuparea ei faţă de cvadri e justificată, dar cred că de asta se foloseşte cineva. Şi deţine nişte informaţii care ar putea-o interesa pe Diane.

Tomas rămase tăcut o vreme. Întoarse berea cu gâtul în jos, golind-o, şi aşeză sticla pe o tavă de tablă, alături de scaunul lui. Se uită la Turk, dându-i ocazia să-şi reamintească, stânjenit, de privirea evaluatoare a Dianei.

— Aici eşti pe un teritoriu dificil, spuse el.

— Ştiu, răspunse Turk.

— Ar putea fi periculos.

— Cred că de asta mă tem.

— Îmi poţi da ceva timp de gândire?

— Cred că da, spuse Turk.

— Bine. O să pun nişte întrebări. Mai fă-mi o vizită peste două zile.

— Apreciez asta, spuse Turk. Mulţumesc.

— Încă nu-mi mulţumi, făcu Tomas. S-ar putea să mă răzgândesc.

7

Lise se îndrepta spre Consulat când computerul din maşină anunţă sosirea unui nou e-mail.

— De la cine? întrebă ea.

— De la Susan Adams, răspunse computerul.

În zilele acelea, Lise nu se putea gândi la mama ei fără să-i revină în minte imaginea cutiei-calendar de pe masa din bucătărie, cu medicamente combinate în funcţie de zi şi de oră, mecanismul de ceasornic al fiinţei ei muritoare. Pilulele pentru depresie, pilulele care să-i controleze nivelul colesterolului din sânge, pilulele care să prevină boala Alzheimer, pentru că era purtătoarea unei gene suspecte.

— Citeşte, spuse, cu un aer sumbru.

Dragă Lise. Vocea computerului era masculină, indiferentă, redând textul cu vioiciunea unui peşte congelat. *Îţi mulţumesc pentru ultimul mesaj. E oarecum liniştitor, după tot ce-am văzut la ştiri.*

Vorbea despre căderea de cenuşă, care continua să blocheze străzile laterale şi făcuse mii de turişti să alerge către vasele lor de croazieră, implorând să fie duşi cât mai repede acasă. Oameni care veniseră în Equatoria sperând că găsească un peisaj de o stranietate încântătoare, dar care dăduseră peste ceva cu totul diferit – *cu adevărat* straniu, de genul care nu duce tratative cu prejudecăţile umane.

Exact aşa cum ar fi reacţionat mama ei, îşi spuse Lise.

Nu mă pot gândi decât ce departe eşti şi cât de inaccesibilă ai reuşit să devii. Nu, n-o să încep din nou discuţia aia veche. Şi n-o să scot niciun cuvânt despre despărţirea ta de Brian.

Susan Adams pledase cu înverşunare împotriva divorţului – o ironie, de vreme ce pledase cu aproape tot atâta înverşunare şi împotriva căsătoriei. La început, mamei Lisei îi displăcuse Brian fiindcă lucra pentru Securitatea Genomică; în mintea ei, aceasta era reprezentată de bărbaţii nepoliticoşi care o înconjuraseră ameninţători şi inutili după dispariţia de neînţeles a soţului ei. Lise nu trebuia să se mărite cu unul dintre monştrii aceia incapabili de compasiune, insistase ea; dar Brian nu era aşa, de fapt o fermecase pe mama Lisei şi îi anulase cu răbdare toate obiecţiile, până când ajunsese o prezenţă bine-venită.

Brian învăţase cu repeziciune legea supremă a comportamentului faţă de ea, ştia că nu trebuia să-i pomeneşti de Lumea Nouă, de ipotetici, de Turbion, de dispariţia lui Robert Adams. În casa ei, aceste subiecte căpătaseră puterea unei blasfemii. Unul dintre motivele pentru care fusese Lise atât de nerăbdătoare să lase locuinţa aceea în urmă.

Şi bineînţeles că, după nuntă, când Brian fusese transferat în Port Magellan, apăruseră multe nelinişti şi împotrivirea. *Tu nu trebuie să te duci*, spusese mama Lisei, de parcă Lumea Nouă ar fi fost un loc nepotrivit, fantomatic, de unde nu scăpa nimeni

nevătămat. Nu, nu trebuiau să pună piciorul în infernul ăla nici măcar de dragul carierei lui Brian.

Ceea ce reprezentase, fireşte, un act de refuz în continuă desfăşurare, un exil impus cu forţa adevărurilor inacceptabile, o strategie creată de mama ei ca să-şi ţină în frâu şi să-şi canalizeze mâhnirea.

Acesta era tocmai motivul pentru care toată povestea nu-i plăcea Lisei. Detesta locul întunecos în care voia mama ei să-şi zidească amintirile. Aceste amintiri erau tot ce rămăsese de la tatăl Lisei şi includeau, cu siguranţă, fascinaţia lui plină de uimire faţă de ipotetici şi dragostea lui pentru planeta către care deschiseseră o uşă uluitoare.

Până şi căderea de cenuşă l-ar fi fascinat, medita Lise; acele roţi dinţate şi cochilii de scoici înglobate în praf, piesele unui puzzle grandios...

Sper, pur şi simplu, că aceste evenimente te vor convinge cât de înţelept e să te întorci acasă. Lise, dacă banii sunt o problemă, lasă-mă să-ţi cumpăr eu biletul .Recunosc că nici California nu mai e ce-a fost cândva, dar încă mai putem vedea oceanul de pe fereastra bucătăriei şi, cu toate că verile sunt fierbinţi şi furtunile iernii mai puternice decât îmi amintesc să mai fi fost vreodată, asta e cu siguranţa o nimica toată pe lângă suferinţa prin care treci acum.

Tu nu ştii prin ce suferinţă trec eu, se gândi Lise.

Nu vrei să ştii.

În soarele după-amiezii, Consulatul American semăna cu o fortăreaţă prietenoasă plasată dincolo de o fortificaţie din garduri de fier forjat. De-a lungul acestora fusese amenajată o grădină, dar recenta cădere de cenuşă nu menajase florile – flori băştinaşe, fiindcă nu era permis să aduci plante terestre dincoace de Arcadă, deşi interdicţia nu era deosebit de eficientă. Florile care supravieţuiseră căderii de cenuşă erau de un roşu puternic, ca buzele unei curve (în taxonomia grosolană a primilor colonişti), cu tulpini ca nişte beţişoare chinezeşti smălţuite şi cu frunze aidoma gulerelor din epoca victoriană în jurul petalelor zdrenţuite.

La uşa consulatului stătea un paznic, plasat alături de afişul care le cerea vizitatorilor să-şi lase la intrare toate armele, toată aparatura electronică personală, precum şi sticlele sau diversele tipuri de containere nesigilate. Instrucţiunea nu era o

noutate pentru Lise, care, înainte de divorţ, îl vizitase cu regularitate pe Brian la sediul Securităţii Genomice. Şi îşi amintea că trecuse cu bicicleta pe lângă consulat în adolescenţă, în timpul anilor petrecuţi de tatăl ei în oraş: îşi amintea cât de reconfortantă şi de rezistentă i se părea atunci clădirea, cu zidurile ei albe, înalte şi cu ambrazurile înguste.

Paznicul sună la biroul lui Brian pentru confirmare şi îi întinse Lisei un ecuson de vizitator. Ea luă liftul până la etajul al cincilea, la jumătatea clădirii, ajungând într-un coridor fără ferestre, pardosit cu dale, un labirint al birocraţiei.

Brian ieşi pe culoar când ea se apropie şi ţinu deschisă uşa pe care scria, simplu, 507 DSG. Era oarecum neschimbat, se gândi ea: îmbrăcat cu grijă, încă dichisit la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, bronzat: în weekenduri făcea drumeţii pe dealurile de deasupra Portului. Îi zâmbi scurt, în loc de salut, dar atitudinea lui din ziua aceea era rigidă, un soi de încruntare a întregului trup, îşi spuse Lise. Îşi adună puterile pentru orice avea să urmeze. Brian conducea un colectiv de trei oameni, dar niciunul dintre subalternii lui nu era de faţă.

— Intră, îi spuse el, şi stai jos, trebuie să avem o mică discuţie. Îmi cer scuze, şi o să trecem peste asta cât mai repede cu putinţă.

Până şi într-o asemenea situaţie de criză dădea dovadă de o amabilitate statornică, o calitate ce i se părea ei cea mai frustrantă. Căsătoria mersese rău de la bun început. Nu fusese atât un dezastru, cât o alegere greşită, alcătuită din mai multe alegeri greşite, dintre care pe unele ezita să le recunoască, fie şi faţă de ea însăşi. Era cu atât mai rău că nu-şi putea mărturisi nefericirea într-un mod pe care Brian să se simtă obligat să-l înţeleagă. El se ducea în fiecare duminică la biserică, credea în decenţă şi în bună-cuviinţă şi dispreţuia complexitatea şi stranietatea lumii post-Turbion. Şi, în ultimă instanţă, asta nu putea suporta Lise. Cu asta se alesese din partea mamei ei, în cantitate suficientă. Îşi dorea, în schimb, acea însuşire pe care se străduise atât de mult

tatăl ei să i-o transmită în nopţile când se uitau la stele. Veneraţie sau, dacă nu era posibil, măcar curaj.

Brian avea când şi când farmec, era de o sinceritate sobră, în adâncul său era îngropată o seriozitate profundă, aspră şi

fermă. Dar se temea de ceea ce devenise lumea şi, în final, ea nu putea suporta aşa ceva.

Se aşeză. El îşi trase un al doilea scaun de-a curmezişul covorului şi se instală în faţa ei, genunchi lângă genunchi.

— S-ar putea să nu fie cea mai plăcută conversaţie pe care am avut-o vreodată, spuse. Dar e pentru binele tău, Lise. Te rog, încearcă să nu uiţi asta.

În după-amiaza aceea, Turk ajunse la aerodrom cântărind încă în minte discuţia sa cu Tomas şi având de gând să-şi verifice avionul înainte de a se duce să-şi petreacă noaptea acasă. Micul lui avion Skyrex, cu elice, două motoare şi aripi fixe era vechi de aproape cinci ani şi avea nevoie de reparaţii şi de întreţinere mai des decât se întâmpla înainte. I se montase de curând un injector nou de combustibil şi Turk voia să vadă cu ochii lui ce făcuseră mecanicii. Aşa că parcă maşina în locul lui obişnuit din spatele clădirii depozitului şi traversă un petic de asfalt ce ajunsese să fie de un gri lânos, ca urmare a căderii de cenuşă şi a ploii, însă, când ajunse lângă hangar, găsi uşa încuiată. Sub lacăt se afla un bilet care îl sfătuia să ia legătura cu Mike Arundji.

Nu trebuia să-şi pună prea multe întrebări ca să ştie despre ce era vorba. Nu mai plătise chiria pentru spaţiul lui din hangar de două luni şi avea datorii la întreţinere.

Dar era prieten cu Mike Arundji – în cea mai mare parte a timpului, oricum – şi intră în biroul proprietarului recapitulând scuzele sale obişnuite.

Era un dans ritual, cererea, scuzele, plata simbolică (cu toate că până şi asta avea să fie sărăcăcioasă), o altă amânare... deşi lacătul era o nouă abordare.

De data asta, bărbatul mai vârstnic îşi ridică privirea de pe birou cu un regret adânc.

— Lacătul, se grăbi el să spună, da. Îmi pare rău, dar aici n-am de ales. Trebuie să-mi conduc afacerea ca pe-o afacere.

— E din cauza cenuşii, îi explică Turk. M-a făcut să pierd două zboruri. Altminteri ţi-aş fi plătit până acum.

— Aşa spui tu, iar eu nu te contrazic. Dar în ce măsură pot două zboruri să schimbe lucrurile, pe termen lung? Trebuie să te-ntrebi. Ăsta nu e singurul aerodrom mic din împrejurimi. Am

concurenţă. Pe vremuri era bine să fii ceva mai slobod la pungă, să le dai tuturor frâu liber. Eram cu toţii pe jumătate amatori şi independenţi, cum eşti tu. Dar acum există corporaţii care se ocupă de închirierea avioanelor şi scot la licitaţie spaţiul din hangare. Chiar dacă aş avea conturile echilibrate, tot ar trebui să renunţ la tine. Aşa stau lucrurile.

— Nu pot face bani dacă nu pot zbura cu avionul, Mike.

— Necazul e că eu nu pot face bani indiferent dacă tu zbori sau nu.

— Se pare că te descurci bine.

— Am salarii de achitat. Am un morman de regulamente noi sosite de la Guvernul Provizoriu. Dac-o să arunci o privire în foile mele electronice de calcul, n-o să mai spui că mă descurc bine. Contabilul meu nu trece pe aici ca să-mi spună că mă descurc bine. Iar despre contabilul tău nu spui, probabil, că e amator, se gândi Turk. Mike Arundji era un veteran: îşi construise aerodromul când la sud de Port Magellan nu exista nimic altceva în afara satelor de pescari şi a taberelor de colonişti. Cu şase ani în urmă, expresia foaie electronică de calcul nu făcea încă parte din vocabularul lui.

Acela fusese mediul în care reuşise Turk să importe – cu o cheltuială care făcuse să-i sară ochii din cap – avionul său Skyrex cu şase locuri. Ceea ce îi oferise un trai modest, cel puţin până de curând.

Nu mai datora bani pentru el. Din nefericire, se părea că avea datorii pentru orice altceva.

— Şi ce trebuie să fac ca să-mi înalţ din nou avionul în aer?

Arundji se foi pe scaun şi îi evită privirea.

— Vino mâine, o să discutăm despre asta. În cel mai rău caz, n-o să fie greu să găsim un cumpărător.

— Ce să găsim?

— Un cumpărător. Cumpărător, doar ştii! Oamenii sunt interesaţi. Vinzi avionul, îţi plăteşti datoriile, o iei de la început. Lumea face asta. Se întâmplă mereu.

— Nu mie, spuse Turk.

— Linişteşte-te. În privinţa asta, nu este necesar s-avem un conflict de interese. Te pot ajuta să obţii cel mai bun preţ. Adică, dacă se ajunge la aşa ceva. Şi, rahat, Turk, tu eşti cel care vorbeşte mereu despre angajarea pe o navă de cercetare

ştiinţifică şi de plecarea într-o expediţie. Poate-a sosit momentul. Cine ştie?

— Încrederea ta e însufleţitoare.

— Gândeşte mai bine, asta spun. Stăm de vorbă dimineaţă.

— Pot plăti ce-ţi datorez.

— Poţi? Bine. Nicio problemă. Adu-mi un cec valid şi uităm toată povestea.

La care Turk nu avu niciun răspuns.

— Du-te acasă, îl îndemnă Arundji. Arăţi foarte obosit, amice.

— În primul rând, spuse Brian, ştiu c-ai fost cu Turk Findley.

— Cum naiba? făcu prompt Lise.

— Stai, lasă-mă să termin...

— Ce, ai pus pe cineva să mă urmărească?

— N-aş fi putut nici dacă voiam, Lise.

— Atunci, cum?

Brian trase aer în piept. Buzele lui strânse pungă şi ochii îngustaţi aveau menirea să dea de ştire că, pentru el, totul era la fel de neplăcut cum era pentru ea.

— Lise, aici mai lucrează şi alţi oameni.

Ea se strădui să-şi controleze propria respiraţie.

Era deja furioasă. Şi asta într-un mod în care mânia nu e nepoftită. Era asaltată de vinovăţie, dispoziţie în care se afla de obicei după o întâlnire.

— Ce oameni?

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc problemele la modul general, spuse el. Ai răbdare cu mine. E uşor să uiţi ce e în joc. Natura şi definiţia genomului uman, a ceea ce suntem noi, oamenii, cu toţii. Supuse riscurilor de tot ce se petrece, de la tranzacţiile legate de donare până la aceste culte marţiene ale longevităţii, şi în toate guvernele lumii există oameni care îşi petrec foarte mult timp gândindu-se la asta.

Crezul lui, aceeaşi justificare care îi fusese oferită cândva mamei ei, îşi aminti Lise.

— Ce legătură are asta cu mine? Sau cu Turk, de fapt.

— Tu ai venit la mine cu o fotografie veche, făcută la una dintre petrecerile date de tatăl tău pentru colegii lui de la facultate, aşa că eu am trecut-o şi am tot trecut-o prin baza de date...

— Tu te-ai oferit s-o treci prin baza de date.

— Eu m-am oferit, în regulă, şi am descoperit o imagine luată de camerele de supraveghere de pe docuri. Însă, când rulezi o asemenea verificare, întrebarea stârneşte o oarecare agitaţie. Şi ceva a declanşat, probabil, o alarmă undeva. În ultima săptămână au apărut aici oameni de la Washington...

— Adică de la DSG?

— De la DSG, corect, dar din partea superioară a ierarhiei, oameni care lucrează pe niveluri ale departamentului situate cu ani-lumină mai sus decât ceea ce facem noi aici. Oameni extrem de interesaţi să dea de urma femeii din fotografie. Destul de interesaţi ca să se-mbarce pe un vas la Jakarta şi să bată la uşa mea.

Lise se lăsă pe spătarul scaunului şi încercă să analizeze tot ce auzise.

— Mama, spuse ea, după o clipă îndelungată, le-a arătat reprezentanţilor DSG acelaşi instantaneu când a dispărut tata. Atunci n-a făcut nimeni caz de asta.

— A fost cu un deceniu în urmă. Între timp au apărut alte informaţii. Acelaşi chip în contexte diferite. Nu pot să-ţi spun mai mult.

— Aş vrea să stau de vorbă cu oamenii ăştia. Dacă ştiu ceva despre Sulean Moi...

— Nimic care te-ar ajuta să afli ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Cum poţi să fii sigur?

— Încearcă să priveşti in perspectivă, Lise. Oamenii ăştia au o misiune importantă. Nu glumesc. M-am dat peste cap ca să-i conving să nu discute cu tine.

— Dar le-ai dat numele meu?

— Le-am spus tot ce ştiu despre tine, fiindcă altfel s-ar fi putut gândi că eşti implicată în... ei, în ceea ce investighează acum. Ceea ce ar fi o irosire a timpului lor şi o încercare grea pentru tine. Sincer, Lise. În povestea asta nu trebuie să ieşi în evidenţă.

— Ei mă supraveghează. Asta încerci să-mi spui? Mă urmăresc şi ştiu c-am fost cu Turk.

El se crispă la auzul numelui, dar dădu din cap.

— Ştiu lucrurile astea. Da.

— Iisuse, Brian!

El îşi ridică mâinile într-un gest care semăna a capitulare.

— Nu vreau să spun decât că, atunci când mă detaşez de toate astea – de ceea ce e relaţia noastră şi de ceea ce mi-ar plăcea să fie –, când mă întreb ce anume e cu adevărat bine pentru tine, sfatul meu e s-o laşi baltă. Nu mai pune întrebări. Poate ar fi chiar indicat să te gândeşti la o întoarcere acasă, în California.

— Nu vreau să mă duc acasă.

— Gândeşte-te la sfatul meu, nu-ţi cer nimic mai mult. Măcar atât pot să fac ca să te protejez.

— Nu te-am rugat niciodată aşa ceva.

— Şi poate discutăm din nou despre asta după ce o iei în consideraţie.

Ea se ridică în picioare.

— Sau poate nu.

— Şi poate stăm de vorbă despre Turk Findley şi despre ceea ce se petrece în acest domeniu.

În acest domeniu. Sărmanul Brian, întotdeauna formal, până şi când o mustra.

Se gândi să se apere. Ar fi putut spune: *Luam cina când a început să cadă cenuşa*. Ar fi putut adăuga: *Bineînţeles că a mers la mine acasă, ce altceva era să facă, să doarmă în maşină?* Ar fi putut minţi, spunând: *Nu suntem decât prieteni*. Sau ar fi putut spune: *M-am culcat cu el fiindcă e curajos şi imprevizibil şi nu are unghiile impecabil de curate, şi nu lucrează pentru blestematul de DSG.*

Era furioasă, se simţea umilită şi înnebunită de sentimentul vinovăţiei.

— Nu mai e treaba ta. Trebuie să-nţelegi asta, Brian.

Îi întoarse spatele şi plecă.

Turk se duse acasă să-şi pregătească masa de seară, o mâncare fără pretenţii, potrivită cu starea lui de spirit. Locuia într-un bungalou cu două camere, plasat printre barăcile

similare de pe marginea unui drum prost pavat din apropierea aerodromului lui Arundji, pe o faleză înaltă, abruptă, care domina marea. Poate că locul avea să devină, într-o bună zi, o adevărată proprietate valoroasă. Deocamdată se descurca pe cont propriu. Toaleta era legată la o hazna, iar curentul electric era furnizat de lumina solară şi de un generator plasat într-o magazie din spate. În fiecare vară îşi repara acoperişul şi ţiglele alunecau în fiecare iarnă într-o altă parte.

Soarele apunea deasupra dealurilor din vest, iar în est marea căpătase albastrul întunecat al cernelii.

Câteva bărci de pescuit se străduiau să ajungă în portul dinspre nord. Aerul era răcoros şi nu sufla nicio adiere care să îndepărteze ceea ce mai rămăsese din mirosul urât al cenuşii.

Cenuşa se depusese în brazde în jurul fundaţiei barăcii, dar acoperişul părea să fi făcut faţă solicitării. Adăpostul lui era intact. Însă în dulapurile din bucătărie nu se găsea, oricum, prea multă mâncare. Mai puţină decât îşi aducea aminte. Putea să mănânce o conservă de fasole sau să se ducă la o băcănie. Sau să cheltuiască bani pe care nu-i avea într-un restaurant pe care nu şi-l putea permite.

Mi-am pierdut avionul, îşi spuse. Ba nu, nu tocmai, nu încă; avionul era doar sub sechestru, încă nu fusese vândut. Însă în contul lui bancar nu se afla nimic care să poată oferi un contraargument convingător. Aşa că, de când părăsise biroul lui Mike Arundji, în minte i se derula aceeaşi mantră scurtă: *Mi-am pierdut avionul*.

Îşi dorea să stea de vorbă cu Lise. Dar nu voia să-şi arunce problemele pe umerii ei. Încă i se mai părea de necrezut că avea o legătură cu ea. Relaţia cu Lise era un dar pe care i-l aruncase norocul în braţe. Norocul îi făcuse puţine favoruri în trecut şi nu era sigur că îi putea acorda încredere.

Fulgi de porumb, cafea, bere...

Se hotărî să-i dea un telefon lui Tomas. Poate nu-i explicase destul de bine ce voia. Nu-i putea face Lisei cu adevărat decât o singură favoare, şi aceea era s-o ajute să înţeleagă de ce devenise tatăl ei cvadru – ceea ce presupunea Turk că se întâmplase. Şi dacă exista cineva care să-i poată explica asta sau să-i poată înfăţişa lucrurile dintr-o perspectivă raţională, atunci acel cineva ar fi putut fi Tomas ori, dacă acelaşi

Tomas punea o vorbă bună – *Ibu* Diane, infirmiera cvadră care locuia în satul minang din susul coastei.

Tastă numărul lui Tomas.

Dar nu-i răspunse nimeni şi apelul nu fu transferat nici măcar către mesageria vocală. Ciudat, fiindcă Tomas îşi lua telefonul peste tot. Pentru că era, probabil, cel mai valoros dintre bunurile lui.

Se gândi ce avea de făcut în continuare. Putea să-şi treacă în revistă conturile şi să încerce să ajungă la o înţelegere cu Mike Arundji. Sau se putea urca în maşină, întorcându-se în oraş, poate ca s-o vadă pe Lise, dacă nu cumva i se acrise de el – eventual trecând pe la Tomas pe traseu.

Raţional ar fi fost să rămână acasă, presupuse apoi, şi să se ocupe de afaceri.

Dacă ar fi avut cu adevărat nişte afaceri.

Stinse luminile şi plecă.

Lise se urcă în maşină şi se îndepărtă de consulat simţindu-se ca opărită. Acela era cuvântul, cu exactitate. Opărită, afundată în apă fierbinte, jupuită.

Conduse fără nicio ţintă vreme de mai mult de o oră, până când maşina sesiză că apunea soarele şi îşi aprinse luminile. Cerul se înroşise, era unul dintre acele apusuri lungi, equatoriene, în nuanţe mai stridente din pricina cenuşii fine ce continua să zăbovească în aer. Trecu prin cartierul arab, pe lângă suk-uri[1] şi cafenele adăpostite sub copertine pestriţe şi sub benzi de lumină colorată, pe lângă mulţimea deasă din seara aceea, dornică să recupereze orele pierdute în timpul căderii de cenuşă; apoi urcă înspre dealuri, străbătând cartierele costisitoare unde îşi construiseră bogaţii din Beijing sau din Tokyo, sau din Londra, sau din New York false palate mediteraneene, în nuanţe pastelate. Realizase prea târziu că mergea pe strada unde locuise, alături de părinţi, în cei patru ani din adolescenţă petrecuţi în oraşul acela.

Şi iată casa unde stătuse împreună cu familia, era încă întreagă. Încetini când trecu prin dreptul ei.

Era mai mică decât îşi aducea aminte şi considerabil mai măruntă decât construcţiile râvnind la titlul de palat care se

---

[1] Pieţe acoperite (n. tr.).

înălţaseră în jurul ei, o haină de stofă printre blănuri de vizon. Veranda vopsită în alb era scăldată în umbrele serii şi fusese mobilată de nişte străini.

— Aici vom locui în următorul răstimp, îi spusese mama ei când se mutaseră din California.

Dar pentru Lise aceea nu fusese niciodată „casa mea”, nici măcar când stătea de vorbă cu prietenii de la şcoala americană. Era casa „în care locuim”, formula preferată a mamei sale. La treisprezece ani, Lise fusese oarecum înspăimântată de locurile străine văzute la televizor, iar Port Magellan le amesteca pe toate într-un singur terci dens, suprasaturat. Tânjise după California pierdută, cel puţin la început.

Acum tânjea după... ce?

Adevăr. Amintiri. Adevărul extras din amintiri.

Cenuşa de pe acoperişul casei îi dădea o culoare întunecată. Lise nu se putu împiedica să se imagineze pe verandă, în zilele de demult, alături de tatăl ei. Îşi dorea să poată sta acolo, cu el, acum, nu ca să discute despre Brian sau despre problemele ei, ci să facă speculaţii despre căderea de cenuşă, să vorbească despre ceea ce îi plăcea lui Robert Adams să numească (zâmbind inevitabil când rostea cuvintele) *Subiecte Extrem de Cuprinzătoare*, despre misterele ascunse dincolo de hotarele lumii decente.

Când ajunse în sfârşit acasă, se întunecase. În apartament era încă dezordine, vase nespălate în chiuvetă, patul nefăcut, o mică parte din aura lui Turk, încă zăbovind. Îşi turnă un pahar de vin roşu şi încercă să dea o formă coerentă spuselor lui Brian. Despre oameni puternici şi interesul lor faţă de femeia care (poate, într-un anumit fel) îi sedusese tatăl, ducându-l departe de casă.

Brian avea dreptate când spunea că ea ar fi trebuit să plece? Dintre cioburile vieţii tatălui ei se mai putea într-adevăr alege ceva semnificativ?

Sau poate se apropiase mai mult decât îşi dădea seama de un adevăr fundamental, şi poate de aceea avea necazuri.

După ce Tomas nu-i răspunse când îl sună a doua şi a treia oară din maşină, Turk bănui că se întâmplase ceva rău.

Poate că bătrânului i-o fi plăcut să bea – încă o mai făcea, dar niciodată în exces – dar, chiar şi beat fiind, răspundea la telefon.

Aşa că se apropie de baracă simţind o oarecare nelinişte, făcându-şi maşina să şerpuiască, cu o viteză prudentă, printre aleile înfundate de praf de pe Platou. Tomas era cvadru, aşadar un om foarte viguros, dar nu nemuritor. Până şi cvadrii îmbătrâneau. Până şi cvadrii mureau. Tomas ar fi putut fi bolnav. Sau ar fi putut avea un alt soi de necaz. Pe Platou se întâmpla adesea câte-o belea. Era locul unde operau vreo două găşti de filipinezi şi prin vecinătate erau împrăştiate case unde se vindeau droguri. Din când în când se petreceau lucruri neplăcute.

Îşi parcă maşina lângă o bodegă zgomotoasă şi străbătu pe jos cei câţiva metri care îl despărţeau de colţul străduţei noroioase a lui Tomas. Abia se întunecase şi în jur erau o mulţime de oameni, iar de dincolo de fiecare uşă răzbătea urletul unor melodii înregistrate. Dar în rulota lui Tomas era întuneric, ferestrele nu erau luminate. Poate bătrânul dormea.

Ba nu. Uşa era descuiată şi întredeschisă.

Turk bătu înainte de a intra, deşi avea convingerea sumbră că gestul era inutil. Niciun răspuns.

Întinse mâna în stânga, aprinse becul din tavan şi clipi. Camera fusese întoarsă pe dos. Masa de lângă fotoliul lui Tomas zăcea cu picioarele în sus, lampa era făcută zob pe podea. Aerul mai avea încă un miros stătut, de sudoare bărbătească. Aruncă o privire grăbită în dormitorul din spate, dar era tot atât de pustiu.

După un moment de gândire, părăsi mica locuinţă a lui Tomas şi bătu la uşa rulotei de alături. Îi deschise o femeie obeză, într-o rochie largă, gri: o oarecare doamnă Goudy, rămasă văduvă de curând. Tomas i-o prezentase lui Turk o dată sau de două ori şi se ştia că doamna Goudy bea uneori împreună cu bătrânul.

Nu, Tomas nu dăduse niciun semn de viaţă în ultima vreme, dar ea observase o furgonetă albă parcată lângă rulota lui cu puţin timp în urmă... se întâmplase ceva?

— Sper că nu. Când aţi văzut furgonetă aia, mai exact, doamnă Goudy?

— Acum o oră, sau poate două ore.

— Mulţumesc, doamnă Goudy. Eu nu mi-aş face griji pentru asta. Dar ar fi bine să ţineţi totuşi uşa încuiată.

— Parcă n-aş şti, făcu ea.

El se întoarse la Tomas şi trase uşa, asigurându-se că acum era bine închisă. Se stârni o pală de vânt, făcând să zăngănească felinarele improvizate de la intersecţia scurtei alei a lui Tomas cu drumul. Umbrele se legănară spasmodic.

Turk îşi scoase telefonul din buzunar şi o sună pe Lise, rugându-se ca ea să-i răspundă.

Odată întoarsă în apartament, Lise îşi pusese computerul să-i citească restul scrisorii mamei ei. Terminalul de acasă avea, cel puţin, o voce feminină, uşor şi neconvingător modulată.

Te rog să nu mă înţelegi greşit. Lise. Îţi duc pur şi simplu grija ca orice mamă. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că eşti singură în oraşul ăla...

Singură. Da. Se putea încrede în mama ei dacă era vorba s-o atingă într-un punct vulnerabil. Singură, fiindcă era atât de greu să facă pe oricine altcineva să înţeleagă ce voia să facă acolo şi de ce era atât de important pentru ea.

...punându-te în pericol...

Un pericol care părea cu mult mai real când erai, aşa cum spunea ea, singură...

...când ai putea să fii aici, acasă, în siguranţă, sau chiar cu Brian, care...

Care ar fi dat dovadă de aceeaşi bunăvoinţă tolerantă şi uimită pe care o emana mesajul mamei ei.

...ar fi cu siguranţă de acord...

Fără nicio îndoială.

...că n-are rost să răscoleşti trecutul mort...

Şi dacă trecutul nu era mort? Dacă ei îi lipsea pur şi simplu curajul sau insensibilitatea necesară pentru a-l lăsa în urmă, dacă nu avea de ales, fiind nevoită să-l urmărească până ce îşi scotea la lumină ultima fărâmă de suferinţă sau de satisfacţie?

— Pauză, îi spuse terminalului pentru comunicaţii.

Nu putea suporta o parte prea mare a mesajului într-o singură tranşă. Nu când se întâmplau atâtea alte lucruri. Nu cu praful din altă lume care cădea din cer. Nu când era urmărită şi probabil înregistrată de microfoanele DSG-ului, din motive pe

care nu i le explicase nici măcar Brian. Nu când era, da, îţi mulţumesc, mamă, pentru acest mic memento, singură.

Îşi verifică şi celelalte mesaje.

Erau lipsite de importanţă, cu excepţia unuia, care se dovedi a fi aur curat. Conţinea un bilet şi un ataşament, trimise de un oarecare Scott Cleland, cu care ea încerca de luni de zile să intre în legătură.

Unul dintre vechii colegi de la universitate ai tatălui său, cu care ea nu reuşise încă să stea de vorbă. Era astronom, colabora cu Centrul de Cercetări Geofizice de la observatorul de pe muntele Mahdi. Lise era pe punctul să se lase păgubaşă. Dar acum primise în sfârşit un răspuns la mesajul ei, şi încă unul prietenesc: computerul i-l citi, adoptând o voce masculină, potrivită cu numele expeditorului.

Stimată Lise Adams.

Îmi cer scuze fiindcă răspund atât de târziu la întrebările dumneavoastră.

Motivul nu e o simplă tărăgănare. Am făcut câteva cercetări ca să dau de urma documentului ataşat, care v-ar putea interesa.

N-am fost unul dintre apropiaţii doctorului Adams, dar ne-am respectat reciproc munca. Mă tem că nu vă pot ajuta în privinţa amănuntelor legate de viaţa lui din perioada aceea şi a celorlalte întrebări pe care mi le-aţi pus. Relaţia noastră era în exclusivitate profesională.

Totuşi, după cum ştiţi probabil, în momentul dispariţiei sale începuse să lucreze la o carte intitulată Planeta ca artefact. M-a rugat să citesc scurta introducere pe care o scrisese, ceea ce am făcut, dar nu am găsit nicio eroare şi n-am putut să-i sugerez nicio modificare semnificativă (cu excepţia unui titlu mai atrăgător).

Pentru cazul în care printre hârtiile lui nu există niciun exemplar, îl includ pe cel pe care mi l-a trimis.

Dispariţia lui Robert Adams a fost o mare pierdere pentru noi toţi, cei de la Universitate. Vorbea întotdeauna cu afecţiune despre familia lui şi sper că aceste cercetări vă vor aduce o oarecare alinare.

Lise îi ceru computerului de apartament să tipărească documentul. Contrar supoziţiilor lui Clelend, tatăl ei nu lăsase un exemplar al introducerii printre hârtii. Sau, dacă o făcuse, atunci îl rupsese mama ei. Susan Adams rupsese sau aruncase toate hârtiile soţului său şi donase universităţii cărţile lui. Ca parte a ceea ce Lise numea Curăţenia Rituală a Locuinţei Adams.

Îşi închise telefonul, îşi turnă un pahar cu vin, apoi luă vinul şi cele şase pagini cu textul tipărit pe balcon. Noaptea era caldă, ea măturase cenuşa în dimineaţa aceea, iar lampa din interior dădea destulă lumină ca să poată citi.

După câteva minute se întoarse înăuntru ca să ia un stilou, ieşi din nou afară şi începu să sublinieze anumite fraze. Nu le sublinia fiindcă îi ofereau ceva nou, ci fiindcă îi erau familiare.

În intervalul pe care l-am numit Turbion s-au schimbat multe, dar poate schimbarea cea mai cuprinzătoare este, în acelaşi timp, cea mai neglijată.

Pământul a fost ţinut în stază mai mult de patru miliarde de ani, ceea ce înseamnă că acum trăim într-un univers cu mult mai bătrân – şi cu o evoluţie mult mai complexă – decât acela cu care eram obişnuiţi.

Familiar, pentru că acele lucruri, exprimate acum într-o formă mai cizelată, îi fuseseră spuse adesea când stăteau pe verandă, privind întunericul şi stelele.

Orice înţelegere autentică a ipoteticilor trebuie să ia aceasta în considerare. Erau o specie foarte veche când i-am întâlnit pentru prima dată, iar acum sunt o specie cu mult mai veche. De vreme ce nu pot fi studiaţi direct, trebuie să facem deducţii bazându-ne pe lucrarea lor din univers, pe indiciile pe care le lasă în urmă, pe amprentele lor imense şi persistente.

Aici se regăsea incitarea pe care o preluase de la el la o vârstă fragedă, o curiozitate îndreptată către exterior, contrastând cu obişnuita prudenţă şi timiditate a mamei sale. Putea auzi vocea lui rostind cuvintele.

Dintre lucrările lor, cea din Oceanul Indian iese neîntârziat şi clar în evidenţă. Arcada ce leagă Pământul de Lumea Nouă – şi Arcada care leagă Lumea Nouă de o altă planetă, mai puţin ospitalieră, şi aşa mai departe, până acolo unde am reuşit să facem explorări: un lanţ de medii din ce în ce mai ostile, accesibile nouă din motive pe care încă nu le putem înţelege.

Navighează către partea opusă a acestei lumi, i se spusese Lisei, şi vei găsi o altă Arcadă, iar dincolo de ea o planetă stâncoasă, răvăşită de furtuni, cu aer abia respirabil; şi, mai departe – o călătorie pentru care era nevoie de vapoare etanşate şi presurizate ca nişte nave spaţiale – o a treia lume, cu atmosfera otrăvită de metan şi cu oceane uleioase şi acide.

Dar Arcada nu este singurul artefact la îndemână.

Planeta „vecină" cu Pământul, de pe care scriu aceste rânduri, este de asemenea un artefact. Există dovezi că a fost construită, sau cel puţin modificată, în cursul mai multor milioane de ani, cu scopul de a o transforma într-un mediu plăcut pentru fiinţele umane.

Planeta ca artefact.

S-au făcut multe speculaţii despre scopul acestei munci desfăşurate vreme de eoni. Lumea Nouă e un dar sau o capcană? Am intrat într-un labirint, ca nişte şoareci de laborator, sau ni s-a oferit un destin nou, minunat? Faptul că propria noastră planetă continuă să fie protejată de radiaţiile letale ale soarelui său în expansiune înseamnă că ipoteticii sunt interesaţi de supravieţuirea noastră ca specie şi, dacă e aşa, de ce?

Nu pot pretinde că am un răspuns pentru vreuna dintre aceste întrebări, dar intenţionez să-i ofer cititorului o vedere de ansamblu a lucrării care a fost deja dusă la bun sfârşit şi a ideilor acelor oameni care îşi dedică viaţa profesională acestei lucrări...

Şi, ceva mai departe în document, asta:

În prezent ne aflăm în situaţia unui pacient în comă, trezit dintr-un somn de durata vieţii unei stele.

Trebuie sa redescoperim ceea ce nu ne putem aminti.

Sublinie frazele de două ori. Îşi dorea să-i fi putut citi textul mamei ei, îşi dorea să-l fi putut scrie pe un banner, fluturându-l apoi în faţa lui Brian. Reprezenta ceea ce îşi dorea dintotdeauna să le spună; un răspuns la tăcerile lor manierate, la eliminarea aproape chirurgicală a lui Robert Adams din vieţile celor care îi supravieţuiseră, la expresia de o blândă îngrijorare, biata-Lise, aşternută pe chipurile lor ori de câte ori insista să vorbească despre tatăl ei dispărut fără urmă.

Era ca şi cum Robert Adams în persoană ar fi ieşit din beznă pentru a şopti cuvinte liniştitoare. *Trebuie să redescoperim ceea ce nu ne putem aminti.*

Pusese paginile deoparte şi îşi verifică pentru o ultimă oară telefonul când se îndrepta spre pat.

Găsi trei mesaje memorate, toate marcate ca fiind urgente, toate de la Turk. Al patrulea sosi în timp ce încă mai ţinea telefonul în mână.

Partea a doua
TRANDAFIRUL CU OCHI

8

După căderea de praf luminos – după ce se limpeziseră cerurile şi fusese măturată curtea, iar deşertul sau vântul absorbise ceea ce mai rămăsese în urmă – în complexul unde locuia băiatul Isaac sosiseră veşti despre un alt mister.

Cenuşa fusese înspăimântătoare în timp ce cădea, iar după ce încetase devenise subiectul unor discuţii şi speculaţii nesfârşite. Misterul mai nou se ivise pe o cale mai prozaică, sub forma unui raport prezentat la ştiri în legătură cu oraşul de dincolo de munţi. Pe moment trezea mai puţine spaime, dar atingea, neliniştitor, unul dintre secretele lui Isaac.

Trăsese cu urechea la doi adulţi, domnul Nowotny şi domnul Fisk, care stăteau de vorbă pe coridor, lângă sala de mese. Zborurile comerciale către zăcămintele de petrol de la Rub al-Khali fuseseră anulate sau deturnate pentru mai multe zile, încă dinainte de căderea de cenuşă, iar acum Guvernul Provizoriu şi magnaţii petrolului oferiseră o explicaţie: se produsese un cutremur.

Ăsta era misterul, spusese în continuare domnul Nowotny, pentru că sub acea zonă din Rub al-Khali nu exista nicio falie cunoscută: era o zonă a deşertului stabilă din punct de vedere geologic, cratonică[1], neschimbată de milioane de ani. Într-o porţiune atât de apropiată de centrul Rub al-Khali n-ar fi trebuit să se declanşeze, niciodată, nici măcar o trepidaţie minoră a scoarţei.

Dar ceea ce se petrecuse era mai mult decât o trepidaţie. Extragerea petrolului fusese întreruptă pentru mai mult de o

---

[1] Partea care formează masa centrală a continentului (n. tr.).

săptămână, iar remedierea avariilor sondelor şi conductelor avea să fie costisitoare.

— Ştim mai puţin decât am crezut despre planeta asta, spusese domnul Nowotny.

Ceea ce nu mai suna atât de misterios pentru Isaac. El ştia, deşi nu ar fi putut spune de unde, că sub nisipurile netulburate din profunzimea deşertului vestic se agita ceva. O simţea în mintea şi în trupul lui. Ceva se mişca şi vorbea în ritmuri pe care el nu le înţelegea, şi putea arăta către acel ceva cu ochii închişi, deşi se afla la sute de kilometri depărtare şi nu se trezise decât pe jumătate dintr-un somn lung cât vieţile munţilor.

Pe durata căderii de cenuşă şi imediat după aceea, toată lumea stătuse timp de două zile înăuntru, cu uşile închise şi cu ferestrele blocate, până când doctorul Dvali anunţase că pulberea cenuşie nu putea face rău în mod deosebit. În cele din urmă, doamna Rebka îi spuse lui Isaac că putea să iasă, cel puţin dacă nu trecea mai departe de grădinile complexului, atâta vreme cât purta o mască de pânză. Curtea fusese curăţată, dar era posibil să mai fi rămas praf în aer, iar ea nu voia ca băiatul să inhaleze macroparticulele acelei substanţe. Isaac nu trebuia să se supună niciunui risc, sublinie ea.

El acceptă să poarte masca, deşi o simţea, transpirată şi caldă, peste gură şi peste nas. Din praf nu mai rămăsese altceva decât reziduuri grăunţoase, adunate ca nişte aluviuni lângă zidurile de cărămidă şi lângă gardurile din lemn de niciodatăverde. Sub soarele necruţător al după-amiezii, Isaac se aplecă deasupra uneia dintre aceste brazde mărunte şi cernu cenuşa printre degete.

După părerea doctorului Dvali, cenuşa conţinea fragmente de mecanisme sfărâmate.

În ochii lui Isaac, din mecanismele acelea nu părea să fi rămas mare lucru, dar îi plăceau granulele cenuşii şi textura lor nisipoasă şi modul în care îi alunecau printre degete, precum talcul. Îi plăcea cum se comprimau într-un cocoloş solzos când le strângea în mână şi cum se dizolvau în aer când îşi deschidea pumnul.

Cenuşa sclipea. De fapt, strălucea. Isaac ştia că nu găsise cel mai potrivit cuvânt.

Nu era acea strălucire pe care o vezi cu ochii şi îşi dăduse seama că nimeni din complex n-o mai vedea aşa cum o vedea el. Era un soi diferit de strălucire şi el o percepea într-un mod diferit. Se gândi că Sulean Moi ar fi ştiut poate să-i dea o explicaţie, dacă el ar fi găsit un mod de a-i pune întrebarea.

Isaac voia s-o întrebe pe Sulean o mulţime de lucruri. Dar ea fusese ocupată de când începuse să cadă cenuşa, era adesea în conferinţă cu adulţii, şi băiatul trebuia să-şi aştepte rândul.

La cină, Isaac observă că, atunci când discutau despre căderea de cenuşă sau despre originea ei, adulţii aveau tendinţa să-şi îndrepte întrebările către Sulean Moi, ceea ce îl surprinse, fiindcă ani de zile îşi închipuise că oamenii maturi cu care locuia erau mai mult sau mai puţin atotştiutori.

Erau, fără îndoială, mai înţelepţi decât un om obişnuit. Nu o putea spune din experienţa lui directă – nu întâlnise niciodată vreun om obişnuit –, dar îi ştia din înregistrări video şi citise despre ei în cărţi. Oamenii obişnuiţi vorbeau rareori despre câte ceva interesant şi se răneau adesea unul pe altul, cu sălbăticie. Acolo, în complex, discuţiile erau când şi când aprinse, dar disputele nu mergeau niciodată până la injurii. Toţi erau înţelepţi (sau păreau să fie), toţi erau calmi (sau se străduiau să lase impresia asta) şi, în afară de Isaac, toţi erau bătrâni.

După toate aparenţele, nici Sulean Moi nu era o femeie obişnuită. Ştia, cumva, mai multe decât ceilalţi adulţi. Era mai inteligentă decât oamenii cărora le respecta Isaac de obicei părerile şi – cu atât mai uimitor – aceştia nu păreau să fie pe placul ei într-o prea mare măsură. Dar le tolera cu politeţe întrebările.

— Bineînţeles că îi implică pe ipotetici, spuse doctorul Dvali, vorbind despre căderea de cenuşă, apoi o întrebă pe Sulean: Nu eşti de acord?

— E o concluzie evidentă.

Bătrâna îşi sondă conţinutul farfuriei cu o furculiţă. Teoretic, adulţii găteau pe rând, însă câţiva se ofereau s-o facă mai des decât ceilalţi. În seara aceea, la bucătărie fusese de serviciu domnul Posell.

Era geolog, dar, ca bucătar, era mai degrabă entuziast decât talentat. Mâncarea de legume din farfuria lui Isaac avea gust de usturoi, de ulei din seminţe din vale şi de ceva îngrozitor de ars.

— Ai mai văzut un fenomen similar, întrebă doctorul Dvali, sau ai mai auzit de vreunul în timpul vieţii tale?

Adulţii din comunitate nu aveau o ierarhie oficială dar, când se ridicau probleme de mare amploare, conducerea era preluată de obicei de doctorul Dvali, ale cărui concluzii, odată exprimate, erau considerate definitive. El îi dăduse întotdeauna o foarte mare atenţie lui Isaac. Avea părul alb, de fineţea mătăsii, iar ochii îi erau mari, căprui, cu sprâncenele rebele, ca nişte garduri vii lăsate la voia întâmplării.

Isaac îl suportase întotdeauna cu indiferenţă. Însă în ultima vreme, din motive pe care nu le înţelegea, începuse să-l deteste.

— De nimic întru totul similar, spuse Sulean. Dar cei ca mine au puţin mai multă experienţă în privinţa lumii post-Turbion decât dumneavoastră, doctore Dvali. Din când în când, din cer cad obiecte ciudate.

Dar care erau „cei ca ea” şi despre ce cer vorbea?

— Printre lucrurile în mod izbitor absente din arhivele marţiene, continuă doctorul Dvali, se numără orice discuţie despre natura ipoteticilor.

— Poate nu e nimic esenţial de spus.

— Trebuie să ai o opinie, doamnă Moi.

— Între mecanismele auto-replicatoare din care sunt alcătuiţi ipoteticii şi fiinţele vii există numeroase echivalenţe. Acţionează asupra mediului înconjurător. Construiesc structuri complicate din piatră şi gheaţă, poate chiar şi spaţii goale. Dar produsele secundare rezultate nu sunt imune în privinţa descompunerii. Elementele materiale îmbătrânesc, se degradează şi sunt înlocuite sistematic. Ceea ce ar explica grohotişul din praf.

Mecanismele degradate au căzut peste noi, se gândi Isaac.

— Dar întreaga cantitate de praf, spuse domnul Dvali, distribuită pe atât de mulţi kilometri pătraţi…

— Ce e atât de surprinzător? Dată fiind vârsta colosală a ipoteticilor, căderea din cer a mecanismelor descompuse nu e

mai uluitoare decât stratul de frunze moarte din grădina voastră.

Părea atât de sigură de sine. Dar de unde ştia Sulean astfel de lucruri? Isaac era hotărât să afle.

În noaptea aceea, vânturile iuţi dinspre sud deveniră încă şi mai iuţi şi Isaac stătu întins în pat, ascultând zăngănitul geamurilor în rama ferestrei sale.

Dincolo de sticlă, stelele erau ascunse de nisipul fin purtat de vânt pe deasupra întinderii pustiite a deşertului Rub al-Khali.

Bătrân, bătrân, bătrân: universul era bătrân.

Dăduse naştere multor miracole, inclusiv ipoteticilor, iar Isaac însuşi nu era cel mai neînsemnat dintre ele: trupul lui, aceste gânduri ale sale.

Cine era tatăl lui? Dar mama? Profesorii nu-i răspunseseră niciodată cu adevărat la aceste întrebări.

Doctorul Dvali spunea: *Tu nu eşti ca alţi copii, Isaac. Ne aparţii nouă, tuturor*. Sau doamna Rebka: *Toţi suntem acum părinţii tăi*, deşi ea era, inevitabil, aceea care îl aşeza în pat, care se asigura că e hrănit şi îmbăiat. Era adevărat că toţi membrii comunităţii contribuiau la creşterea lui, dar, când îşi imagina că ar fi putut avea o mamă şi un tată anume, îi vedea în faţa ochilor pe doctorul Dvali şi pe doamna Rebka.

Asta îl făcea să se simtă diferit de cei din jurul lui? Da, dar nu numai asta. Nu gândea aşa cum gândeau alţi oameni. Şi, cu toate că avea mulţi supraveghetori, nu avea niciun prieten. Poate cu excepţia lui Sulean Moi.

Isaac încercă să doarmă, dar nu reuşi. În noaptea aceea avea insomnie. Nu era o insomnie obişnuită, ci mai degrabă o dorinţă fără obiect şi, după ce stătuse întins în pat preţ de câteva ore lungi, ascultând răpăiala şi şoaptele vântului fierbinte, se îmbrăcă şi ieşi din cameră.

Miezul nopţii venise şi trecuse. Comunitatea era tăcută, zgomotul paşilor lui stârnea ecouri pe coridoare şi pe scările de lemn. Probabil că nimeni altcineva nu mai era treaz, în afară de doctorul Taira, specialista în istorie, care citea cel mai bine noaptea târziu (o auzise spunând asta). Dar doctorul Taira era o femeie palidă, costelivă, închisă în sine şi, dacă era cumva trează, nu băgă de seamă când Isaac îşi târşâi picioarele prin

faţa uşii ei. Din încăperile comune de la parter ieşi neobservat în curtea neacoperită.

Pietrişul fin adus de vânt îi scrâşnea sub tălpi.

Luna mică atârna deasupra munţilor dinspre est, răspândindu-şi lumina difuză prin întunericul îndesit de praf. Isaac vedea destul de bine ca să poată merge, cel puţin dacă era atent, şi cunoştea împrejurimile atât de amănunţit încât le-ar fi putut străbate cu ochii închişi. Deschise poarta scârţâitoare din gardul curţii şi se îndreptă spre vest. Îşi lăsă impulsurile mute să-l călăuzească şi vântul îi spulberă îndoielile.

Acolo nu era niciun drum, doar prundişul deşertului şi o serie de movile scunde, sinuoase. Luna îşi arunca umbra în faţa lui, ca o săgeată. Dar el mergea în direcţia corectă: simţea asta în centrul fiinţei sale, aidoma sentimentului de uşurare care îl cuprindea după rezolvarea unei probleme enervante de matematică. Ignoră cu bună ştiinţă răsunetul propriilor gânduri şi îşi îndreptă întreaga atenţie către zgomotele care veneau din întuneric: paşii lui pe nisipul ca un glaspapir, şi vântul, şi sunetele scoase de micile făpturi nocturne ce cutreierau terenul plin de crevase în căutare de hrană. Înainta într-o stare de pustiire plină de beatitudine.

Îşi continuă drumul timp îndelungat. N-ar fi putut spune cât de mult mersese sau cât de departe ajunsese când sosi în sfârşit lângă trandafir. Floarea îl făcu să tresară, conştientizând brusc ce se întâmpla.

Oare umblase în somn? Luna, care fusese deasupra munţilor la plecarea lui de acasă, lumina acum orizontul plat dinspre vest, ca lanterna unui paznic.

Cu toate că aerul nopţii era relativ răcoros, se simţea înfierbântat şi extenuat.

Îşi luă ochii de la lună şi privi din nou trandafirul, care creştea în deşert, la picioarele lui.

„Trandafir” era cuvântul ales de el însuşi. Îi venise în minte când văzuse tulpina groasă înrădăcinată în solul uscat şi bula sticloasă, stacojie, care, în lumina lunii, putea trece drept o floare.

Bineînţeles că nu era cu adevărat o floare. Florile nu creşteau, izolate, în deşertul arid, iar petalele lor nu erau făcute din ceea ce părea să fie o alăturare de cristale roşii, translucide.

— Salut, spuse Isaac, cu vocea sunându-i anemic şi stupid în întuneric. Ce faci aici?

Trandafirul, care fusese înclinat spre vest, către lumina lunii, se răsuci prompt către el. În mijlocul florii era un ochi, mic şi negru ca obsidianul, care îl privi cu răceală.

Poate nu era surprinzător – Isaac nu se miră – că Sulean Moi fu aceea care îl găsi în cele din urmă.

Când sosi ea, dimineaţa era liniştită şi fierbinte, iar băiatul stătea pe pământ, de parcă deşertul ar fi fost un castron imens şi el ar fi alunecat în centru. Îşi sprijinea capul în mâini şi coatele pe genunchi. O auzi apropiindu-se cu mersul ei târşâit, dar nu-şi ridică privirea. Nu era necesar. Sperase că avea să vină după el.

— Isaac, spuse Sulean Moi, cu voce seacă, dar blândă.

El nu răspunse.

— Toată lumea e îngrijorată din cauza ta, continuă ea. Te caută peste tot.

— Îmi pare rău.

Femeia îşi puse mâna mică pe umărul lui.

— Ce te-a făcut să baţi tot drumul ăsta, plecând de acasă? Ce căutai?

— Nu ştiu. Arătă spre trandafir. Dar am găsit asta.

Sulean îngenunche ca să privească roza – încet, încet, cu genunchii ei bătrâni trosnind.

Trandafirul avusese de suferit la lumina zilei.

Tulpina de un verde întunecat se încovoiase în zori.

Bulbul cristalin nu mai strălucea şi ochiul îşi pierduse luciul. Noaptea trecută, se gândi Isaac, părea, cumva, viu. Iar acum părea, cumva, mort.

Sulean îl privi îndelung, dusă pe gânduri, înainte de a întreba!

— Ce e ăsta, Isaac?

— Nu ştiu.

— Pentru el ai venit până aici?

— Nu... nu cred.

Răspunsul era incomplet. Trandafirul, da, dar nu numai trandafirul... ceva reprezentat de trandafir.

— E uluitor, făcu ea. Povestim cuiva despre el, Isaac? Sau păstrăm secretul?

El ridică din umeri.

— Bine. Trebuie să ne întoarcem, ştii.

— Ştiu.

Nu se supăra dacă plecau – trandafirul n-avea să mai reziste mult.

— Vrei să mergem împreună?

— Da, spuse Isaac. Dacă te pot întreba câte ceva.

— Foarte bine. Sper să-ţi pot răspunde. O să-ncerc.

Aşa că îi întoarseră spatele trandafirului cu ochi şi o porniră către est în ritmul bătrânei, iar Sulean avu răbdare în timp ce Isaac începu să pună cap la cap toate incertitudinile care îi veneau în minte, inclusiv cea legată de trandafir. Deşi nu dormise, nu se simţea obosit. Era treaz de-a binelea – mai treaz ca niciodată şi mult mai curios.

— De unde eşti? o întrebă în cele din urmă.

În ritmul paşilor ei se simţi o scurtă poticnire.

Pentru o clipă, Isaac se gândi că s-ar fi putut să nu-i răspundă. Apoi:

— M-am născut pe Marte, spuse ea.

Un răspuns pe care îl simţea sincer. Nu era cel pe care îl aşteptase şi avu senzaţia că era un adevăr pe care ea ar fi preferat să nu-l dezvăluie. Isaac îl acceptă fără comentarii. Marte, se gândi.

Peste o clipă întrebă:

— Cât de multe ştii despre ipotetici?

— Asta-i ciudat, făcu bătrâna, zâmbind uşor şi privindu-l cu ceva pe care el îl luă drept afecţiune. Eu am bătut tot drumul până aici ca să-ţi pun exact aceeaşi întrebare.

Stătură de vorbă până la amiază, când ajunseră la complex, şi, din conversaţia aceea, Isaac află o serie de lucruri noi. Apoi, înainte de a trece pragul porţii, se opri şi se uită înapoi, la drumul pe care venise.

Trandafirul era undeva, acolo, dar nu numai trandafirul. Trandafirul nu era decât... ce? Un fragment incomplet din ceva mult mai mare.

Ceva faţă de care nutrea un interes profund. Şi care era interesat de el.

9

Turk îşi conduse maşina printr-o zonă mai veche a oraşului, case placate cu lemn, vopsite în roşul maşinilor de pompieri de către coloniştii chinezi, clădiri bondoace cu apartamente, cu trei sau patru etaje, din cărămizi ocru, aduse de pe dealurile de deasupra golfului Lumânarea. Se făcuse destul de târziu şi străzile erau pustii. De pe boltă cădea din când în când câte o stea, trasând linii în întuneric.

Cu o jumătate de oră în urmă reuşise în sfârşit să intre în legătură cu Lise. Nu-i putuse spune la telefon ceea ce trebuia să-i spună, dar ea păruse să înţeleagă după ce pusese vreo două întrebări stânjenitoare.

— Ne întâlnim acolo unde ne-am cunoscut, propusese el. Peste douăzeci de minute.

Se cunoscuseră într-un bar cu grătar non-stop, numit La Rive Gauche, aflat în cartierul comercianţilor cu amănuntul de la vest de docuri. Lise îşi făcuse apariţia cu şase luni în urmă, alături de un grup numeros de la consulat. Un prieten de-ai lui

Turk îşi văzuse un alt prieten la masa lor şi îl târâse într-acolo, să facă prezentările. Turk o remarcase pe Lise fiindcă nu avea un însoţitor şi fiindcă era atrăgătoare, în genul care îl cucerea la prima privire, ca urmare atât a profunzimii şi a accesibilităţii râsului ei, cât şi a orice altceva. Era precaut în privinţa femeilor care râdeau prea uşor şi era descurajat de femeile care nu râdeau niciodată.

Lise râdea cu delicateţe, dar din toată inima şi în glumele ei nu era nimic josnic sau belicos. Şi îi plăceau ochii ei, îi plăcea cum le săltau colţurile în sus, albastrul-verzui palid al irisurilor, cum privea şi cum îi zăbovea privirea.

Ea începuse mai târziu să spună că plănuia o călătorie dincolo de munţi, la Mormântul lui Kubelick, iar Turk îi dăduse una dintre cărţile lui de vizită.

— E mai bine decât cu maşina, zisese el. Serios.

Trebuie să treci prin trecătoarea Mahdi şi în perioada asta a anului drumul nu e sută la sută sigur.

Există un autobuz, dar e aglomerat şi din când în când alunecă în albia vreunui torent.

O întrebase ce voia să facă într-un orăşel mort, bun numai pentru realimentarea cu benzină, cum era Mormântul lui Kubelick, şi ea îi destăinuise că încerca să dea de urma unui fost coleg al tatălui ei, un bărbat pe nume Dvali, dar nu intrase în amănunte.

Şi probabil că asta e tot, se gândise Turk, străini în noapte, nave trecând una pe lângă alta şi aşa mai departe, dar ea îl sunase peste două zile şi rezervase avionul pentru un zbor.

El nu era în căutarea unei iubite – nu mai mult decât altă dată. Îi plăcea doar cum zâmbea ea şi cum se simţea el când îi întorcea zâmbetul, iar când se văzuseră siliţi să aştepte pe malul unui lac de munte încetarea unei furtuni izbucnite în afara sezonului fusese ca şi cum Dumnezeu le-ar fi oferit un bilet de liberă trecere.

Care fusese aparent anulat. Karma răspunsese chemării.

În bar nu era decât personalul din schimbul de noapte, mesele erau goale şi chelneriţa care îi aduse lui Turk meniul părea irascibilă şi nerăbdătoare să iasă din schimb.

Lise îşi făcu apariţia peste câteva minute. Turk voia să-i povestească imediat despre dispariţia lui Tomas şi despre ceea ce ar fi putut însemna, despre posibilitatea ca legătura lui cu Lise să fi condus pe cineva primejdios către bătrân. Dar încă nu apucase să scoată vreun cuvânt când ea se lansă, relatându-i cearta cu fostul ei soţ, Brian Gately – fapt semnificativ în aceeaşi măsură.

Turk îl întâlnise pe Brian Gately de două ori. Asta era partea interesantă a localurilor de pe docuri, ca La Rive Gauche: vedeai oameni de afaceri americani stând alături de marinari de pe vase comerciale, directori executivi de la exploatarea petrolieră saudită pălăvrăgind cu salariaţi chinezi şi cu artişti jegoşi din arondismente. Brian Gately părea unul dintre detaşaţii temporar destul de des întâlniţi în acea zonă a oraşului, un tip care călătorise în jurul lumii – în jurul a două lumi – fără să fi părăsit cu adevărat Dubuque, sau oricum altcumva se numea locul unde crescuse. Destul de cumsecade, cu o atitudine prietenoasă, atâta vreme cât nu atacai vreuna dintre ideile lui preconcepute.

Dar, în seara aceea, Lise îi povesti că Brian o ameninţase. Descrise întâlnirea cu el şi încheie spunând:

— Aşa că da, a fost o ameninţare, nu direct din partea lui Brian, dar mi-a comunicat ceea ce i s-a spus, şi a avut sensul unei ameninţări.

— Vasăzică în oraş se află oameni ai DSG interesaţi în mod deosebit de cvadri. Mai ales de femeia din fotografie.

— Şi ştiu unde-am fost şi cu cine am stat de vorbă. Implicaţiile sunt cât se poate de evidente. Adică, nu cred că m-a urmărit cineva până aici. Dar ar fi fost posibil. Sau mi-ar fi putut plasa în maşină un dispozitiv de localizare, sau altceva de acelaşi gen. N-am cum s-o aflu.

Toate astea erau posibile, se gândi Turk.

— Lise, spuse el cu blândeţe, ar putea fi mai rău.

— Mai rău?

— Am un prieten, un tip pe care-l cunosc de multă vreme. Se numeşte Tomas Ginn. E cvadru. Nu e o informaţie publică, dar el e foarte sincer în privinţa asta când are încredere în cineva. M-am gândit c-ai vrea să staţi de vorbă. Dar trebuia să lămuresc lucrurile mai întâi cu el. I-am făcut o vizită azi-dimineaţă şi mi-a promis c-o să se gândească. Însă l-am sunat în

seara asta şi n-am reuşit să-l găsesc, iar când am ajuns la el acasă dispăruse. Ridicat. Din câte s-ar părea, a fost luat de nişte indivizi cu o furgonetă albă.

— Oh, Hristoase, făcu ea, privindu-l cu ochii măriţi. Scutură din cap. Adică a fost arestat?

— Nu oficial, nu. Numai Guvernul Provizoriu are puterea de a face arestări, şi agenţii lui nu întreprind raiduri în haine civile – cel puţin din câte ştiu eu.

— Atunci a fost răpit? E o infracţiune care poate fi raportată.

— Nu mă-ndoiesc, dar asta n-o s-ajungă niciodată la urechile poliţiei. Tomas e vulnerabil fiindcă e ceea ce este. O analiză a sângelui ar dovedi că e cvadru, ceea ce e suficient ca să fie trimis înapoi, în State, unde ar fi ţinut sub supraveghere permanentă, sau chiar mai rău. O vecină mi-a povestit despre bărbaţii din camionetă, dar n-ar spune niciodată nimic despre toate astea în faţa unei oficialităţi guvernamentale. Vecinii lui sunt în general expuşi din punct de vedere juridic – în cartierul lui Tomas, o grămadă de oameni îşi câştigă existenţa din activităţi prohibite de Acorduri şi cei mai mulţi s-au stabilit ilegal pe terenuri care nu le aparţin.

— Crezi că Brian are vreo legătură cu asta?

— Poate. Sau poate nu. Se pare că Brian e pe o treaptă destul de joasă a ierarhiei.

— Biroul de Securitate Genomică de la Consulat e un soi de glumă prin comparaţie cu ceea ce se întâmplă acasă. Rulează programe de identificare facială în porturi şi emit din când în când câte un mandat de arestare pentru vreun donator de câini fugar sau pentru vreun vânzător de amplificatoare genetice pe piaţa neagră, dar asta-i tot. Cel puţin deocamdată. Făcu o pauză. Mi-a spus că ar fi inteligent din partea mea să plec acasă. Înapoi în State.

— Poate are dreptate.

— Crezi c-ar trebui să plec?

— Dacă-ţi faci griji pentru siguranţa ta. Şi probabil c-ar trebui.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Evident că-mi fac griji pentru siguranţa mea. Dar mă îngrijorează şi alte lucruri. Mă aflu aici dintr-un anumit motiv.

— E clar că oamenii ăştia nu glumesc, Lise. Te-au urmărit şi e logic să presupunem că ei l-au răpit pe Tomas.

— Şi îi interesează femeia din fotografie, Sulean Moi.

— Aşadar şi-ar putea imagina că eşti implicată, într-un fel sau altul. Asta e pericolul. Asta a-ncercat Brian să-ţi spună.

— Sunt implicată.

Turk reţinu că era hotărâtă şi decise să n-o preseze, cel puţin nu în seara aceea.

— Bine, poate nu trebuie să pleci. Poate e suficient dacă nu ieşi în evidenţă o vreme.

— Dacă mă ascund nu-mi pot vedea de munca mea.

— Dacă te referi la a discuta cu oamenii care ţi-au cunoscut tatăl şi la a pune întrebări despre cvadri, nu, nu poţi face asta, evident. Dar nu e nicio ruşine dacă stai liniştită până când lămurim povestea asta.

— Aşa ai face tu?

Nu, la naiba, se gândi Turk. Eu mi-aş împacheta lucrurile şi aş prinde următorul autobuz care pleacă din oraş. Ceea ce şi făcuse, ori de câte ori se simţise ameninţat. Însă n-avea niciun rost să i-o spună Lisei.

Se întrebă, scurt, dacă de asta dispăruse tatăl ei.

Poate ideea de a deveni cvadru i se păruse uşa prin care să scape de orice păcat tăinuit, pe care nu-l mai putea îndura. Sau poate nu acceptase oferta unei longevităţi artificiale. Poate plecase pur şi simplu. Oamenii o fac.

Lise îl privea cu o intensitate amară, pe care o simţea în fundul gâtului.

— Deci tu îi dai dreptate lui Brian, spui că trebuie să mă-ntorc în State.

— Îmi pare rău pentru fiecare minut pe care nu-l petrecem împreună. Dar detest gândul că ai putea păţi ceva.

Ea îl mai fixă o vreme cu privirea. Pe uşă intraseră alte două cupluri – probabil turişti, dar cine putea şti? Intimitatea lor era compromisă. Ea îşi întinse braţul peste masă şi îi atinse mâna.

— Hai să facem o plimbare, spuse.

De fapt, se gândi el, nu ştim unul despre altul decât vreo câteva poveşti şi schiţe miniaturale: versiunea scurtă, pentru

orice. Până în seara aceea nu păruse să fie nevoie de mai mult. Cele mai reuşite dintre conversaţiile lor fuseseră fără cuvinte. Dintr-odată nu mai era suficient.

— Unde ţi-e maşina? întrebă ea.

— În parcarea de după colţ.

— Acolo e şi a mea. Dar nu ştiu dac-ar trebui s-o folosim. E posibil să i se fi ataşat vreun dispozitiv de urmărire sau aşa ceva.

— E mai probabil să-l fi montat într-a mea. Dacă m-au urmărit în dimineaţa asta, i-am dus direct la Tomas.

Şi Tomas, un bătrân care trăia de azi pe mâine în Platou, era o pradă uşoară. O analiză rapidă a sângelui – fără îndoială făcută cu forţa – putea dezvălui că era cvadru. După care s-ar fi schimbat totul.

— Totuşi, de ce-au făcut-o? De ce l-au luat?

— Ca să-l interogheze. Nu mă pot gândi la niciun alt motiv.

— Îşi închipuie că el ştie ceva?

— Dacă sunt puşi pe treabă i-au făcut probabil o hemogramă imediat ce-au intrat pe uşă.

— Nu. Securitatea Genomică – dacă presupunem că e răspunzătoare pentru asta – nu lucrează aşa. Există limite, chiar şi aici. Nu pot răpi oameni şi nu-i pot interoga fără niciun motiv.

— Păi, cred că, după părerea lor, motivul există. Dar, Lise, ceea ce citeşti în ziare despre Securitatea Genomică nu cuprinde întreaga poveste. Agenţia asta e mai mare decât bucăţica în care se-nvârte Brian. Când distrug o reţea de donare sau fac praf o afacere frauduloasă în domeniul longevităţii apar la ştiri, dar fac şi alte lucruri, nu tot la fel de mediatizate.

— Eşti sigur?

— Aşa am auzit.

— De la cvadri?

— Păi – de la Tomas, de exemplu.

— Răpiri neoficiale. E o nebunie.

La care el nu avu niciun răspuns.

— Nu vreau să mă-ntorc în apartamentul meu, spuse ea. Şi cred că nici la tine n-am fi mai în siguranţă.

— Şi nici n-am şters praful, făcu Turk, doar ca să vadă pe buzele ei umbra unui zâmbet. Am putea închiria o cameră.

— Ceea ce nu ne garantează că n-o să ni se dea de urmă.

— Dacă ne vor, Lise, probabil ne pot avea. Ar putea fi posibil să schimbăm asta, dar pe moment e mai bine să presupunem că se ştie unde suntem. Însă mă îndoiesc că vor lua măsuri drastice sau că o vor face în curând. Nu după noi umblă, iar tu nu eşti genul de persoană pe care s-o ridice pur şi simplu şi s-o ia la bătaie. Prin urmare, ce-ai de gând, Lise? Care e următorul tău pas?

— Vreau să fac ceea ce-ar fi trebuit să fac cu luni în urmă.

— Şi anume?

— Vreau să-l găsesc pe Avram Dvali.

Merseră pe pavajul vălurit, îndreptându-se către luminile portului şi către zăngănitul estompat al containerelor de pe cargoboturile care se foiau printre dane. Străzile erau pustii, deprimante, iar crusta de praf rămasă pe borduri şi pe ziduri le înăbuşea zgomotul paşilor.

— Vrei să mergi la Mormântul lui Kubelick, spuse Turk.

— Da. De data asta până la capătul drumului. Mă duci acolo?

— Poate. Dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu cineva. Şi, Lise, dacă eşti într-adevăr hotărâtă, trebuie să faci şi altceva. Spune-i cuiva în care ai încredere unde eşti şi ce se petrece. Ia la tine destui bani gheaţă ca să-ţi ajungă o vreme şi nu te-atinge de cardul electronic. Lucruri de genul ăsta.

Ea îi adresă din nou o jumătate de zâmbet.

— Ce-ai făcut, ai fost la un curs de comportament pentru infractori?

— Mi-au venit în minte de la sine.

— Mai e ceva. Eu am timpul şi banii necesari pentru a mă ascunde o vreme. Dar tu ai de lucru, trebuie să te ocupi de afaceri.

— Asta nu e o problemă.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

Şi asta e diferenţa dintre noi, se gândi Turk. Lise avea un scop: ea era hotărâtă să ducă la bun sfârşit această investigaţie post-mortem a dispariţiei tatălui ei. El nu făcea nimic altceva decât să-şi pună pantofii şi să plece. Nu pentru prima oară şi, după toate probabilităţile, nici pentru ultima.

Se întrebă dacă Lise ştia asta.

10

Agenţii de rang superior ai Securităţii Genomice recent sosiţi din State se numeau Sigmund şi Weil, iar Brian Gately strângea din dinţi de fiecare dată când cei doi bărbaţi veneau în birourile de la consulat ale DSG.

În dimineaţa aceea apărură la nici jumătate de oră după sosirea lui la lucru. Îşi simţi măselele scrâşnind.

Sigmund era înalt, cadaveric, insensibil. Weil era cu cincisprezece centimetri mai scund şi destul de corpolent ca să te gândeşti că-şi cumpăra pantalonii dintr-un magazin special. Weil era în stare să zâmbească. Sigmund nu.

Se apropiară de Brian, care stătea lângă dozatorul de apă.

— Domnule Gately, spuse Sigmund, iar Weil adăugă imediat:

— Putem sta de vorbă fără martori?

— În biroul meu.

Biroul lui Brian nu era mare, dar avea o fereastră ce dădea către grădina înconjurată de ziduri a consulatului. Mica încăpere era dotată cu o cartotecă, cu o masă de lucru din lemn autohton, cu o unitate detaşabilă de memorie care putea adăposti mai multe copii ale Bibliotecii Congresului şi cu un ficus de plastic. Biroul era acoperit de corespondenţa dintre Securitatea Genomică şi Guvernul Provizoriu, un mic afluent al fluxului de informaţii care circulau între cele două instituţii, aidoma unui etern Nil mâlos. Brian se aşeză pe scaunul său obişnuit. Weil se trânti cu zgomot în scaunul vizitatorului, iar Sigmund rămase în picioare, cu spatele către uşă, ca o pasăre mâncătoare de stârvuri, sinistru în răbdarea lui.

— Ai discutat cu fosta dumitale soţie, spuse Weil.

— Da. I-am spus ceea ce mi-aţi cerut să-i spun.

— Nu pare să fi fost de vreun folos. E nevoie să-ţi mai povestesc c-a luat din nou legătura cu Turk Findley?

— Nu, răspunse plat Brian. Cred că nu.

— Sunt împreună chiar în acest moment, interveni Sigmund. Era omul cuvintelor puţine, toate neplăcute. După toate probabilităţile. Ea şi el.

— Dar esenţa, adăugă Weil, este că în clipa de faţă nu-l putem repera pe niciunul dintre ei.

Brian nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i dea sau nu crezare. Weil şi Sigmund erau reprezentanţii Comitetului Executiv de Acţiune al Departamentului de Securitate Genomică. O mare parte din activităţile acestui comitet erau strict secrete şi, ca urmare, subiect de legendă. Acasă erau autorizaţi să-şi întocmească ordine de deplasare constituţionale, beneficiind mai mult sau mai puţin de o aprobare juridică automată. Acolo, în Equatoria – în sistemul de suprapunere a autorităţii[1] practicat de Guvernul Provizoriu al Naţiunilor Unite, în cadrul căruia rivalizau interese naţionale şi magnaţi plini de bani ai petrolului – activitatea lor era, cel puţin teoretic, supusă mai multor restricţii.

Brian nu era un idealist. Ştia că existau niveluri şi eşaloane ale Securităţii Genomice în care nu avea să fie admis niciodată, sfere în care se defineau politica şi regulamentele. Dar era de părere că, la scara la care lucra, făcea o muncă utilă, deşi insipidă. Infractorii fugeau adesea din Statele Unite în Equatoria, infractori ale căror fărădelegi intrau sub jurisdicţia Securităţii Genomice – donatori escroci, traficanţi de tratamente de longevitate contrafăcute sau letale, adepţi radicali ai cultului cvadrilor şi furnizori de „îmbunătăţiri” genetice pentru cuplurile dispuse să plătească pentru a avea copii cu calităţi superioare. Brian nu-i urmărea şi nici nu-i aresta, dar activitatea lui – medierea diferendelor cu Guvernul Provizoriu, netezirea penelor zburlite când izbucneau dispute jurisdicţionale – era esenţială pentru arestarea lor. Relaţia dintre o organizaţie semi-poliţienească ataşată unui consulat naţional şi guvernul local, sponsorizat de Naţiunile Unite, era delicată.

Trebuia să fii politicos. Trebuia să faci anumite concesii reciproce. Nu puteai să dai buzna şi să jigneşti pe toată lumea.

Deşi, după toate aparenţele, tipii ăştia puteau.

---

[1] Aluzie la NOMA (Non Overlapping Magisteria – neîntrepătrunderea autorităţilor), principiul separării ştiinţei de religie, promovat de Stephen Jay Gould (194l-2002), paleontolog şi biolog evoluţionist american (n. tr.).

Ceea ce era dezamăgitor, pentru că Brian credea în puterea legii. Inevitabil imperfecta, derutanta, chinuitor ineficienta, ocazional corupta, dar absolut esenţiala domnie a legii. Fără de care nu suntem cu nimic mai buni decât animalele şi aşa mai departe.

În acest mod trebuia să-şi conducă departamentul: curat, cu multă atenţie.

Iar acum îşi făcuseră apariţia Sigmund şi Weil, cel înalt tot atât de amar ca biterul Angostina, iar cel scund – dur şi robust, ca o bilă de popice înfăşurată în catifea, ca să-i aducă aminte că, în cazul unor atitudini mai nechibzuite decât a sa, legea putea fi ajustată ca să se adapteze circumstanţelor.

— Ne-ai fost deja de mare ajutor, spuse Weil.

— Păi, sper că da. Vreau să v-ajut.

— Pentru că ne-ai pus în legătură cu oamenii potriviţi din Guvernul Provizoriu. Şi, bineînţeles, în povestea cu Lise Adams. Faptul că ai avut o relaţie personală cu această femeie… adică, „jenant” nu e nici pe departe un cuvânt potrivit.

— Vă mulţumesc fiindcă aţi remarcat, făcu Brian, în mod stupid recunoscător, deşi ştia că era jucat pe degete.

— Şi te pot asigura încă o dată că nu intenţionăm s-o arestăm şi că nici măcar nu e necesar să discutăm direct cu ea. Categoric, în acest caz ţinta noastră nu e Lise.

— O căutaţi pe femeia din fotografie.

— Motiv pentru care nu vrem, bineînţeles, ca Lise să devină o piedică. Speram că îi poţi insufla această idee…

— Am încercat.

— Ştim, şi îţi apreciem strădaniile. Totuşi dă-mi voie să-ţi spun cum merg lucrurile, Brian, ca să poţi înţelege ce anume ne îngrijorează. Pentru că atunci când a ajuns în baza noastră de date, căutarea ta de imagini a provocat, bineînţeles, ridicări din sprâncene. Spuneai că Lise ţi-a explicat de ce-o interesează Sulean Moi…

— Sulean Moi a fost văzută împreună cu tatăl Lisei înainte de dispariţia lui, dar nu avea nicio legătură cu universitatea sau cu orice altcineva din cercul de relaţii sociale ale familiei. Dat fiind interesul manifestat de tatăl Lisei faţă de cvadri, legătura apare ca fiind evidentă. Lise bănuieşte că femeia era un soi de recrutoare.

— Adevărul e ceva mai bizar. Dumneata ai de-a face cu cvadrii în baza unor probleme obişnuite, din punct de vedere legal. În privinţa asta n-ai niciun fel de surprize. Dar tratamentul de longevitate nu e decât unul dintre procedeele de transformare medicală aduse pe Pământ de verii noştri marţieni.

Brian dădu din cap.

— Căutăm ceva puţin mai important decât obişnuiţi adepţi ai cultului cvadrilor de aici, spuse Weil. Nu deţinem prea multe amănunte şi eu nu sunt savant, dar este implicată o încercare mediată biologic de a intra în legătură cu ipoteticii.

Ca mulţi alţi oameni din generaţia lui, Brian avea tendinţa să se crispeze când erau menţionaţi ipoteticii, sau, în acelaşi context, Turbionul. Turbionul se încheiase înainte ca el să fie destul de mare pentru a merge la şcoală, iar ipoteticii erau, pur şi simplu, una dintre cele mai confuze împrejurări ale vieţii cotidiene, o abstracţiune importantă, dar iluzorie, ca electromagnetismul sau mareele.

Dar, ca toată lumea, fusese crescut şi educat de supravieţuitorii Turbionului, de oameni care credeau că trăiseră pe durata celui mai semnificativ dintre momentele cruciale ale istoriei umane. Şi poate că aşa era. Post-şocurile Turbionului – războaiele, mişcările şi contra-mişcările religioase, o insecuritate umană generalizată şi un cinism global caustic – continuau să modeleze lumea. Marte era o planetă locuită şi omenirea fusese primită într-un labirint tot atât de imens ca însuşi cerul. Toate aceste schimbări fuseseră, fără nicio îndoială, năucitoare pentru cei care le suferiseră şi aveau să fie resimţite şi în secolele următoare.

Însă deveniseră, totodată, o autorizare a demenţei unei întregi generaţii, ceea ce Brian nu mai putea ierta cu aceeaşi uşurinţă. Mai multe milioane de bărbaţi şi femei altminteri raţionali reacţionaseră faţă de Turbion printr-o afişare şocantă a iraţionalităţii, a suspiciunii reciproce şi a depravării desăvârşite. Iar acum aceeaşi oameni considerau că li se cuvenea respectul tuturor celor de vârsta lui Brian sau mai tineri.

Nu-l meritau. Demenţa nu era o virtute şi decenţa nu se lăuda singură. „Decenţa” era, de fapt, ceea ce trebuia să reconstruiască generaţia lui Brian. Decenţa, încrederea şi o anumită bună-cuviinţă a comportamentului uman.

Ipoteticii erau agentul cauzal din spatele Turbionului: de ce şi-ar fi dorit cineva să comunice cu ei?

Ce sens ar fi avut asta? Şi cum s-ar fi putut înfăptui ca urmare a unei modificări biologice, chiar dacă era concepută de marţieni?

— Scopul acestei tehnologii, spuse Sigmund, constă în modificarea sistemului nervos uman, astfel încât să sesizeze semnalele folosite de ipotetici ca să comunice între ei. De fapt creează un soi de intermediar uman. Un comunicator care poate avea rolul de translator între noi şi indiferent ce-or fi fiind ipoteticii.

— Chiar au făcut asta?

— Marţienii nu vor să spună. E posibil să fi încercat pe planeta lor, poate nu numai o singură dată. Dar noi credem că această tehnologie, ca şi tratamentul longevităţii, a fost adusă pe Pământ de Wun Ngo Wen şi transmisă populaţiei.

— Atunci de ce eu n-am auzit mai multe despre ea?

— Pentru că nu e ceva dorit de toată lumea, precum patruzeci de ani de viaţă în plus. Dacă spionajul nostru nu se înşală, încercarea de a i-o aplica unei fiinţe umane adulte e letală. E posibil ca asta să-l fi ucis pe Jason Lawton, cu mult timp în urmă.

— Atunci la ce foloseşte, dacă e letală?

— S-ar putea să nu fie letală, spuse Weil, dacă medicamentele îi sunt inoculate unui embrion uman în uter. Se dezvoltă şi creşte în jurul dispozitivului biotehnologic. Omul şi extraterestrul cresc împreună.

— Iisuse, exclamă Brian. Să-i faci asta unui copil...

— E cu totul lipsit de etică, evident. Ştii, în departament ne petrecem o grămadă de timp făcându-ne griji din cauza cvadrilor, din cauza vătămărilor pe care le pot provoca adepţii cultului lor operând asupra biologiei umane. Şi problema e reală, justificată. Însă povestea asta e cu mult mai şocantă. Cu adevărat profund... diabolică, e singurul cuvânt care i se potriveşte cu adevărat.

— Pe Pământ a făcut-o cineva efectiv?

— Păi, de fapt asta investigăm. Deocamdată avem foarte puţine dovezi incontestabile sau martori oculari. Dar, în cele pe care le avem, apare o singură persoană. Mai multe nume, dar o singură persoană, un singur chip. Vrei să ghiceşti cine e?

Femeia din fotografie. Femeia care fusese văzută cu tatăl Lisei.

— Aşadar, Sulean Moi apare în informaţiile furnizate de sistemul de identificare facială de pe docurile din Port Magellan şi, când sosim aici pentru investigaţii, o găsim pe Lise, care are o legătură anterioară cu acest caz, face cercetări pe acelaşi teren, discutând cu foştii colegi ai tatălui ei şi aşa mai departe.

Din motive perfect justificate, cu siguranţă. E curioasă, e un mister de familie, îşi închipuie c-o să se simtă mai bine dacă află adevărul. Dar asta ridică o problemă. Ne amestecăm în ancheta ei? O lăsăm să plece sau să facă tot ceea ce face şi ne mulţumim cu un soi de supervizare? O avertizăm că se află pe un teritoriu periculos?

— Avertizarea n-a dat rezultate, spuse Brian.

— Atunci trebuie să ne folosim de ea într-un fel sau altul.

— Să vă folosiţi de ea?

— În loc de a o aresta – variantă în favoarea căreia pledează unii dintre superiorii mei –, suntem de părere că abordarea aşteaptă-şi-urmăreşte ne-ar putea oferi mai multe informaţii pe termen lung. E deja în legătură cu alte persoane care prezintă interes.

Una dintre ele e Turk Findley.

Turk Findley, un pilot independent şi un dezastru general. Dacă era atât de rău că Brian nu reuşise să-şi salveze căsătoria cu Lise, cu cât era mai rău faptul că ea se încurcase cu cineva atât de rebel, de neadaptat şi, în general, de inutil ca omul ăla? Turk Findley era un alt soi de efect secundar al Turbionului, medita Brian. O fiinţă umană care se adaptase altfel decât ar fi trebuit. Un terchea-berchea fără niciun scop în viaţă. Poate chiar mai rău, dacă aluzia lui Sigmund era îndreptăţită.

— Vreţi să spuneţi că Turk Findley are vreo legătură cu bătrâna asta, în afară de faptul că ea a închiriat avionul lui pentru o călătorie?

— Ei, în contextul ăsta, întâmplarea e sugestivă.

Dar Turk are şi alte relaţii aproape tot atât de dubioase. Cvadri cunoscuţi ca atare sau bănuiţi. Şi e un infractor. Ştiai asta? A părăsit Statele Unite având un mandat de arestare emis pe numele lui.

— Pentru ce?

— Se număra printre persoanele bănuite de incendierea unui depozit.

— Ce spuneţi, adică e un incendiator?

— Cazul a fost clasat, dar e posibil să fi dat foc depozitului tatălui său.

— Credeam că tatăl lui a fost petrolist.

— Tatăl lui a lucrat la un moment dat în Turcia şi a avut o serie de relaţii cu Aramco[1], dar şi-a făcut cea mai mare parte a banilor din afaceri de import.

Între cei doi apare un soi de zâzanie, depozitul bătrânului arde din temelii, Turk pleacă pe neaşteptate din ţară. Poţi trage singur concluziile.

E din ce în ce mai rău, cugetă Brian.

— Înseamnă că trebuie s-o smulgem pe Lise din mâinile lui. Ar putea fi în pericol.

— Bănuim c-a fost atrasă în ceva pe care nu-l înţelege. Ne îndoim că e constrânsă într-un fel sau altul. Cooperează cu tipul ăsta. Probabil că Turk i-a spus să nu mai răspundă la telefon.

— Dar le puteţi da de urmă, nu?

— Mai curând sau mai târziu. Însă nu suntem magicieni, nu-i putem scoate din pălărie.

— Explicaţi-mi cum v-aş putea ajuta, nu se putu împiedica Brian să adauge. Dacă mi-aţi fi spus toate astea de-a dreptul, înainte să vorbesc cu ea...

— S-ar fi schimbat ceva? Nu putem oferi pur şi simplu o asemenea informaţie. Şi nici dumneata nu poţi, Brian. Aşa că acum ştii. Îţi acordăm încrederea noastră. Nimic din tot ce-am spus nu poate fi adus în discuţie decât între noi trei, dumneata, eu şi Sigmund.

— Sigur că nu, dar...

— Am dori să-ncerci în continuare să iei legătura cu ea. S-ar putea să ştie c-o suni, chiar dacă nu-ţi răspunde. Până la urmă s-ar putea simţi vinovată, sau singură, şi s-ar putea hotărî să-ţi vorbească.

— Şi dacă o face?

— Deocamdată nu vrem decât un indiciu în privinţa locului unde se află. Dacă ai convinge-o să vă întâlniţi, cu sau fără Turk, ar fi cu atât mai bine.

---

[1] ARab AMerican COmpany (n. tr.).

Oricât de mult i-ar fi displăcut ideea de a o da pe mâna Comitetului Executiv de Acţiune, era cu siguranţă de preferat, decât s-o lase să se implice şi mai mult în vreo infracţiune penală.

— O să fac tot ce pot, spuse el.

— Excelent. Weil zâmbi larg. Apreciem asta.

Cei doi strânseră mâna lui Brian şi îl lăsară singur în birou. El rămase locului multă vreme, dus pe gânduri.

11

Drumurile care duceau în susul coastei nu fuseseră pe de-a-ntregul curăţate de cenuşă (sau de nămolul în care se transformase amestecându-se cu ploaia), aşa că Turk opri la un motel pentru şoferii de camioane şi rezervă o cameră pe timpul în care echipele extenuate trimise de Guvernul Provizoriu curăţau cu plugurile curbele periculoase.

Motelul era o construcţie în stil cazon, din blocuri de zgură, plasată într-un luminiş croit în pădure şi părând pitică pe lângă sălciile spiralate care se sprijineau de clădire ca nişte uriaşi melancolici. Era menit să le ofere hrană camionagiilor şi tăietorilor de copaci, nu turiştilor, deduse Lise. Îşi plimbă degetul pe pervazul micii ferestre a camerei lor şi îi arătă lui Turk linia trasată în praf.

— Probabil e de săptămâna trecută, spuse el. Pe aici nu se cheltuiesc prea mulţi bani pentru curăţenie.

Prin urmare, praful zeilor. Rămăşiţele construcţiilor străvechi ale ipoteticilor. Aşa se vorbea acum despre cenuşă. Ştirile video erau pline de fapte insuficient interpretate în legătură cu căderea de cenuşă: fragmente din ceea ce ar fi putut fi cândva mecanisme, sau organisme vii, sau grupări moleculare de o complexitate fără precedent.

Lise auzea din camera alăturată voci certându-se într-o limbă care ar fi putut fi filipineza. Îşi scoase telefonul, dorind să asculte o altă ediţie a emisiunii de ştiri locale.

Turk o privi insistent.

— Nu uita... spuse el.

— Fără convorbiri telefonice. Ştiu.

— Ar trebui să ajungem în sat mâine pe vremea asta, zise el, dacă drumul va fi curăţat peste noapte.

Şi pe urmă s-ar putea să aflăm într-adevăr câte ceva.

— Îţi pui credinţa într-o foarte mare măsură în femeia asta – Diane, aşa spuneai c-o cheamă?

— Nu e tocmai credinţă. Trebuie să afle ce s-a-ntâmplat cu Tomas. E posibil să-l poată ajuta cumva. Şi face parte din reţeaua locală a cvadrilor de foarte mult timp – e posibil chiar şi să ştie ceva despre tatăl tău.

Ea îl întrebă de cât timp era în legătură cu cvadrii. Nu tocmai în legătură, îi răspunse. Dar femeia asta, Diane, avea încredere în el, iar el îi făcuse servicii în trecut. După toate aparenţele, Diane sugerase că afacerea lui Turk, cu avionul pe care îl închiria, era o modalitate de a o duce pe Sulean Moi în munţi cu toată discreţia posibilă. Turk nu ştia nimic mai mult; nu voise să ştie.

Lise privi din nou pervazul ferestrei, praful...

— În ultima vreme am senzaţia că totul se leagă – cenuşa, Tomas, ce s-o fi petrecând în vest...

Emisiunea de ştiri începuse cu anunţul despre cutremurul care dusese la închiderea temporară a tuturor complexurilor petroliere de la Rub al-Khali.

— Nu se leagă neapărat, spuse Turk. E doar de trei ori mai straniu.

— Cum?

— Tomas obişnuia să spună asta. Ciudăţeniile vin în ciorchini. Cum s-a întâmplat când navigam cu un cargobot prin strâmtoarea Malacca. Într-o zi am avut necazuri cu motoarele şi am fost nevoiţi să ancorăm pentru reparaţii. A doua zi, vreme anormală, un muson la care nu se aşteptase nimeni. În ziua următoare, cerul era senin, dar curăţam puntea cu furtunul de piraţii din Malaiezia. Odată ce încep să se petreacă lucruri stranii, spunea Tomas, poţi fi sigur că vor deveni de trei ori mai stranii.

Ce reconfortant, se gândi Lise.

În noaptea aceea împărţiră patul fără să facă dragoste. Amândoi erau obosiţi şi, îşi spuse Lise, amândoi se împăcau cu adevărul, realizând că nu se aflau în cort, pe malul unui lac de munte, şi că n-aveau o aventură inofensivă în weekend. Erau implicate forţe mai ample. Nişte oameni avuseseră de suferit. Şi, gândindu-se la tatăl ei, începu să se întrebe dacă era posibil ca el să fi dat de un tărâm similar al minunilor, al stranietăţii întreite. Poate dispariţia lui nu fusese un act egoist şi nici măcar voluntar; poate fusese răpit, ca Tomas, prietenul lui Turk, de nişte bărbaţi necunoscuţi, cu o furgonetă neînmatriculată.

Turk adormi imediat ce puse capul pe pernă, aşa cum i se întâmpla de obicei. Cu toate astea, era bine să stea întinsă lângă el, să-l simtă alături. Îşi făcuse duş înainte de culcare şi mirosul de săpun şi de mascul emana din trupul lui ca o aură favorabilă. Oare Brian mirosise vreodată aşa?

Nu-şi putea aduce aminte. Brian nu avea niciun miros aparte dincolo de cel de chimicale al deodorantului pe care se întâmpla să-l folosească la data respectivă. Probabil că, într-o mică măsură, se simţea mândru pentru că nu mirosea a nimic.

Nu, nu era corect. Brian merita mai mult decât atât. Brian credea într-o viaţă ordonată. Ceea ce nu-l transforma într-un monstru sau într-un nemernic, iar Lise nu putea crede că se implicase personal în urmărirea mişcărilor ei sau în răpirea lui Tomas.

Asta nu respecta regulile. Brian le respecta întotdeauna.

Nu era neapărat un lucru rău. Îl făcea mai puţin înclinat spre aventură decât Turk, dar şi mai demn de încredere. Brian n-ar fi zburat niciodată cu avionul peste un munte şi nici nu s-ar fi angajat ca marinar de rând pe un vas comercial ciuruit de rugină.

Nici n-ar fi încălcat o promisiune sau un legământ.

De aceea fusese atât de greu să negocieze încheierea căsătoriei lor pripite şi necugetate. Lise îl cunoscuse pe Brian când studia jurnalismul la Universitatea Columbia, iar el era un tânăr funcţionar în birourile DSG-ului din New York. O cuceriseră blândeţea şi compasiunea lui, dar înţelesese abia mai târziu că Brian avea să fie întotdeauna lângă ea, dar nu pe deplin de

partea ei – că, în final, nu era decât o altă voce din corul care o sfătuia să-şi ignore istoria propriei vieţi, pentru că avea o lacună care ar fi putut ascunde un adevăr insuportabil.

Dar o iubise, cu inocenţă, cu încăpăţânare. Pretindea că o mai iubea încă. Lise deschise ochi şi văzu telefonul acolo unde îl lăsase, pe noptieră, împrăştiind o uşoară strălucire. Înregistrase deja mai multe apeluri de la Brian. Ea nu răspunsese niciodată.

Era atât de nedrept. Dar necesar, poate. Voia să ia de bune spusele lui Turk în privinţa asta. Dar nu era corect, nu era prieteneşte. Brian merita mai mult.

Până dimineaţă drumul fusese eliberat, şi călătoriră către nord încă patru ore, trecând pe lângă autobuze, vehicule pictate aidoma caravanelor de circ, camioane cu buşteni, camioane cu mărfuri, cisterne încărcate cu produse rafinate din petrol şi cu gazolină, până când Turk vira către vest, intrând pe unul dintre drumurile prost întreţinute care divizau partea aceea a ţinutului aidoma liniilor din palma unui bătrân.

Şi se pomeniră dintr-odată în mijlocul sălbăticiei.

Pădurea equatoriană se închise în jurul lor ca o gură.

Numai acolo, departe de metropolă, de ferme, de rafinării şi de porturile aglomerate, simţi Lise cât de străină era lumea aceea, simţi stranietatea intrinsecă, străveche, care îl fascinase pe tatăl ei. Despre copacii semeţi şi deşi şi despre tufele ca nişte ferigi – plante cărora Lise nu le ştia denumirile populare, şi cu atât mai puţin pe cele provizorii, din două cuvinte ce specificau specia şi genul – se presupunea că se înrudeau cu viaţa terestră: în ADN-ul lor se găseau dovezi ale provenienţei terestre.

Planeta fusese alimentată şi însămânţată de ipotetici, probabil cu scopul de a o face locuibilă pentru fiinţele umane.

Dar ipoteticii erau longevivi, ca să nu spunem mai mult. Planificau evenimentele la scara miliardelor de ani. Pentru ei, evoluţia era, probabil, un fenomen perceptibil.

Poate nu puteau trăi direct experienţa unor evenimente atât de scurte, în ochii lor – dacă aveau ochi – ca viaţa umană. Lise găsea ideea ciudat de liniştitoare. Ea putea vedea şi simţi lucruri probabil imperceptibile pentru ipotetici: lucruri banale, precum unduirea acelor copaci stranii deasupra drumului şi

lumina soarelui, care împestriţa cu umbrele lor solul pădurii. Ăsta era un dar, medita.

Geniul nostru muritor.

Soarele se strecura printre frunzele ca nişte pene delicate sau aidoma celor de ferigă. Tufele mişunau de vietăţi sălbatice, dintre care multe nu învăţaseră (nici până atunci) să se teamă de oameni. Întrezări câini, un ghoti dungat, un grup de şoareci-păianjen, numele referindu-se de obicei la animale terestre, deşi asemănarea era adesea o fantezie. Erau şi insecte, bâzâind şi zumzăind în umbra de smarald.

Cele mai cumplite erau viespile mâncătoare de stârvuri, care nu reprezentau un pericol, dar aveau un miros respingător. Ţânţarii, identici cu aceea care obişnuiau să planeze prin locurile umbroase de acasă, mişunau printre trunchiurile pline de muşchi.

Turk conducea cu mare atenţie pe drumul forestier. Din fericire, acolo căzuse puţină cenuşă şi bolta de frunze a pădurii o absorbise aproape în întregime. Când traseul era periculos, Turk păstra tăcerea. Pe porţiunile drepte, o întreba despre tatăl ei. Mai vorbiseră despre asta şi altădată, dar purtaseră discuţia înainte de căderea de praf şi de întâmplările stranii din ultimele câteva zile.

— Câţi ani aveai când a dispărut tatăl tău?

— Şaisprezece.

O tânără de şaisprezece ani. Naivă, agăţându-se de obiceiurile americane ca o acuzaţie la adresa lumii în care fusese exportată fără voia ei. Erau ca nişte aparate dentare, pentru numele lui Dumnezeu.

— Autorităţile au luat-o în serios?

— Ce vrei să spui?

— Păi, ştii, n-ar fi fost primul tip care-şi părăseşte familia. N-o spun ca pe-o jignire.

— Nu era genul care să ne părăsească. Ştiu că, în asemenea cazuri, toată lumea spune „a fost atât de surprinzător”. Iar eu eram fiica loială, naivă – nu mi-l puteam imagina făcând ceva rău sau nechibzuit. Şi nu e vorba numai de mine. Era întru totul absorbit de munca lui de la Universitate. Ducea o viaţă dublă şi nu ştiu cum îşi găsea timp pentru asta.

— Îşi întreţinea familia din salariul de profesor?

— Aveam bani şi din partea mamei.

— Atunci presupun că n-a fost greu să atrageţi atenţia Guvernului Provizoriu când a dispărut.

— Au apărut nişte foşti angajaţi ai Interpolului care interogau pe toată lumea, poliţia a făcut o anchetă, dar nimic n-a dat rezultate.

— Aşa că familia ta a luat legătura cu Securitatea Genomică.

— Nu. Ei au luat legătura cu noi.

Turk dădu din cap şi păru să fi căzut pe gânduri în timp ce conducea vehiculul printr-un canal puţin adânc. O motocicletă cu trei roţi trecu în direcţia opusă – cauciucuri bine umflate, saşiu înalt, un coş cu legume legat de plasa pentru bagaje din spate.

Motociclistul, un localnic numai piele şi os, îi privi fără pic de curiozitate.

— Apariţia Securităţii Genomice nu i s-a părut nimănui ciudată? întrebă Turk.

— Tata studia, printre altele, activitatea cvadrilor în Lumea Nouă, aşa că le era cunoscut. Discutaseră cu el înainte.

— În ce scop făcea studiul?

— Din interes personal, spuse ea, tresărind când îşi dădu seama cât de incriminator suna. De fapt făcea parte din fascinaţia pe care i-o trezea lumea post-Turbion – modul în care se adaptau oamenii. Şi cred că era convins că marţienii ştiu despre ipotetici mai mult decât au inclus în arhivele lor şi că era posibil ca aceste cunoştinţe să le fi fost trimise cvadrilor odată cu cele despre chimie şi biologie.

— Dar nici agenţii Securităţii Genomice n-au reuşit să descopere nimic.

— Nu. Au mai ţinut dosarul deschis o vreme, sau cel puţin aşa au pretins, dar, în final, n-au avut mai mult noroc decât Guvernul Provizoriu. Au ajuns evident la concluzia că îi veniseră de hac cercetările lui – că la un moment dat i se oferise tratamentul de longevitate şi el îl acceptase.

— Bine, dar asta nu înseamnă că trebuia să dispară.

— Totuşi unii o fac. Urmează tratamentul şi îşi asumă o nouă identitate. Apar atât de multe întrebări stânjenitoare când cei din generaţia ta încep să moară şi tu încă mai arăţi ca-n poza de pe diploma de absolvire. Ideea începerii unei noi vieţi li

se pare atrăgătoare multora, mai ales când sunt într-un soi de încurcătură personală sau financiară. Dar tata nu era aşa.

— Oamenii pot purta în ei teama de moarte fără să şi-o dezvăluie vreodată, Lise. Trăiesc pur şi simplu cu ea. Şi cine ştie cum reacţionează dacă le-arăţi o cale de scăpare?

Sau de ce sunt în stare să se despartă. Lise păstră o clipă tăcerea. Câteva triluri într-o cheie minoră se desprinseră din bolta înaltă a pădurii, acoperind huruitul motorului, triluri ale unei păsări pe care nu reuşi s-o identifice.

— Când m-am întors aici, spuse ea, eram pregătită şi pentru varianta asta. Sunt departe de a fi convinsă că ne-a părăsit pur şi simplu, dar nu sunt atotştiutoare. N-am cum să ştiu, cu certitudine, ce s-a petrecut în mintea lui. Dacă asta s-a întâmplat, în regulă. O să mă obişnuiesc cu ideea. Nu vreau răzbunare şi, dacă el a făcut într-adevăr tratamentul – dacă trăieşte undeva sub un alt nume –, pot accepta şi asta.

Nu trebuie să-l văd. Simt doar nevoia să ştiu. Sau să găsesc pe cineva care ştie.

— Cum ar fi femeia din fotografie. Sulean Moi.

— Femeia pe care ai dus-o cu avionul la Mormântul lui Kubelick. Sau această Diane, care a trimis-o la tine.

— Nu ştiu cât de multe îţi poate spune Diane. Oricum, mai multe decât mine. Mi-am făcut o regulă din a nu-i pune întrebări. Cvadrii pe care i-am cunoscut... e uşor să-i găseşti pe placul tău, în privinţa lor nu m-a izbit nimic sinistru şi, din câte îmi dau eu seama, nu fac nimic care să ne pună pe noi, ceilalţi, în pericol. În ciuda minciunilor debitate de Securitatea Genomică la Ştiri, nu sunt nimic altceva decât oameni.

— Oameni care ştiu să-şi păstreze secretele.

— Asta ţi-o garantez, spuse Turk.

Câteva clipe mai târziu, trecură pe lângă un indicator grosolan de lemn pe care fusese scris, în mai multe limbi, numele satului: *DESA SARANDIB NOU*, într-o engleză aproximativă.

După vreo opt sute de metri, un băietan costeliv, de nu mai mult de douăzeci de ani, dacă o fi avut şi atât, făcu un pas spre mijlocul drumului şi le făcu semn să oprească. Se apropie de maşină în partea lui Turk şi se aplecă pe geam.

— Mergeţi la Sarandib?

Vocea ascuţită îl făcea să pară chiar mai tânăr decât arăta. Respiraţia îi mirosea a scorţişoară râncedă.

— Ne îndreptăm într-acolo, răspunse Turk.

— Cu treburi?

— Da.

— Ce fel de treburi?

— Personale.

— Vreţi să cumpăraţi ky? Nu e un loc bun pentru cumpărat ky.

Ky era halucinogenul produs de un soi de insectă indigenă care trăia în stupi, în ultima vreme foarte apreciat în cluburile din Port Magellan.

— Nu vreau niciun fel de ky. Mulţumesc, oricum.

Turk apăsă pe acceleraţie – nu destul de tare ca să-l rănească pe localnic, care se retrase cu promptitudine, dar destul de tare ca să se aleagă cu o privire urâtă. Lise se uită înapoi şi îl văzu pe băiat în mijlocul drumului, privind cu furie în urma lor. Îl întrebă pe Turk ce însemnau toate astea.

— În ultima vreme, orăşenii ajung cu maşinile pe coclauri, încercând să facă rost de un gram sau două de ky, sunt jefuiţi, dau de belea.

— Crezi că voia să ne vândă ceva?

— Habar n-am ce voia.

Dar puştiul trebuie să fi avut vreun telefon asupra lui şi trebuie să fi sunat, anunţându-le sosirea, fiindcă imediat ce trecură de primele câteva colibe locuite înşirate de-a lungul drumului, şi înainte de a ajunge în centrul oraşului, jandarmii din localitate, doi bărbaţi voinici, în uniforme improvizate, într-o camionetă utilitară veche, îl obligară pe Turk să tragă pe marginea drumului. Lise rămase liniştită şi îl lăsă pe el să vorbească.

— Aveţi treburi aici? întrebă unul dintre cei doi.

— Trebuie să stăm de vorbă cu *Ibu* Diane.

O pauză îndelungată.

— În sat nu există o asemenea persoană.

— Bine, făcu Turk. Probabil c-am intrat pe un drum greşit. O să ne oprim să luăm prânzul, apoi, de vreme ce aici nu există nimeni cu acest nume, o să ne vedem de drum.

Poliţaiul – dacă îi puteai spune aşa, se gândi Lise, pentru că în aceste oraşe mici , forţele de ordine n-aveau nicio legătură cu Guvernul Provizoriu – îi aruncă lui Turk o privire acră.

— Ai un nume?

— Turk Findley.

— Puteţi să beţi un ceai vizavi. Nu ştiu cum e cu prânzul. Ridică în sus un singur deget. O oră.

Erau aşezaţi la o masă care părea făcută dintr-o bobină imensă, goală, pentru cablu, transpirau în căldura după-amiezii şi beau ceai din căni de ceramică, în timp ce obişnuiţii cafenelei le evitau privirile, când draperiile se despărţiră în două şi în încăpere intră o femeie.

O femeie bătrână, foarte bătrână. Părul ei avea culoarea şi textura pufului de păpădie, iar pielea îi era atât de palidă încât părea în pericol să se destrame. Avea ochii neobişnuit de mari şi de albaştri, încadraţi de contururile reliefate ale feţei. Se apropie de masă şi spuse:

— Bună, Turk.

— Diane.

— Ştii, adevărul e că n-ar fi trebuit să te-ntorci aici. E un moment nepotrivit.

— Ştiu, răspunse Turk. Tomas a fost arestat, sau răpit, sau cam aşa ceva.

În afară de o tresărire aproape imperceptibilă, femeia nu reacţionă în niciun fel.

— Iar noi avem de pus două întrebări, dacă este în regulă.

— De vreme ce sunteţi aici, putem să stăm de vorbă. Îşi trase un scaun şi adăugă: Fă-mi cunoştinţă cu prietena ta.

Femeia asta e cvadră, se gândi Lise. Poate de aceea radia o autoritate ciudată, fragilă, căreia bărbaţii puternici păreau să i se supună. Turk o prezentă drept *Ibu* Diane Dupree, folosind titlul onorific minang, iar Lise îi strânse mâna mică, delicată. Era ca şi cum ar fi ţinut în palmă o pasăre micuţă, neaşteptat de musculoasă.

— Lise, spuse Diane. Şi dumneata ai o întrebare pentru mine?

— Arată-i fotografia, o îndemnă Turk.

Aşa că Lise scotoci nervoasă prin rucsacul ei, până când scoase plicul care adăpostea imaginea lui Sulean Moi.

Diane îl deschise şi privi fotografia preţ de o clipă îndelungată. Apoi o întinse înapoi. Avea o expresie tristă.

— Aşadar putem sta de vorbă? întrebă Turk.

— Cred că e necesar. Dar într-un loc mai intim decât ăsta. Veniţi cu mine.

Ibu Diane îi conduse afară din cafenea, de-a lungul unei alei dintre o băcănie construită la repezeală şi o clădire municipală din lemn cu streşini din corn de bivol, apoi pe lângă o staţie de benzină cu pompele vopsite în culori de carnaval. Date fiind vârsta Dianei şi arşiţa zilei, Lise se aşteptase la o deplasare înceată, dar femeia mai vârstnică se mişca iute şi, la un moment dat, chiar o prinse pe Lise de mână ca s-o grăbească. Gestul era straniu şi o făcu să se simtă ca o fetiţă.

Îi călăuzi către o clădire din blocuri de zgură pe a cărei firmă poliglotă scria, în zona rezervată limbii engleze, *CLINICĂ MEDICALĂ*.

— Eşti medic? întrebă Lise.

— Nici măcar infirmieră calificată. Dar soţul meu a fost medic şi le-a purtat de grijă acestor oameni ani de-a rândul. Am învăţat noţiunile fundamentale de medicină de la el şi sătenii nu m-au lăsat să mă retrag după moartea lui. Mă ocup de vătămările minore şi bolile neînsemnate, administrez antibiotice, dau alifii pentru câte-o urticarie, pansez câte-o rană. Pentru orice altceva mai serios trimit oamenii la spitalul din josul autostrăzii. Luaţi loc.

Se aşezară în sala de aşteptare a clinicii Dianei.

Era aranjată ca un salon de casă de ţară, cu mobilă de răchită şi cu jaluzele din stinghii de lemn care zăngăneau în bătaia vântului. Totul era vopsit sau tapiţat într-un verde palid. Pe perete atârna o acuarelă înfăţişând oceanul.

Diane îşi netezi rochia simplă, de muselină albă.

— Pot să întreb cum ai ajuns în posesia fotografiei acestei femei?

Cu alte cuvinte, să trecem la subiect.

— Se numeşte Sulean Moi.

— Ştiu.

— O cunoşti?

— Am întâlnit-o. I-am recomandat să apeleze la avionul lui Turk pentru transport.

— Povesteşte-i despre tatăl tău, sugeră Turk, iar Lise îl ascultă.

Şi aduse povestea până în prezent: cum se întorsese hotărâtă să afle totul despre dispariţie; legătura dintre Brian Gately şi Securitatea Genomică; cum trecuse vechiul instantaneu care o înfăţişa pe Sulean Moi prin programul de identificare al Agenţiei, aflând astfel că femeia se întorsese în Port Magellan cu numai câteva luni în urmă.

— Asta trebuie să fi declanşat totul, spuse Diane.

— Declanşat?

— Cercetările tale – sau ale fostului tău soţ – au atras probabil atenţia cuiva din State asupra doamnei Moi. Securitatea Genomică o caută de multă vreme.

— De ce? Ce e atât de important în privinţa ei?

— O să-ţi spun ceea ce ştiu, dar vrei să-mi răspunzi mai întâi la câteva întrebări? Ar putea clarifica lucrurile.

— Te ascult, spuse Lise.

— Cum l-ai cunoscut pe Turk?

— L-am angajat ca să mă treacă peste munţi cu avionul. Se ştia că unul dintre colegii tatălui meu a vizitat Mormântul lui Kubelick. La vremea aceea era singurul indiciu pe care-l aveam. Aşa că l-am angajat pe Turk... dar n-am reuşit să trecem munţii.

— Vreme rea, completă Turk, tuşind în căuşul mâinii.

— Înţeleg.

— Pe urmă, continuă Lise, când mi-a spus Brian că Sulean Moi închiriase un mic avion exact cu câteva săptămâni înainte...

— De unde a ştiut Brian? Oh, presupun că a cerut o verificare a declaraţilor de trafic aerian. Sau ceva de genul ăsta.

— Era un indiciu pe care aveam de gând să-l urmez... deşi Brian m-a îndemnat să n-o fac, spuse Lise. Se gândea, chiar şi atunci, că mă amestec prea mult.

— În timp ce Turk era neînfricat, fireşte.

— Ăsta sunt eu, făcu Turk. Fără frică.

— Dar n-am găsit ocazia să lămuresc lucrurile, şi apoi a urmat căderea de cenuşă, iar după aceea...

— După aceea, completă Turk, a dispărut Tomas, iar noi am descoperit că Lise era urmărită şi că telefonul ei era

ascultat. Şi, îmi pare rău, Diane, dar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să vin aici. Speram că ai putea...

— Ce? Să intervin în folosul vostru? Ce fel de vrăji crezi că ştiu să fac?

— M-am gândit, răspunse Turk, că ai putea să ne oferi o explicaţie. Şi n-am exclus nici posibilitatea de a primi un sfat bun.

Diane dădu din cap şi începu să se lovească ritmic cu arătătorul peste bărbie. Piciorul ei în sanda bătea paralel tactul pe podeaua de lemn.

— Ai putea începe, sugeră Lise, spunându-ne cine e de fapt Sulean Moi.

— Ca prim fapt semnificativ în ceea ce o priveşte, zise Diane, e marţiană.

Civilizaţia umană de pe Marte fusese o mare dezamăgire pentru tatăl Lisei.

Era un alt subiect despre care discutaseră, în nopţile acelea de pe verandă când cerul se deschidea deasupra lor ca o carte.

Robert Adams era tânăr – student la Cal Tech[1], în timpul anilor apăsători ai Turbionului, confruntându-se cu ceea ce părea distrugerea inevitabilă a lumii, aşa cum o ştia el – când sosise Wun Ngo Wen pe Pământ.

Cea mai spectaculoasă poveste de succes a Turbionului fusese terraformarea şi colonizarea planetei Marte. Folosind soarele în expansiune şi scurgerea milioanelor de ani din sistemul solar exterior ca pe o pârghie temporală, planeta Marte fusese transformată, asigurându-se cel puţin un minim de condiţii necesare pentru a fi locuibilă, apoi se implantaseră acolo germenii unor colonii umane. În timp ce pe Pământ, în spatele membranei sale Turbionare, se scurseseră foarte puţini ani, pe Marte înfloriseră şi se năruiseră civilizaţii.

(Până şi aceste simple fapte – de nemenţionat în prezenţa mamei ei, care îşi pierduse părinţii în timpul tulburărilor datorate Turbionului – îi zbârleau Lisei părul de pe ceafă. Bineînţeles că învăţase despre toate astea la şcoală – dar fără să cunoască sentimentul de veneraţie al celor care trăiseră

[1] Institutul de Tehnologie din California (n. tr.).

totul. În povestea şoptită a lui Robert Adams, numerele nu fuseseră nişte simple numere. Când spunea el un milion de ani puteai s-auzi vuietul îndepărtat al munţilor ce se înălţau din mare.)

Pe Marte apăruse o civilizaţie colosal de veche şi colosal de stranie într-un interval de timp care, pe Pământul izolat, i-ar fi ajuns Lisei ca să se ducă la şcoală şi să se-ntoarcă acasă.

Civilizaţia aceea fusese înfăşurată de ipotetici în propriul său înveliş de timp lent – o îngrădire care sincronizase Marte cu Pământul şi dispăruse odată cu îngrădirea Pământului. Dar, mai înainte, marţienii trimiseră pe Pământ o navă cu echipaj uman. Singurul ocupant al acesteia fusese Wun Ngo Wen, aşa-numitul ambasador marţian.

— L-ai întâlnit vreodată? întrebase Lise – purtaseră discuţia asta în mai multe nopţi înstelate de vară.

— Nu.

Wun fusese ucis într-un atac la drumul mare, în timpul celor mai cumpliţi ani ai Turbionului.

— Dar l-am urmărit când li se adresa Naţiunilor Unite. Părea... simpatic.

(Lise văzuse filmul istoric cu Wun Ngo Wen la o vârstă fragedă. Copil fiind, îşi imaginase că îi era prieten: un soi de altinez[1] intelectual, nu mai înalt decât ea însăşi.)

Însă marţienii fuseseră rezervaţi de la bun început, îi povestise tatăl ei. Îi dăduseră Pământului Arhivele lor, un compendiu al cunoştinţelor din domeniul fizicii, în unele privinţe mult mai avansate decât ştiinţa de pe Terra. Însă conţineau foarte puţine lucruri despre activitatea din domeniul biologiei umane – care dăduse naştere castei de cvadri longevivi – sau despre ipotetici. Pentru tatăl Lisei, acestea erau omisiuni de neiertat.

— Ei ştiu de existenţa ipoteticilor de sute, dacă nu chiar de mii de ani, spunea. Trebuie să aibă ceva de spus, chiar dacă nu sunt decât speculaţii.

Când se încheiase Turbionul şi atât Pământul, cât şi Marte reintraseră în fluxul firesc al timpului, comunicaţiile radio cu marţienii înfloriseră pentru o vreme. Existase o a doua expediţie

---

[1] Altinezii sunt locuitorii, mici de statură şi îmbrăcaţi numai în albastru, ai unui ţinut din povestea *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum (n. tr.).

marţiană către Pământ, mult mai ambiţioasă decât prima, şi un grup de delegaţi marţieni fusese instalat într-o clădire ca o fortăreaţă ataşată vechiului complex al Naţiunilor Unite din New York – ambasada marţiană, cum ajunsese să fie numită. După expirarea mandatului lor, se întorseseră acasă la bordul unei nave spaţiale terestre, construită în comun de principalele puteri industriale şi lansată din Xichang.

O a doua delegaţie nu mai existase niciodată. Planurile de a trimite o expediţie terestră echivalentă pe Marte se destrămaseră în negocieri multinaţionale şi, în orice caz, ideea îi entuziasmase prea puţin pe marţieni.

— Cred că sunt oarecum înfricoşaţi de noi, spusese tatăl Lisei.

Marte nu fusese niciodată o lume bogată în resurse naturale, nici măcar după ecopoesis, şi civilizaţia lor supravieţuise printr-un soi de cumpătare meticuloasă şi colectivă. Pământul – cu vastele lui întinderi de apă poluată, cu industriile ineficiente şi cu sistemele ecologice în colaps – îi îngrozise probabil pe vizitatori.

— Trebuie să fi fost încântaţi, spusese Robert Adams, când au pus între ei şi noi câteva milioane de kilometri.

Şi erau nevoiţi să facă faţă propriilor lor crize post-Turbion. Ipoteticii construiseră o Arcadă şi pe Marte. Se înălţa deasupra deşertului ecuatorial şi se deschidea pe o planetă similară, mică şi stâncoasă, ospitalieră, dar nelocuită, de pe orbita unei stele îndepărtate.

Comunicarea dintre Pământ şi Marte se rărise, ajungând să se facă de formă, cu picătura.

Iar pe Pământ nu mai era niciun marţian. După încheierea misiunii diplomatice, se întorseseră cu toţii acasă. Lise nu auzise niciodată altceva.

Cum ar fi putut Sulean Moi să fie marţiană?

— Nici măcar nu arată ca o marţiană, spuse Lise.

Marţienii aveau un metru şi un sfert sau un metru şi jumătate înălţime, iar pielea le era zbârcită, cu creţuri adânci. Sulean Moi, aşa cum apărea în prima fotografie, făcută în casa tatălui ei din Port Magellan, nu era nici neobişnuit de scundă, nici din cale afară de zbârcită.

— Povestea lui Sulean Moi e unicat, spuse Diane. După cum vă puteţi imagina. Doriţi o băutură răcoritoare? Cred că eu aş vrea – mi s-a cam uscat gâtul.

— Aduc eu, se oferi Turk.

— Perfect. Mulţumesc. Cât despre Sulean Moi... Mă tem că, înainte de a-ţi putea explica, trebuie să-ţi spun ceva despre mine însămi. Ezită şi închise ochii pentru o scurtă clipă. Soţul meu se numea Tyler Dupree. Fratele meu a fost Jason Lawton.

Lise identifică numele abia după o secundă. Erau desprinse din cărţile de istorie, din epoca Turbionului. Jason Lawton era omul care contribuise la însămânţarea deşerturilor golaşe de pe Marte, omul care pusese în mişcare lansarea replicatorilor, omul căruia îi încredinţase Wun Ngo Wen colecţia sa de medicamente marţiene. Jason Lawton sfidase guvernul Statelor Unite încredinţând acele medicamente, precum şi procedeul fabricării lor, unui grup răzleţit de academicieni şi de savanţi, care deveniseră primii cvadri tereştri.

Iar Tyler Dupree, dacă îşi aducea ea bine aminte, fusese medicul personal al lui Jason Lawton.

— E cu putinţă? şopti Lise.

— Nu încerc să-vă impresionez cu vârsta mea, spuse Diane. Vreau doar să dovedesc că merit să mi se acorde încredere. Sunt cvadră, fireşte, şi fac parte din comunitatea cvadrilor de la începuturile ei. De aceea a venit Sulean Moi la mine, acum câteva luni.

— Dar... dacă e marţiană, cum a ajuns aici? De ce nu arată ca o marţiană?

— S-a născut pe Marte. Când era foarte tânără, era cât pe ce să-şi găsească moartea în timpul unor inundaţii catastrofale – a fost rănită, ceea ce a însemnat şi distrugerea unor ţesuturi din creier, care nu a putut fi tratată decât printr-o reconstruire radicală a organismului, cu ajutorul aceloraşi medicamente care prelungesc viaţa. Când este făcut la o vârstă atât de fragedă, tratamentul are un efect secundar mai degrabă înfricoşător – un soi de recidivism genetic. Nu i-au apărut niciodată ridurile pe care le capătă toţi marţienii la pubertate şi a continuat să crească dincolo de înălţimea la care se opresc ei de obicei. Ceea ce a făcut-o să arate aproape ca un pământean – e un atavism, după cum îl privesc probabil marţienii, o asemănare cu strămoşii

de la începuturi. Pentru că şi-a pierdut majoritatea rudelor apropiate şi pentru că o considerau deformată în mod grotesc, a fost crescută de o comunitate de cvadri asceţi.

Dacă nu i-au oferit altceva, i-au dat cel puţin o educaţie impecabilă. Era fascinată de Pământ, fără îndoială din cauza înfăţişării ei, şi s-a devotat învăţăturii, făcând ceea ce am numi noi „studii terestre” – nu ştiu cum numesc asta marţienii.

— O expertă în domeniul Terrei, spuse Lise.

— Motiv pentru care, în final, a fost aleasă pentru a face parte dintre delegaţii marţienilor.

— Dacă ar fi aşa, fotografia ei ar fi trebuit să apară peste tot.

— A fost ţinută departe de ochii presei. Existenţa ei a fost un secret păzit cu grijă. Înţelegi de ce?

— Păi... dacă semăna atât de mult cu un pământean...

— Putea trece neobservată în mulţime şi a învăţat cel puţin trei limbi terestre, vorbindu-le la fel de bine ca un nativ.

— Atunci ce era, o spioană?

— Nu tocmai. Marţienii ştiau că pe Pământ există cvadri. Sulean Moi a fost ambasadorul pe care l-au trimis la noi.

Turk le întinse pahare cu apă rece ca gheaţa. Lise sorbi cu sete – i se uscase gura.

— Iar când au plecat marţienii, continuă Diane, Sulean Moi a preferat să rămână. A fost înlocuită de o femeie, o cvadră de pe Pământ, care s-a întâmplat să-i semene. Când delegaţii s-au întors pe Marte, femeia a plecat cu ei – fiind, într-un fel, ambasadorul nostru secret.

— De ce-a rămas Sulean Moi?

— Fiindcă a fost şocată de ceea ce a găsit aici. Pe Marte, cvadrii există, bineînţeles, de secole, sub constrângerea legilor şi a unor instituţii care nu există pe Pământ. Cvadrii marţieni îşi cumpără longevitatea cu o serie de compromisuri. De exemplu, nu se reproduc şi nu participă la guvernare, decât în calitate de observatori şi de arbitri. În vreme ce toţi cvadrii noştri sunt proscrişi – atât în pericol, cât şi potenţial periculoşi. Ea spera să instaureze reguli oficiale în haos.

— Deduc că n-a reuşit.

— Să spunem că succesele ei au fost modeste.

Există cvadri şi cvadri. Aceia dintre noi care îi înţeleg obiectivele au finanţat-o şi au încurajat-o în decursul anilor. Ceilalţi îi detestă amestecul.

— Amestecul în ce?

— În eforturile lor de a crea o fiinţă umană capabilă să comunice cu ipoteticii.

— Ştiu cât de grotesc sună, spuse Diane Dupree. Dar e adevărat. Apoi adăugă, cu voce mai slabă: Asta l-a ucis pe fratele meu, Jason.

Ceea ce îi punea vorbele mai presus de orice îndoială, se gândi Lise, era sinceritatea ei evidentă. Asta, şi vântul care făcea să trăncănească jaluzelele, zgomotele specific omeneşti făcute de sătenii prinşi de treburile lor, un câine lătrând aiurea în depărtare, Turk sorbind din apa cu gheaţă de parcă afirmaţiile acelea i-ar fi fost de mult cunoscute.

— Aşa a murit Jason Lawton?

După cum scria în cărţile citite de Lise, Jason Lawton fusese una dintre victimele anarhiei din ultimele zile ale Turbionului. Panica ucisese atunci sute de mii de oameni.

— Procedeul, spuse calmă Diane, e letal pentru un adult. Reconstruieşte o mare parte a sistemului nervos uman, care devine vulnerabil faţă de manipulările ulterioare ale reţelei de inteligenţe a ipoteticilor. Există – ei bine, poate avea loc un soi de comunicare. Dar îl ucide pe omul care comunică. Teoretic, procedeul ar fi mult mai stabil dacă i s-ar aplica unui fetus uman *in vivo*. Unui copil nenăscut, în uter.

— Dar asta ar fi...

— De neiertat, spuse Diane. Monstruos din punct de vedere etic şi moral. Dar reprezintă o tentaţie teribilă pentru una dintre facţiunile comunităţii noastre. Oferă posibilitatea de a înţelege cu adevărat misterul ipoteticilor, a ceea ce vor de la noi şi a motivelor pentru care au făcut ceea ce au făcut. Şi, poate mai mult decât atât, nu doar comunicare, ci un soi de comuniune. Contopirea umanului şi a divinului, dacă pot folosi aceste cuvinte.

— Şi marţienii nu vor împiedica asta?

Diane păru cuprinsă de o uşoară jenă.

— Cvadrii marţieni au fost primii care au încercat.

— Cum – au modificat un fetus uman?

— Proiectul a eşuat. Copilul n-a supravieţuit după ce a ajuns la pubertate. Experimentul a fost condus de acelaşi grup de cvadri asceţi care a crescut-o pe Sulean Moi – ea era acolo când a murit copilul.

— Marţienii au permis aşa ceva?

— Numai o singură dată. Sulean Moi intenţiona să împiedice petrecerea aceluiaşi lucru în comunitatea cvadrilor noştri, care sunt încă şi mai puţin constrânşi de lege şi de obiceiuri – sau să întrerupă procesul dacă începuse deja.

Vântul era cald, dar Lise se înfiora.

— Şi aşa e? Adică a început?

— Procedeul şi produsele farmaceutice au fost distribuite de Jason alături de tot ce-a mai adus Wun Ngo Wen pe Pământ. Avem de mai multe decenii posibilitatea de a o face, dar nimeni nu e cu adevărat interesat să pună în practică ideea, în afară de câteva... grupuri pe care le-ai putea numi rebele.

— Credeam că cvadrii dobândesc un soi de inhibiţie încorporată, spuse Turk. De exemplu, Tomas. Odată ce-a făcut tratamentul, a încetat să mai bea orice mai tare decât berea şi-a renunţat la încăierările din baruri.

— Suntem inhibaţi în privinţa agresiunii evidente, dar nu într-o asemenea măsură încât să fim lipsiţi de capacitatea de a alege, din punct de vedere moral – sau de autoapărare. Iar asta nu e o agresiune, nu tocmai, Turk. E o cruzime, e de neiertat, dar, într-un anumit sens, e o abstracţiune. Înfigerea unui ac în vena unei femei gravide care s-a oferit voluntară nu este percepută ca un act de violenţă, mai ales când eşti convins de necesitatea lui.

— Şi de asta e interesată Securitatea Genomică de Sulean Moi, spuse Lise.

— Da. Securitatea Genomică şi toate agenţiile similare. Ştii, americanii nu sunt singurii care se tem de cvadri. Prejudecăţile sunt puternice mai ales în lumea islamică. Niciun loc nu e sigur. Securitatea Genomică încearcă de decenii să identifice şi să pună la adăpost orice indiciu care ar conduce la biotehnologia marţiană interzisă. Probabil mai puţin ca s-o distrugă cât ca s-o monopolizeze. N-au reuşit şi probabil că nu vor reuşi niciodată. Duhul a ieşit din sticlă. Dar, în decursul activităţii lor, au aflat câteva lucruri. Au aflat, evident, despre

Sulean Moi. Iar gândul că nişte cvadri ar putea face demersuri pe lângă ipotetici îi sperie de moarte.

— Din aceleaşi motive care ne fac pe noi să ne temem?

— În parte, da, răspunse Diane. Sorbi din paharul de apă cu gheaţă. În parte.

Muezinul satului chemă credincioşii la rugăciune.

Diane îi ignoră glasul.

— Sulean Moi a mai fost în Port Magellan cel puţin o dată, spuse Lise. Acum doisprezece ani.

— Da.

— A venit cu acelaşi scop?

— Da.

— A avut succes? Adică, i-a împiedicat pe cei implicaţi – oricine ar fi fost – să facă experimentul?

Ibu Diane se uită la Lise, apoi îşi feri privirea.

— Nu, n-a reuşit.

— Tata o cunoştea.

— Sulean Moi cunoaşte foarte multă lume. Cum se numea tatăl tău?

— Robert Adams, răspunse Lise, cu inima bătându-i mai tare.

Diane clătină din cap.

— Numele nu mi-e cunoscut. Dar spuneai că eşti în căutarea unuia dintre colegii lui, aflat în oraşul Mormântul lui Kubelick?

— Avram Dvali.

Ibu Diane căpătă o expresie sumbră. Lise se simţi în culmea agitaţiei.

— Dvali era cvadru?

— Era. Este. Dar, după părerea mea, e atins şi de-o uşoară nebunie.

12

După întoarcerea în complex, Sulean Moi îi povesti doctorului Dvali despre floare.

Povestea părea atât de neverosimilă încât se dovedi necesar să organizeze o expediţie şi să plece în căutarea obiectului. Sulean nu îi însoţi, dar le oferi indicaţii exacte. Doctorul Dvali luă trei alţi bărbaţi şi unul dintre vehiculele comunităţii şi plecă în deşert.

Entuziasmul lui era previzibil, se gândi Sulean. Era îndrăgostit de ipotetici – de ceea ce îşi imagina el că sunt. Abia dacă se putea stăpâni în perspectiva unui dar ca floarea extraterestră.

Se întoarseră după-amiaza târziu. Dvali nu reuşise să dea de trandafirul văzător, dar expediţia nu fusese zadarnică. În pustietatea aridă creşteau alte lucruri neobişnuite. Luase trei mostre într-o pungă de bumbac şi li le arătă lui Sulean Moi şi altor câţiva martori aflaţi în sala comună.

Unul dintre trofee era un disc verde, spongios, ca o roată miniaturală de bicicletă, cu spiţe ca nişte vergele şi cu un nod de rădăcini încă ataşat de butuc.

Altul era o ţeavă translucidă, de un centimetru în diametru şi de lungimea braţului lui Sulean. Ultimul era un bulgăre vâscos şi cioturos, asemănător unui pumn încleştat, albastru, cu vene roşii.

Niciunul dintre acestea nu avea un aspect sănătos, deşi s-ar fi putut demonstra că fuseseră cândva vii.

Roata de bicicletă era înnegrită şi spartă pe alocuri.

Tubul gol se fisurase de-a lungul axei. Pumnul era cadaveric şi începuse să împrăştie un miros neplăcut.

— Chestiile astea au căzut odată cu cenuşa? întrebă doamna Rebka.

Dvali clătină din cap.

— Toate aveau rădăcini.

— Creşteau acolo? În deşert?

— N-am nicio explicaţie. Bănuiesc că, într-un fel sau altul, au vreo legătură cu cenuşa.

Dvali se uită la Sulean, aşteptând.

Ea n-avea nimic de spus.

Dimineaţa Sulean se duse să-l vadă pe Isaac, dar uşa camerei băiatului era închisă şi doamna Rebka stătea în faţa ei, cu braţele încrucişate.

— Nu se simte bine.

— O să schimbăm numai câteva cuvinte, spuse apoi Sulean.

— Aş prefera să-l las să se odihnească. Are febră. Cred că noi două trebuie să stăm de vorbă acum, doamnă Moi.

Cele două femei ieşiră în curte. Rămaseră în umbra clădirii principale şi se aşezară amândouă pe o bancă de piatră, cu faţa spre grădină.

Aerul era încins şi neclintit, iar lumina soarelui cădea peste straturile de flori îngrădite, de parcă ar fi avut o greutate imensă, invizibilă. Sulean aşteptă ca doamna Rebka să vorbească prima. De fapt se aşteptase din partea ei la un gest ostil, mai devreme sau mai târziu. Pentru Isaac, se asemăna în cea mai mare măsură cu ceea ce se înţelege printr-o mamă, deşi firea băiatului excludea orice căldură emoţională, cel puţin din partea lui.

— Până acum n-a mai fost niciodată bolnav, spuse doamna Rebka. Nici măcar o singură dată. Dar, de la sosirea ta… nu mai e acelaşi. Umblă haihui, mănâncă mai puţin. Arată un interes dezlănţuit faţă de cărţi şi, la început, am crezut că e un lucru bun. Însă acum mă-ntreb dacă nu e cumva doar un alt simptom.

— Al cărei boli?

— Nu ocoli răspunsul.

Doamna Rebka era o femeie masivă. Toţi oamenii păreau masivi în ochii lui Sulean – ea însăşi abia dacă atingea un metru

şaizeci –, dar doamna Rebka era excesiv de voinică şi părea dornică să intimideze.

— Ştiu cine eşti, aşa cum o ştie toată lumea. Întreaga comunitate e conştientă de existenţa ta, de ani de zile. N-am fost surprinşi când ai bătut la uşa noastră. Ne-a surprins doar că ai avut nevoie de atât de mult timp. Suntem pregătiţi să te lăsăm să-l observi pe Isaac şi chiar să interacţionezi cu el. Singura condiţie e să nu te amesteci.

— M-am amestecat?

— S-a schimbat de la sosirea ta. Nu poţi nega asta.

— N-are nicio legătură cu mine.

— Nu? Sper că ai dreptate. Dar ai mai văzut aşa ceva şi înainte, nu-i aşa? Înainte de a veni pe Pământ.

Sulean nu făcuse niciodată un secret din asta.

Povestea se răspândise printre cvadrii tereştri – mai ales printre cei obsedaţi de ipotetici, cum era doctorul Dvali. Încuviinţă dând din cap.

— Un copil ca Isaac, spuse doamna Rebka.

— Era ca el, din anumite puncte de vedere. Era de vârsta lui când...

— Când a murit.

— Da.

— A murit din cauza... stării sale?

Sulean nu răspunse imediat. Detesta rechemarea acelor amintiri, deşi erau inevitabile, ca urmare a caracterului lor instructiv.

— A murit în deşert.

Într-un alt deşert. În deşertul marţian.

— Încerca să găsească drumul, dar s-a rătăcit.

Închise ochii. În spatele pleoapelor lăsate, lumea era de un roşu nesfârşit, datorită acestui soare insuportabil de strălucitor.

— V-aş fi oprit dacă aş fi putut. O ştii. Dar am ajuns prea târziu, iar voi eraţi cu toţii foarte iscusiţi când era vorba să vă ascundeţi. Acum sunt la fel de neajutorată ca tine, doamnă Rebka.

— N-o să te las să-i faci rău.

Fervoarea din vocea doamnei Rebka era tot atât de uimitoare ca acuzaţia.

— N-aş face nimic care să-l vatăme în vreun fel!

— Poate nu. Dar mă gândesc că, la un anumit nivel, ţi-e frică de el.

— Doamnă Rebka, ai înţeles totul atât de greşit? Bineînţeles că mi-e frică de el! Ţie nu-ţi e?

Cealaltă nu răspunse, se mulţumi să se ridice şi să se întoarcă agale în clădire.

În noaptea aceea Isaac continuă să aibă febră şi rămase închis în camera lui. Sulean se întinse în patul ei, trează, privind stelele prin geamurile zgâriate de nisip.

Sau, ca să folosească acel nume minunat de ambiguu pe care li-l dăduseră vorbitorii limbii engleze, uitându-se la ipotetici. Fuseseră numiţi astfel încă dinainte ca existenţa lor să fi ajuns bine cunoscută: entităţile ipotetice care înconjuraseră Pământul cu o stranie barieră temporală, astfel încât în vreme ce un bărbat îşi plimba câinele sau o femeie îşi peria părul se putea scurge un milion de ani. Erau o reţea de mecanisme auto-reproducătoare, semi-biologice, distribuite în întreaga galaxie. Se amestecau în treburile oamenilor şi, poate, în ale altor nenumărate civilizaţii ale fiinţelor conştiente, din motive care nu erau bine înţelese. Sau fără niciun motiv.

Ea îi privea, cu toate că erau, fireşte, invizibili.

Străbăteau cerul nopţii. Controlau lumi. Erau pretutindeni.

Dincolo de asta, ce se mai putea spune? O reţea atât de amplă încât se întinde într-o întreagă galaxie nu poate fi deosebită de o forţă a naturii. Cu ea nu se poate face un târg. Nu i se poate nici măcar vorbi.

Interacţiona cu omenirea pe durate neomeneşti de timp. Cuvintele ei erau decenii şi între conversaţiile ei şi procesul evoluţiei nu se putea sesiza nicio diferenţă.

Gândea, într-un mod care să aibă sens? Îşi punea întrebări, se certa cu sine însăşi, îşi forma idei şi acţiona pe baza lor? Cu alte cuvinte, era o entitate, sau doar un proces complex, de o durată enormă?

Marţienii discutaseră despre asta cu aprindere, vreme de secole. Sulean îşi petrecuse o mare parte a copilăriei ascultând cum dezbăteau cvadrii mai vârstnici această problemă. Ea nu putea da răspuns concludent – nimeni nu putea –, dar bănuia că ipoteticii nu aveau niciun centru de comandă, nicio inteligenţă

operativă. Făceau lucruri complexe, imprevizibile – dar asta făcea şi evoluţia. Evoluţia crease sisteme biologice interdependente, de o enormă complexitate, fără o coordonare centrală. Odată ce mecanismele auto-replicatoare fuseseră lăsate libere în galaxie (de vreo specie străveche, dispărută, probabil, cu mult înainte ca Marte şi Pământul să se fi condensat din praful stelar) deveniseră tributare aceleiaşi logici inexorabile a competiţiei şi a transformării. La ce n-ar fi putut să dea naştere, în decursul a miliarde de ani? Maşini de o putere colosală, construite la o scară imensă, semi-independente, „inteligente” într-un anumit sens – Arcada, bariera temporală care înconjurase Pământul –, toate acestea, da. Dar o conştiinţă centralizată, motivatoare? O minte? Sulean ajunsese să se îndoiască. Ipoteticii nu alcătuiau o singură entitate. Reprezentau ceea ce se întâmpla atunci când logica auto-reproducerii înghiţea vastitatea spaţiului.

Praful maşinăriilor antice căzuse în deşert şi din praful acela crescuseră fragmente stranii, rebutate.

O roată, un tub gol, un trandafir cu un ochi de cărbune. Iar pe Isaac îl interesa vestul, vestul îndepărtat.

Ce însemna asta? Avea vreun înţeles perceptibil? Însemna că Isaac îi era sacrificat unei forţe tot atât de lipsite de raţiune şi de nepăsătoare ca vântul.

În dimineaţa următoare, doamna Rebka îi îngădui lui Sulean să facă o vizită în camera băiatului.

— O să vezi, spuse ea, cu un aer sumbru, de ce suntem cu toţii atât de îngrijoraţi.

Isaac zăcea, moale, sub o învălmăşeală de pături.

Avea ochii închişi. Sulean îi atinse fruntea şi simţi căldura radiată de febră.

— Isaac, oftă ea, mai mult pentru sine decât pentru băiat.

Nemişcarea lui palidă îi trezea prea multe amintiri.

Existase un alt băiat, da, o altă febră, un alt deşert.

— Trandafirul, spuse Isaac, făcând-o să tresară.

— Ce-i cu el? întrebă ea.

— Îmi aduc aminte de trandafir. Şi trandafirul, trandafirul îşi aduce aminte.

Ca şi cum s-ar fi mişcat prin somn, cu ochii închişi, copilul se ridică în şezut, strivind perna sub şale şi dând cu capul în tăblia patului. Sudoarea îi netezise părul. Cât de nemuritoare par fiinţele umane când merg, când aleargă şi când sar, se gândi Sulean. Şi cât de fragile când toate astea le depăşesc puterile.

Pe urmă băiatul făcu ceva care o şoca până şi pe ea.

Deschise ochii, cu irisurile decolorate într-un alt fel, de parcă albastrul lor palid şi uniform ar fi fost împroşcat cu vopsea aurie. Se uită drept la ea şi zâmbi.

Când vorbi, rosti cuvintele într-o limbă pe care Sulean n-o mai auzise de decenii, un dialect marţian din pustietăţile sudice, prea puţin populate.

— Eşti chiar tu, soră mai mare! spuse el. Unde-ai fost până cum?

Pe urmă adormi din nou, la fel de repede, iar Sulean rămase, tremurând, în ecoul cumplit al vorbelor lui.

13

În dimineaţa următoare, un elicopter survola satul minang zburând la mică înălţime şi, cu toate că ar fi putut fi inofensiv – companiile de exploatare a lemnului studiau dealurile de două luni –, îi nelinişti pe locuitori şi o făcu pe *Ibu* Diane să sugereze că ar fi trebuit să se pună repede în mişcare.

Era mai riscant să rămână decât să plece, spuse ea.

— Unde mergem? întrebă Lise.

— De partea cealaltă a munţilor. La Mormântul lui Kubelick. Turk o să ne ducă acolo cu avionul, nu-i aşa, Turk?

El păru să cadă pe gânduri.

— S-ar putea să am nevoie de o rangă, răspunse, criptic. Dar vă duc.

— Mergem în oraş cu una dintre maşinile din sat, spuse *Ibu* Diane. Care să nu sară-n ochi. Cea cu care aţi venit e un pericol. O să-l rog pe unul dintre săteni s-o ducă pe coastă, în susul drumului, şi s-o lase pe undeva.

— O capăt înapoi când se termină toate astea?

— Mă-ndoiesc.

— Ei, e de înţeles, făcu Turk.

Autorităţile aveau mai multe căi de a urmări persoanele care le interesau, Lise o ştia. Emiţătoarele radio minuscule puteau fi plasate în maşini sau chiar prinse de haine. Şi mai existau şi alte metode secrete, era disponibilă chiar şi o aparatură mai subtilă.

Săteanul minang care le duse maşina spre nord le luă cu el şi hainele, şi toate celelalte lucruri. Lise se schimbă cu o bluză înflorată şi cu nişte pantaloni de muselină din magazinul local, iar Turk îşi puse blugi şi o cămaşă albă. Făcură amândoi câte un duş în clinica lui *Ibu* Diane.

— Ocupaţi-vă mai ales de păr, îi instruise ea. În păr se pot ascunde multe.

Simţindu-se purificată şi totodată paranoică, Lise se urcă în vehiculul împestriţat de rugină pe care îl pregătise Diane. Turk se aşeză pe scaunul şoferului, ea se instală alături, prinzându-şi centura de siguranţă, apoi aşteptară ca Diane să-şi ia rămas bun de la o duzină de săteni adunaţi în jurul ei.

— O femeie care se bucură de popularitate, remarcă Lise.

— E cunoscută în toate satele din nordul coastei, spuse Turk. Există un întreg grup de comunităţi şi ea merge dintr-una într-alta, de la expatriaţii malaiezieni la tamili şi la minang, anotimp după anotimp, dându-le ajutor. Toţi au un loc pregătit pentru ea şi toţi o protejează.

— Ştiu că e cvadră?

— Bineînţeles. Şi nu e singura. O grămadă dintre bătrânii din satele astea sunt mult mai bătrâni decât ţi-ai putea imagina.

Lumea era în schimbare, se gândi Lise, iar retorica despre sanctitatea genomului uman, practicată pe scară oricât de largă, nu o putea opri. Se imagină încercând să-i spună acest adevăr lui Brian. Un adevăr pe care el n-avea să-l accepte, sau avea să-l nege, fără nicio îndoială. Brian era adeptul peticirii fisurilor din fundaţia încrederii sale în acţiunile benefice ale Securităţii Genomice. Dar fisurile continuau să apară. Edificiul se cutremura.

Ibu Diane Dupree se urcă în maşină cu o grijă elaborată şi îşi puse centura jerpelită de siguranţă.

Turk porni cu viteză redusă şi mulţimea de săteni îi urmă pe o distanţă de câţiva metri, umplând strada îngustă.

— Nu le place să mă vadă plecând, spuse Diane. Se tem că s-ar putea să nu mă mai întorc.

Lise se ghemuia câte puţin de fiecare dată când treceau pe lângă un alt vehicul, dar, după ce reintrară pe drumul asfaltat, Turk începu să conducă plin de încântare, cu o şapcă de pânză trasă pe ochi, fredonând pentru sine. *Ibu* Diane stătea liniştită, răbdătoare, privind lumea derulându-se pe lângă ei.

Lise se hotărî să-i întrerupă tăcerea. Întoarse capul şi spuse:

— Povesteşte-mi despre Avram Dvali.

— Ar fi mai simplu dacă mi-ai spune ce anume ştii deja.

— Păi – a predat la Universitatea Americană, dar era secretos şi lumea de la facultate nu-l agrea în mod deosebit. Şi-a părăsit catedra, fără nicio explicaţie, cu mai puţin de un an înainte de dispariţia tatei. Cineva de la cancelarie mi-a povestit că ultimul salariu i-a fost trimis la o căsuţă poştală de la Mormântul lui Kubelick. După spusele mamei mele – cel puţin din câte îi împărtăşise în ocaziile, rare şi dificile din punct de vedere emoţional, când ea insistase să-i vorbească despre trecut – a venit de mai multe ori în vizită în casa noastră, înainte de a-şi părăsi slujba. Adresa lui din oraşul Mormântul lui Kubelick nu e înregistrată nicăieri, iar o căutare a numelui lui nu a scos la lumină nicio adresă actuală, de nicăieri. Aveam de gând să merg la Mormântul lui Kubelick ca să văd dacă acea căsuţă poştală mai era încă activă şi dacă se putea afla cine a închiriat-o. Dar părea să fie o încercare cu puţini sorţi de izbândă.

— Ai fost foarte aproape de ceva pe care nu-l înţelegi. Nu mă mir că ai trezit interesul Securităţii Genomice.

— Deci Dvali era implicat într-unui dintre aceste culturi ale comunicării.

— Nu era implicat. Îi aparţinea. El a creat cultul ăsta. Dvali, povesti ea, făcuse tratamentul de transformare în cvadru la New Deliii, cu ani înainte de a emigra în Lumea Nouă.

— L-am cunoscut la puţin timp după ce a fost angajat la Universitate. În zona din jurul Portului Magellan sunt, literalmente, mii de cvadri – fără a-i include pe cei care preferă să-şi trăiască vieţile prelungite cu discreţie şi în izolare. Unii

dintre noi sunt mai bine organizaţi decât alţii. Nu ţinem congrese, din motive evidente, dar i-am întâlnit, mai curând sau mai târziu, pe toţi cvadrii recunoscuţi, şi ştiu din ce clici şi grupări fac parte.

— Dvali avea propriul grup?

— Aşa am dedus. Oameni care îi împărtăşeau ideile. Câţiva. Diane ezită. Suntem numiţi cvadri pentru că, după cum ştii, pe Marte tratamentul e echivalent cu intrarea într-un al patrulea stadiu al vieţii, o vârstă adultă de dincolo de vârsta adultă. Dar tratamentul nu garantează o maturitate deosebită. Asta se dobândeşte în instituţii colaterale, la fel de importante ca tratamentul în sine. Avram Dvali şi-a adus în cea de a patra vârstă propria obsesie.

— Ce obsesie?

— Referitoare la ipotetici. La forţele transcendente din univers. Pe unii îi enervează propria umanitate. Vor să fie mântuiţi de ceva mai amplu decât ei înşişi, să-şi valideze sentimentul unicităţii propriei valori. Vor să-l atingă pe Dumnezeu. Paradoxul celei de-a patra vârste e faptul că devine un magnet pentru astfel de oameni. Noi încercăm să-i ţinem sub control, dar... Ridică din umeri. Ne lipsesc uneltele pe care le folosesc marţienii.

— Aşadar el a întemeiat o organizaţie în jurul ideii de a crea un, un...

— Un comunicant, o interfaţă umană de legătură cu ipoteticii. Era foarte rigid în această privinţă. Şi-a recrutat grupul din comunitatea noastră şi apoi a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l izoleze de noi. A devenit mult mai secretos odată ce a trecut la acţiune.

— N-aţi reuşit să-l opriţi?

— Am încercat, bineînţeles. Proiectul lui Dvali nu era prima încercare de acest gen. În trecut, intervenţia altor cvadri era suficientă ca să înăbuşe eforturile – cu sprijinul lui Sulean Moi, atunci când a fost necesar, fiindcă autoritatea ei asupra majorităţii cvadrilor e mai presus de orice îndoială. Dar doctorul Dvali era imun la încercările de a-l convinge în baza moralei şi, în momentul sosirii lui Sulean Moi, grupul lui se ascundea. De atunci contactele noastre cu ei au devenit extrem de sporadice – şi a fost prea târziu ca să-i mai oprim.

— Vrei să spui că există un copil?

— Da. Mi s-a spus că se numeşte Isaac. Acum ar trebui să aibă doisprezece ani.

— Tata a dispărut acum doisprezece ani. Crezi că e posibil să se fi alăturat grupului?

— Nu – din descrierea pe care i-o faci şi din ceea ce ştiu despre recrutările lui Dvali, deduc că nu, nu se află printre ei, îmi pare rău.

— Atunci poate ştia ceva periculos despre ei – poate l-au răpit.

— În calitate de cvadri, suntem inhibaţi în privinţa acestui gen de violenţă. Ceea ce sugerezi nu e imposibil, dar este extrem de improbabil. N-am auzit niciodată nici măcar un zvon care să sugereze că Dvali ar fi capabil de una ca asta. Dacă tatălui tău i s-a întâmplat aşa ceva, e mult mai probabil să fi fost mâna Securităţii Genomice. Adulmecau încă de atunci pe urmele lui Dvali.

— De ce l-ar fi răpit DSG-ul pe tata?

— Probabil ca să-l interogheze. Dacă s-a opus...

Diane ridică din umeri cu un aer nefericit.

— De ce să se fi opus?

— Nu ştiu. Nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Nu-ţi pot da un răspuns.

— L-au interogat şi apoi, ce-au făcut, l-au ucis?

— Nu ştiu.

— Lise, interveni Turk, în DSG există ceea ce numesc ei un comitet executiv de acţiune. Îşi pot emite singuri mandatele şi fac ce şi-au pus în gând. E cât se poate de clar cine l-a ridicat pe Tomas. Tomas era cvadru, şi toată lumea ştie cât e de greu să

interoghezi cvadri – nu se tem în mod deosebit de moarte şi au o toleranţă ridicată la durere. Obţinerea unei informaţii de la un cvadru încăpăţânat înseamnă să-l supui unei proceduri care sfârşeşte de obicei prin a-i fi fatală.

— L-au ucis pe Tomas.

— Mă aştept la asta. Sau l-au dus într-o închisoare secretă şi îl ucid încetul cu încetul.

Era posibil ca Brian să ştie toate astea, să le fi aflat la serviciu? Lise avu o scurtă, dar oribilă viziune a personalului DSG de la Consulat râzând de ea, de încercarea ei naivă de a descoperi adevărul despre tatăl său. Păşise deasupra unui abis

pe o crustă subţire de gheaţă, fără a fi apărată de nimic altceva în afara propriei ignoranţe.

Da – nu. Ca instituţie, Securitatea Genomică putea fi capabilă de o asemenea faptă. Însă nu şi Brian. Deşi nu avusese o căsnicie fericită, îl cunoştea îndeaproape. Brian putea fi numit în multe feluri, dar nu era un criminal.

Cu toate că *Ibu* Diane procedase cu înţelepciune scăpând de maşină şi de haine, Turk păru să-şi piardă în parte încrederea când ieşiră din zona împădurită şi pătrunseră în suburbiile industrializate ale metropolei Port Magellan.

— Sunt două vehicule pe care le văd întruna de când am intrat pe drumul principal. Ca şi cum ar ţine pasul cu noi. Dar s-ar putea să nu fie decât imaginaţia mea, spuse el, după căderea serii, când înaintau având oceanul în stânga şi trecând pe lângă rafinăriile de petrol, care răspândeau un soi de strălucire toxică.

— Atunci n-ar trebui să mergem direct la aerodromul lui Arundji, zise Diane. De fapt, ar trebui să ieşim de pe autostradă cât mai curând cu putinţă.

— N-am spus că suntem urmăriţi. E doar ceva care mi-a atras atenţia.

— Gândeşte-te la ce e mai rău. Virează pe prima ieşire. Găseşte o staţie de benzină sau un alt loc unde să putem opri fără să trezim bănuieli.

— Cunosc oamenii de pe-aici, spuse Turk. Oameni în care am încredere, dacă avem nevoie de un loc unde să stăm peste noapte.

— Mulţumesc, Turk, dar nu cred c-ar trebui să-i punem pe alţii în pericol. Şi n-aş crede că Lise e nerăbdătoare s-o cunoască pe una dintre fostele tale prietene.

— N-am spus nimic despre vreo prietenă, făcu Turk, dar roşi.

Opri într-o staţie de benzină de lângă un magazin cu amănuntul. Erau în zona locuită de muncitorii de la rafinării, cu o mulţime de bungalouri din prefabricate, construite în grabă în anii de avânt ai oraşului şi lăsate în paragină între timp. Parcă maşina la distanţă de pompe, sub un copac-umbrelă.

Ultimele licăriri de lumină ale zilei se stinseseră şi nu mai rămăsese decât strălucirea galben-portocalie a felinarelor.

— Dacă vrei să scăpăm de maşină, spuse Turk, e o staţie de autobuz la două cvartale în josul străzii. Putem prinde

autobuzul către Golful Orezului, de unde mergem pe jos la aerodrom. Însă n-o să ajungem acolo înainte de miezul nopţii.

— Poate aşa e cel mai bine, răspunse Diane.

— Totuşi, nu-mi place să mai abandonez încă un vehicul. Cine plăteşte toate cheltuielile de drum?

— Prietenii şi prietenii prietenilor, spuse Diane. Nu-ţi face griji din cauza asta. Nu luaţi nimic din maşină.

Lise ceru permisiunea să intre în micul magazin ca să cumpere ceva de mâncare – după micul dejun nu se mai opriseră să mănânce – în timp ce Turk şi Diane deşurubau şi aruncau plăcuţele de înmatriculare ale automobilului.

Cumpără brânză, biscuiţi şi apă îmbuteliată pentru călătoria cu autobuzul. La casă dădu cu ochii de un morman de telefoane de unică folosinţă, de genul celor la care apelezi când ţi-ai pierdut aparatul şi pe care le preferau, sau cel puţin aşa citise ea, vânzătorii de droguri dornici să-şi păstreze anonimatul. Înhăţă unul şi îl puse lângă alimente.

Apoi se duse în spatele magazinului, cu punga într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

Formă numărul de acasă al lui Brian.

El răspunse aproape imediat:

— Da?

La auzul vocii lui, încremeni pentru o clipă. Se

gândi să închidă. Apoi spuse:

— Brian? Nu pot vorbi acum, dar vreau să ştii că sunt în regulă.

— Lise... te rog, spune-mi unde eşti.

— Nu pot. Doar un singur lucru. E important. E vorba de un bărbat pe nume Tomas Ginn – adică T-O-M-A-S, G-I-N-N – care a fost arestat acum două zile. Probabil fără mandat şi fără ca arestarea să fi fost înregistrată oficial. E posibil să fi fost ridicat de Securitatea Genomică sau de altcineva care pretinde că e de la DSG. Poţi să verifici povestea asta? Adică, ţi se pare normal că oamenii sunt răpiţi? Dacă nu, poţi face ceva ca să fie eliberat omul ăsta?

— Ascultă-mă, Lise. Ascultă-mă. Nu ştii în ce te-ai amestecat. Eşti cu Turk Findley, aşa e? Ţi-a spus că e un infractor? De-asta a fugit din State, Lise. A...

Ea se întoarse şi îl văzu pe Turk apărând de după colţul magazinului. Prea târziu ca să se mai ascundă, închise telefonul,

dar era un gest inutil. În strălucirea puternică a luminii artificiale, îi văzu furia de pe chip.

El îi luă telefonul din mână fără să scoată niciun cuvânt şi îl azvârli.

Aparatul zbură pe lângă un stâlp de felinar, fâlfâind ca un imens fluture de noapte, şi dispăru dincolo de marginea unui şanţ.

Prea şocată ca să vorbească, Lise se întoarse să-l înfrunte. Turk era furios. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

— N-ai habar de nimic, nu-i aşa? N-ai idee care-i miza aici.

— Turk...

El nu stătu s-o asculte. O înşfăcă de încheietura mâinii şi o trase către stradă. Lise reuşi să se desprindă din strânsoarea lui, dar scăpă punga cu brânză şi cu biscuiţi.

— Nu sunt copil, fir-ar să fie!

— Atunci dovedeşte-o naibii, o repezi el.

Despre călătoria cu autobuzul nu s-ar fi putut spune că era o plăcere.

Lise se aşeză departe de Turk, ursuză, privind noaptea de dincolo de geam. Era hotărâtă să nu se gândească la ceea ce făcuse el, sau la greşeala pe care era posibil s-o fi făcut ea, sau la spusele lui Brian, cel puţin nu înainte de a se calma. Dar, când i se domoli furia, se simţi pur şi simplu dezolată. Autobuzul care mergea spre sud era pe jumătate gol, ceilalţi pasageri fiind câţiva bărbaţi cu chipuri aspre, în pantaloni kaki şi bluze de culoare albastră, probabil muncitori care lucrau în schimburi şi locuiau în josul coastei ca să economisească banii pe care i-ar fi dat în oraş pe chirie. Cel de pe locul din spatele ei bombănea ceva în dialectul farsi, probabil pentru sine însuşi. Autobuzul oprea periodic în staţiile betonate şi în faţa magazinelor de pe autostradă, într-o lume populată de bărbaţi deznădăjduiţi şi de lumini pâlpâitoare. Pe urmă oraşul rămase în urma lor şi nu mai văzu decât autostrada şi întunecimea plată a mării.

Diane Dupree traversă spaţiul dintre scaune şi se aşeză lângă ea.

— Turk e de părere c-ar trebui să iei riscurile mai în serios, i se adresă.

— Ţi-a spus el asta?

— Am presupus.

— Le iau în serios.

— Telefonul n-a fost o idee bună. După toate probabilităţile, convorbirea nu poate fi localizată, dar cine poate ştii ce tehnologii foloseşte poliţia sau Securitatea Genomică? E mai bine să nu facem presupuneri..

— Iau totul în serios, insistă Lise, numai că...

Dar nu reuşi să încheie, nu putu să descrie în cuvinte că devenise brusc conştientă de mărimea exactă a acelei părţi din viaţa pe care o cunoscuse ce aluneca acum sub roţile autobuzului.

Când autobuzul ajunse în staţia de lângă aerodromul lui Arundji, Turk nu mai scrâşnea din dinţi şi începuse să pară puţin cam somnoros. Îi adresă Lisei o privire piezişă, plină de scuze, pe care ea o ignoră.

— Până la aerodrom sunt vreo opt sute de metri buni. Vă simţiţi în stare să mergeţi pe jos?

— Da, spuse Diane.

Lise se mulţumi să dea din cap.

Din staţie pornea un drum de ţară, luminat cu zgârcenie. În timp ce înaintau, Lise asculta pocnetele propriilor paşi pe marginea prost asfaltată a străzii şi rafalele de vânt care greblau parcele de pământ pline de tufe, dar fără copaci. În iarba înaltă bâzâiau nişte insecte – nu le putea confunda cu greierii, singura asemănare fiind tonul jalnic al ţârâitului lor, parcă scos de unghia unui bărbat neconsolat trecută peste dinţii unui pieptene.

Se apropiară de poarta din spate a teritoriului delimitat de un gard şi stăpânit de Arundji, aflată la mare distanţă de intrarea principală. Era legată cu un lanţ şi Turk o descuie cu o cheie pescuită din buzunar.

— Cred că preferaţi să nu fiţi văzute înăuntru, spuse el. Aerodromul se închide după ora zece, dar avem o echipă de întreţinere şi paznici în zona unde se construieşte fundaţia unei piste noi.

— Păi tu n-ai dreptul să te afli aici? întrebă Lise.

— Oarecum. Dar ar fi cel mai bine să n-atragem prea mult atenţia.

Ea îi urmă pe Turk şi Diane, îndreptându-se către un hangar din tablă de aluminiu, unul dintre zecile aliniate dincolo de piste. Uşile imense erau zăvorâte cu un lanţ.

— N-am glumit când am vorbit de rangă, spuse Turk. Am nevoie de ceva cu care să disloc asta.

— Ţi-a fost încuiată uşa propriului hangar?

— E un soi de poveste nostimă.

Turk se îndepărtă, părând să fi plecat în căutarea unei unelte.

Lise era transpirată, o dureau gambele după mersul pe jos şi simţea nevoia să urineze. Nu mai avea haine de schimb.

— Iartă-l pe Turk, spuse Diane. Nu e din cauză că n-ar avea încredere în tine. Se teme pentru tine. El...

— Ai de gând s-o ţii mereu aşa? Cu sentinţele astea de guru? Pentru că e cam supărător.

Diane se holbă la ea, făcând ochii mari. Apoi, cumva spre uşurarea Lisei, începu să râdă.

— Adică, adăugă Lise, îmi cer scuze, dar...

— Nu! Nu te scuza. Ai perfectă dreptate. Tentaţia asta de a pronunţa sentinţe e unul dintre riscurile vârstei înaintate.

— Ştiu de ce se teme Turk. Dă foc punţilor în urma lui. Punţile mele sunt încă intacte. Am o viaţă la care mă pot întoarce.

— Cu toate astea, te afli aici, făcu Diane. Zâmbi din nou. Zise guru.

Turk reapăru cu o bucată de armătură metalică din zona în construcţie şi o folosi drept pârghie ca să forţeze lanţul, care era mai puţin solid decât lacătul ataşat şi care căzu zornăind cu violenţă. El glisă uşile imense, de metal, şi aprinse luminile din interior.

Avionul era acolo. Un Skyrex cu două motoare.

Lise şi-l amintea din timpul zborului ratat de peste munţi – de atunci păreau să fi trecut ere.

Ea şi Diane folosiră toaleta murdară a angajaţilor în timp ce Turk făcea verificările dinaintea zborului. Când se întoarse din spatele hangarului, Lise îl găsi în toiul unei discuţii aprinse cu un bărbat în uniformă. Era scund, chel şi izbitor de nefericit.

— Trebuie să-l sun pe domnul Arundji, tu ştii foarte bine, Turk, făcu el, iar Turk spuse:

— Dă-mi câteva minute, numai atât îţi cer – n-am cumpărat destulă muniţie în decursul anilor ca să-mi câştig dreptul ăsta?

— Te anunţ că aşa ceva nu e permis.

— Perfect. Nicio problemă. Cincisprezece minute, apoi poţi suna pe cine vrei.

— Te avertizez. Nimeni nu poate spune că te-am lăsat să pleci.

— Nimeni n-o să spună una ca asta.

— Cincisprezece minute. Mai degrabă zece.

Paznicul îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Pe vremuri, spuse Turk, în Equatoria erau aeroporturi oriunde puteai construi o pistă. Un avion mic, cu patru locuri şi elice, te putea duce în locuri unde altminteri n-ai fi putut ajunge şi nimeni nu se sinchisea să completeze un plan de zbor. Dar toate astea se schimbaseră sub presiunea neobosită a Guvernului Provizoriu şi a marilor companii aeriene.

Marile afaceri şi o guvernare solidă aveau să distrugă, mai curând sau mai târziu, locurile de genul aerodromului lui Arundji, adăugă el. Chiar şi acum, spuse, nu era tocmai legal să pleci astfel, după încheierea programului, de pe o pistă închisă. Probabil c-avea să-l coste licenţa de zbor. Dar era oricum strâns cu uşa. N-avea nimic de pierdut, sublinie. Nu prea mult. Întoarse avionul către o pistă liberă şi îl puse în mişcare, pregătindu-se să decoleze.

Ăsta era Turk, făcând ceea ce pretindea că ştie cel mai bine, se gândi Lise: îşi punea pantofii şi fugea de ceva. Credea în puterea salvatoare a orizonturilor îndepărtate.

O credinţă pe care ea nu se putea hotărî s-o împărtăşească.

Aeronava se desprinse de pământ legănându-se ca un zmeu de hârtie, purtat de elicele sale imense către monolitul munţilor, cu motoarele torcând.

Ibu Diane se uită pe geam şi murmură ceva despre „aceste avioane cu mult mai silenţioase decât erau cândva – oh, cu mulţi ani în urmă, mulţi ani.”

Lise privi curbura coastei înclinându-se către tribord şi pata îndepărtată care era Port Magellan devenind încă şi mai mică. Aşteptă răbdătoare ca Turk să spună ceva, poate chiar să-şi ceară scuze, dar el nu scoase nicio vorbă – arătă doar cu degetul, brusc, o singură dată; iar ea îşi ridică privirea la timp ca să zărească urma incandescentă a unei stele căzătoare fulgerând pe deasupra piscurilor şi trecând munţii, către pustietatea deşertului din vest.

14

Brian Gately nu era pregătit pentru imaginea violentă care se ivi în dimineaţa aceea din căsuţa lui poştală. Îi stârni o amintire neplăcută.

În vara celui de al treisprezecelea an al vieţii sale, Brian făcuse muncă voluntară la biserica episcopală unde îşi demonstra familia lui devoţiunea faţă de Dumnezeu. Nu fusese un adolescent deosebit de credincios – problemele legate de doctrină îl derutau, evita studiul Bibliei – dar biserica, atât instituţia cât şi clădirea care o adăpostea, avea o anume greutate liniştitoare, calitate pe care învăţase mai târziu s-o numească „solemnitate”. Biserica înconjura lucrurile cu un chenar perceptibil. De aceea mergeau în fiecare săptămână la biserică părinţii lui, a căror viaţă străbătuse nesiguranţa economică şi religioasă din vremea Turbionului; şi de aceea îi plăcea şi lui să meargă.

Pentru asta, şi pentru mirosul de lemn de pin al capelei recent construite, şi ca să vadă vitraliile destrămând lumina dimineţii în culori. Aşa că se oferise voluntar pentru munca din timpul verii şi petrecuse câteva zile de moleşeală, măturând capela sau deschizând uşile pentru enoriaşii în vârstă, sau făcând comisioane pentru pastor ori pentru dirijorul corului, iar la jumătatea lunii august fusese recrutat să ajute la aranjarea meselor pentru picnicul anual.

Suburbia în care locuia Brian era înfrumuseţată de o serie de parcuri bine întreţinute şi de văi împădurite. Picnicul anual organizat de biserică – o acţiune atât de demodată încât cuvintele înseşi aveau un soi de aură anacronică – se ţinea în cel mai mare dintre aceste parcuri. Nu era atât un picnic, cât (aşa cum scria pe foaia volantă din buletinul informativ duminical) o Zi a Comuniunii între Familii, iar acolo fuseseră o

grămadă de familii cu care să intri în legătură, alcătuite din cel puţin câte trei generaţii, şi Brian fusese ocupat să întindă feţe de masă din plastic şi să care lăzi frigorifice cu gheaţă şi cu băuturi răcoritoare până când evenimentul ajunsese să se afle în plină desfăşurare, hotdogi la discreţie, puştani pe care abia dacă îi cunoştea aruncând discuri de plastic, ţânci mergând de-a buşilea, iar ziua fusese perfectă pentru aşa ceva, însorită, dar nu fierbinte, cu vântul adiind ca să îndepărteze fumul grătarelor.

Brian apreciase, chiar şi la vârsta de treisprezece ani, atmosfera uşor narcotică a picnicului, a după-amiezii suspendate în timp.

Pe urmă apăruseră prietenii lui, Lyle şi Kev, ispitindu-l să plece din preajma adulţilor. Jos, în pădure, era un pârâu unde puteai să arunci pietre şi să prinzi mormoloci. Brian se rugase să i se îngăduie să facă o pauză, întrerupându-şi munca voluntară, şi se pierduse, alături de cei doi, printre umbrele verzi ale pădurii. Jos, pe marginea pârâului, o fâşie de apă puţin adâncă, scurgându-se peste prundişul mărunţit de gheţarii din vechime, găsiseră nu numai pietre bune de aruncat, ci şi, spre surprinderea lor, o locuinţă: o bucată şuie dintr-un cort de pânză, pungi de plastic cu alimente, cutii de conserve ruginite (porc şi fasole, mâncare pentru animale), sticle goale şi sticluţe plate, maronii, un cărucior ruginit pentru cumpărături şi, în cele din urmă, între doi stejari ale căror rădăcini crescuseră ieşind din pământ şi împletindu-se laolaltă ca un pumn, un morman de haine vechi – care, după o privire mai atentă, se dovedise a nu fi nicidecum o grămadă de haine, ci un bărbat mort.

Vagabondul zăcuse probabil acolo zile întregi, nedescoperit. Era atât puhav, cu o cămaşă roşie de bumbac întinsă până la refuz peste pântecul lui enorm, cât şi scorojit, de parcă din trup i-ar fi fost absorbită o parte esenţială. Animalele muşcaseră din părţile expuse vederii, avea gândaci în ochii albi ca laptele şi o pală de vânt răspândise un miros atât de urât încât Kev, prietenul lui Brian, se întorsese imediat cu spatele şi vomitase în undele lucioase ale pârâului.

Cei trei alergaseră înapoi, la petrecerea prietenească din parc, şi îi povestiseră pastorului Carlysle ce găsiseră, fapt care pusese capăt picnicului. Fusese chemată poliţia, sosise o ambulanţă care recuperase cadavrul şi grupul, dintr-odată posomorât, se împrăştiase.

În următoarele şase luni, Kev şi Lyle nu mai apăruseră la slujba de duminică, de parcă între biserică şi bărbatul mort s-ar fi stabilit o legătură, însă reacţia lui Brian fusese de-a dreptul opusă. Credea în puterea protectoare a bisericii, tocmai fiindcă văzuse ce se ascundea dincolo de ea. Văzuse o moarte care n-avea nimic sfânt.

Văzuse moartea, şi moartea n-ar mai fi trebuit să-l surprindă: cu toate acestea, fu şocat de ceea ce apăru pe neaşteptate din căsuţa lui poştală, între pereţii sacrosancţi ai biroului său şi între hotarele vieţii sale de adult, acum în dezagregare, după ce fuseseră minuţios definite.

Cu două zile înainte primise telefonul Lisei, scurt şi întrerupt.

Se întâmplase seara, târziu. Brian se întorsese acasă după una dintre acele seri de socializare plictisitoare de la Consulat, cu băutură în reşedinţa ambasadorului şi cu discuţii fără importanţă cu suspecţii obişnuiţi.

Brian nu bea mult, dar ceea ce bea i se urca întotdeauna la cap, aşa că îşi lăsase maşina să se conducă singură pe drumul către casă. Mersese aşadar încet – automobilul dând dovadă de o lipsă de imaginaţie dusă până la idioţenie în privinţa limitărilor de viteză şi fiind restricţionat la deplasarea pe cele câteva străzi şi reţele automate de trafic – dar în siguranţă, revenind în apartamentul pe care îl împărţise cândva cu Lise, din care nu lipseau atmosfera claustrofobică şi altceva, care s-ar fi putut numi disperare dacă mobilierul ar fi fost mai puţin confortabil. Făcuse un duş înainte de culcare şi se ştergea ascultând liniştea oraşului cufundat în noapte, întrebându-se: sunt în cerc sau în afara cercului?

Telefonul sunase când stingea luminile. Îşi lipise obiectul plat de ureche şi auzise vocea ei, părând să vină de foarte departe.

Încercase s-o avertizeze. Lise îi spusese lucruri pe care el nu le înţelesese imediat.

Pe urmă se întrerupsese legătura.

Probabil că ar fi trebuit să se ducă la Sigmund şi la Weil, spunându-le toată povestea, dar nu o făcuse.

Nu putea. Mesajul era personal. I se adresa lui şi numai lui. Sigmund şi Weil se puteau descurca fără el. În ziua următoare se instalase dis-de-dimineaţă în biroul lui, gândindu-se la Lise şi la căsnicia lor eşuată. Apoi pusese mâna pe telefon şi îl sunase pe Pieter Kirchberg, omul lui de legătură de la Departamentul de Securitate şi Impunere a Legii din Guvernul Provizoriu al Naţiunilor Unite.

Kirchberg îi făcuse câteva mici favoruri în trecut, iar Brian îi făcuse ceva mai multe în schimb.

Zona colonizată de pe coasta estică a Equatoriei era, cel puţin cu numele, un protectorat al Naţiunilor Unite, guvernat de un ansamblu complicat de legi stabilite şi revizuite în permanenţă de comisii internaţionale. Instituţia cea mai apropiată de o forţă de poliţie bine definită era Interpolul, deşi de păstrarea ordinii de zi cu zi se ocupau, în cea mai mare parte, căştile albastre. Rezultatul era o birocraţie ce întocmea hârtii într-o mai mare măsură decât făcea dreptate şi exista mai ales ca să diminueze conflictele de interese dintre naţiuni ostile. Ca să poţi realiza ceva trebuia să ai cunoştinţe. Kirchberg se număra printre cunoştinţele lui Brian.

Îi răspunsese prompt şi el îi ascultase lamentările inevitabile – vremea, cartelurile neruşinate ale petrolului, subalternii tari de cap – înainte de a trece la subiect.

— Vreau să-ţi dau un nume, spusese, în cele din urmă, când Kirchberg se calmase.

— Perfect, făcuse interlocutorul. Exact ce-mi lipsea. Mai multă muncă. Ce nume?

— Tomas Ginn.

I-l spusese pe litere.

— Şi de ce te interesează această persoană?

— Probleme care ţin numai de departament, răspunsese Brian.

— Un criminal american ieşit din minţi? Un traficant de copii-mai-buni, un comerciant renegat de organe?

— Cam aşa ceva.

— Mă ocup imediat ce-mi fac timp. Îmi eşti dator c-un păhărel.

— Oricând, răspunsese Brian.

Nici despre asta nu le povestise lui Sigmund şi Weil.

Fotografia ieşi din imprimanta lui în dimineaţa următoare, alături de un bilet nesemnat trimis de Kirchberg.

Brian se uită la fotografie, o puse pe birou cu faţa în jos, apoi o ridică din nou.

Văzuse şi lucruri mai rele. Fără s-o fi dorit, în minte îi veni aproape imediat cadavrul pe care îl descoperise, cu un sfert de veac în urmă, în afara zonei în care se desfăşura picnicul organizat de biserică, trupul care zăcuse printre rădăcinile expuse vederii ale celor doi copaci, cu ochii albiţi şi cu pielea traversată fără nicio ţintă de furnici. Simţi aceeaşi convulsie involuntară a stomacului.

Fotografia înfăţişa cadavrul dezarticulat al unui bătrân, pe o stâncă încrustată cu urme de sare. Semnele de pe trup ar fi putut fi vânătăi imense sau simple efecte ale descompunerii. Dar nu te puteai înşela în privinţa rănii de glonţ din frunte.

În biletul nesemnat trimis de Kirchberg scria:

Adus de apă, în apropiere de Promontoriul de Sud, acum două zile, fără acte, dar identificat drept Tomas W. Ginn (Baza de date ADN a Marinei Comerciale). E unul dintr-ai voştri?

După toate aparenţele, domnul Ginn hoinărise în afara zonei pentru picnic. Iar Lise, se gândi el, îngreţoşat de spaimă, făcea acelaşi lucru.

După-amiază îl sună din nou pe Pieter Kirchberg. Care, de data asta, avea mai puţin chef de vorbă.

— Am primit ce mi-ai trimis, spuse Brian.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

— Unul dintre ai noştri, aşa ai spus. Cum adică?

— E prematur să discutăm despre asta.

— Un american, la asta te refereai?

Niciun răspuns. Unul dintre ai voştri. Deci da, un american, sau Pieter insinua că Tomas Ginn făcuse parte din Securitatea Genomică? Sau că moartea lui avea o legătură cu Securitatea Genomică. Poate voia să spună una dintre crimele voastre.

— Mai e şi altceva? întrebă Kirchberg. Fiindcă mă aşteaptă o grămadă de treburi...

— Încă o favoare, răspunse Brian. Dacă nu te deranjează, Pieter. Încă un nume.

Partea a treia
SPRE VEST

15

Înainte de a mai spune altceva – în marţiană sau în engleză – băiatul amuţise şi căzuse într-un somn din care nu mai putea fi trezit. Cvadrii continuau să se ocupe de el, dar nu erau capabili să-l trateze sau să-i pună un diagnostic. Semnele vitale erau stabile
şi nu părea să se afle în niciun pericol imediat.

Sulean Moi stătea alături de copil, în camera lui, pe când soarele strălucea dincolo de ferestre, măsurând timpul cu umbre întinse pe prundişul de culoarea leşiei. Trecuseră două zile. Aşa cum se întâmpla în acea perioadă a anului, într-o bună dimineaţă în munţi izbucni o furtună, un nor ca de cărbune aducând cu sine o mulţime de fulgere şi tunete, dar foarte puţină ploaie. Până la asfinţit, furtuna se domolise şi în urma ei cerul era de un turcoaz strălucitor, purificat. Aerul avea un miros proaspăt, aspru. Băiatul continua să doarmă.

Afară, în pustietatea dinspre vest, ploaia scurtă făcuse să înflorească plantele fusiforme. Poate că în pustietate mai înfloreau şi alte lucruri. Lucruri precum trandafirul cu ochi al lui Isaac.

Calmă în exterior, Sulean era îngrozită.

Băiatul îi vorbise cu vocea lui Esh.

Se întrebă dacă asta voiau să spună textele religioase când povesteau despre tremurul care te cuprinde în prezenţa unui zeu. Ipoteticii nu erau zei – dacă ea pricepea înţelesul acelui cuvânt simplu, dar ciudat de maleabil –, însă erau exact la fel de puternici şi de enigmatici. Sulean nu credea că aveau vreo intenţie conştientă şi era de părere că până şi cuvântul „ei” era în cazul acela impropriu, era un antropomorfism grosolan. Însă atunci când acţionau „ei”, era firesc ca oamenii să se ghemuiască şi să se ascundă – reacţia instinctivă a iepurelui în faţa vulpii şi a vulpii în faţa vânătorului.

De două ori în timpul unei vieţi, se gândi Sulean: e o povară aparte pe care trebuie s-o port, să fiu de două ori martoră la asta.

Din când în când aţipea pe scaun, alături de patul în care zăcea Isaac, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i în ritmul respiraţiei. Adesea visa – cu mai multă intensitate şi mai profund decât mai visase vreodată, de când nu mai era copil – şi în vise se afla într-un alt deşert, unde orizontul era mai aproape şi cerul era de un albastru întunecat, pătrunzător.

În deşertul acela erau pietre, şi nisip, şi, totodată, o serie de excrescenţe tubulare sau unghiulare, strălucitor colorate, de parcă halucinaţiile unui nebun ar fi prins viaţă. Acolo era, fireşte, şi băiatul. Nu Isaac.

Celălalt băiat, primul. Era mai plăpând decât Isaac, cu pielea mai întunecată, dar ochii lui se împestriţaseră cu auriu, ca ai lui Isaac, şi deveniseră stranii, ca ai lui Isaac. Zăcea acolo unde căzuse, epuizat până la apatie, şi, cu toate că se afla în compania unor adulţi, Sulean era prima care îndrăznea să se apropie de el.

Băiatul deschidea ochii. Altminteri nu se putea mişca, pentru că picioarele, braţele, pieptul lui fuseseră legate cu frânghii flexibile sau cu viţe. Excrescenţele stranii îl ţintuiseră acolo şi câteva îi străpunseseră trupul.

Era mort, cu siguranţă. Cum ar fi putut cineva să supravieţuiască unei asemenea trageri în ţeapă?

Dar el deschidea ochii. Deschidea ochii şi şoptea:

— *Sulean*...

Se trezi pe scaun, alături de patul lui Isaac, transpirând în căldura uscată. Doamna Rebka intrase şi o privea lung.

— O s-avem o întrunire în sala comună, îi spuse. Am vrea să fii de faţă, doamnă Moi.

— Bine. Da.

— Starea lui s-a schimbat?

— Nu, spuse Sulean.

Gândindu-se: *Nu încă*.

Nu era cu adevărat o comă. Nu era decât un somn adânc, deşi unul profund, care dura de multe zile. Isaac se trezi în seara aceea şi, când deschise ochii, era singur în încăpere.

Se simţea... altfel.

Mai vioi decât de obicei. Nu doar treaz, ci mai treaz decât fusese vreodată. Părea să aibă vederea mai ascuţită şi mai focalizată. Simţea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să numere firele de praf din aer, cu toate că singura lumină era aceea a veiozei de pe noptieră.

Dorea să plece spre vest. Se simţea atras de ceea ce era acolo, deşi pentru asta nu exista niciun cuvânt potrivit, niciunul dintre cuvintele pe care le ştia.

O prezenţă, înălţându-se; şi îl voia pe el, cu o insistenţă înrudită cu dragostea sau cu dorinţa carnală.

Dar nu avea să plece din complex, nu în noaptea aceea. Prima şi pur instinctiva sa plimbare îndelungată nu dăduse niciun rezultat – în afară de descoperirea trandafirului – şi n-avea rost s-o repete. Nu înainte de a deveni mai puternic. Însă simţea totuşi nevoia să iasă din închisoarea strâmtă care era camera lui. Să simtă mirosul aerului, să-i simtă atingerea pe piele.

Se ridică, se îmbrăcă, coborî la parter, trecând pe lângă uşile închise ale încăperii mari din centru, de unde se auzeau vocile solemne ale adulţilor. La poarta din capătul opus fusese pus un paznic, probabil ca să-l împiedice să cutreiere din nou. Dar el rămase de partea cealaltă a clădirilor, în grădina împrejmuită de ziduri.

Aerul era răcoros în noaptea aceea, iar vegetaţia grădinii era luxuriantă. Păşi printre plante, pe bolovanii care pavau poteca grădinarului. Florile de noapte se deschiseseră, bogat colorate chiar şi în lumina palidă a lunii.

Alte lucruri, lucruri mărunte, se agitau în sol, unde afundase ploaia cenuşa.

Isaac îşi lipi palma de un petic golaş de pământ.

Solul era cald, păstrând ceea ce conservase din fierbinţeala zilei.

Deasupra capului său, stelele aveau o strălucire de cleştar. Isaac le privi vreme îndelungată. Erau simboluri, planând la limita inteligibilităţii, litere ce alcătuiau cuvintele unor propoziţii pe care aproape că putea (nu tocmai) să le citească.

Ceva îi atinse palma care se odihnea pe solul bogat al grădinii şi Isaac se uită din nou în jos. Când îşi retrase mâna văzu că pământul se umfla şi se sfărâmiţa întruna – un vierme se gândi; dar nu era un vierme. Nu era ceva pe care să-l mai fi văzut înainte. Se zbătea, ieşind încet din lut, ca un deget articulat, cărnos. Poate era un soi de rădăcină, dar creştea prea repede ca să fie naturală. Se întindea către mâna lui Isaac, de parcă i-ar fi simţit căldura.

El nu se sperie. Ei, ba nu, nu ăsta era adevărul.

O parte din el se speriase, aproape paralizând de groază. Eul lui obişnuit voia să se retragă şi să fugă înapoi, în siguranţa camerei sale. Dar, mai presus de acest sine al său dornic să se ascundă, exista senzaţia unui alt el însuşi, curajos şi încrezător în sine, iar pentru noul Isaac degetul de un verde palid nu era înfricoşător şi nici măcar nefamiliar. Îl recunoştea, deşi nu îi putea da un nume.

Îl lăsă să-l atingă. Degetul verde îi încercui cu încetineală încheietura mâinii. Isaac absorbi din el o forţă stranie, bănuind că, la rândul său, degetul sorbea din el putere, şi se uită din nou spre cer, unde scânteiau, strălucitoare, stelele care erau sori. Fiecare dintre ele i se părea acum tot atât de familiară ca un chip, fiecare se afla la o anumită distanţă şi îşi avea propria culoare, greutate şi identitate, ştiute dar nu şi denumite. Şi, ca un animal adulmecând aerul, se întoarse din nou către vest.

Două lucruri erau clare pentru Sulean în timp ce trecea pragul sălii comune. În primul rând, că o mare parte a discuţiei avusese loc în lipsa ei – şi că ea fusese chemată să depună mărturie, nu să delibereze.

În al doilea rând, era evidentă atmosfera de tristeţe colectivă, aproape de doliu, de parcă oamenii aceia ar fi înţeles că viaţa pe care o creaseră pentru ei înşişi se apropia de sfârşit. Ceea ce era adevărat, fără nicio îndoială. Comunitatea lor nu mai putea exista multă vreme. Fusese înfiinţată pentru a-l aduce pe lume şi pentru a-l creşte pe Isaac, un proces care avea să se încheie în curând... Într-un fel sau altul.

Cei mai mulţi dintre oamenii aceia se născuseră, probabil, înainte de Turbion, se gândi Sulean. Asemenea celorlalţi cvadri tereştri, un mare procentaj dintre ei provenea din comunitatea academică, dar asta nu era valabil pentru toţi; mai erau şi tehnicienii care ajutaseră la întreţinerea incubatoarelor criogenice; erau şi un mecanic, şi un grădinar. Ca şi cvadrii marţieni, oamenii aceia se despărţiseră de grosul comunităţii. Nu erau aidoma cvadrilor printre care fusese crescută ea... dar erau cvadri; duhneau a vârsta a patra. Atât de ursuzi, atât de plini de ei, atât de orbi în aroganţa lor.

Bineînţeles că Avram Dvali prezida adunarea. Îi făcu semn lui Sulean, arătându-i un scaun din partea din faţă a încăperii.

— Am vrea să ne explici câteva lucruri, doamnă Moi, înainte ca această criză să ia amploare.

Sulean se aşeză cu afectare.

— Bineînţeles că sunt încântată să vă ajut, oricum îmi stă în puteri.

De la masa prezidiului, unde stătea în dreapta doctorului Dvali, doamna Rebka o săgetă cu o privire sceptică.

— Sper că e adevărat. Ştii, cu treisprezece ani în urmă, când ne-am asumat sarcina de a-l creşte pe Isaac, am întâmpinat o oarecare opoziţie...

— De a-l *creşte*, doamnă Rebka, sau de a-l *crea*?

Cealaltă ignoră remarca.

— Opoziţie din partea altor membri ai comunităţii cvadrilor. Am acţionat în baza unor convingeri pe care nu le împărtăşea toată lumea. Ştim că suntem o minoritate, o minoritate în cadrul altei minorităţi. Şi ştiam că erai undeva, acolo, doamnă Moi, lucrând în folosul marţienilor, orice ai fi făcut. Ştiam că era posibil să ne găseşti în cele din urmă şi eram pregătiţi să-ţi vorbim sincer şi deschis. Îţi respectăm legăturile cu o comunitate mult mai veche decât a noastră.

— Mulţumesc, spune Sulean, fără să-şi ascundă propriul scepticism.

— Dar speraserăm că aveai să ne răspunzi cu aceeaşi sinceritate de care am dat dovadă noi.

— Dacă ai o întrebare, te rog s-o pui.

— Procedeul prin care a luat naştere Isaac a mai fost încercat înainte.

— Da, admise Sulean, a mai fost.

— Şi e adevărat că ai o anumită experienţă personală în privinţa asta?

Ea nu mai răspunse cu aceeaşi promptitudine.

— Da.

Povestea despre modul în care fusese crescută circulase pe scară largă printre cvadrii tereştri.

— Vrei să ne împărtăşeşti această experienţă?

— Dacă nu mă trage inima să vorbesc despre ea, motivele sunt în foarte mare măsură personale. Nu e o amintire plăcută.

— Totuşi, insistă doamna Rebka.

Sulean închise ochii. Nu voia să recheme din memorie toate acele întâmplări. Amintirea revenea, nepoftită, mult prea des. Dar, oricât de mult ar fi detestat ea s-o recunoască, doamna Rebka avea dreptate. Venise timpul.

Băiatul.

Băiatul din deşert. Băiatul din deşertul marţian.

Băiatul murise în Bar Kea, provincia aridă din sud, la o oarecare distanţă de staţiunea de cercetări biologice unde se născuse şi unde îşi trăise toată viaţa.

Sulean era de aceeaşi vârstă cu băiatul. Ea nu se născuse la staţiunea din deşertul Bar Kea, dar nu-şi aducea aminte de vreo altă casă. Viaţa ei de dinainte de Bar Kea nu era cu mult mai mult decât o poveste care îi fusese istorisită de profesorii ei: o poveste despre o fetiţă care fusese luată de ape, odată cu familia ei, în timpul unei revărsări a fluviului Paia, şi care fusese salvată din filtrul de aspirare al barajului aflat la cinci kilometri în aval. Părinţii ei muriseră, iar fetiţa, acea Sulean despre care nu-şi mai aducea aminte, fusese atât de grav rănită încât nu mai putuse fi salvată decât în urma unei intervenţii biotehnice serioase.

Mai exact, copila pe nume Sulean trebuise să fie reconstruită, folosindu-se acelaşi procedeu întrebuinţat pentru a prelungi viaţa şi a crea cvadri.

Tratamentul fusese mai mult sau mai puţin un succes. Trupul şi creierul, ambele vătămate, îi fuseseră refăcute ţinându-se cont de şabloanele inscripţionate în ADN-ul ei. Din motive evidente, nu-şi mai amintea nimic din viaţa de dinainte de accident.

Salvarea ei fusese o a doua naştere şi Sulean reînvăţase lumea, aşa cum o învaţă un nou-născut, deprinzând încă o dată limbajul şi mergând de-a buşilea înainte de a face pentru prima (sau pentru a doua) oară câţiva paşi nesiguri.

Însă tratamentul avea un neajuns, aceasta fiind motivul pentru care era folosit atât de rar ca intervenţie medicală. Îi oferise obişnuita longevitate, dar, în acelaşi timp, îi întrerupsese ciclul natural al vieţii.

Fiecare copil marţian căpăta, la pubertate, ridurile adânci care îi deosebeau atât de mult pe marţieni de pământeni. Ceea ce nu i se întâmplase lui Sulean.

După standardele marţiene, ea rămăsese asexuată şi cu pielea grotesc de netedă, un copil care crescuse prea mult. Chiar şi acum, ori de câte ori se uita în oglindă, Sulean se ducea inevitabil cu gândul la ceva roz şi imatur: o larvă contorsionată într-o rădăcină putredă.

Pentru a o proteja împotriva umilinţelor, fusese adăpostită şi crescută de cvadrii care îi salvaseră viaţa, cvadrii de la staţiunea din deşertul Bar Kea. Acolo avusese o sută de părinţi indulgenţi şi grijulii, iar dealurile aride din ţinut fuseseră terenul ei de joacă.

Singurul alt copil din staţiune era un băiat pe nume Esh.

Doar Esh, nu-i mai dăduseră şi un alt nume.

Esh fusese creat ca să comunice cu ipoteticii, deşi lui Sulean i se părea că abia dacă era în stare să comunice cu oamenii din jurul lui. Nici măcar ei nu-i adresa decât arar mai mult de câteva cuvinte, deşi era evident încântat când se aflau împreună.

Esh era ţinut deoparte şi lui Sulean i se îngăduia să-l vadă numai în momente dinainte stabilite.

Cu toate acestea, era prietena lui. Se presupunea că sistemul nervos al băiatului era receptiv la semnalele de

neînţeles ale fiinţelor din afara planetei, dar pentru ea n-avea importanţă, nu mai mult decât conta pentru Esh faptul că ea era tot atât de rozalie ca un fetus avortat. Se asemănau datorită unicităţii fiecăruia dintre ei, făcând-o astfel irelevantă.

Cvadrii din staţiunea din deşertul Bar Kea le încurajau prietenia. Fuseseră dezamăgiţi de tăcerile persistente ale lui Esh şi de evidenta lui inteligenţă de o normalitate apatică. Îi plăcea să studieze, dar îi lipsea curiozitatea. Stătea în sala de clasă creată anume pentru el, privind cu ochi mari şi absorbind o cantitate rezonabilă de informaţii, dar era indiferent faţă de toate. Cerul era plin de stele şi deşertul plin de nisip, iar stelele şi nisipul păreau să ţină loc de orice altceva l-ar fi putut interesa pe Esh. Nimeni n-ar fi putut spune dacă le vorbea ipoteticilor sau dacă îi vorbeau ei. Se încăpăţâna să ţină asta sub tăcere.

Esh se însufleţea în cea mai mare măsură când era singur cu Sulean. În anumite zile li se îngăduia să plece din staţiune şi să exploreze deşertul din jur.

Bineînţeles că erau supravegheaţi – se aflau întotdeauna în raza vizuală a unui adult –, dar, în comparaţie cu spaţiile înguste din interior, aveau parte de o libertate fantastică. Clima din Bar Kea era extraordinar de secetoasă, dar rarele ploi de primăvară
formau uneori băltoace printre bolovani, iar pe Sulean o încântau numeroasele vietăţi care mişunau în acele iazuri efemere. Erau peşti minusculi, care se închideau într-un chist de hibernare, ca seminţele, când seca balta, şi ţâşneau afară, revenind la viaţă, în rarele ocazii când cădea o ploaie. Îi plăcea să ia în căuşul mâinii apa plină de creaturi şerpuitoare, pe care Esh le privea tăcut şi uimit când îi alunecau printre degete.

Esh nu punea niciodată întrebări, dar Sulean se prefăcea că nu e aşa. La staţiune i se dădeau întotdeauna lecţii, era întotdeauna încurajată să asculte; când era singură cu Esh se transforma în profesoară, el fiind un auditoriu fascinat şi tăcut. Adesea îi explica lui ceea ce învăţase ea în ziua sau în săptămâna aceea.

Oamenii nu trăiseră întotdeauna pe Marte, îi povestise ea într-o bună zi, când hoinăreau printre stânci prăfuite, scăldate în lumina soarelui. Strămoşii lor veniseră cu secole în urmă de pe Pământ, o planetă mai apropiată de Soare. Nu puteai să vezi Pământul direct, pentru că ipoteticii îl înconjuraseră cu o barieră

întunecată – dar ştiai că era acolo pentru că avea o lună care se rotea în jurul lui.

Vorbise despre ipotetici (numiţi de marţieni ab-ashken, un termen compus din rădăcinile cuvintelor „puternic” şi „îndepărtat”) mai întâi cu prudenţă, întrebându-se cum avea să reacţioneze Esh.

Ştia că el însuşi era, în parte, un ipotetic şi se temea să nu-l jignească. Dar numele nu stârnise niciun ecou deosebit, numai obişnuita indiferenţă inexpresivă. Aşa că Sulean se simţise liberă să ţină prelegeri, să-şi imagineze, să viseze. Ipoteticii o fascinau încă de atunci.

Din câte se ştie, trăiesc printre stele, îi spusese ea băiatului.

El nu răspunsese nimic, fireşte.

Nu s-ar putea spune că sunt animale, seamănă mai degrabă a maşinării, dar cresc şi se reproduc.

Fac anumite lucruri fără vreun motiv aparent, îi povestise ea. Cu milioane de ani în urmă, au închis Pământul într-un balon care încetineşte timpul, dar nimeni nu ştie de ce.

Nimeni nu le-a vorbit vreodată, spusese ea, dacă nu cumva ai făcut-o tu, aşa presupun, şi nimeni nu i-a văzut Dar, din când în când, din cer cad bucăţi din ei, şi se petrec lucruri stranii...

Din cer cad bucăţi din ei: această ultimă informaţie stârni o consternare demnă de luat în seamă printre cvadrii doctorului Dvali.

El îşi drese glasul:

— În arhivele marţiene nu există nimic legat de un asemenea eveniment.

— Nu, recunoscu Sulean. Nici nu am menţionat-o vreodată în comunicarea directă cu Pământul. Chiar şi pe Marte se întâmplă rar – o dată la două sau trei sute de ani.

— Scuză-mă, dar ce se întâmplă? întrebă doamna Rebka. Nu înţeleg.

— Ipoteticii există într-un soi de sistem ecologic, doamnă Rebka. Înmuguresc, înfloresc şi mor, numai pentru a relua ciclul, iarăşi şi iarăşi.

— Presupun că, vorbind despre ipotetici, te referi la maşinăriile lor, spuse doctorul Dvali.

— S-ar putea să nu existe o deosebire semnificativă. Nu există nimic care să aducă mărturie că mecanismele lor auto-reproductive sunt controlate de altceva în afară de propria reţea de inteligenţe şi de propria evoluţie întâmplătoare. Bineînţeles că rămăşiţele vieţilor lor circulă prin sistemul solar. Şi sunt captate periodic de gravitaţia unei planete interioare.

— De ce n-au căzut lucrurile astea şi pe Pământ?

— Înainte de Turbion, Pământul se afla într-un sistem solar mult mai tânăr. Acum cinci miliarde de ani ipoteticii abia dacă se stabiliseră în Centura Kuiper.

Dacă mecanismele lor pătrundeau ocazional în atmosfera Pământului, acesta era un eveniment izolat, extrem de rar. Există suficient de multe rapoarte despre lumini suspendate în aer sau despre obiecte zburătoare stranii ca să sugereze că asta se întâmpla probabil, dar fără a fi recunoscută ca atare. Când a fost instalată, bariera turbionară a exclus obiectele care ar fi putut să o străbată, iar Pământul este protejat chiar şi acum de radiaţiile solare excesive, cu ajutorul unui alt tip de membrană. Marte e mai expusă, ceea ce e mai rău şi mai bine. Marţienii n-au sosit în lumea modernă ca nişte străini, doctore Dvali. Am evoluat vreme de milenii ştiind că ipoteticii există şi că sistemul solar e, de fapt, proprietatea lor.

— Cenuşa care a căzut peste noi, întrebă doamna Rebka, cu voce guturală din cauza unui soi de nerăbdare ostilă, a fost acelaşi fenomen?

— Probabil. Ca şi vegetaţia din deşert. E firesc să presupunem că şi acest sistem solar îi găzduieşte pe ipotetici de nenumărate secole. Meteoriţii din ploaia anuală sunt, cel mai probabil, rămăşiţele lor, nu nişte simple resturi ale unor roci din vremuri vechi. Această cădere de cenuşă n-a fost decât o manifestare aparte, deosebit de densă, poate ca urmare a unei exfolieri recente. Ca şi cum am fi trecut printr-un nor de, de...

— De celule expulzate, spuse doctorul Dvali.

— Celule, într-un anumit sens, poate expulzate, nu neapărat inerte sau pe de-a-ntregul moarte. Continuă să aibă un soi de metabolism parţial. De aici trandafirul cu ochi şi celelalte plante avortone, efemere.

— Probabil că poporul tău a studiat aceste rămăşiţe.

— Oh, da, răspunse Sulean. De fapt, le-am cultivat. O mare parte a tehnologiei noastre biologice derivă din studiul lor. Până şi tratamentul pentru longevitate e un derivat îndepărtat, provenit din surse datorate ipoteticilor. O mare parte a medicamentelor noastre implică un element sau altul din cadrul tehnologiilor ipoteticilor – de aceea le creăm în mediu criogenic, simulând condiţiile din sistemul solar exterior.

— Iar băiatul marţian – şi Isaac deopotrivă, presupun...

— Tratamentul pe care l-au primit ei se înrudeşte cu materia primă din aparatura ipoteticilor. Să presupun c-aţi crezut că e un medicament de provenienţă pur umană? O altă exemplificare a minunatei biotehnologii marţiene? Într-un sens, aşa e. Dar mai e vorba şi de altceva. Ceva inuman, inerent incontrolabil.

— Şi totuşi Wun Ngo Wen a adus pe Pământ un stoc de seminţe.

— Dacă Wun ar fi găsit acea cultură mai veche şi mai înţeleaptă despre care am presupus cu toţii că exista pe Pământ, sunt sigură că ar fi fost sincer în privinţa originii acestui stoc. Dar, din nefericire, a dat peste cu totul altceva. I-a încredinţat o mare parte din secretele noastre lui Jason Lawton, care s-a grăbit să le experimenteze pe el însuşi – şi Jason Lawton a pus secretele în circulaţie, printre oameni în care avea el încredere şi care s-au dovedit a nu fi mai prudenţi.

Sulean era conştientă de şocul celor din încăpere. Wun Ngo Wen şi Jason Lawton erau nume rostite cu respect de cvadrii tereştri. Dar, la urma urmelor, şi ei erau muritori. Supuşi îndoielilor, temerilor, lăcomiei şi deciziilor pripite, regretate apoi pe îndelete.

— Totuşi, spuse într-un târziu doctorul Dvali, oamenii voştri ar fi putut să ne spună...

— Astea sunt lucruri menite *cvadrilor*! Sulean fu surprinsă de vehemenţa din propria ei voce. Nu înţelegeţi. Nu e *zuret*...

Nu putea traduce exact cuvântul, păstrându-i toate nuanţele.

— Nu e corect, nu se cuvine, să li le împărtăşeşti celor netransformaţi. Ei nu vor să le ştie; sunt lucruri pentru care trebuie să-şi facă griji cei foarte bătrâni; acceptând povara longevităţii, au acceptat şi această povară. Dar eu ţi le-aş fi

dezvăluit, doctore Dvali, înainte de a începe acest proiect, dacă nu te-ai fi ascuns atât de bine.

Însă nu se putea aştepta să fie înţeleasă de oamenii cărora li se adresa, născuţi în acea junglă zgomotoasă şi aspră care era Pământul. Până şi vârsta a patra, aşa cum o trăiau ei, îi era străină. Ultimul stadiu al vieţii, deceniile alese de bunăvoie, nu reprezentau pentru ei nimic altceva decât câţiva ani în plus, în care să-şi tragă răsuflarea. Pe Marte, cvadrii erau despărţiţi, în mod ritual, de restul populaţiei.

Când intrai în vârsta a patra – cu excepţia cazului când o făceai, aşa cum i se întâmplase lui Sulean Moi, în circumstanţe excepţionale – îi acceptai constrângerile şi erai de acord să trăieşti, conform tradiţiilor sale, o viaţă de sihastru. Cvadrii tereştri încercaseră să recreeze o parte a acestei tradiţii, iar acest grup chiar se retrăsese într-un soi de sanctuar din deşert, dar nu era acelaşi lucru... nu înţelegeau povara acestei vârste; nu fuseseră iniţiaţi în cunoştinţele sacre.

Le lipsea, într-un mod pervers, acea austeritate monahală a cvadrilor marţieni. Asta detestase Sulean la cvadrii care o crescuseră. Pe Marte, cvadrii se mişcau de parcă ar fi străbătut coridoarele invizibile ale unui labirint străvechi. Schimbaseră bucuria pe o solemnitate prăfuită. Dar până şi asta era mai bună decât nechibzuinţa anarhică – decât toate viciile umane. Prelungite fără să fi fost necesar.

— Dar ce s-a întâmplat cu copilul? întrebă doctorul Dvali, probabil simţind cât era de agitată. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat cu Esh, doamnă Moi.

Ceea ce se întâmplase cu băiatul era totodată simplu şi cumplit. Începuse cu o cădere de rămăşiţe ale ipoteticilor, atrase de gravitaţie de la periferia sistemului solar.

Nu fusese pe de-a-ntregul neaşteptată. Astronomii marţieni urmăriseră deplasarea norului de praf vreme de mai multe zile, înainte de sosirea sa. Evenimentul stârnise un soi de incitare generală. Ca să poată privi ploaia de foc, lui Sulean i se îngăduise să urce scările către parapetul înalt al staţiunii din deşertul Bar Kea, care fusese o fortăreaţă în ultimul dintre războaiele desfăşurate cu cinci sute de ani în urmă.

Un asemenea eveniment nu se mai petrecuse de două generaţii şi Sulean nu era singura care se urcase pe ziduri ca să privească. Staţiunea Bar Kea fusese construită cu spatele către crestele munţilor Omod şi câmpiile aride din sud, unde aveau să cadă cele mai multe dintre resturi, se întindeau, neîntrerupte de drumuri şi misterioase, sub lumina stelelor.

În noaptea aceea, stelele căzătoare brăzdau cerul ca nişte fire de foc şi Sulean privise fascinată spectacolul până când o copleşise un somn nepoftit, iar unul dintre adulţii care o aveau în grijă îi pusese mâna pe umăr şi o condusese în pat.

Şi Esh urcase pe parapet şi, cu toate că privise strălucirea verde şi aurie a rămăşiţelor în cădere, nu se trădase prin nicio reacţie.

Odată întoarsă în pat, lui Sulean îi pierise somnul. Rămăsese trează multă vreme, gândindu-se la ceea ce văzuse. Se gândise la resturile acumulate din maşinăriile ab-ashken, acele lucruri care mâncau gheaţă şi piatră, trăind şi murind în decursul îndelungat al mileniilor, în locuri singuratice, departe de soare, şi ale căror rămăşiţe ardeau căzând prin atmosferă. Cu ocazia unor asemenea evenimente, supravieţuiseră destule resturi ca să dea naştere unui soi de nouă viaţă degenerată – cărţile de istorie descriau plante ciudate, de o natură incompletă şi bizar de mecanică, incompatibile cu arşiţa şi cu atmosfera (pentru ele) corozivă a planetei. Lucrurile aveau să se repete? Şi dacă era aşa, avea să fie martoră? Astronomii spuneau că majoritatea materialelor urmau să cadă la o distanţă nu foarte mare faţă de staţiunea Bar Kea. Fascinată de ipotetici cum era, Sulean tânjea să vadă o exemplificare vie.

Şi, după toate aparenţele, asta dorea şi Esh.

În dimineaţa următoare, în staţiunea de cercetări domnea o incitare considerabilă. Esh era agitat – plânsese pentru prima oară de când nu mai era un prunc şi unul dintre îngrijitorii lui îl găsise dându-se cu capul de peretele sudic al dormitorului. O influenţă invizibilă îi zdruncinase obişnuita auto-mulţumire.

Sulean voise să-l vadă – după ce auzise noutăţile, ceruse să i se permită –, dar fusese refuzată zile de-a rândul. Fuseseră chemaţi doctori care să-l examineze pe Esh. Băiatul cădea şi recădea într-o stare febrilă sau într-un somn adânc. Când se trezea, cerea voie să iasă afară.

Nu mai mânca şi, când i se permisese să meargă în camera lui, Sulean abia dacă îl mai recunoscuse.

Esh fusese durduliu, cu obraji bucălaţi, părând să aibă mai puţini ani decât în realitate. Acum ajunsese numai piele şi os, iar ochii, împestriţaţi în mod bizar cu auriu, i se retrăseseră în adâncul contururilor osoase ale capului.

Ea îl întrebase ce nu mergea cum ar fi trebuit, fără să se aştepte la un răspuns, dar băiatul o uimise spunând:

— Vreau să mă duc să-i văd.

— Cum? *Pe cine*? Pe cine vrei să vezi?

— Pe ab-ashken.

Rostit de vocea sfioasă a băiatului, cuvântul păruse încă şi mai straniu decât ar fi sunat altminteri. Sulean simţise un fior de gheaţă urcându-i pe şira spinării, de la şale până în creştetul capului.

— Cum adică, vrei să te duci să-i vezi?

— În deşert, răspunsese Esh.

— Acolo nu e nimic.

— Ba da, este. Sunt ab-ashken.

Pe urmă începuse să plângă şi Sulean trebuise să iasă din încăpere. Infirmiera care avea grijă de Esh o urmase pe coridor.

— Cere de zile-ntregi să iasă din clădire, spusese ea.

Dar acum a pomenit pentru prima oară de ab-ashken.

Oare ei, ipoteticii, ab-ashken, sau măcar nişte frânturi din rămăşiţele lor se aflau într-adevăr acolo?

Sulean îi pusese întrebarea unuia dintre adulţii care se ocupau de ea, un bătrân firav, care fusese astronom înainte de a deveni cvadru. Da, în sud se remarcase o oarecare activitate, îi răspunsese el, apoi în arătase un set de fotografii aeriene făcute în zilele precedente.

Înfăţişau o pustietate care nu se deosebea prea mult de peisajul de dincolo de porţile staţiunii Bar Kea – nisip, praf şi stânci. Dar o râpă lată adăpostea un pâlc de obiecte atât de nefireşti încât erau mai presus de orice închipuire. Lucruri pe jumătate construite, demenţial incomplete, aşa i se păruseră lui Sulean – ţevi strălucitor colorate, oglinzii argintii, hexagonale, sfere compartimentate, multe dintre ele fiind legate unele de altele, părând să facă parte dintr-o insectă enormă, inimaginabilă.

— Probabil că acolo vrea să meargă, spusese Sulean.

— E posibil. Dar nu-l putem lăsa. Riscul e prea mare. Ar putea avea de suferit.

— Suferă stând aici. Arată de parc-ar fi pe moarte!

Preceptorul ei ridicase din umeri.

— Decizia nu-i aparţine niciunuia dintre noi doi.

Poate că nu. Dar Sulean se temea pentru Esh.

Nu era cine ştie ce prieten, dar nu mai avea altul.

N-ar fi trebuit să fie ţinut captiv, împotriva voinţei lui, şi ea dorea cu tărie să-l elibereze. Încercase să-şi imagineze cum ar fi putut s-o facă, cum s-ar fi strecurat în camera lui şi cum l-ar fi scos pe furiş afară... dar coridoarele din Bar Kea nu erau niciodată pustii, iar Esh era păzit întotdeauna.

Nici lui Sulean nu i se îngăduia să-l vadă prea des şi viaţa ei părea pustie fără prezenţa lui tăcută. Uneori trecea pe lângă dormitorul lui şi se cutremura când îl auzea plângând sau ţipând.

În staţiune nu se schimbase nimic vreme de mai multe zile însorite, parcă fără de sfârşit. Afară, în pustietate, spunea preceptorul ei, vegetaţia ab-ashken înflorise şi începea să se ofilească, fiind incompatibilă cu mediul înconjurător. Dar agitaţia nebunească a lui Esh nu făcuse altceva decât să crească.

— Vegetaţia asta era periculoasă? întrebă doctorul Dvali.

— Nu, pentru că n-a avut niciodată decât un soi de viaţă efemeră.

Ca florile de seră transplantate într-un climat şi într-un sol nepotrivite.

A doua zi îl văzuse pentru ultima dată pe Esh în viaţă. Era afară în dimineaţa aceea, cutreierând prin locurile unde obişnuia să se plimbe împreună cu el.

Însoţitorul ei păstra cu discreţie distanţa, ştiind-o supărată şi dornică să petreacă un timp singură cu gândurile ei.

Era o altă zi cu soare. Stâncile aruncau umbre dense pe nisip. Sulean hoinărea fără ţintă în preajma porţilor staţiunii, fără a se gândi cu adevărat la nimic – străduindu-se de fapt din răsputeri să nu se gândească la Esh –, când îl văzuse, la fel de uimitor ca un miraj, stând pe vine la umbra unui bolovan şi privind către sud.

Era inexplicabil. Sulean se uitase peste umăr la însoţitorul ei, un alt cvadru venerabil. Bătrânul se oprise să se odihnească în umbra zidului dinspre sud al staţiunii. Nu-l zărise pe Esh şi Sulean nu-i trădase în niciun fel prezenţa.

Se apropiase încet, având grijă să nu se grăbească şi să nu sară în ochi. Din ascunzătoarea lui, Esh o urmărea cu o privire plină de jale.

Ea se aplecase ca şi cum ar fi studiat o frântură de rocă sau un gândac de nisip pus pe fugă şi şoptise:

— Cum ai ieşit?

— Să nu mă spui, o rugase Esh.

— Nu te spun, sigur că nu. Dar cum...

— Nimeni nu era atent. Am furat o robă, adăugase el, ridicându-şi braţele sub albeaţa amplă a unui veşmânt de deşert destinat cuiva mai voinic. Am trecut peste parapetul dinspre nord, acolo unde e lipit de peretele de stâncă, şi am coborât în vale.

— Şi ce faci aici? O să se-ntunece peste două ore.

— Fac ceea ce trebuie să fac.

— O să ai nevoie de apă şi de mâncare.

— Mă pot descurca şi fără.

— Nu, nu poţi.

Sulean insistase să-i dea sticla ei cu apă, pe care o lua cu sine ori de câte ori părăsea adăpostul staţiunii, şi un baton de hrană comprimată păstrat pentru ea însăşi.

— Îşi vor da seama c-am plecat, adăugase băiatul. Să nu le spui că m-ai văzut.

Dintre toate schimburile de cuvinte pe care le avusese vreodată cu Esh, acela se apropiase cel mai mult de o conversaţie, părând, prin comparaţie cu altele, o adevărată revărsare de cuvinte.

— Da, răspunsese ea. Adică nu, n-o să le spun. N-o să spun nimănui.

— Mulţumesc, Sulean.

O altă noutate stranie: fusese prima oară când îi spunea pe nume, poate chiar prima oară când pronunţase numele cuiva. În faţa ei, pe nisip, nu stătea ghemuit doar Esh, era Esh plus altceva.

Ab-ashken, se gândise Sulean.

Ipoteticii pătrunseseră în el, privind prin ochii lui modificaţi.

Undeva, în staţiune, începuse să sune un clopot, iar bătrânul somnoros care o însoţea intrase în alertă şi o strigase pe nume.

— Fugi, şoptise ea.

Dar nu stătuse să vadă dacă Esh îi urmase sfatul.

Se întorsese înăuntru, pretinzând că nu se întâmplase nimic, se dusese la tutorele ei şi nu scosese nicio vorbă, ca şi cum tăcerea în care sălăşluise băiatul atât de mulţi ani ar fi pătruns în gâtlejul ei, înăbuşindu-i vocea.

— Asta-şi dorea el? întrebă Dvali. Să vadă probabil artefactele căzute – dar după aceea?

— Nu ştiu, răspunse Sulean. Presupun că erau chemări pe placul lui. E posibil ca acelaşi instinct sau program care îi face pe replicatorii ipotetici să adune şi să-şi împărtăşească informaţiile şi să se reproducă să fi acţionat în mare măsură asupra băiatului pe nume Esh. Criza a fost provocată de faptul că s-a aflat atât de aproape de mecanismele alea.

— Aşa cum e şi cazul lui Isaac? întrebă încet doamna Rebka.

— Posibil.

— Poporul vostru trebuie să-şi fi pus toate întrebările astea.

— Din păcate fără să găsească vreun răspuns.

— Ne-ai spus că băiatul a murit, interveni Dvali.

— Da.

— Povesteşte-ne cum a murit.

Trebuie? se gândi Sulean. *Trebuie să trec din nou prin asta*?

Bineînţeles că trebuia. În ziua aceea şi în orice altă zi.

Băiatul plecase de mai multe ore şi se întunecase de mult când hotărârea lui Sulean se spulberase, înfricoşată de gândul că Esh era singur în beznă şi zguduită de neliniştea şi de panica propagate, în absenţa băiatului, precum curentul electric în întreaga staţiune, plecase în căutarea profesorului de

astronomie, pe care îl considera cel mai îngăduitor dintre mentorii ei, şi care nu-şi folosea decât un singur nume: Lochis.

Îl văzuse pe Esh în după-amiaza aceea, îi povestise ea, cu o revărsare de lacrimi de vinovăţie. Când o înţelesese în sfârşit, Lochis îi ceruse să nu se clintească din loc până când nu aduna el o echipă de căutare.

Un grup de cinci bărbaţi şi trei femei, având cu toţii experienţă în privinţa pericolelor şi a geografiei deşertului, părăsise staţiunea în zori. Călătoreau într-o remorcă trasă de una dintre puţinele lor maşini mari – care erau un lux pe o planetă săracă în resurse – şi lui Sulean i se îngăduise să-i însoţească, pentru a le arăta unde-l văzuse pe Esh ultima oară şi poate pentru a-i ajuta să-l convingă să se întoarcă, dacă aveau să-l găsească.

Din cel mai apropiat oraş mare fuseseră trimise deja maşinării mai sofisticate, de genul aparatelor de cercetare teleghidate, mai uşoare decât aerul, dar aveau să sosească abia peste încă o zi. Până atunci, îi spusese Lochis, totul avea să depindă de vederea ochilor şi de intuiţie. Din fericire, Esh nu reuşise să-şi ascundă urmele şi era evident că se îndrepta spre cea mai concentrată cădere de rămăşiţe ab-ashken.

Când expediţia trecuse de linia dealurilor scunde, pătrunzând în ţinuturile de joasă altitudine ale deşertului sudic, Sulean văzuse dovezile căderii de resturi, intrate în descompunere. Remorca tractată de maşină trecuse, la mică distanţă, pe lângă o grămadă de... ei bine, obiecte uscate şi putrezite, pentru că *obiecte* era singurul cuvânt pe care li-l putea asocia.

O ţeavă cu gura largă, alb-gălbuie, depăşind înălţimea a doi oameni şi dominând, semeaţă, o grămadă de sfere, piramide şi oglinzi argintii. Toate crescuseră, pur şi simplu, de sub prundişul de pe solul deşertului, şi muriseră. Câţiva lujeri cu fulgi, ca nişte pene enorme de pasăre, se mişcau uşor în mijlocul molozului suprarealist. Sau poate adierea firavă a vântului era aceea care îi punea în mişcare.

Prima confruntare a lui Sulean cu ipoteticii avusese loc în momentul când privise în ochii modificaţi ai lui Esh. Fusese clipa ei. Se înfiorase în ciuda căldurii şi se trăsese mai aproape de trupul protector al lui Lochis.

— Nu-ţi fie frică, spusese el. Aici nu este nimic periculos.

Dar ei nu-i fusese frică, nu tocmai. O luase în stăpânire o emoţie diferită. Fascinaţie, groază – o combinaţie năucitoare a celor două. Acolo se aflau bucăţi din ab-ashken, fragmente din lucrurile care creşteau acoperind înseşi stelele, oase şi tendoane din trupul unui zeu.

— E ca şi cum le-aş putea simţi, şoptise ea.

Sau poate îşi simţea propriul viitor, năpustindu-se asupra ei aidoma apelor umflate ale unui râu.

— Întreb din nou, doamnă Moi, spuse cu severitate doctorul Dvali, cum a murit băiatul?

Sulean lăsă tic-tacul câtorva clipe să se scurgă în liniştea sălii comune. Era târziu. Totul era tăcere, îşi imagină că auzea vântul deşertului vibrându-i în urechi.

— Probabil că extenuarea îl oprise locului. L-am găsit, în cele din urmă, într-o mică depresiune, inobservabilă înainte de a ajunge foarte aproape. Era lungit la pământ. Abia mai respira. În jurul lui...

Ura imaginea aia. O urâse pe toată durata îndelungatei ei vieţi.

— Continuă, spuse Dvali.

— În jurul lui crescuseră tot felul de lucruri. Era împrejmuit de un soi de crâng de rămăşiţe ale ipoteticilor. Se vedeau obiecte ascuţite, care păreau primejdioase, ţepuşe dintr-o substanţă verde, sfărâmicioasă, bineînţeles incomplete şi evident incapabile să-şi păstreze viaţa, dar încă mobile... Încă vii, dacă acceptaţi o asemenea descriere.

— Şi îl înconjuraseră? întrebă doamna Rebka, cu voce acum mai blândă.

— Sau crescuseră în jurul lui în timp ce dormea, sau el intrase intenţionat în mijlocul lor. Unele dintre ele îl... străpunseseră.

Îşi atinse coastele şi abdomenul, arătându-le unde.

— L-au ucis?

— Încă mai era conştient când l-am găsit.

Sulean se smulsese din mâinile lui Lochis şi alergase fără să stea pe gânduri către Esh, care era înfipt în mijlocul ţăruşilor

de vegetaţie din altă lume. Ignorase vocile speriate care îi cereau să se-ntoarcă.

Fiindcă fusese vina ei. N-ar fi trebuit să-l ajute pe Esh să fugă din staţiunea de cercetare. Oricât de nefericit ar fi fost acolo, măcar se aflase în siguranţă.

Acum îl copleşise ceva îngrozitor.

Sulean nu se temea în mod deosebit de vegetaţia ab-ashken, oricât de neobişnuită ar fi fost. Crescuse în jurul băiatului ca un inel din stâlpi de gard ascuţiţi la vârf. Îi simţea mirosul, deşi abia dacă îi conştientiza existenţa – un iz pătrunzător de chimicale, sulfuros şi abundent. Plantele nu erau sănătoase; erau năpădite de un labirint de crăpături şi de spărturi, fiind pe alocuri înnegrite de ceva asemănător putreziciunii. Când se apropiase de ele, tulpinile li se clintiseră puţin, ca şi cum ar fi fost conştiente de prezenţa ei. Şi poate erau.

Dar erau cu siguranţă conştiente de prezenţa lui Esh. Mai multe dintre cele mai înalte se arcuiseră în jumătăţi de cercuri, străpungându-l pe băiat cu vârfurile lor ascuţite. Îi pătrunseseră în piept şi în abdomen în trei locuri, lăsându-i pe haine cercuri mărunte de sânge închegat. La început, Sulean nu putuse spune dacă era mort sau, cumva, încă viu.

Pe urmă el deschisese ochii, se uitase la ea şi – incredibil – îi zâmbise.

— Sulean, spusese. Am găsit.

Pe urmă îşi închisese pleoapele pentru cea din urmă oară.

O bătaie timidă în uşă întrerupse tăcerea din sala comună.

În complex se afla o singură persoană care nu luase parte la întrunire. Doamna Rebka se grăbi să deschidă.

Isaac stătea dincolo de prag, încă în pijama, cu genunchii pantalonilor plini de praf, cu mâinile murdare şi cu o expresie sobră.

— Vine cineva, spuse el.

16

Uşa biroului lui Brian Gately se deschise tocmai când rezumatul ştirilor îşi făcea apariţia pe masa lui de lucru. Oaspetele era Weil, agentul DSG dolofan. Declaraţia de presă se referea la recenta cădere de cenuşă.

Weil îl lăsase pe ursuzul său prieten Sigmund altundeva şi zâmbea larg, deşi, date fiind circumstanţele, veselia lui îl şoca pe Brian, părându-i-se oarecum dezgustătoare.

— Dumneata mi-ai trimis asta? întrebă Brian, arătând către raportul de presă.

— Citeşte. Aştept.

Brian încercă să se concentreze asupra documentului, dar ochii minţii sale se încăpăţânau să vadă fotografia trimisă de Pieter Kirchberg. Cadavrul lui Tomas Ginn pe o plajă stâncoasă, într-o stare cumplită. Se întrebă dacă fotografia fusese trimisă de Weil. Sau dacă omorul se săvârşise din ordinul lui.

Era tentat să întrebe. Dar nu îndrăzni. Clipi şi se apucă să citească relatarea serviciului de presă.

PORT MAGELLAN / REUTERS.ET: Savanţii de la Observatorul Mt. Mahdi au făcut astăzi un anunţ uimitor, conform căruia recenta „cădere de cenuşă” equatoriană, care a afectat coasta de est şi deşertul din centrul acestui continent, nu a fost „pe de-a-ntregul lipsită de viaţă”.

Cenuşa şi structurile microscopice pe care le conţine, presupuse a fi rămăşiţele degradate ale structurilor ipoteticilor din extremitatea sistemului solar, au dat, după toate aparenţele, semne de viaţă.

În cadrul unei conferinţe comune de presă organizate la Observator în cursul zilei de ieri, reprezentanţii Universităţii Americane, ai Departamentului de Cercetări Ştiinţifice al Naţiunilor Unite şi ai Guvernului Provizoriu au prezentat fotografii şi mostre de „obiecte cvasiorganice incomplete auto-replicatoare şi auto-montante”, recuperate din extremitatea vestică a zonei continentale aride, care se întinde de la lanţul muntos de pe coastă până la oceanul din vest.

S-a afirmat că aceste obiecte, acoperind domeniul cuprins între o sferă goală, de dimensiunile unui bob de mazăre, şi un ansamblu de obiecte ce par a fi tuburi şi sârme de mărimea unui cap de om, sunt instabile într-un mediu planetar, motiv pentru care nu prezintă niciun pericol la adresa vieţii umane.

„*Scenariul «ciumei-spaţiale» nu este viabil*”, a declarat astronomul senior Scott Cleland. „*Materialul atras de gravitaţie este foarte vechi şi probabil deja degradat, prin frecare, dinainte de a pătrunde în atmosferă. Cea mai mare parte a sa a fost sterilizată ca urmare a deplasării violente şi au rămas intacte numai câteva elemente nanoscopice. Foarte puţine dintre acestea şi-au păstrat integritatea moleculară într-o proporţie suficientă pentru reiniţierea procesului de dezvoltare. Dar au fost destinate să prospere într-un mediu caracterizat de temperaturile extrem de scăzute şi de vidul din profunzimea spaţiului cosmic. Pur şi simplu nu pot supravieţui prea mult într-un deşert torid şi bogat în oxigen.*”

Întrebat dacă vreuna dintre aceste structuri mai este activă în prezent, doctorul Cleland a afirmat: „Niciuna din care să avem mostre. De departe cel mai mare număr de grupuri active a ajuns în profunzimea ţinutului Rub al-Khali”, deşertul bogat în zăcăminte de petrol din vest. „Este extrem de puţin probabil ca rezidenţii din localităţile de pe coastă să găsească în grădinile lor plante de provenienţă extraplanetară.”

Totuşi, pentru că existenţa efectelor nocive nu poate fi exclusă cu desăvârşire, zona dintre zăcămintele de petrol şi coasta vestică se află într-o carantină lejeră. Această regiune cumplită n-a fost tentantă pentru înfiinţarea unor aşezări de o mărime semnificativă, cu toate că turiştii vizitează ocazional zona canioanelor şi consorţiile de extragere a petrolului sunt o prezenţă constantă. „Călătoriile sunt monitorizate şi a fost decretată starea de alarmă”, afirmă Paul Nissom, reprezentantul Autorităţii Teritoriale a Guvernului Provizoriu. „Dorim să-i ţinem deoparte pe curioşi şi să uşurăm munca tuturor cercetătorilor care trebuie să studieze şi să înţeleagă acest fenomen important.”

Urmau încă două paragrafe cu amănunte banale şi numere de telefon pentru contact, dar Brian presupuse că

parcursese esenţialul. Îi aruncă lui Weil o privire gen ei-şi-ce-i-cu-asta.

— Lucrează excelent în favoarea noastră, spuse agentul DSG.

— Despre ce vorbeşti?

— De obicei, Guvernul Provizoriu nu e nimic mai mult decât o guvernantă incompetentă. De când cu căderea de cenuşă, şi mai ales de când cu rahatul ăsta ciudat din vest, au început în sfârşit să dea atenţie celor petrecute acolo. În primul rând, monitorizează traficul aerian.

În Equatoria erau mai multe avioane particulare pe cap de om decât în orice loc de pe Pământ, cele mai multe dintre ele fiind aeronave de mici dimensiuni, şi un număr la fel de mare de aerodromuri improvizate. Traficul fusese nereglementat ani de zile, transportând pasageri între comunităţile izolate sau ducând petrolişti în deşert.

— Vestea proastă, continuă Weil, este că Turk Findley a ajuns la avionul lui, împreună cu Lise Adams şi cu o altă persoană, neidentificată. Au decolat azi-noapte.

Brian simţi un gol din ce în ce mai mare în piept.

În parte era gelozie. O altă parte era teama pentru Lise, care se afunda tot mai mult în belea ceas de ceas.

— Vestea bună, adăugă Weil, lăţindu-şi zâmbetul, e că ştim unde s-au dus. Şi că mergem acolo. Şi vrem să ne însoţeşti.

17

Turk se aşteptase să aterizeze pe un aerodrom cunoscut, aflat la trei kilometri distanţă de Mormântul lui Kubelick şi la vest faţă de poalele dealurilor, pe autostrada către terenurile petrolifere. Avionul ar fi putut fi confiscat dacă Mike Arundji dăduse deja telefon şi era pregătit să facă acuzaţii. Dar asta avea să se întâmple probabil oricum, inevitabil.

Când aeronava începu să planeze în josul pantelor prelungi ale lanţului muntos din vest, îndreptându-se către deşertul pe care îl despărţea acesta în două, Diane îl surprinse sugerându-i o altă destinaţie.

— Ţii minte unde-ai lăsat-o pe Sulean Moi?

— Mai mult sau mai puţin.

— Du-ne acolo, te rog.

Lise îşi întinse gâtul ca să se uite peste umăr la Diane.

— Ştii unde să-l găseşti pe Dvali?

— Am auzit câte ceva de-a lungul anilor. Dealurile astea joase sunt ciuruite de comunităţi utopice şi de refugii religioase de toate tipurile imaginabile.

Avram Dvali şi-a deghizat complexul în aşa ceva.

— Dar, dacă ştiaţi unde se află...

— N-am ştiut, nu de la început. Dar până şi o comunitate ca a lui Dvali permite intrarea şi ieşirea. Oamenii vin, oamenii pleacă. A fost ascuns de noi atâta vreme cât izolarea a avut o importanţă critică, înainte de naşterea copilului.

Asta însemna încă o jumătate de oră în aer.

— Îmi pare rău pentru povestea din oraş, cu telefonul, spuse Turk, după ce mai mocnise o vreme în tăcere. Ce făceai, încercai să-i trimiţi un mesaj mamei tale în State sau altceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

Era încântată fiindcă el îşi ceruse scuze şi nu voia să înrăutăţească lucrurile recunoscând că-l sunase pe Brian Gately, chiar dacă nu fusese decât o încercare de a-l elibera pe Tomas Ginn din închisoare.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

— Dă-i drumul.

— Cum de-ai ajuns să-ţi furi propriul avion?

— Îi datorez nişte bani proprietarului aerodromului. Afacerea asta nu merge prea bine.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Nu părea o metodă potrivită pentru a impresiona o americancă bogată şi divorţată.

— Bogată e greu de spus, Turk.

— Aşa părea de unde priveam eu.

— Şi cum ai de gând să ieşi din clenci?

— N-am ceea ce s-ar putea numi un plan. În cel mai rău caz, m-am gândit să vând avionul, să pun la bancă suma pe care-o s-o câştig şi să-mi găsesc un post pe una dintre navele de cercetare care trec dincolo de A Doua Arcadă.

— Dincolo de A Doua Arcadă nu e nimic, în afară de stânci şi de aer nociv.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să văd cu ochii mei. Asta, sau...

— Sau ce?

— Sau, dacă se leagă ceva între noi doi, mă gândeam să rămân în Port şi să-mi găsesc o slujbă. La sistemul de conducte e de lucru întotdeauna. Pentru o secundă, ea se simţi uluită. Şi încântată.

— Nu că asta ar conta acum, adăugă el. Odată ce terminăm aici – şi indiferent dacă afli sau nu ceva despre tatăl tău – trebuie să te întorci în State. Acolo o să fii în siguranţă. Faci parte dintr-o familie respectabilă şi ai suficient de multe relaţii ca să nu fii arestată sau interogată.

— Şi tu?

— Pot să mă fac nevăzut în stilul meu.

— Ştii, ai putea să te întorci cu mine. Să te întorci în State.

— N-ar fi lipsit de pericole, Lise. Beleaua în care ne aflăm acum nu e primul necaz pe care l-am avut vreodată. Există motive serioase pentru care nu mă pot întoarce. Povesteşte-mi, se gândi ea. Nu mă face să întreb. Ţi-a spus că e un infractor? De-asta a fugit din State. Aşa că povesteşte-mi.

— Probleme cu legea? îl întrebă.

— Nu vrei să ştii.

— Ba da, vreau.

El menţinea avionul la altitudine redusă, traversând deşertul cu monolitul dealurilor scunde sub aripa dreaptă.

— Am ars o clădire, spuse. Depozitul tatălui meu.

— Ziceai că tatăl tău făcea afaceri cu petrol.

— A făcut, la un moment dat. Dar nu-i plăcea să se afle dincolo de mare. După ce-am plecat din Turcia, a intrat în afacerile cu petrol ale unchiului meu. Au cumpărat nişte rahaturi de două parale de la fabricile din Orientul Mijlociu, covoare, suveniruri şi alte chestii de genul ăsta.

— De ce-ai ars depozitul?

— Aveam nouăsprezece ani, Lise. Eram furios şi voiam să-i fac pagubă bătrânului meu.

— De ce? întrebă ea, cu toată blândeţea posibilă.

El îşi îngădui un alt moment de tăcere, privind deşertul, instrumentele de bord, uitându-se oriunde în altă parte, numai la ea nu.

— Era vorba de fata cu care mă vedeam. Aveam de gând să ne căsătorim. Relaţia ajunse serioasă. Dar bătrânul şi unchiul meu nu voiau să se-ntâmple una ca asta. Erau de modă veche, ştii, în privinţa rasismului.

— Prietena ta nu era albă?

— Era hispanică.

— Şi chiar îţi păsa ce crede tatăl tău?

— Nu în momentul ăla, nu. Îl uram. Sincer vorbind, era un rahat, o brută. După părerea mea, a băgat-o pe mama în mormânt. Nu dădeam nicio ceapă degerată pe opiniile lui. Dar el ştia. Mie nu mi-a spus nici măcar un singur cuvânt. A făcut altceva, s-a dus la familia prietenei mele şi s-a oferit să-i plătească taxa la facultate pe un an dacă se ţinea departe de mine. Presupun că părea o afacere bună. N-am mai văzut-o niciodată. Dar ea s-a simţit destul de prost ca să-mi trimită o scrisoare şi să-mi explice ce s-a-ntâmplat.

— Aşa c-ai ars depozitul.

— Am luat două bidoane cu diluant pentru vopsea din garaj, m-am dus în zona industrială şi le-am vărsat pe uşile glisante de la intrarea camioanelor.

Era după miezul nopţii. Locul era pe trei sferturi în flăcări când au ajuns pompierii.

— Aşadar te-ai răzbunat.

— Ştiu doar că în clădire se afla un paznic de noapte.

A stat şase luni în secţia pentru arsuri a unui spital din cauza mea.

Lise păstră tăcerea.

— Mai rău a fost că bătrânul m-a acoperit. A pus la cale un soi de aranjament cu compania de asigurări. Mi-a dat de urmă şi mi-a povestit totul.

Cum şi-a folosit imensa putere financiară ca să mă scape de acţiunea legii. A spus că o făcuse fiindcă făceam parte din familie, că de-asta se purtase aşa cum se purtase în privinţa prietenei mele, pentru că familia era importantă, indiferent dacă eu ştiam sau nu asta.

— Se aştepta să-i fii recunoscător?

— Oricât ar fi de greu de crezut, da, cred că se aştepta cu toată sinceritatea să-i fiu recunoscător.

— Şi i-ai fost?

— Nu, răspunse Turk, nu i-am fost.

Ateriză în acelaşi loc unde aterizase cu aparatul Skyrex pentru a o lăsa pe Sulean Moi, cu câteva luni înainte, pe o mică fâşie de pavaj care pornea de niciunde, dar se afla, insistă Diane, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de complexul lui Dvali, distanţă care putea fi parcursă pe jos.

Şi merseră pe jos, cu lanterne.

Turk simţi mirosul comunităţii înainte de a o vedea. Miros de apă şi de flori, suprapus peste uniformitatea parfumului mineral al deşertului. Pe urmă trecură peste un deal mărunt şi zăriră complexul, cu câteva lumini încă aprinse: patru clădiri şi o curte, acoperişuri din teracotă, un soi de hacienda transplantată. Exista o grădină, şi o poartă, şi Turk văzu, în spatele ornamentelor din fier forjat, o siluetă care părea să fie a unui băieţel. Copilul alergă înăuntru imediat ce îi observă şi, când ajunseră la poartă, se aprinseseră mai multe lumini şi erau aşteptaţi de un grup de zece sau cincisprezece oameni.

— Lăsaţi-mă să le vorbesc eu, spuse Diane, sugestie pe care Turk se simţi fericit s-o accepte.

El rămase cu câţiva paşi în urmă, alături de Lise, în timp ce bătrâna se apropie de gard. Turk încercă să studieze mulţimea de cvadri, dar, lumina aflându-se în spatele lor, nu erau decât nişte siluete.

Diane îşi umbri ochii.

— Doamnă Rebka? spuse ea, dintr-odată.

O femeie se desprinse din mulţime. Turk nu reuşi să vadă decât că era ceva cam rotofeie şi că avea părul frumos, ca un halo alb în jurul capului.

— Diane Dupree, spuse femeia numită doamna Rebka.

— Mă tem c-am adus oaspeţi nepoftiţi.

— Şi tu eşti unul dintre ei. Ce te-a mânat încoace?

— E neapărată nevoie să-ntrebi?

— Cred că nu.

— Atunci spune-ne să plecăm sau lasă-ne să intrăm. Sunt obosită. Şi mă-ndoiesc c-o să avem timp să vorbim prea mult înainte de a fi întrerupţi din nou.

Isaac voia să rămână să vadă oaspeţii – vizitatorii neaşteptaţi fiind în viaţa lui un fenomen tot atât de rar cum fusese căderea de cenuşă –, dar febra îi revenise şi fu condus înapoi, în pat, unde rămase întins, treaz şi transpirând, timp de mai multe ore.

Ştia că lujerul care se înălţase din solul grădinii şi îi atinsese mâna era un mecanism al ipoteticilor.

O maşină biologică. Era incompletă şi nepotrivită cu mediul înconjurător, dar Isaac avusese o profundă şi încântătoare senzaţie de compatibilitate când îi încercuise încheietura. O parte a necesităţii nesatisfăcute dinăuntrul lui îşi găsise o scurtă alinare.

Dar contactul se încheiase şi, în lipsa lui, nevoia era mai puternică. Tânjea să fie în deşertul din vest, iar dorinţa era cumplită. Dar îi era şi teamă, fireşte – teamă de întinderea vastă şi aridă pe care ar fi putut-o găsi acolo, teamă de necesitatea care îl copleşea cu o asemenea forţă imperativă. Dar era o necesitate care putea fi satisfăcută. Iar el o ştia acum.

Privi răsăritul care alunga stelele în vreme ce planeta se întorcea spre lumina soarelui, ca o floare.

Doi cvadri îi conduseră pe Lise şi Turk într-un dormitor în care fuseseră instalate mai multe paturi de campanie. Aşternuturile erau destul de curate, dar aveau mirosul rufăriei neatinse de multă vreme.

Însoţitorii erau distanţi, dar rezonabili de prietenoşi, date fiind împrejurările. Erau două femei.

— Dacă aveţi nevoie de baie, e pe coridor, li se adresă cea mai tânără.

— Trebuie să stau de vorbă cu doctorul Dvali – vreţi să-l anunţaţi că aş dori să-l văd? spuse Lise.

Cele două cvadre schimbară o privire.

— Dimineaţă, răspunse cea mai tânără.

Lise se aşeză pe patul cel mai apropiat. Turk se întinse pe un altul şi respiraţia i se transformă aproape imediat în sforăituri prelungi.

Ea încercă să-şi înăbuşe resentimentul.

Avea capul plin de gânduri, toate zgomotoase, toate urlând să li se dea atenţie. Era oarecum şocată fiindcă ajunsese atât de departe, fiindcă ajunsese să fie implicată în ceva care luase forma unei hoţii şi fiindcă accepta ospitalitatea unei comunităţi de cvadri rebeli. Avram Dvali se afla la numai câteva încăperi distanţă, iar ea s-ar fi putut afla tot atât de aproape de înţelegerea misterului care îi bântuia familia de doisprezece ani.

De înţelegerea misterului, îşi spuse, sau de căderea în capcana lui. Se întrebă cât de mult se apropiase de fapt tatăl ei de aceste adevăruri periculoase.

Coborî din pat, traversă încăperea în vârful picioarelor şi se strecură sub pătura lui Turk. Se ghemui, lipindu-se de el, cu o mână pe umărul lui şi cu cealaltă şerpuind sub pernă, sperând că îndrăzneala sau furia lui aveau să se infiltreze înlăuntrul ei, făcând-o să se teamă mai puţin.

Diane stătea alături de doamna Rebka – Anna Rebka, al cărei soţ, Joshua, murise înainte de intrarea ei în rândul cvadrilor – într-o încăpere plină de mese şi de scaune recent părăsite de membrii comunităţii. Paharele cu apă fuseseră lăsate pe tăbliile din lemn neprelucrat ale meselor, unde se marinau în propriul condens. Era târziu şi aerul nopţii din deşert circula prin cameră, îngheţându-i picioarele.

Deci ăsta e complexul lor, îşi spuse Diane. Destul de confortabil, deşi auster. Dar atmosfera avea ceva monastic. O linişte sacră. Era neplăcut de familiară – îşi petrecuse o mare parte a tinereţii printre oameni excesiv de credincioşi.

Ştia, sau îşi putea imagina multe dintre cele petrecute acolo. Complexul funcţiona, fără îndoială, aidoma altor comunităţi similare, excepţie făcând experimentul legat de copil. Bioreactoarele cu temperatură extrem de scăzută în care se reproduceau şi erau
păstrate „medicamentele” erau probabil ascunse undeva, la subsol. Diane văzuse deja cuptoarele de olărie care le camuflau; unui oaspete nepoftit i se puteau oferi vase nefinisate şi piste utopice, fiind expediat fără să fi aflat nimic mai mult decât ştiuse până atunci.

Diane îi cunoştea sau îi mai întâlnise pe cei mai mulţi dintre membrii fondatori. Dintre ei, numai o singură persoană nu fusese cvadru, şi aceasta era chiar doamna Rebka. Presupunea că femeia se supusese între timp tratamentului.

— Ceea ce trebuie să vă spun, zise Diane, este că Securitatea Genomică e în Port Magellan, aparent în forţă. Şi vă vor da în curând de urmă. O urmăresc pe marţiană.

Doamna Rebka păstră un calm de oţel.

— N-au urmărit-o dintotdeauna?

— Se pare că acum se descurcă mai bine.

— Ştiu că e aici?

— Chiar dacă nu ştiu încă, vor afla în curând.

— Iar sosirea voastră s-ar putea să-i conducă la noi. Te-ai gândit la asta, Diane?

— Au făcut deja legătura între Sulean Moi şi Mormântul lui Kubelick. Au numele lui Dvali. Cu un asemenea punct de plecare, cât de greu o să le fie să identifice locul ăsta?

— Nu prea greu, admise doamna Rebka, fixând cu privirea tăblia mesei. Suntem discreţi în privinţa prezenţei noastre aici, dar, cu toate astea...

— Cu toate astea, făcu sec Diane. Aveţi planuri pentru o asemenea eventualitate?

— Bineînţeles c-avem. Putem pleca în câteva ore. Dacă e necesar.

— Dar băiatul?

— O să-l ţinem în siguranţă.

— Şi cum merge experimentul, Anna? Aţi intrat în legătură cu ipoteticii? Vă vorbesc?

— Băiatul e bolnav. Doamna Rebka îşi înălţă fruntea şi se încruntă. Scuteşte-mă de dezaprobarea ta.

— Te gândeşti vreodată la ceea ce aţi creat aici?

— Cu tot respectul, dacă e aşa cum spui, n-avem timp pentru polemici.

— A ieşit aşa cum aţi sperat? întrebă Diane, cu mai multă blândeţe.

Anna Rebka se ridică în picioare şi Diane se gândi că n-avea să-i răspundă. Dar ea se opri în uşă şi se uită înapoi.

— Nu, spuse, cu voce plată. N-a ieşit.

Lise se trezi când primele raze de soare pătrunseră pe fereastră şi îi atinseră obrazul, ca o mână febrilă.

Era singură în cameră. Turk plecase undeva, probabil să urineze sau să se intereseze de micul dejun.

Îşi puse cămaşa şi blugii de care îi făcuseră rost cvadrii, gândindu-se la Avram Dvali, formulând întrebările pe care voia să i le pună. Trebuia să stea de vorbă cu el cât mai curând cu putinţă, imediat ce se spăla şi găsea ceva de mâncare. Dar pe coridorul de dincolo de uşă se auzeau paşi grăbiţi şi, când se uită pe fereastră, văzu că o duzină de vehicule erau încărcate cu provizii. Trase concluzia evidentă: oamenii aceia se pregăteau

să abandoneze complexul. Îi veneau în minte zeci de motive întemeiate pentru care ar fi dorit s-o facă. Dar se temu dintr-odată că Dvali avea să plece înainte de a apuca să stea de vorbă; se grăbi să iasă pe coridor şi întrebă prima persoană care trecu pe lângă ea unde putea să-l găsească.

Probabil în sala comună, o sfătui cvadrul în trecere, în josul coridorului şi în stânga curţii – dar era posibil şi să supravegheze încărcarea bagajelor. Lise îl găsi, în cele din urmă, la poarta grădinii, unde studia un soi de listă.

Avram Dvali. Probabil îl întrezărise la petrecerile pentru colegii de la facultate pe care obişnuiau să le dea părinţii ei în Port Magellan, dar, în asemenea ocazii, văzuse atât de mulţi adulţi care nu-i fuseseră prezentaţi încât chipurile lor i se amestecaseră în memorie. Arăta familiar? Nu. Sau doar vag, din fotografii. Pentru că făcuse tratamentul pentru vârsta a patra, arăta, probabil, într-o foarte mare măsură, aşa cum arătase cu doisprezece ani în urmă: un bărbat cu barbă, cu ochi mari pe o faţă rotundă. Privirea îi era umbrită de o pălărie pentru deşert, cu boruri largi.

Era uşor să ţi-l imaginezi umblând prin salonul familiei Adams, un alt profesor de vârstă mijlocie, care preda nu-mai-ştiu-ce, cu un pahar într-o mână şi explorând cu cealaltă castronul cu covrigei.

Îşi lăsă deoparte anxietatea şi se duse drept spre el. Bărbatul îşi ridică ochii la apropierea ei.

— Domnişoară Adams, i se adresă.

Fusese prevenit. Ea dădu din cap.

— Spuneţi-mi Lise – asta ca să-i liniştească suspiciunile, nu fiindcă şi-ar fi dorit să se poarte cu familiaritate faţă de un om care crease şi închisese un copil în scopul cercetării ştiinţifice.

— Diane Dupree mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti. Din nefericire, pe moment...

— Sunteţi ocupat, spuse ea. Ce se petrece?

— Plecăm.

— Unde mergeţi?

— Încoace şi încolo. Nu suntem în siguranţă dacă rămânem pe loc, din motive pe care îmi închipui că le-nţelegi.

— De fapt, nu am nevoie decât de câteva minute. Vreau să întreb despre...

— Tatăl dumitale. Şi eu aş fi încântat să stăm de vorbă, domnişoară Adams – Lise –, dar îţi dai seama ce se întâmplă aici? Nu numai că trebuie să plecăm cu toată viteza impusă de prudenţă, e necesar şi să distrugem o mare parte din ceea ce am construit.

Bioreactoarele şi conţinutul lor, documentaţia şi culturile, tot ce nu vrem să cadă în mâinile celor care ne persecută.

Consultă lista tipărită, apoi bifă ceva în timp ce doi bărbaţi trăgeau un cărucior cu cutii de carton către unul dintre camioane.

— Odată ce suntem gata de plecare, dumneata şi prietenii dumitale puteţi merge o vreme în aceeaşi maşină cu mine. O să stăm de vorbă. Însă acum trebuie să mă ocup de treburi. Tatăl dumitale a fost un bărbat curajos şi cu principii, domnişoară Adams, adăugă apoi. N-aveam aceleaşi păreri în anumite privinţe, dar i-am acordat cel mai înalt respect.

Cel puţin asta însemna ceva, îşi spuse Lise.

Turk se trezise devreme.

Zgomotul paşilor grăbiţi de pe coridor îi alungase somnul şi se rostogolise din pat fără s-o deranjeze pe Lise, care se culcase alături de el la un moment dat, în timpul nopţii. Era pe jumătate înfăşurată într-o pătură şi sforăia uşurel, delicată ca o creaţie a unui zeu binevoitor. Se întrebă cum avea să reacţioneze la ceea ce îi povestise despre el însuşi. Nu semăna cu CV-ul la care spera ea. Poate era mai mult decât suficient ca s-o alunge înapoi, la familia ei din California.

Se duse s-o caute pe *Ibu* Diane, cu intenţia de a-şi oferi ajutorul dacă era necesar: toată lumea părea să transporte câte ceva. Cvadrii se pregăteau, evident, să abandoneze locul. Dar, când o găsi în sala comună, Diane îi spuse că toate îndatoririle fuseseră atribuite şi că erau duse la îndeplinire într-o ordine meticuloasă de către cvadri, aşa că el se servi cu micul dejun. Când socoti că era momentul s-o trezească pe Lise, dacă nu se trezise deja, se îndreptă spre camera lor.

Fu interceptat de un băieţel care se uita în lungul coridorului din cadrul unei uşi. Nu putea fi decât băiatul pentru care se agita atât Diane – puştiul pe jumătate ipotetic. Turk îşi imaginase un soi de hibrid bizar, dar în faţa lui nu stătea decât

un copil de doisprezece ani, cu figură de bebeluş, cu obrajii împurpuraţi şi cu ochii ceva cam mari.

— Salut, spuse Turk, cu prudenţă.

— Eşti nou-venit, făcu băiatul.

— Da, am sosit azi-noapte. Mă numesc Turk.

— Te-am văzut din grădină. Pe tine şi pe celelalte două, adăugă copilul. Eu sunt Isaac.

— Îmi pare bine, Isaac. Se pare că toată lumea e foarte ocupată în dimineaţa asta.

— Eu nu sunt. Mie nu mi-au dat nimic de făcut.

— Nici mie, spuse Turk.

— Au de gând să arunce în aer bioreactoarele, îi destăinui băiatul.

— Chiar aşa?

— Da. Pentru că...

Dar copilul înţepeni dintr-odată. Ochii i se măriră până ce Turk desluşi neobişnuitele pete argintii din jurul irisurilor.

— Stai, hei – te simţi bine?

O şoaptă îngrozită:

— Pentru că-mi aduc aminte...

Băiatul era gata să se prăbuşească.

Turk îl prinse în braţe şi strigă după ajutor.

— Pentru că-mi aduc aminte...

— Ce, Isaac? Ce-ţi aduci aminte?

— Prea multe, spuse băiatul, şi începu să plângă.

18

În zori, Brian Gately era într-un avion pentru transport de mărfuri care decola de pe aeroportul principal din Port Magellan, cu centura de siguranţă pusă, aşezat pe o banchetă şi încadrat de Weil şi Sigmund. Restul avionului era ocupat de un grup de bărbaţi înarmaţi – nu tocmai soldaţi, de vreme ce nu aveau niciun fel de însemne pe vestele antiglonţ.

Aeronava conţinea numai strictul necesar şi oferea tot confortul unui depozit industrial. Brian îşi dădea seama că mijeau zorile judecând după lumina roşiatică strecurată prin geamurile de dimensiunile unor hublouri.

Weil îi ordonase să fie la aeroport înainte de răsăritul soarelui.

— În caz că ajungem să negociem, spusese el, sau în orice altă situaţie care implică o discuţie – cum ar fi, să zicem, un interogatoriu de după încheierea evenimentelor –, am vrea să fii acela care interacţionează cu Lise Adams. Credem că eşti mai potrivit decât un necunoscut. Ce părere ai?

Ce părere avea? În esenţă, mizerabilă. Dar nu putea să refuze. S-ar fi putut afla pe o poziţie care să-i permită s-o protejeze. Era sigur că nu dorea să fie interogată de un funcţionar DSG ostil sau de unul dintre mercenari. Lise se afla într-un loc nepotrivit, din motive eronate, dar asta n-o transforma într-o infractoare şi, cu puţin noroc, Brian ar fi putut s-o apere de ameninţarea închisorii. Sau de ceva mai rău. Amintirea fotografiei lui Tomas Ginn îi pulsa în cap ca un anevrism sensibil.

— O să v-ajut dacă pot, îi răspunsese lui Weil.

— Mulţumesc. Apreciem asta. Ştim că nu e genul de activitate pentru care te-ai angajat.

Nu era genul de activitate pentru care se angajase.

Asta începea să sune a glumă. Se angajase la Securitatea Genomică pentru că era talentat în domeniul administrativ şi pentru că vărul tatălui său, şeful biroului DSG din Kansas, îi deschisese uşile. Credea în misiunea Securităţii Genomice, cel puţin în măsura în care era necesar s-o facă, din punct de vedere profesional. Pentru el avusese sens declaraţia de politică a Departamentului, ideea de a proteja moştenirea biologică umană împotriva donării pe piaţa neagră, a modificărilor neautorizate ale caracteristicilor umane şi a biotehnologiei importate de la marţieni. Majoritatea statelor aveau birouri similare şi respectau principiile generale, stabilite de Naţiunile Unite în cadrul Acordului de la Stuttgart.

Totul limpede şi la vedere.

Şi dacă existau ascunzişuri birocratice la acele niveluri ale DSG-ului al căror secret era păstrat cu mai multă grijă, cuiburi tainice unde erau planificate şi duse la îndeplinire atacuri mai puţin acceptabile din punctul de vedere al politicii la adresa inamicilor continuităţii genetice a omenirii – era acest fapt chiar atât de surprinzător? Cei care trebuiau să ştie ştiau. Brian nu fusese niciodată nevoit să afle. Ignoranţa era modul lui preferat de abordare a conştientizării, cel puţin când era vorba despre Comitetul Executiv de Acţiune. Bineînţeles că nu e posibil să faci totul la modul legal şi în văzul lumii. Un adult înţelege asta.

Dar lui nu-i plăcea. Îi stătea în fire să prefere regulamentele în locul anarhiei. Legea era grădinarul comportamentului uman şi ceea ce se afla dincolo de ea era brutal, cu sânge pe gheare şi pe colţi[1].

Dincolo de grădină erau Sigmund şi Weil, şi zâmbetele lor necomunicative, şi unităţile lor de oameni înarmaţi. Ceea ce se afla dincolo era, în esenţă, trupul stâlcit al lui Tomas Ginn.

Avionul se clătină în timp ce se înălţa, pregătindu-se să traverseze lanţul muntos de pe coastă, care absorbea cea mai mare parte a ploilor din Equatoria, transformând interiorul continentului în deşert.

---

[1] „Red in tooth and claw”, citat din poemul *In Memoriam A. H. H.*, de Alfred Lord Tennyson (n. tr.).

— O să ajungem la Mormântul lui Kubelick într-o oră, spuse Weil.

Brian mai trecuse o dată prin localitatea care purta acest nume, cu ocazia turului de orientare făcut în calitate de nou-venit din Statele Unite. Era un oraş aproape inexistent, o aşezare mizerabilă, din chirpici, a cărei existenţă avea drept unic scop realimentarea vehiculelor care se îndreptau spre terenurile petrolifere din Rub al-Khali sau care se întorceau spre coastă, trecând prin pasul Mahdi. Weil spunea că, la nord-est de Mormântul lui Kubelick, la poalele dealurilor din deşert, trăia o comunitate de excentrici în robe: cvadrii rebeli, ceea ce era o realitate, de vreme ce, în fotografiile luate din aer în ultimele câteva ore, micul avion al lui Turk Findley se zărea în apropiere.

Iar acum locul urma să fie luat în stăpânire şi pus sub pază, şi oare asta avea să se facă prin violenţă? Spera că armele aflate la îndemână în număr mare erau, în primul rând, pentru intimidare. Pentru a reprezenta o ameninţare plauzibilă. Fiindcă despre cvadri se presupunea că nu sunt violenţi, fiind domoliţi prin însăşi procedeul care le garanta longevitatea. Nu avea să fie necesară uciderea nimănui, cu siguranţă. Şi, dacă acţiunea avea să implice vreun omor, atunci n-avea să fie vorba de Lise. El urma să se ocupe de asta. Era plin de curaj, sau cel puţin aşa erau intenţiile sale.

Totul se desfăşură cu repeziciune.

Aeroportul de la Mormântul lui Kubelick abia dacă era suficient de mare ca să permită aterizarea.

Imediat ce se opriră la capătul pistei din beton plin de crăpături, uşa din spate a avionului pentru mărfuri fu lăsată în jos şi bărbaţii înarmaţi coborâră într-o ordine tipic militară. În lumina de aramă a dimineţii aşteptau câteva blindate uşoare. Brian li se alătură lui Sigmund şi lui Weil într-unul dintre acele vehicule decapotabile pentru deşert pe care localnicii le numeau „cocoşi”, fiindcă ţopăiau pe teren, ca nişte păsări luptătoare. Sigmund se aşeză pe locul şoferului şi demară, mergând în coada convoiului. Nu era o călătorie confortabilă. Căldura soarelui era insuportabilă chiar şi la ora aceea. Din Mormântul lui Kubelick nu văzu nimic altceva în afară de un garaj şi de o staţie de benzină unde zăceau, răzleţite, mai multe componente

ruginite de automobile, trenul motor al unui camion extrem de vechi fiind abandonat pe pietriş aidoma coloanei vertebrale a unei creaturi din jurasic. Apoi ieşiră de pe şoseaua principală, zăngănind pe suprafaţa dură a drumului paralel cu munţii.

Trecu o oră, punctată numai de strigătele răguşite ale lui Sigmund, care se străduia să discute cu cineva printr-o staţie radio. În măsura în care o putea auzi Brian, discuţia consta în cuvinte codificate şi ordine neinteligibile. Pe urmă convoiul trecu dincolo de culmea unui mic şanţ şi complexul cvadrilor le apăru pe neaşteptate drept în faţă. Vehiculele militare accelerară brusc, însă Sigmund frână şi opri motorul, lăsând urechile lui Brian să ţiuie în liniştea relativă.

Sigmund începu să ţipe din nou, mai întâi în staţia radio şi apoi la Weil: ceva despre „prea târziu” şi un ordin de „renunţare”.

— Au părăsit complexul, îi spuse Weil lui Brian. Urme proaspete. Trebuie să fi fost pe puţin două duzini de vehicule.

— Măcar puteţi pune locul sub pază?

— Nu înainte de a dezamorsa ce-or fi lăsat în urmă. În asemenea cazuri...

Fu întrerupt de o răbufnire îndepărtată de lumină.

Brian se uită la complexul cvadrilor. Cu o clipă înainte, fusese un grup de clădiri mărunte în jurul unei curţi centrale. Acum era un nor de praf şi fum, în expansiune.

— Rahat, apucă Weil să spună.

Cu o fracţiune de secundă mai târziu ajunse la ei unda de şoc, un zgomot ce păru să-i umfle plămânii până când simţi o durere în piept. Brian închise ochii. Un al doilea şoc trecu peste el, ca o fâlfâire de aripă fierbinte.

Complexul dispăruse. Brian îşi spuse că Lise nu se afla înăuntru: acolo nu fusese nimeni.

— ...au pus...

— Poftim?

— Au pus bombe ca să-şi distrugă aparatura tehnică şi ca să ne-mpiedice să luăm mostre. Am ajuns prea târziu.

Praful stârnit de explozie albise tenul lui Weil.

Echipa de atac a lui Sigmund se întorsese în grabă.

— Lise e...?

— Nu putem decât să presupunem c-a plecat împreună cu ceilalţi.

— Încotro?

— Nu vor putea călători cu toţii împreună. După urme, se pare că două duzini de vehicule s-au îndreptat în direcţii diferite. O să urmărim câteva dintre ele.

Dacă avem noroc, o să-i găsim pe Lise şi pe celelalte ţinte majore. Dacă am fi fost avertizaţi mai devreme, am fi avut avioane teleghidate pentru urmărire. Dar n-am avut timp şi, oricum, toate aeronavele teleghidate de pe continent au fost trimise în Extremul Occident, să treacă în revistă stricăciunile produse de cutremur pe blestematele alea de terenuri petrolifere.

Sigmund încă mai continua să mârâie în telefon.

Pe urmă îl închise şi i se adresă lui Weil.

— Avionul a dispărut.

Probabil avionul lui Turk Findley. Dispărut.

Scăpat cu fuga. Oare asta ar fi trebuit să-l bucure?

— Măcar avionul poate fi urmărit, spuse Weil.

Şi, odată cu el, Lise.

Brian se uită din nou la ruinele complexului.

Din temeliile surpate se înălţa un fum negru şi în deşertul din jur ardeau câteva focuri mici, cu flăcări spasmodice. Din clădirile de cărămidă şi chirpici nu mai rămăsese nimic.

Îşi petrecură noaptea la Mormântul lui Kubelick, în ceea ce trecea drept stabiliment public, un motel acoperit cu ţiglă, unde Brian împărţi o cameră cu Sigmund şi Weil. Două paturi obişnuite şi unul de campanie. Brian îl primi pe cel din urmă.

Îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii şi a serii ascultându-l pe Sigmund primind şi dând telefoane. Numele Comitetului Executiv de Acţiune era pomenit foarte des.

Noaptea, nereuşind să doarmă pe patul de campanie, înfrigurat în pofida radiatorului electric mare şi vechi, lui Brian îi trecu prin cap să se întrebe dacă aflaseră de ultimul telefon pe care i-l dăduse Lise.

Oare convorbirile lui erau ascultate? Nu recunoscuse codul de identificare, ea probabil sunase de pe un telefon de unică folosinţă, încărcat cu minute anonime, aşa că nu i se putea lua

urma. Iar convorbirea nu avusese nimic cu adevărat incriminator. În afara faptului că el omisese s-o raporteze. Ceea ce ar fi putut sugera că loialitatea i se divizase. Că era posibil să nu mai fie un om de încredere al DSG.

Voia să fie furios pe Lise. Să deteste implicarea ei personală inoportună în încurcătura aia blestemată, nevoia obsesivă de a explica dispariţia tatălui său şi de a transforma toată povestea într-un soi de biografie.

Dorea să se înfurie din cauza ei şi fu cuprins de furie faţă de sine însuşi când nu reuşi.

Rapoartele despre razia de căutare a cvadrilor fugari începură să sosească înainte de răsăritul soarelui, cu Sigmund urlând în telefon în vreme ce Brian se îmbrăca în grabă.

Succesul nu era deplin, deduse el.

— Cel puţin jumătate din locuitorii complexului sunt încă liberi, spuse Weil. Oamenii noştri au interceptat trei vehicule, care transportau în total cincisprezece oameni, niciunul dintre ei de importanţă majoră. Vestea bună...

Brian îşi adună curajul.

— Vestea buna este că micul avion înregistrat pe numele lui Turk Findley a încercat să se realimenteze cu combustibil pe un aeroport utilitar de dimensiuni reduse, la vreo trei sute de kilometri distanţă de aici, către vest. Directorul aeroportului a recunoscut avionul dintr-un buletin oficial de informare – fostul patron al lui Findley vrea să confişte aparatul în contul chiriei restante. A sunat la Guvernul Provizoriu şi cineva de-acolo a fost destul de amabil încât să ne transfere cazul. Oamenii noştri au sosit la faţa locului şi au reţinut pilotul şi pasagerii. Un bărbat şi trei femei, cu toţii refuzând să-şi divulge identitatea.

— Şi Lise se numără printre ei? întrebă Brian.

— Poate. Asta nu ni s-a confirmat. Şi alături de ea s-ar putea afla ţinte de mare valoare.

— Lise nu e o ţintă. N-aş numi-o astfel.

— S-a transformat în ţintă când a fugit.

Dar nu într-una de mare valoare, se gândi el, agăţându-se de asta.

— Pot s-o văd?

— Putem fi acolo la amiază dacă ne grăbim, spuse Weil.

În timp ce oraşul numit Mormântul lui Kubelick dispărea în urma lor, lui Brian îi trecu prin minte să se întrebe cine o fi fost

Kubelick şi de ce fusese îngropat acolo, în acel pământ sterp, dar nimeni din maşină nu ştia răspunsul. Pe urmă micul grup de clădiri era în spatele lor şi Sigmund conducea îndepărtându-i de munţi şi îndreptându-se către orizontul neted ca-n palmă dinspre vest. În faţa lor, drumul se contura tremurător în lumina dimineţii, aidoma unei plăsmuiri a imaginaţiei.

Sigmund nu reuşi să-şi pună telefonul în funcţiune, deşi îi apăsa întruna tastele cu o mână în timp ce manevra volanul cu cealaltă. Până şi comunicarea între maşinile rarefiate din convoi – a lor, plus trei camioane de mare tonaj, pline cu mercenari – era intermitentă şi fluctuantă. Weil nu-şi putea explica de ce:

— O jumătate de duzină de aerostate ancorate între noi şi coasta de vest şi niciuna dintre blestemăţiile astea nu face ceea ce ar trebui. Noroc c-am apucat să aflăm veştile de la aeroport. Iisuse!

Comunicaţiile întrerupte nu erau singurul lucru demn de remarcat pentru Brian. Observă scurgerea continuă a traficului din direcţia opusă, şi nu erau doar maşinile companiilor petroliere, ci şi o serie de vehicule particulare, unele atât de ciupite de nisip şi cu atâtea cicatrice lăsate de dogoarea soarelui încât abia dacă mai păreau în stare să meargă. De parcă avanposturile locuite din Rub al-Khali ar fi fost evacuate, şi poate aşa şi era – probabil un nou cutremur.

După o sută de kilometri, convoiul trase pe marginea prunduită a drumului şi se opri. Sigmund şi Weil plecară să discute cu comandantul detaşamentului paramilitar. Părea mai degrabă o ceartă decât o conversaţie, dar Brian nu reuşea să desluşească niciun cuvânt. Stătea în picioare pe marginea drumului, urmărind traficul îndreptat spre est. Era ciudat, se gândi, ca acea parte a Equatoriei semăna atât de mult cu Utahul: acelaşi orizont de un albastru prăfos, aceeaşi căldură toropitoare în timpul zilei.

Oare ipoteticii proiectaseră deşertul când asamblaseră planeta şi, dacă era aşa, de ce? Dar Brian se îndoia că le acordă amănuntelor un asemenea gen de atenţie – după cum i se părea lui, ipoteticii credeau cu convingere în rezultatele vizibile după un timp îndelungat.

Plantează o sământă (sau însămânţează o planetă) şi lasă natura să facă restul. Până în ziua culesului... indiferent ce-ar fi însemnat asta sau ce ar fi putut însemna cândva.

În locurile acelea nu creştea mare lucru, decât un soi de smocuri stranii, lemnoase, pe care localnicii le numeau iarbă-cactus, dar până şi acestea păreau deshidratate în ochii lui Brian. Însă zări, printre peticele de iarbă-cactus ocru de la picioarele sale, un loc unde prinsese rădăcini ceva mai colorat. Neavând altceva mai bun de făcut, se ghemui să se uite. Îi atrăsese atenţia o floare roşie; nu era botanist, dar i se părea nelalocul ei printre tufele golaşe. Întinse mâna către ea. Planta era rece, cărnoasă... şi aproape îi făcu impresia că se ghemuia. Tulpina se arcui în partea opusă; floarea, dacă era o floare, îşi lăsă corola în jos.

Era firesc?

Detesta planeta aia blestemată, stranietatea ei fără de sfârşit. Era un coşmar sub masca normalităţii, îşi spuse.

Ajunseră în sfârşit la aerodromul de lângă autostradă, două barăci din prefabricate şi două piste pavate, intersectându-se în unghi, un grup de pompe de alimentare şi un turn de control din chirpici, cu două etaje şi cupolă pentru radar.

Clienţii obişnuiţi ai aerodromului erau, probabil, avioanele care îi transportau pe administratorii companiilor petroliere pe traseul dus-întors către Rub al-Khali. În ziua aceea, pe pistă nu se vedea decât un singur avion: aparatul lui Turk Findley, un Skyrex robust, albastru cu alb, cocându-se în soare.

Caravana Securităţii Genomice se opri în faţa celui mai apropiat pavilion. Brian coborî din maşină simţindu-se oarecum nesigur, cu temerile revenindu-i la suprafaţă. Teama pentru Lise şi, sub ea, teama de Lise: ce ar fi putut să-i spună şi ce ar fi putut deduce, corect sau nu, în privinţa prezenţei lui alături de oameni ca Sigmund şi Weil.

Poate era posibil s-o ajute. Se agăţă de gândul ăsta. Lise dăduse de necaz, era în pericol, dar încă se mai putea menţine pe linia de plutire dacă spunea ceea ce trebuia să spună, îşi nega complicitatea, scăpa de acuzaţii şi coopera cu anchetatorii. Dacă voia s-o facă, Brian putea s-o ţină în afara zidurilor închisorii. Şi bineînţeles că trebuia să se întoarcă acasă, să dea uitării hobby-ul ei jurnalistic. Totuşi, date fiind evenimentele din

ultimele câteva zile, ar fi fost posibil să nu mai desconsidere cu atâta aroganţă perspectiva călătoriei de întoarcere în State.

Ar fi fost posibil chiar să ajungă să aprecieze ceea ce făcuse şi ceea ce avea el de gând să facă în folosul ei.

Se grăbi să ţină pasul cu Sigmund şi Weil, care trecură pe lângă un grup de angajaţi ai aerodromului şi înaintară, de-a lungul unui culoar construit din ce se nimerise, către uşa unui birou minuscul, păzit de un tip din garda aerodromului, în uniformă albastră, prăfuită.

— Suspecţii sunt înăuntru? întrebă Sigmund.

— Toţi patru.

— Să-i vedem.

Paznicul deschise uşa şi Sigmund intră primul, urmat de Weil, cu Brian încheind şirul. Cei doi agenţi DSG se opriă brusc şi Brian fu nevoit să-şi lungească gâtul ca să privească peste umerii lor.

— Mama mă-sii, făcu Sigmund.

La masa de şedinţe pătată din mijlocul încăperii stăteau trei femei şi un bărbat. Fiecare dintre ei fusese legat cu cătuşe de un scaun.

Judecând după înfăţişare, bărbatul avea în jur de şaizeci de ani. Probabil mai mult, de vreme ce era cvadru. Avea părul alb şi tenul întunecat, era ciolănos... era oricum, dar nu era Turk Findley.

Cele trei femei aveau cam aceeaşi vârstă. Niciuna dintre ele nu semăna cu Sulean Moi. Şi bineînţeles că niciuna nu era Lise Adams.

— Ţinte false, spuse Weil, cu vocea plină de dezgust.

— Aflaţi cine sunt şi ce ştiu, le ceru Sigmund bărbaţilor înarmaţi care aşteptau pe coridor.

Weil îl trase pe Brian după el.

— Te simţi bine?

— Doar... da, reuşi Brian să răspundă. Adică mă simt foarte bine.

Nu era adevărat. Şi-i imagina pe cei patru prizonieri cu ţestele însemnate de câte o urmă roşie de glonţ, aduşi probabil de valuri pe o plajă îndepărtată, sau îngropaţi pur şi simplu în deşert, cu leşurile zbârcinduli-se sub un strat prundiş, plătindu-şi astfel poliţa pentru longevitate.

19

Dvali conduse maşina care îi ducea spre nord până la căderea nopţii şi, în momentele când reuşea să fie mai puţin preocupată, Lise îl studie.

Era – mai presus de orice – protector faţă de copil, de Isaac.

Lise şi Turk fuseseră grăbiţi să se urce într-un vehicul utilitar mare, de genul celor cu tracţiune independentă, care pot face faţă pe orice tip de teren. Maşina fusese construită ca să transporte şase oameni instalaţi confortabil, dar ei înghesuiseră înăuntru şapte: Lise şi Turk, Diane, doamna Rebka, Sulean Moi – şi Isaac.

Turk insistase să plece cu aparatul Skyrex, dar Dvali şi doamna Rebka îl convinseră să renunţe.

Avionul era mai uşor de urmărit şi mai greu de ascuns decât un vehicul de teren dintre multe altele.

Aveau să folosească aeronava ca diversiune, spusese Dvali. Patru dintre cei mai bătrâni cvadri din complex, dintre care unul era pilot autorizat, se oferiseră să-l ducă spre vest. Probabil urmau să fie prinşi.

Dar ştiau ce fac, insistase doctorul Dvali. Nu se temeau de moarte, dacă s-ar fi ajuns la asta. Una dintre ironiile tratamentului marţian era că, deşi îţi prelungea viaţa, îţi domolea frica de moarte. Turk întrebase dacă n-aveau vreun tratament împotriva fricii de insolvabilitate.

Aşa că plecaseră, şi alte vehicule de teren, cam o duzină, părăsiseră complexul în urma lor, împrăştiindu-se în mai multe direcţii, pe drumurile disponibile, sau de-a curmezişul deşertului neumblat. În complex fuseseră plasaţi explozibili, ca să nu cadă în mâinile autorităţilor şi ca să fie distrus orice indiciu care ar fi putut conduce la capturarea lor. Lise şi însoţitorii ei se îndepărtaseră prea mult ca să mai poată vedea cu adevărat explozia, dar ea observase la un moment dat o dâră de fum la orizont. Îl întrebase pe doctorul Dvali dacă ar fi fost posibil să fie rănit cineva – dacă agenţii DSG ajungeau înainte de momentul prevăzut pentru detonare, n-ar fi fost ucişi?

— DSG-ul ştie la ce să se aştepte în asemenea situaţii. Dacă găsesc complexul părăsit, îşi dau seama că există bombe amorsate. Dar dacă nu sunt suficient de prudenţi, sau dacă s-a strecurat o eroare la programarea exploziei?

Dvali ridicase din umeri.

— În viaţă nimic nu e garantat.

— Credeam că din partea cvadrilor e de aşteptat să nu fie violenţi.

— Suntem mult mai sensibili decât oamenii nemodificaţi când e vorba de suferinţa altora. Ceea ce ne face vulnerabili. Dar nu ne prosteşte şi nu ne împiedică să ne asumăm riscuri.

— Nu vă împiedică nici măcar să riscaţi viaţa altora?

La auzul vorbelor ei, Sulean Moi – care, după spusele Dianei, era o marţiană diformă, dar care îi părea Lisei o păpuşă din Appalachia, făcută dintr-un măr – zâmbise sardonic.

— Nu suntem sfinţi. Ar trebui să fie deja evident. Din punct de vedere moral, facem alegeri. Şi alegem adesea ce n-ar trebui.

Dvali voia să continue drumul pe timpul nopţii, dar Turk îl convinse să se oprească şi să-şi facă tabăra într-un luminiş din pădurea de pini pitici de pe panta vestică a lanţului muntos care împărţea Equatoria în două. Datorită înălţimii, în zonă ploua aproape cu regularitate şi exista chiar şi un pârâu limpede, din care puteau lua apă potabilă. Era rece şi Lise presupuse că provenea din gheţarii înţepeniţi în văile din trecătorile cele mai înalte. Răceala îi trezi o amintire plăcută din vremea când o dusese tatăl ei la schi, la Gstaadt (ea avea atunci zece ani). Soare strălucitor şi zăpadă, geamătul mecanic al telescaunelor şi râsetele despicând aerul rece: atât de departe acum, la multe lumi şi mulţi ani depărtare.

Îl ajută pe Turk să încălzească, pe o sobă cu propan, carne din conserve şi tocană de legume. El voia să aibă cina pregătită şi soba răcită înainte de căderea nopţii, pentru cazul în care deasupra lor ar fi existat aeronave teleghidate, căutându-le amprenta calorică. Dvali se-ndoia că urmăritorii lor ar fi mers atât de departe, mai ales fiindcă majoritatea echipamentelor de supraveghere de acest gen fuseseră cooptate pentru rezolvarea situaţiei de criză din zona petroliferă. Turk dădu din cap, dar

spuse că era mai bine să ia o precauţie inutilă decât să se trădeze.

Pe drumul către nord, de-a lungul dealurilor, discutaseră despre planurile lor. Sau cel puţin Turk vorbise despre ale lui; cvadrii fuseseră mai puţin comunicativi. El şi Lise aveau să meargă spre nord până când ajungeau în oraşul New Cumberland; de-acolo aveau să ia un autobuz care se îndrepta spre coastă prin pasul Pharoah. Cvadrii urmau să-şi continue drumul către – ei bine, încotro aveau ei de gând să meargă.

Undeva unde puteau avea grijă de băiat, spera Lise. Era un copil cu înfăţişare ciudată. Avea părul roşu ca rugina, tăiat scurt de cel care o făcea pe frizerul complexului, probabil doamna Rebka, cu o foarfecă de bucătărie. Ochii îi erau foarte depărtaţi, ceea ce îi dădea o înfăţişare de pasăre, iar pupilele aveau pete aurii. Vorbise foarte puţin pe toată durata zilei, iar cele mai multe dintre rarele sale cuvinte fuseseră rostite dimineaţa, şi nu se simţea în largul lui, într-un mod pe care Lise nu-l înţelegea: la fiecare curbă se încrunta şi gemea, sau scotea un oftat de uşurare. Către sfârşitul după-amiezii avea febră – „iarăşi” o auzise spunând pe doamna Rebka.

Acum Isaac dormea pe unul dintre scaunele din spate ale maşinii, cu geamurile deschise pentru ca aerul de munte să pătrundă înăuntru. Ziua fusese fierbinte, dar razele soarelui ajunseseră orizontale şi Lisei i se spusese că aerul putea deveni supărător de rece în timpul nopţii. În vehicul nu se aflau decât şase saci de dormit, dar erau din cei scumpi, eficienţi din punct de vedere termic, şi, dacă era necesar, cineva putea dormi în maşină. Nu părea probabil să plouă, dar Turk întinsese deja o prelată între copaci, pentru puţinul adăpost şi camuflaj pe care-l putea oferi.

Lise amestecă în oala cu tocană în timp ce el făcea cafea.

— E mare păcat de avion.

— L-aş fi pierdut oricum.

— Ce-ai de gând să faci când ajungi înapoi, pe coastă?

— Depinde, spuse el.

— De ce depinde?

— De o mulţime de lucruri. Se uită la ea de parcă ar fi privit-o de la distanţă, mijindu-şi ochii. Probabil o să mă-ntorc pe mare... dacă nu se iveşte altceva.

— Sau ne-am putea întoarce amândoi în State, spuse ea, întrebându-se dacă el putea pricepe înţelesul acelui „amândoi”. Necazul pe care-l aveai cu legea s-a terminat, în esenţă, nu?

— S-ar putea încinge din nou.

— Atunci o să facem altceva.

Pluralul pluti în aer, ca o pinata[1] nespartă.

— Cred că vom fi nevoiţi.

Noi.

Cinară când soarele se contopea cu orizontul într-o ceaţă roşiatică. Turk mâncă repede şi vorbi puţin. Diane Dupree stătea la distanţă, pe un buştean, împreună cu Sulean Moi, femeia de pe Marte, discutând concentrate, dar fără a putea fi auzite de ceilalţi, în timp ce doamna Rebka plana deasupra lui Isaac, care fusese convins să mănânce.

Ceea ce făcea ca doctorul Dvali să rămână singur şi îi oferea Lisei prima ocazie adevărată de a discuta cu el bucurându-se de o oarecare intimitate. Îl lăsă pe Turk alături de sobă şi de oale şi se duse să se aşeze lângă cvadru. Dvali o privi ursuz, ca o pasăre mare, maronie, dar nu obiectă când ea i se alătură.

— Vrei să vorbim despre tatăl dumitale, spuse.

Lise nu izbuti decât să dea din cap.

— Am fost prieteni. Suna ca şi cum Dvali şi-ar fi recitat discursul. Îl admiram mai ales pentru că îşi iubea munca, dar nu la modul restrâns. O iubea pentru că o privea într-un context mai larg. Ştii ce vreau să spun?

— Nu.

Ba da. Dar voia s-o audă de la el.

— Nu tocmai.

Dvali întinse braţul şi îşi umplu căuşul palmei cu ţărână.

— Ce ţin în mână?

— Humus. Frunze moarte. Probabil şi câteva gângănii.

— Humus, reziduuri minerale, aluviuni, biomasă descompusă, redusă la substanţele nutritive elementare, hrănindu-se din sine însăşi. Bacterii, spori de ciuperci – şi, fără îndoială, câteva insecte. Scutură ţărâna. Foarte asemănătoare

[1] Cutie de diverse forme, atârnată pentru a fi lovită de copii legaţi la ochi; când se sparge, din ea cad jucării şi bomboane (n. tr.).

cu ceea ce găseşti pe Pământ, dar cu diferenţe subtile în privinţa detaliilor. La nivel geologic, asemănarea dintre cele două planete e încă şi mai evidentă. Granitul e granit, şisturile sunt şisturi, dar aici există în alte proporţii.

Vulcanismul e mai redus aici decât pe Pământ. Platourile continentale alunecă şi sunt erodate cu o altă viteză, diferenţa de temperatură dintre ecuator şi poli e mai puţin accentuată. Dar ceea ce caracterizează cu adevărat această lume este similaritatea ei cu Pământul.

— Fiindcă ipoteticii au construit-o pentru noi.

— Poate nu pentru noi, dar aşa e, au construit-o, sau cel puţin au modificat-o, ceea ce transformă studiul acestei planete într-o disciplină cu totul nouă – nu e doar biologie sau geologie, ci un soi de arheologie planetară. Lumea asta a fost profund influenţată de ipotetici cu mult înainte ca fiinţele umane moderne să fi evoluat, cu milioane de ani înainte de Turbion, cu milioane de ani înainte de a fi fost amplasată Arcada. Ceea ce ne vorbeşte despre metodele lor şi despre extraordinara lor capacitate de a face planuri pe termen îndelungat. Ne mai poate spune câte ceva şi despre scopurile lor finale, dacă punem întrebările potrivite. Acesta e contextul în care lucra tatăl dumitale. N-a pierdut niciodată din vedere acest adevăr mai amplu, n-a încetat niciodată să se minuneze contemplându-l.

— Planeta ca artefact, spuse Lise.

— Cartea pe care o scria, dădu din cap Dvali. Ai citit-o?

— Am văzut introducerea.

Şi câteva notiţe, salvate de una dintre crizele violente de curăţenie generală ale mamei ei.

— Mi-aş dori să fi existat mai multe. Ar fi fost o lucrare importantă.

— Despre asta discutaţi amândoi?

— Destul de des, da.

— Dar nu întotdeauna.

— Evident, vorbeam despre marţieni şi despre ceea ce ar putea şti ei în privinţa ipoteticilor. Ştia că sunt cvadru...

— I-ai spus?

— I-am încredinţat secretul.

— Pot să-ntreb de ce?

— Din cauza interesului său evident. Pentru că era demn de încredere. Pentru că înţelegea natura lumii.

Dvali zâmbi. Pentru că îl găseam pe placul meu.

— Şi era de acord cu asta, această... vârstă a patra?

— Îi trezea curiozitatea.

— A spus că ar fi dorit să facă el însuşi tratamentul?

— N-a spus că nu s-a gândit la asta. Dar nu l-a cerut niciodată, nici de la mine, nici de la altcineva, din câte ştiu eu. Îşi iubea familia, domnişoară Adams – nu e nevoie să ţi-o spun eu. Am fost la fel de şocat ca oricine altcineva când am auzit de dispariţia lui.

— I-ai făcut destăinuiri şi despre acest proiect? Despre Isaac?

— Când era în stadiul de proiect, da, i-am vorbit despre el. Dvali sorbi din cafea. A detestat ideea.

— Dar nu v-a trădat. N-a făcut nimic ca să vă împiedice.

— Nu, nu ne-a trădat, dar am avut o ceartă violentă – din momentul acela, prietenia noastră a devenit o relaţie tensionată.

— O relaţie tensionată, dar nu întreruptă.

— Pentru că, deşi nu era de acord, înţelegea de ce părea necesară acţiunea noastră. Imperios necesară.

Dvali se aplecă înspre ea şi, pentru o clipă, Lise se temu că avea să-i ia mâinile într-ale lui. Nu era sigură c-ar fi putut suporta.

— Ideea oricărui contact real cu ipoteticii – cu spiritul motivator din spatele vastei lor reţele de maşinării – îl fascina tot atât de mult cum mă fascina pe mine. Ştia ce importanţă avea, nu numai pentru generaţia noastră, ci şi pentru cele care vor veni, pentru omenire ca specie.

— Probabil c-ai fost dezamăgit când a refuzat să coopereze.

— N-aveam nevoie de asta. Mi-ar fi plăcut să primesc aprobarea lui. Am fost dezamăgit când nu mi-a oferit-o. După o vreme am abandonat pur şi simplu subiectul – vorbeam despre alte lucruri. Iar când am început proiectul la modul serios, am plecat din Port Magellan. Nu l-am mai revăzut niciodată pe tatăl dumitale.

— Asta a fost cu şase luni înainte de dispariţia lui.

— Da.

— Ştii ceva despre asta?

— Despre dispariţia lui? Nu. Securitatea Genomică se afla în Port la momentul respectiv – căutându-mă şi pe mine, printre alţii, de vreme ce zvonurile despre proiect ajunseseră la urechile agenţilor ei – şi, când am auzit că Robert Adams dispăruse, am presupus că fusese ridicat şi interogat. Dar n-o ştiu cu certitudine. N-am fost acolo.

— Majoritatea oamenilor interogaţi de Securitatea Genomică sunt eliberaţi, doctore Dvali.

Deşi ştia că nu era aşa.

— Nu toţi, spuse Dvali.

— El nu era cvadru. De ce i-ar fi făcut vreun rău?

Nu se putu hotărî să spună *de ce l-ar fi ucis*.

— Le-ar fi putut opune rezistenţă, din principiu, sau din loialitate faţă de o anumită persoană.

— L-ai cunoscut destul de bine ca să poţi spune asta?

— Am făcut tratamentul în Bangalore, domnişoară Adams, acum douăzeci de ani. Nu sunt atotştiutor, dar sunt un bun judecător al caracterului uman. Nu vreau să spun că Robert Adams ar fi avut ceva deosebit de ascuns. I se vedea sinceritatea pe chip.

A fost ucis. Fusese, întotdeauna, cea mai plauzibilă explicaţie, deşi amănuntele puteau fi mai urâte decât îşi imaginase Lise. Robert Adams fusese ucis şi ucigaşii lui n-aveau să ajungă niciodată în faţa unei instanţe judecătoreşti. Însă în interiorul poveştii mai exista o altă poveste. Povestea curiozităţii lui, a idealismului şi a forţei propriilor convingeri.

Probabil că o parte din aceste gânduri i se citeau pe chip. Dvali radia o îngrijorare plină de compasiune.

— Ştiu că nu ţi-am fost de mare ajutor. Îmi pare rău.

Lise se ridică în picioare. În momentul acela nu simţea decât răceală.

— Pot să mai pun o întrebare?

— Dacă vrei.

— Cum justifici asta? Lăsând deoparte soarta omenirii, cum justifici punerea unui copil inocent în situaţia lui Isaac?

Dvali îşi întoarse cana cu gura în jos, turnând restul de cafea pe pământ.

— Isaac n-a fost niciodată un copil inocent. N-a fost niciodată nimic altceva decât ceea este acum. Şi aş vrea să pot

trece în locul lui, domnişoară Adams, dacă s-ar putea. Cu ardoare.

Ea traversă tabăra către cercul de lumină în care stătea Turk, făcându-şi de lucru cu un receptor telecom de buzunar. Turk, avatarul ei în privinţa dispariţiilor: Turk, care se făcuse nevăzut din multe vieţi.

— S-a întrerupt legătura radio?

— Aerostatele nu retransmit nimic. Nimic din Port Magellan. Ultima dată i-am auzit vorbind despre un alt cutremur în vest.

Beneficiile aduse de petrol fiind, fireşte, obsesia eternă a metropolei Port Magellan. Credinţa-n companii ne ţine companie. Turk îi aruncă o a doua privire.

— Nu te simţi bine?

— Sunt doar obosită, răspunse ea.

Făcu o altă oală de cafea şi bău destul de multă ca să rămână trează, deşi ceilalţi începeau să se pregătească de culcare. În sfârşit – aşa cum sperase – nimeni nu mai era treaz şi nu se mai foia, în afară de ea şi de Sulean Moi, cvadra de pe Marte.

Marţiana o intimida pe Lise, cu toate că semăna cu una dintre femeile bătrâne pe care le ajuţi la semafor să treacă strada. Îşi purta vârsta şi distanţa de la care venise ca pe o aură invizibilă. Era nevoie de o oarecare doză de curaj ca să i te alături lângă focul pâlpâitor de tabără, unde lemnele arseseră lăsând în urmă adâncituri luminoase şi cotloane înroşite.

— Nu te teme, spuse bătrâna.

Lise era uluită.

— Îmi citeşti gândurile?

— Doar expresia feţei.

— De fapt, nu mi-e teamă.

Nu prea mult.

Sulean zâmbi, arătându-şi dinţii mărunţi şi albi.

— Mă gândeam c-ar trebui să-ţi fie, în situaţia dumitale – dat fiind ceea ce trebuie să fi auzit despre mine. Ştiu ce poveşti circulă. Bătrâna marţiană neînduplecată, victima unor răni din

copilărie. Se bătu cu degetul în ţeastă. Presupusa mea autoritate morală. Povestea mea neobişnuită.

— Aşa te vezi pe dumneata însăţi?

— Nu, dar recunosc caricatura. Ai cheltuit o grămadă de timp şi de energie căutându-mă, domnişoară Adams.

— Spune-mi Lise.

— Lise, atunci. Mai ai fotografia aia pe care-ai arătat-o peste tot?

— Nu.

O distrusese în satul minang, la îndemnul Dianei.

— N-are importanţă. Aşadar, iată-ne aici. Nimeni nu trage cu urechea. Putem sta de vorbă.

— Când am început să te caut, n-am avut idee că...

— Că asta o să-mi facă necazuri? Sau că o să atragă atenţia Securităţii Genomice? Nu-ţi cere scuze. Ştiai ceea ce ştiai şi n-aveai cum să iei în calcul ceea ce nu ştiai. Vrei să-mi pui întrebări despre Robert Adams, să afli cum şi de ce-a murit.

— Ştii sigur că e mort?

— N-am fost martoră la uciderea lui, dar am stat de vorbă cu oameni care au văzut când a fost răpit şi nu-mi pot imagina niciun alt deznodământ. Dacă ar fi putut să se întoarcă acasă, ar fi făcut-o. Îmi pare rău dacă par să vorbesc fără menajamente.

Fără menajamente, dar din ce în ce mai clar, se gândi Lise.

— Este adevărat c-a fost ridicat de Securitatea Genomică?

— De unul dintre aşa-numitele lor Grupuri Executive de Acţiune.

— Şi tot ei sunt pe urmele doctorului Dvali şi ale comunităţii sale.

— Da.

— După cum i-ai urmărit şi dumneata.

— Da. Din motive uşor diferite.

— Voiai să-l împiedici să-l creeze pe Isaac.

— Voiam să-l împiedic să facă un experiment de-o cruzime inutilă şi, probabil, fără niciun folos pentru omenire.

— Securitatea Genomică nu avea aceleaşi intenţii?

— Numai în relatările de presă. Crezi într-adevăr că organizaţiile de genul Securităţii Genomice operează în limitele declaraţiilor lor de politică? Dacă Securitatea Genomică ar putea face rost de procedură ar avea buncărele secrete pline de o

mulţime de Isaaci conectaţi la diverse aparate, sub pază armată.

Lise scutură din cap, ordonându-şi gândurile.

— Cum l-ai cunoscut pe tata?

— Prima persoană utilă întâlnită în Equatoria a fost Diane Dupree. Cvadrii tereştri n-au nicio ierarhie oficială, dar fiecare dintre comunităţile lor gravitează în jurul câte unui om implicat în toate deciziile importante. Diane juca acest rol pe coasta Equatoriei. I-am spus de ce voiam să-l găsesc pe Dvali şi ea mi-a dat numele mai multor persoane care mi-ar fi putut fi de folos – fără ca toţi să fie cvadri. Doctorul Dvali era prieten cu tatăl tău. M-am împrietenit şi eu cu el.

— Doctorul Dvali a spus că tata era demn de încredere.

— Tatăl dumitale avea o credinţă extraordinară în bunătatea omenească fundamentală. Fapt care nu lucra întotdeauna în folosul lui.

— Crezi că doctorul Dvali a profitat de el?

— Cred că el a avut nevoie de foarte mult timp până a ajuns să-l vadă pe doctorul Dvali aşa cum e în realitate.

— Adică?

— Un om cu ambiţii grandioase, de o profundă instabilitate şi cu o conştiinţă primejdios de maleabilă. Tatăl tău ezita să dezvăluie cuiva, chiar şi mie, planurile doctorului Dvali şi locul unde se afla.

— Dar a făcut-o totuşi?

— Odată ce am ajuns să ne cunoaştem. Am petrecut foarte mult timp discutând, mai întâi, despre cosmologie. Cred că asta era unica metodă a tatălui tău de a evalua oamenii. Poţi spune foarte multe despre un om, mi-a explicat la un moment dat, după felul în care se uită la stele.

— Dacă ţi-a spus ceea ce ştia, de ce n-ai reuşit să-l găseşti pe Dvali şi să-l opreşti?

— Pentru că doctorul Dvali a fost suficient de înţelept ca să-şi schimbe planurile odată ce-a părăsit Port Magellan. Tatăl tău credea că Dvali şi-a construit un complex în vestul îndepărtat, pe coasta Equatoriei – care e până şi acum un ţinut sălbatic, cu excepţia câtorva sate de pescari. Asta mi-a spus mie şi fără îndoială că le-a spus acelaşi lucru şi agenţilor Securităţii Genomice, când a fost interogat.

— Dvali crede că tata a refuzat să vorbească – motiv pentru care l-au ucis.

— Sunt sigură c-a opus rezistenţă. Dar, având în vedere ceea ce ştiu despre metodele lor de interogare, mă îndoiesc că a rezistat până la capăt. Ştiu că te doare să auzi asta, Lise, şi îmi pare rău, dar e adevărul. Tatăl tău mi-a spus ceea ce ştia fiindcă era de părere că Dvali trebuia oprit şi credea că eu aveam autoritatea de a interveni fără a apela la violenţă împotriva lui Dvali sau a comunităţii cvadrilor, în general. Dacă a dezvăluit aceste lucruri şi Securităţii Genomice, atunci a făcut-o numai sub constrângere. Dar, Lise, n-a avut nicio importanţă. Dvali nu era pe coasta de vest. N-a fost acolo niciodată. Securitatea Genomică i-a pierdut urma, iar în momentul când am descoperit eu unde plecase de fapt era prea târziu – trecuseră ani de zile. Isaac era un copil în viaţă. Nu putea fi readus în uter.

— Înţeleg.

În tăcerea care urmă, Lise desluşi trosnetele focului mocnit.

— Lise, spuse Sulean Moi, cu blândeţe. Eu mi-am pierdut părinţii la o vârstă foarte fragedă. Presupun că ţi-a povestit Diane. Mi-am pierdut părinţii şi, mai rău decât atât, am pierdut amintirea lor. E ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Îmi pare rău.

— Nu aştept compătimire. Ceea ce vreau să-ţi spun este că, la o anumită vârstă, am fost preocupată să aflu totul despre ei – am aflat cine au fost, şi cum au ajuns să locuiască în apropierea unui anumit fluviu înainte de revărsarea sa, şi ce avertizări e posibil să fi luat sau nu în seamă. Cred că voiam să ştiu dacă trebuia să-i iubesc fiindcă încercaseră să mă salveze sau să-i urăsc fiindcă dăduseră greş. Am descoperit o mulţime de lucruri, în cea mai mare parte irelevante, inclusiv o serie de adevăruri dureroase despre vieţile lor intime, dar singurul lucru important pe care l-am aflat a fost că nu aveau de ce să fie învinovăţiţi. A fost o consolare extrem de măruntă, dar era singura de care puteam avea vreodată parte şi, într-un fel, a fost de-ajuns. Lise – tatăl tău nu poate fi învinuit pentru nimic.

— Mulţumesc, răspunse ea, cu voce răguşită.

— Şi acum ar trebui să mergem la culcare, adăugă Sulean Moi, înainte de a răsări din nou soarele.

Lise dormi mai bine decât în multe alte nopţi – cu toate că era într-un sac de dormit, pe teren accidentat, într-o pădure bizară –, dar nu o trezi soarele, ci mâna lui Turk pe umărul ei. Era încă întuneric, observă ea, somnoroasă.

— Trebuie să plecăm, spuse Turk. Grăbeşte-te, Lise.

— De ce...?

— În Port Magellan cade din nou cenuşă, mai multă şi mai densă, şi-o să traverseze în curând munţii. Trebuie s-ajungem într-un adăpost.

20

Isaac se trezi ca să vadă norii tălăzuind prin trecătorile din urma maşinii în mişcare, nori străpunşi de particule luminoase, nori ca aceia din 34 august.

Dar o durere neaşteptată îi tăie răsuflarea şi ascunse totul.

Ceea ce simţea nu era pe de-a-ntregul durere, dar îi semăna într-o mare măsură, era o sensibilitate care făcea

lumina şi zgomotul insuportabile, de parcă tăişul scos din teacă al lumii i s-ar fi împlântat în ţeastă.

Isaac îşi înţelegea propria unicitate. Ştia că fusese creat într-o încercare de comunicare cu ipoteticii şi ştia că fusese o dezamăgire pentru adulţii din jurul său. Mai ştia şi altele. Ştia că vidul spaţiului cosmic nu era pustiu: îl populau particule-fantomă, a căror existenţă era prea scurtă ca să interacţioneze cu universul lucrurilor tangibile; însă ipoteticii puteau să manipuleze aceste particule efemere, folosindu-le ca să trimită şi să primească informaţii. Tehnologia marţiană încorporată în Isaac îi acordase sistemul nervos la astfel de semnale, care nu se transformaseră niciodată în ceva asemănător cu linearitatea confortabilă a cuvintelor. În cea mai mare parte a timpului, avea senzaţia unei insistenţe îndepărtate, inexprimabile. Uneori – acum – semăna mai degrabă a durere. Iar durerea era legată de apropierea norului de praf şi cenuşă. Lumea nevăzută se înălţa într-un tumult invizibil, cu care rezonau mintea şi trupul lui Isaac.

Era, în acelaşi timp, conştient că tocmai îl urcau pe bancheta din spate a maşinii, că mâini care nu îi aparţineau îi puneau centura de siguranţă, conştientiza vocile şi îngrijorarea mai vechilor şi mai noilor săi prieteni. Se temeau pentru el.

Şi se temeau pentru ei înşişi. Era conştient că doctorul Dvali ordona să intre toată lumea în maşină, că se trânteau portierele, că se tura motorul. Şi se bucura că nu doctorul Dvali îi susţinea capul, mângâindu-l (era doamna Rebka), fiindcă doctorul Dvali nu-i mai plăcea, ajunsese aproape să-l urască, din motive pe care nu înţelegea.

Doamna Rebka nu era medic, dar îşi însuşise cunoştinţele elementare de medicină, aidoma celorlalţi cvadri, şi Lise o privi când îi dădea băiatului un sedativ, înţepându-l în braţ cu o seringă de modă veche. Isaac începu să respire mai adânc şi ţipetele lui se reduseră în cele din urmă la nişte suspine.

Demarară. Farurile vehiculului tăiau coloane de lumină în cenuşa căzătoare. Turk conducea, cu acordul cvadrilor, încercând să iasă dintre dealuri înainte ca drumurile să devină inutilizabile. Lise întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l ducă pe Isaac la un spital, dar doamna Rebka clătină din cap:

— La spital nu pot face nimic pentru el. Nimic pe care să nu-l putem face noi înşine.

Diane Dupree îl privea pe copil cu ochi mari, plini de nelinişte. Şi Sulean Moi se uita la el, dar expresia ei era mult mai impenetrabilă – Lisei i se părea o combinaţie între resemnare şi groază.

Dar doamna Rebka era aceea care îl lăsase pe Isaac să-şi sprijine capul de umărul ei, care îl linişte cu un cuvânt sau cu o apăsare tăcută a mâinii când era deranjat de hurducăturile sau de zdrăngănitul maşinii. Îi netezea părul şi îi tampona fruntea cu o bucată de pânză umedă. Sedativul îl adormi în curând.

Exista o întrebare evidentă, pe care Lise îşi dorea s-o pună încă de când intrase în complexul cvadrilor, şi, fiindcă nimeni altcineva nu avea nimic de spus – iar zgomotul ştergătoarelor de parbriz care împrăştiau praful o înnebunea într-o oarecare măsură –, trase aer în piept şi întrebă:

— Mama lui Isaac mai trăieşte?

— Da, spuse doamna Rebka.

Lise se întoarse s-o privească.

— Dumneata eşti?

— Da, eu sunt, veni răspunsul.

Ce vezi, Isaac?

Mult mai târziu, când se trezi din somnul în care îl adâncise injecţia lor, băiatul cugetă asupra întrebării.

Doamna Rebka era cea care i-o pusese. El încercă să formuleze un răspuns înainte să revină durerea, să-i fure cuvintele. Dar era dificil, pentru că îi venea greu să vadă. Era conştient de existenţa vehiculului şi a oamenilor din el, de cenuşa care cădea dincolo de geamuri, dar totul părea vag şi ireal. Încă nu se luminase de ziuă? Şi maşina tocmai se oprea, aşa că, înainte de a răspunde la întrebarea doamnei Rebka, puse el o alta:

— Unde suntem?

Îi răspunse bărbatul care se numea Turk Findley, aflat chiar în faţa lui:

— Într-un orăşelul numit Bustee. S-ar putea să rămânem aici o vreme.

Afară erau clădiri mici, vizibile prin praful ceţos.

Le vedea destul de clar. Dar nu la ele se referise întrebarea doamnei Rebka.

— Isaac? Poţi să mergi?

Da, putea, deocamdată, cu toate că efectul sedativului era pe trecute şi tăişul lumii începea să verse din nou sânge. Coborî din maşină ţinându-se cu o mână de braţul doamnei Rebka. Praful i se cernea peste faţă. Mirosea a ars. Doamna Rebka îl conduse către cea mai apropiată dintre clădirile mărunte, care era aripa unui motel.

Isaac îl auzi pe Turk spunând că închiriaseră ultima cameră disponibilă, pentru mai mulţi bani decât făcea. În noaptea aceea se adăposteau mulţi oameni în Bustee, adăugă Turk.

Pe urmă era înăuntru, pe un pat, întins pe spate, şi aerul era mai puţin prăfos, dar încă mai mirosea urât, şi doamna Rebka aduse o bucată de pânză curată şi începu să-l tamponeze uşor, curăţându-i faţa.

— Isaac, spuse ea din nou, cu blândeţe, la ce te uiţi? Ce vezi?

Fiindcă el îşi tot întorcea capul într-o singură direcţie – spre vest, bineînţeles – privind fix într-acolo.

Ce vedea?

— O lumină.

— Aici, în cameră?

Nu.

— La mare depărtare. Mai departe decât orizontul.

— Şi o vezi de aici? Poţi să vezi prin pereţi?

El dădu din cap.

— Cum arată?

În mintea lui Isaac se îngrămădiră multe cuvinte, multe răspunsuri. Un foc într-un loc îndepărtat.

O explozie. Răsărit de soare. Apus. Locul unde cad şi ard stelele, în nerăbdarea lor de a trăi. Şi acel lucru din adâncul pământului, care ştie şi care le urează bun venit.

Dar răspunse simplu şi sincer:

— Nu ştiu.

Turk era singurul care mai fusese vreodată în Bustee. Numele, spuse el, deriva dintr-un cuvânt din limba hindi, care

însemna „mahala”. Nu era o mahala, ci un orăşel murdar de la marginea deşertului Rub al-Khali, de unde se aprovizionau călătorii care străbăteau extremitatea nordică a drumului către terenurile petrolifere şi dinspre ele.

Clădiri din blocuri de zgură, câteva case cu etaj, din lemn, un magazin care vindea manometre pentru cauciucuri, hărţi şi busole, creme de protecţie contra soarelui, romane de duzină, telefoane de unică folosinţă. Trei staţii de benzină şi patru restaurante.

Lise nu putea vedea niciunul dintre acestea pe fereastra camerei de motel. Cenuşa se cernea în perdelele cenuşii, urât mirositoare. Cablurile electrice căzuseră sau praful scurtcircuitase transformatoarele, presupuse ea, şi reparaţiile nu aveau să se facă prea repede, nu în ţinutul acela, care nu reprezenta cine ştie ce prioritate. Era un miracol că ajunseseră până acolo, chiar şi în maşina lor mare, proiectată pentru orice teren şi pentru orice vreme. Cineva de la recepţia motelului bătu la uşă şi le înmână nişte lanterne, avertizându-i să nu folosească lumânări sau orice altă flacără deschisă. Dar cvadrii îşi aduseseră propriile lanterne, şi oricum nu era nimic de văzut, în afară de pereţii murdari şi de cuverturile din petice. Lise păstră o lanternă la îndemână ca să-şi găsească drumul către baie când avea să simtă nevoia.

Băiatul Isaac dormea, acum doborât mai degrabă de oboseală decât de sedative, presupuse Lise. Adulţii se strânseseră laolaltă, stând de vorbă. Doctorul Dvali făcea speculaţii despre căderea de cenuşă, cu vocea lui elocventă, uşor modulată.

— S-ar putea să fie un eveniment ciclic. Există dovezi în rapoartele geologice – la asta s-a referit tatăl dumitale într-una dintre lucrările lui, domnişoară Adams, cu toate că n-a ştiut niciodată ce interpretare i s-ar fi putut da. Straturi foarte subţiri de cenuşă, comprimate între roci, la intervale de circa zece mii de ani.

— Ce înseamnă asta, întrebă Turk, se întâmplă o dată la fiecare zece mii de ani? Cenuşa îngroapă totul?

— Nu totul. Nu peste tot. Dovezile există mai ales în vestul îndepărtat.

— Stratul de cenuşă n-ar trebui să fie destul de gros ca să lase astfel de urme?

— Gros, sau să persiste pentru o perioadă lungă de timp.

— Pentru că aceste clădiri nu sunt construite ca să susţină mai mult decât propria lor greutate.

Acoperişuri surpate, praful îngropând supravieţuitorii: un Pompei rece, se gândi Lise. Îţi dădea fiori. Dar în minte îi veni un alt gând.

— Şi Isaac, spuse ea – căderea de cenuşă are vreo legătură cu ceea ce i se întâmplă?

Sulean Moi o privi cu tristeţe.

— Bineînţeles, îi răspunse.

Isaac înţelegea cel mai bine în vise, când cunoaşterea sosea în forme, în culori şi texturi fără cuvinte.

În visele sale, planetele şi speciile se iveau ca nişte idei rătăcitoare, erau alungate sau ataşate memoriei, evoluând aşa cum evoluează gândurile. Mintea lui adormită lucra aşa cum lucrează universul – cum ar fi putut fi altminteri?

În conştiinţa lui hoinară pătrundeau jumătăţi de fraze. *Zece mii de ani*. Praful mai căzuse şi înainte, cu zece mii de ani mai înainte şi cu alţi zece mii de ani înainte de asta. Construcţii imense însămânţau spaţiul cu reziduurile lor, alimentând procese ciclice, procese care se răsuceau şi se tot răsuceau, ca nişte diamante faţetate. Praful cădea în vest pentru că vestul îl chema, aşa cum îl chema şi pe Isaac. Planeta aceea nu era Pământul. Era mai bătrână, existase într-un univers mai bătrân, în interiorul ei trăiau creaturi străvechi. Creaturile vieţuiau în interiorul ei: creaturi care nu erau conştiente, dar ascultau, pulsau şi grăiau în ritmuri lente, milenare.

Le putea auzi vocile. Unele erau aproape de el.

Mai aproape decât fuseseră vreodată.

Geamătul grinzilor şi al căpriorilor chinuiţi continuase după apusul soarelui şi în decursul nopţii – administraţia trimisese o echipă care să cureţe praful de pe acoperiş cu lopeţile – dar căderea de cenuşă se rarefiase şi, în zori, aerul se limpezise , căpătând

o transparenţă nisipoasă. În ciuda eforturilor stăruitoare de a rămâne trează, Lise adormise încovrigată pe o saltea de burete, cu mirosul prafului în nări şi cu transpiraţia brăzdându-i faţa.

Fu ultima care se trezi. Deschise ochii şi îi văzu pe cvadri în picioare, adunaţi în faţa celor două ferestre ale camerei. Lumina care pătrundea prin geamuri era mai palidă decât strălucirea unei ploi de toamnă, dar era mai mult decât îndrăznise ea să spere în timp ce praful continua să cadă.

Se săltă în capul oaselor. Purta hainele din ziua precedentă, care îşi lăsaseră murdăria pe pielea ei, ca o crustă. Şi în gâtlej. Turk o văzu mişcându-se şi îi întinse o sticlă cu apă, iar ea bău lacomă, cu recunoştinţă.

— Cât e ceasul?

— În jur de opt.

Opt după calculul orelor lungi, equatoriene.

— Soarele e sus de ceva timp. Nu mai cade praf, dar încă se mai depune. În aer e o grămadă de pudră fină.

— Ce face Isaac?

— Oricum, nu mai ţipă. Suntem în regulă… dar poate vrei să arunci o privire afară.

Doamna Rebka se retrase ca să-l supravegheze pe Isaac, lăsând-o pe Lise să-i ia locul la fereastră. Ea se uită afară fără tragere de inimă.

Dar acolo nu părea să fie nimic la care nu se aşteptase. Doar un drum acoperit de dune de cenuşă, acelaşi drum pe care se strecuraseră cu o zi înainte, solicitându-şi vehiculul până la limita rezistenţei.

Maşina era acolo unde o lăsaseră, cu un morman de cenuşă în partea de unde bătea vântul. Anvelopele cu inserţii de oţel erau încă umflate, la fel de mari precum cauciucurile vehiculelor industriale parcate dincolo de ea, în şiruri protectoare. Lumina zilei era palidă şi grăunţoasă, dar putea zări tot drumul, până la staţia de benzină şi pe câteva sute de kilometri către sud. Nu se zărea niciun pieton, însă prin alte ferestre priveau alte chipuri.

Nimic nu se mişca.

Ba nu… nu era tocmai adevărat.

Se mişca praful.

În afara curţii, în pustietatea cenuşie a drumului, ceva ca un vârtej prinse să se contureze sub ochii ei.

O porţiune a cenuşii, de dimensiunea unei mese de sufragerie, începu să se învârtească încet, în sensul acelor de ceas.

— Ce e asta?

Îi răspunse doctorul Dvali, care stătea alături de Turk:

— Priveşte.

Turk îi puse mâna pe umăr şi ea îşi ridică mâna dreaptă, acoperindu-i-o. Cenuşa prinse să se rotească mai repede, se adânci în centrul vortexului, încetini din nou. Lisei nu-i plăcea ce vedea. Părea nefiresc, ameninţător, sau poate nu era decât o vibraţie captată de la ceilalţi; ştiau la ce să se aştepte, nu vedeau pentru prima oară aşa ceva. Indiferent ce-o fi fost.

Pe urmă praful explodă – ca un gheizer, se gândi Lise. Azvârli în aer o dâră de trei metri înălţime. Ea icni şi se retrase cu un pas, fără să vrea.

Praful care ţâşnise se transformă într-o coadă de cocoş în bătaia vântului, pierind în cele din urmă în miasma generală din aer, dar, pe măsură ce dispărea, devenea evident că gheizerul lăsase ceva în urmă... ceva strălucitor.

Semăna cu o floare. O floare rubinie, se minună Lise, cu tulpina netedă şi cu o textură care o duse cu gândul la pielea unui nou-născut. Tulpina şi corola aveau aceeaşi nuanţă de roşu profund, hipnotic.

— Până acum n-a mai apărut niciuna atât de aproape, spuse Turk.

Floarea – un cuvânt spre care se îndreptară implicit gândurile ei frenetice, fiindcă arăta într-adevăr ca o floare, tulpina imensă, coroana de petale, şi Lise îşi dădu seama că se gândea la florile-soarelui din grădina mamei ei din California, care erau cam tot atât de înalte când li se coceau seminţele – începu să se arcuiască şi să se răsucească, rotindu-şi corola convexă după o melodie sincopată, pe care ei n-o puteau auzi.

— Sunt mai multe? întrebă ea.

— Au fost.

— Unde? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Aşteaptă, răspunse Turk.

Floarea îşi întoarse corola spre hotel. Lise îşi înăbuşi un alt icnet scurt, pentru că în mijlocul petalelor era ceva care aducea cu un ochi. Era rotund, scânteietor, umed, şi avea un soi de

pupilă, neagră ca obsidianul. Preţ de o clipă cumplită, păru să se uite drept la ea.

— Aşa era pe Marte? o întrebă doctorul Dvali pe Sulean Moi.

— Marte e la o distanţă de nenumăraţi ani-lumină. Aici, unde ne aflăm acum, ipoteticii sunt activi de mult mai multă vreme. Lucrurile care creşteau pe Marte erau mult mai puţin vivace, arătau altfel. Dar, în caz că întrebi dacă fenomenul era similar, atunci răspunsul e da, probabil că da.

Floarea-soarelui cu ochi se opri brusc. Bustee, orăşelul inundat de cenuşă, era cufundat în neclintire şi tăcere, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea.

Apoi, spre groaza Lisei, în praf se stârni o altă mişcare, râuri umflate şi trombe de cenuşă convergând către floare. Ceva – mai multe ceva-uri – săriră pe tulpină cu o viteză înspăimântătoare. Se mişcau fără încetare şi ea nu reuşi să-şi facă decât o impresie vagă asupra naturii lor, creaturi asemănătoare crabilor, verzi ca marea, cu multe picioare, iar ceea ce voiau de la floarea-soarelui era...

O mâncau.

O muşcară de tulpină până când floarea care se zvârcolea se răsturnă; apoi ajunseră grămadă peste ea, precum piranha pe un hoit, şi, când agitaţia maniacală cu care o devorau se încheie, dispărură, sau redeveniră inerte, camuflate sub cenuşa căzută.

În urma lor nu rămase nimic. Nici cea mai neînsemnată dovadă.

— Ăsta, spuse doctorul Dvali, e motivul pentru care ezităm să ieşim din cameră.

21

Turk îşi petrecu restul dimineţii la fereastră, catalogând varietăţile de viaţă distincte care ţâşneau din praf. Cunoaşte-ţi duşmanul, se gândi. Lise stătu alături de el în cea mai mare parte a timpului, punându-i întrebări succinte, dar pertinente, despre ceea ce văzuse înainte de a se trezi ea. Doctorul Dvali deschisese micul lor receptor telecom fără fir şi aduna rapoartele sporadice din Port Magellan, o activitate utilă, după părerea lui Turk, dar ceilalţi cvadri nu făceau nimic altceva în afară de a sta de vorbă. Era unul dintre rateurile cvadrilor, decise Turk. Poate c-or fi fost înţelepţi din când în când.

Dar erau incurabil de vorbăreţi.

În clipa aceea o sâcâiau pe femeia de pe Marte, Sulean Moi, care părea să ştie mai multe decât ceilalţi despre căderea de cenuşă, dar n-o trăgea inima să le dezvăluie. Doamna Rebka era deosebit de insistentă.

— Tabuurile tale n-au nicio importanţă aici. Avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine. Ne-o datorezi.... i-o datorezi băiatului, cel puţin.

Oricât de temperat ar fi sunat, după standardele cvadrilor era aproape o bătaie cu pumnii.

Marţiana, îmbrăcată în pantaloni prea mari, care o făceau să pară un soi de specialist incredibil de costeliv de pe o platformă petrolieră, stătea pe podea, strângându-şi genunchii la piept.

— Dacă ai vreo întrebare, pune-o, făcu ea, ursuză.

— Spuneai că, pe Marte, căderea de cenuşă a dat naştere unor forme stranii de, de...

— De viaţă, doamnă Rebka. Spune-le pe nume.

De ce nu?

— Forme de viaţă ca acelea pe care le vedem afară?

— Nu recunosc nici florile, nici prădătorii care le devorează. În sensul ăsta nu există nicio asemănare. Dar era de aşteptat. O pădure de la ecuator nu seamănă cu o pădure din Finlanda. Însă amândouă sunt păduri.

— Atunci, scopul tuturor acestora, spuse doamna Rebka.

— Îi studiez pe ipotetici încă din copilărie şi am ascultat o mulţime de speculaţii bazate pe informaţii de nivel înalt, dar încă nu pot ghici „scopul" tuturor acestora. Căderile de cenuşă marţiene sunt evenimente izolate. Viaţa pe care o creează e vegetativă, întotdeauna efemeră, instabilă pe termen lung. Ce concluzii putem trage din astfel de exemple disparate? Foarte puţine. Ezită, încruntându-se. Indiferent ce altceva or fi fiind, ipoteticii nu sunt, cu siguranţă, entităţi distincte, ci o îmbinare a enorm de multe procese interconectate. Cu alte cuvinte, sunt un sistem ecologic. Manifestările astea fie joacă un rol explicit în evoluţia lui, fie sunt o consecinţă nedorită. Nu cred că reprezintă un soi de strategie elaborată de o conştiinţă elevată.

— Da, făcu doamna Rebka, cu nerăbdare, dar, dacă poporul tău înţelege destul de multe ca să includă tehnologia ipoteticilor în fiinţele umane...

— Şi voi deţineţi procedeul ăsta.

Sulean Moi se uită drept la Isaac.

— Pentru că ne-a fost oferit de Wun Ngo Wen.

— Munca noastră, pe Marte, a fost întotdeauna pur pragmatică. Am putut să cultivăm mostre din căderea de cenuşă, studiindu-le abilitatea de a interacţiona cu proteinele umane, la nivel celular.

Secolele de astfel de observaţii au dus la o anumită intuiţie a modului în care ar putea fi manipulată biologia umană.

— Dar aţi creat ceea ce recunoşti că este o tehnologie specifică ipoteticilor.

— Tehnologie sau biologie – în cazul ăsta nu sunt sigură că deosebirea dintre ele are vreun sens. Da, am făcut culturi de viaţă străină, sau de tehnologie, dacă preferi cuvântul ăsta, la nivel microscopic. Creşte, se reproduce şi moare, motiv pentru

care am putut selecta şi manipula anumiţi descendenţi, pentru a obţine anumite trăsături. În cursul unui foarte mare număr de ani, am creat şi modificat culturi care amplifică longevitatea fiinţelor umane. Şi ne-am ocupat, totodată, de alte direcţii de germinare. Una dintre cele mai radicale este tratamentul pe care i l-aţi aplicat lui Isaac, când încă se mai afla în uter. În uterul tău, doamnă Rebka.

Doamna Rebka roşi.

Turk înţelegea semnificaţia discuţiei lor şi bănuia că era importantă, dar de o importanţă ridicol de îndepărtată într-un moment când problemele reale deveneau tot mai acute, ajungând atât de aproape.

De fapt, chiar dincolo de uşă. Erau în siguranţă dacă ieşeau afară? Aceasta era întrebarea la care e necesar să răspundă. Pentru că, mai curând sau mai târziu, aveau să fie nevoiţi să părăsească încăperea.

Căci, în privinţa mâncării, proviziile lor erau foarte sărăcăcioase.

Îl rugă pe doctorul Dvali să-i împrumute micul său radio şi îşi îndesă căştile în urechi, ecranând vocile cvadrilor mereu nemulţumiţi şi făcând să se audă altele.

Transmisia disponibilă era o emisiune difuzată în bandă îngustă din Port Magellan, cu doi indivizi de la un post local citind sfaturi ale Naţiunilor Unite şi rapoarte actualizate. Căderea de cenuşă nu fusese decât cu foarte puţin mai rea decât prima, cel puţin în privinţa greutăţii stratului depus şi a duratei. În sudul oraşului se prăbuşiseră câteva acoperişuri.

Majoritatea drumurilor erau pe moment impracticabile. Persoanele cu probleme respiratorii se îmbolnăviseră ca urmare a inhalării prafului, până şi cei sănătoşi scuipau reziduuri cenuşii, dar nu de asta se temea toată lumea. Erau îngroziţi de lucrurile stranii care creşteau din cenuşă. Crainicii le numeau „excrescenţe” şi anunţau că apăreau la întâmplare prin oraş, dar mai ales acolo unde stratul de cenuşă era gros sau unde fusese troienită de vânt.

Cu alte cuvinte, se iveau din praf ca răsadurile din muici. Cu toate că supravieţuiau extrem de puţin şi erau „reabsorbite” cu repeziciune de mediul înconjurător, câteva dintre ele – „asemănătoare cu copacii sau cu nişte ciuperci gigantice” – erupseseră ajungând la înălţimi impresionante.

Relatările aveau ceva de vis (sau de coşmar). Un „cilindru roz”, lung de cincisprezece metri, bloca traficul într-o intersecţie din centru. „Un obiect descris de martorii oculari drept un balon imens, cu ghimpi, ca o bucată de coral”, încolţise pe acoperişul consulatului chinez. Rapoartele despre forme mici, mobile, îşi aşteptau confirmarea oficială.

Oricât de îngrozitoare ar fi părut, manifestările nu erau periculoase decât dacă te aflai într-un loc nepotrivit la momentul nepotrivit – de exemplu, dacă una dintre ele cădea peste tine. Cu toate acestea, oamenii erau sfătuiţi să rămână în casă şi să ţină ferestrele închise. Căderea de cenuşă încetase, vântul dinspre mare împrăştia particulele cele mai uşoare, iar echipele de lucru erau pregătite să spele din nou străzile cu furtunuri (cu „excrescenţe” cu tot, presupuse Turk) imediat ce acest lucru avea să fie posibil.

Cu excepţia cazului în care fenomenul începea să se repete periodic, metropola avea să-şi revină.

Numai că se afla de cealaltă parte a lanţului de munţi străbătut de câteva trecători în prezent de nefolosit şi, aidoma tuturor oraşelor din tablă şi carton asfaltat de pe marginea drumului, Bustee depindea de coastă pentru aprovizionare. În cât timp aveau să fie curăţate trecătorile? În minimum câteva săptămâni, presupuse Turk. Precedenta cădere de cenuşă afectase puternic aceste oraşe, însă cea de acum era şi mai rea, mult mai abundentă pe plan local, iar acele forme extrem de bizare de viaţă vegetală (sau ce altceva or fi fost) aveau să stânjenească fără doar şi poate activităţile necesare pentru a repune comerţul pe roate.

Ca urmare, hrana avea să se împuţineze; dar apa? Nu putea spune cu certitudine cum erau aprovizionate aşezările din deşert. Deschideai robinetul, dar unde se afla rezervorul? Sus, pe dealuri? Apa mai era potabilă şi avea să se menţină astfel?

Cel puţin în maşină aveau mâncare şi apă îmbuteliată, suficientă ca să le ajungă o vreme. Ceea ce nu-i plăcea lui Turk era faptul că vehiculul se afla afară, în parcarea motelului, unde unii ar fi putut fi tentaţi să pătrundă cu forţa şi să se servească din acea bogăţie. Însă cel puţin asta era o dificultate pe care o putea înfrunta. Se ridică în picioare.

— Mă duc afară.

Ceilalţi se întoarseră spre el cu priviri uluite.

— Ce tot spui? întrebă Dvali.

Îi lămuri cum stăteau lucrurile cu mâncarea.

— Chiar dacă nimănui altcuiva nu îi e foame, mie îmi este.

— E posibil să fie riscant, spuse Dvali.

Turk mai văzuse doi oameni pe stradă, cu batiste legate peste gură. Unul dintre ei se aflase la nici cinci metri de o „formă de viaţă” care ţâşnise din praf, dar nici floarea nu interacţionase cu omul, nici omul nu dăduse semne că ar fi fost cât de cât tentat să intre în contact cu floarea. Ceea ce corespundea cu ştirile din Port Magellan.

— Doar până la maşină şi înapoi. Dar aş vrea să stea cineva în uşă, cu ochii pe mine, şi îmi trebuie ceva pe care să-l folosesc drept mască.

Spre uşurarea lui, nu urmă nicio dezbatere. Doctorul Dvali se folosi de un briceag ca să taie colţul unui cearşaf, pe care Turk şi-l legă peste nas şi peste gură. Luă cardul de deschidere a maşinii de la doamna Rebka, iar Lise se oferi să stea în uşă.

— Să nu rămâi mai mult decât e necesar, spuse ea.

— Nu-ţi face griji, o linişti el.

Cerul era albastru, părând ca de cretă din cauza cenuşii care îi dădea aerului un gust acid, de sulf.

Fără a mai spune ce le făcea plămânilor. Dacă aerul conţinea spori de natură extraplanetară – ceea ce păreau să sugereze toate discuţiile –, aceştia nu încolţeau oare în umezeala din interiorul organismului uman? Însă nu păreau să aibă nevoie de prea multă umezeală, se gândi Turk, dacă puteau creşte pe străzile pavate ale unui oraş din deşert, în septembrie, o lună secetoasă. În orice caz, nu se raportase niciun deces provocat numai şi numai de cenuşă. Se scutură de astfel de griji şi se strădui să se concentreze asupra acţiunii sale din prezent.

Se simţi singur imediat ce ieşi afară. Parcarea motelului era o semilună pavată, cu o fântână goală, din ceramică, în centru. Dincolo de ea se afla strada principală, de fapt doar o porţiune din Autostrada 7, care ducea spre Rub al-Khali. Vizavi se întindea un şir de magazine din cărămidă, cu câte un singur etaj. Toate erau acoperite de cenuşă, cu geamurile împodobite

de praful care făcea neinteligibile indicatoarele rutiere şi firmele. Linişţea era neştirbită.

Vehiculul cvadrilor, uşor de recunoscut după forma de cutie şi după jantele din oţel de arc, era parcat în stânga lui Turk, la vreo zece metri distanţă. El rămase locului o clipă, uitându-se peste umăr la Lise, care ţinea uşa crăpată. Îi făcu un mic semn din mână şi ea dădu din cap. Nu era niciun pericol. Drum liber.

Înainta cu paşi mari, bine chibzuiţi, încercând să nu răscolească prea mult praful. Pantofii lui presau cenuşa adusă de vânt, lăsând în urmă, sub norii de cretă, amprente cu detalii fin conturate.

Ajunse la maşină fără niciun incident, simţindu-se doar uşor descurajat de distanţa pe care o pusese între el însuşi şi încăperea unde îl aştepta Lise.

Îşi folosi antebraţul ca să îndepărteze stratul de cenuşă din partea din spate a vehiculului, de pe portbagajul unde erau depozitate alimentele. Scoase din buzunar cardul de acces al doctorului Dvali şi îl introduse în fanta de siguranţă. În jurul mâinilor lui se înălţară fuioare de praf.

Se opri şi săltă bucata de pânză care îi acoperea gura atât cât era necesar ca să poată scuipa. Saliva căzu, fără nicio eleganţă, pe trotuarul acoperit de cenuşă, iar o parte din el se aşteptă să se înalţe ceva de dedesubt, ca un peşte avântându-se după momeală, şi s-o înşface.

Deschise uşa portbagajului şi alese o geantă frigorifică cu apă îmbuteliată şi o cutie de carton plină cu conserve – genul de lucruri pe care le poţi mânca fără să le găteşti, dacă eşti nevoit – asta, plus câteva pachete cu pâine nedospită, fiind tot ce putea căra.

Suficient deocamdată. Sau s-ar fi putut urca în maşină, aducând-o mai aproape de cameră; însă ar fi blocat drumul prin curte, atrăgând, poate, o atenţie nedorită...

— Turk!

Lise, din prag. Se uită spre ea. Uşa era larg deschisă şi ea se apleca înainte, cu părul încadrându-i faţa. Arăta ceva, cu o insistenţă evidentă:

— Turk! Pe stradă...

El zări imediat obiectul.

Nu arăta ameninţător. Indiferent ce-o fi fost.

De fapt, părea să nu fie nimic mai mult decât o bucată de hârtie, sau o coală de plastic, purtată de o rafală de vânt, fâlfâind la înălţimea capului, deasupra dunelor de praf aşternute lângă restaurant, pe autostradă. Flutura, dar nu se putea spune cu adevărat că zbura, nu cu o ţintă, aşa cum zboară păsările.

Dar nu era o coală de hârtie, era ceva mai straniu. Cu centrul de un albastru sticlos, cu cele patru extremităţi roşii. Şi, cu toate că se deplasa cu stângăcie în aer, părea să se mişte după un plan, alunecând prin mijlocul drumului.

Pe urmă păru să ezite, cu cele patru vârfuri de aripă agitându-se la unison ca să se înalţe cu vreo doi metri mai sus. Când se deplasă din nou, o porni într-o altă direcţie.

Către Turk.

— Pleacă dracului de-acolo! ţipă Lise.

Se spunea că lucrurile alea nu erau periculoase.

Turk speră că era adevărat. Lăsă să cadă totul, în afară de cutia de carton cu conserve, şi o rupse la fugă. La jumătatea drumului către uşă se uită peste umăr. Obiectul fâlfâitor ajunsese chiar în spatele lui, la un metru în dreapta – mult prea aproape.

Lăsă să cadă şi cutia şi sprintă cu toată puterea.

Obiectul era mai mare decât păruse de la distanţă. Şi mai zgomotos: suna ca un cearşaf întins să se usuce în bătaia furtunii. Nu ştia dacă-i putea face vreun rău, dar era foarte clar că îi trezise interesul. Alerga şi, fiindcă adâncimea cenuşii era de cincisprezece centimetri, pe alocuri chiar mai mare, părea să alerge pe nisipul unei plaje.

Sau într-un coşmar.

Lise deschise larg uşa.

Cu coada ochiului, Turk zări în curând obiectul fâlfâitor izbind aerul ca un piston. Nu mai era nevoie decât de un viraj la dreapta ca să cadă asupra lui. Dar acesta îşi menţinea cursul lipsit de ţintă, înaintând paralel cu el, ca şi cum s-ar fi luat la întrecere. La întrecere...

Către uşa deschisă.

Încetini. Coala fâlfâitoare răpăi pe lângă el.

— Turk!

Lise continua să stea în uşă. El îşi rupse pânza de pe gură şi inspiră adânc; o mişcare greşită, fiindcă gâtul i se înfundă instantaneu.

— Închide-o, cârâi, dar nu reuşi să se facă auzit de Lise.

Se îneca şi scuipă.

— Uşa, fir-ar să fie, închide dracului uşa aia!

Indiferent dacă îl auzise sau nu, Lise înţelese pericolul. Se retrase cu un pas, căutând în acelaşi timp să apuce mânerul uşii, nu-l nimeri, se împiedică şi căzu. Obiectul fâlfâitor, acum mişcându-se prin aer fără stângăcie, se îndreptă direct spre ea, de parcă s-ar fi ghidat după raza unui laser. Turk o luă din nou la fugă, dar era la o distanţă prea mare.

Ea se ridică pe jumătate, legănându-se sprijinită într-un cot, cu ochii dilataţi, şi Turk simţi un junghi de spaimă sub coaste, ca un ghimpe în inimă. Lise îşi înălţă un braţ ca să respingă obiectul. Dar acesta o ignoră, aşa cum îl ignorase pe Turk. Alunecă pe lângă ea, pătrunzând în încăpere.

Turk nu avu cum să vadă ce se întâmplă apoi.

Auzi un ţipăt înăbuşit şi apoi vocea doamnei Rebka, într-un urlet plin de durere, cu atât mai şocant cu cât venea de la un cvadru. Striga numele lui Isaac.

22

Lise stătea uluită pe podea, neştiind exact ce se întâmplase. Obiectul, obiectul zburător, obiectul despre care crezuse că era gata să-l atace pe Turk, intrase în cameră. Preţ de o singură clipă de uimire îi auzi zgomotul reducându-se la o fâlfâire umedă. Pe urmă încetă cu totul şi doamna Rebka începu să ţipe.

Lise se strădui să se ridice în picioare.

— Închide uşa! răcni doctorul Dvali.

Ba nu. Nu încă. Îl aşteptă de Turk, care intră în grabă, odată cu un nor de praf. Ea trânti apoi uşa, uitându-se îngrijorată în jur, după creatura zburătoare. Era o idioţenie, dar se gândea la vara în care părinţii ei o duseseră în vacanţă într-o cabană din munţii Adirondack; într-o noapte, un liliac intrase pe coş, fâlfâind din aripi pe întuneric şi îngrozind-o. Cu o claritate supranaturală, îşi reaminti ce simţise gândindu-se că în orice clipă i s-ar fi putut încurca în păr ceva viu, foarte cald, începând s-o muşte.

Dar realiză că obiectul fâlfâitor aterizase deja.

Cvadrii se adunaseră în jurul patului pe care era întins Isaac, pentru că...

Pentru că acea creatură zburătoare se oprise *pe faţa băiatului*.

Copilul îngrozit îşi întorsese capul către pernă.

Animalul, sau creatura, sau indiferent ce-o fi fost sau cum ar fi trebuit să i se spună, îi acoperise obrazul stâng, ca o cataplasmă cărnoasă şi roşie. Un colţ i se încâlcise în părul de deasupra tâmplei, în timp ce altul îi acoperea gâtul şi umărul. Gura şi nasul lui Isaac rămăseseră libere, cu toate că trupul rece ca gheaţa al creaturii i se lipise de buza tremurătoare de sus. Ochiul stâng i se zărea nedesluşit prin masa translucidă a obiectului. Celălalt ochi era larg deschis.

Doamna Rebka striga întruna numele băiatului.

Se întinse să îndepărteze creatura, dar doctorul Dvali o prinse de mâini.

— N-o atinge, Anna, spuse el.

Anna. Numele doamnei Rebka era Anna. O fracţiune stupid de calmă a minţii Lisei înregistra asta. *Anna Rebka*, femeia care era şi mama copilului.

— Trebuie s-o luăm de pe el!

— S-o apucăm cu ceva, zise Dvali. Cu mănuşi, cu un băţ, cu o bucată de hârtie...

Turk smulse faţa de pernă de pe una dintre pernele nefolosite şi şi-o înfăşură în jurul mâinii drepte.

Era ciudat, se gândi Lise, că obiectul zburător îl ignorase pe Turk pe stradă şi că, din acelaşi punct de vedere, îi ignorase pe ea şi pe ceilalţi adulţi, cu toţii ţinte uşoare, dar se aşezase fără ezitare peste Isaac. Faptul avea vreo semnificaţie? Indiferent ce-o fi fost de fapt – şi ea nu se îndoia că răsărise din cenuşă, aidoma florii cu ochi sau a oştirii de obiecte de carnaval despre care vorbeau ştirile din Port Magellan –, era oare posibil să-l fi ales pe Isaac?

Ceilalţi se retraseră de lângă pat când Turk îşi întinse mâna înfăşurată spre creatură. Însă se întâmplă un alt lucru ciudat:

Obiectul zburător dispăru.

— Ce naiba? făcu Turk.

Isaac icni şi se săltă brusc, îşi duse mâna la faţă şi simţi pielea proaspăt eliberată.

Lise clipi şi încercă să rederuleze amintirea în faţa ochilor minţii. Obiectul fâlfâitor se dizolvase – sau cel puţin aşa lăsase impresia. Se lichefiase într-o clipă şi se evaporase. Sau, ba nu, se prelinsese, ca o băltoacă suptă de pământul jilav. Nu lăsase în urmă nici măcar o dâră de abur. Era ca şi cum s-ar fi scurs direct în carnea lui Isaac.

Dădu deoparte gândul supărător.

Doamna Rebka se îndesă pe lângă Turk şi-şi întinse mâinile spre băiat – căzu pe pat, alături de el, şi îl luă în braţe. Cu respiraţia încă întretăiată, Isaac îşi îndoi trupul, sprijinindu-se de ea, şi îşi lăsă capul pe umărul ei. Începu să plângă cu sughiţuri.

Când deveni evident că n-avea să se mai întâmple nimic altceva – sau cel puţin nicio monstruozitate –, Dvali le ceru celorlalţi să se îndepărteze.

— Lăsaţi-le puţin loc.

Lise se retrase şi îl prinse pe Turk de mână.

Mâna lui era transpirată şi plină de praf, dar nemăsurat de liniştitoare. Ea nu putea ghici ce fuseseră cele abia întâmplate, dar urmarea era pe deplin inteligibilă: o mamă îşi liniştea copilul foarte speriat.

Lise văzu pentru prima oară în doamna Rebka ceva mai mult decât o cvadră stranie, rezervată când era vorba de propriile emoţii. Cel puţin pentru ea, Isaac nu era un experiment biologic. Era fiul ei.

— Ce naiba, repetă Turk. Puştiul e teafăr?

Asta rămânea de văzut. Sulean Moi şi Diane Dupree se închiseră în mica nişă care era bucătăria camerei de hotel, discutând cu aprindere, dar cu voce scăzută. Doctorul Dvali o privea pe doamna Rebka de la o distanţă prudentă. Respiraţia lui Isaac începu să se liniştească. În cele din urmă se îndepărtă de doamna Rebka şi privi în jur. Ochii lui ciudaţi, cu pistrui aurii, erau mari şi umezi, şi sughiţă de două ori.

Diane Dupree îşi încheie conferinţa cu marţiana.

— Dă-mi voie să-l consult, spuse ea.

Dintre toate persoanele din încăpere, ea se apropia cel mai mult de definiţia dată unui doctor, aşa că doamna Rebka o

lăsă, ezitând, să se aşeze lângă băiat, căruia îi luă pulsul şi îi lovi ritmic pieptul, lucruri pe care le făcea, bănui Lise, mai mult ca să-l liniştească decât ca să-i pună un diagnostic. Îi examina într-adevăr cu atenţie obrazul stâng şi fruntea, locurile atinse de creatură, dar nu exista nicio spuzeală şi nicio iritaţie evidentă. În final se uită în ochii copilului – ochii aceia stranii – şi păru să nu zărească nimic ieşit din comun.

Isaac îşi adună destul curaj ca să-i pună o întrebare:

— Sunteţi medic?

— Nu sunt decât infirmieră. Spune-mi Diane.

— Sunt sănătos, Diane?

— Mie-mi pari sănătos.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. În prezent se întâmplă o mulţime de lucruri ciudate. A fost doar unul dintre ele. Cum te simţi?

Băiatul se întrerupse, de parcă ar fi făcut un inventar.

— Mai bine, spuse, în cele din urmă.

— Nu eşti speriat?

— Nu. Ei. Nu chiar atât de tare.

De fapt, vorbea mult mai coerent decât în ultimele două zile.

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Băiatul dădu din cap, încuviinţând.

— Azi-noapte ai spus că poţi vedea prin pereţi. Ai spus că exista o lumină pe care n-o zăreai decât tu. O mai vezi şi acum?

El dădu din cap încă o dată.

— Unde? Poţi să-mi arăţi în ce direcţie?

Isaac o făcu, ezitând.

— Turk, spuse Diane. Ai la tine busola?

Turk purta în buzunar o busolă, într-o cutie de alamă – refuzase s-o abandoneze în satul minang, spre marea supărare a lui *Ibu* Diane. O scoase şi o aşeză de-a lungul braţului lui Isaac, urmărind direcţia arătătorului lui întins.

— Nu e nimic nou, spuse nerăbdătoare doamna Rebka. Arată întotdeauna într-acolo. Spre vest, cu o uşoară deviere către nord.

— Acum e drept spre vest. Dacă deviază în vreo direcţie, atunci tinde către sud. Turk îşi ridică privirea şi văzu expresiile celorlalţi. De ce? Are vreo importanţă?

Pe la jumătatea după-amiezii, strada arăta aproape normal. În ultimele două ore, din cenuşa căzută nu mai crescuse nimic. Praful se mai învolbura din când în când, dar cauza ar fi putut fi vântul – se stârnise şi sufla în rafale, înnegurând aerul, stivuind brazde cenuşii alături de suprafeţele verticale şi uneori chiar dezgolind câte un loc din care îndepărta cenuşa.

Numai câteva excrescenţe bizare rezistară până în dimineaţa următoare. Aşa cum se întâmplase cu floarea cu ochi şi corola ei, cele mai multe erau atacate (*mâncate*, îşi spuse Lise, cuvântul ăsta putea fi folosit la fel de bine) de entităţi mai mici şi mai mobile, care se estompau apoi şi dispăreau. Unele dintre cele mai mari excrescenţe rămăseseră mai mult sau mai puţin intacte. Văzuse un soi de ciulini viu coloraţi, purtaţi de vânt de-a lungul străzii, evident coji care adăpostiseră ceva ce îşi pierduse viaţa. Iar de una dintre clădirile de vizavi de motel atârna o reţea de ţevi subţiri şi albe, sfărâmicioase, acoperind indicatorul pe care scria COMPONENTE AUTO, dar care nu se mai putea citi sub împletitura în culori spălăcite.

Calmul relativ scoase oamenii din ascunzători.

Câteva vehicule cu pneuri mari zăngăniră prin preajmă, reuşind mai mult sau mai puţin să îndepărteze praful căzut. Administratorul hotelului bătu la uşă şi întrebă dacă toată lumea era în regulă – văzuse o mică parte a dramei de dimineaţă. Turk îi spuse că se simţeau foarte bine şi chiar se aventură din nou afară (cu uşa bine închisă în urma lui şi cu Lise la fereastră, ascunzându-şi neliniştea), întorcându-se cu destul de multe alimente ca să le ajungă două zile.

Doamna Rebka veghea în continuare asupra lui Isaac, care era vioi şi nu părea chinuit de vreo suferinţă evidentă. Acum stătea în capul oaselor, cu faţa către peretele dinspre vest al încăperii, de parcă s-ar fi rugat către o Mecca inversată. Comportamentul lui nu era o noutate, înţelese Lise, dar era totuşi extrem de straniu. Când doamna Rebka făcu o pauză, ducându-se la baie, Lise se apropie de patul băiatului şi se aşeză lângă el.

Îl salută. Copilul îi aruncă o scurtă privire, apoi se întoarse din nou către perete.

— Ce e acolo, Isaac? întrebă ea.

— Trăieşte sub pământ, răspunse băiatul.

Lise îşi stăpâni un tremur şi se retrase.

Turk şi doctorul Dvali discutau uitându-se pe o hartă.

Era o hartă pliantă standard, reprezentând topografia şi drumurile răzleţe din regiunea Equatoriei aflată la vest de munţi. Lise se uită peste umărul lui Turk, care trasa linii cu un stilou şi o riglă.

— Despre ce e vorba?

— Facem o triangulaţie.

— Ce triangulaţi?

Doctorul Dvali îi arătă un punct de pe hartă, cu răbdare într-o foarte mică măsură prefăcută.

— Ăsta e complexul unde ne-am întâlnit, domnişoară Adams. Am plecat de acolo şi am călătorit spre nord peste trei sute de kilometri – până aici.

Un punct minuscul marca Bustee.

— Acolo, în complex, obsesia lui Isaac se îndrepta către un punct cardinal anume, şi am trasat direcţia.

O linie lungă. Spre vest.

— Însă aici, unde ne aflăm acum, se pare că simţul lui de orientare a suferit o modificare uşoară.

O altă linie lungă, nu tocmai paralelă cu prima.

Amândouă se îndreptau către imensitatea de culoarea chihlimbarie ce reprezenta deşertul, pătrunzând adânc dincolo de hotarele concesiunilor internaţionale de extragere a minereurilor. Se intersectau în Rub al-Khali, platoul acoperit de nisip din sfertul vestic al Equatoriei.

— Într-acolo arată?

— Într-acolo a arătat toată vara – cu mai multă disperare în ultimele câteva săptămâni.

— Şi ce este? Ce e acolo?

— Din câte ştiu eu, nimic. Acolo nu e nimic.

— Dar acolo vrea el să meargă.

— Da.

Doctorul Dvali se uită dincolo de Lise, către cele trei cvadre.

— Şi acolo îl vom duce.

Femeile nu răspunseră, mulţumindu-se să-l fixeze cu ochi mari.

Doamna Rebka fu aceea care dădu într-un târziu din cap, fără tragere de inimă, exprimându-şi aprobarea.

În noaptea aceea, Lise nu reuşi să adoarmă. Se zvârcoli pe salteaua ei, ascultând sunetele scoase de ceilalţi. Indiferent ce altceva o fi lecuit tratamentul care te transforma în cvadru, nu te vindeca de sforăit.

Şi, cu toate astea, toţi dormeau. Iar ea nu putea.

În cele din urmă, când trecuse cu mult de miezul nopţii, se sculă, trecu peste trupurile cufundate în somn ale celorlalţi în drumul ei spre baie şi îşi împroşcă faţa cu apă călduţă. În loc să se întoarcă în pat, se duse lângă fereastră, unde Turk stătea pe un scaun, făcând de pază peste noapte.

— Nu pot să dorm, şopti ea.

Turk fixa cu privirea strada de dincolo de geamuri, un pustiu fantomatic în lumina estompată de praf a lunii. Exploziile bizare ale cenuşii nu dădeau semne că ar fi putut să reînceapă.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă el, într-un târziu.

— Nu vreau să trezim pe cineva.

— Vino afară, în maşină.

Turk şi doctorul Dvali aduseseră maşina mai aproape de cameră, unde era mai uşor de supravegheat.

— Putem sta acolo o vreme. Acum o să fim în siguranţă, într-o destul de mare măsură.

Lise nu mai părăsise camera de când sosiseră, aşa că ideea o atrase. Purta singura ei pereche de blugi şi o cămaşă prea mare, pe care o împrumutase din complexul cvadrilor. Îşi trase pantofii în picioarele goale.

Turk deschise uşa şi o închise uşor după ce ieşiră.

Mirosul cenuşii deveni instantaneu mai puternic.

Sulf, sau ceva mai neplăcut decât sulful – de ce mirosea cenuşa a sulf? Aparatura ipoteticilor se dezvolta în locuri răcoroase, sau cel puţin aşa învăţase ea la şcoală: pe asteroizi îndepărtaţi, pe lunile îngheţate ale unor planete îngheţate. Acolo exista sulf? Auzise că se găsea sulf pe lunile unei planete, o fi fost Jupiter? Sistemul solar al Lumii Noi avea o planetă asemănătoare, o gigantă rece, radioactivă, la mare distanţă de soare.

Vântul se domolise odată cu căderea de cenuşă.

Văzduhul era ceţos, dar se zăreau câteva stele.

Chiar şi atunci când era foarte mică, tatălui ei îi plăcea să-i arate stelele. Astrele au nevoie de nume, spunea el, şi le botezau împreună. *Uriaşa Albastră*. *Vârful Triunghiului*. Sau nume prosteşti. *Belinda*. *Grapefruit. Antilopa*.

Se strecură pe scaunul din faţă, alături de Turk.

— Trebuie să discutăm despre ceea ce urmează, spuse el.

Da. Era un adevăr incontestabil.

— Cvadrii îl duc pe Isaac spre vest, răspunse ea.

— Exact. Nu ştiu ce speră să realizeze.

— Îşi închipuie că poate vorbi cu ipoteticii.

— Grozav – şi ce-o să le spună? Salutări din partea speciei umane? Vă rugăm să nu mai aruncaţi peste noi rahat din spaţiul cosmic?

— Se aşteaptă să afle un adevăr profund.

— Tu crezi asta?

— Nu, dar ei o cred. Cel puţin Dvali o crede.

— Cvadrii sunt, în general, oameni foarte rezonabili, dar tu ai paria pe un asemenea rezultat? Eu nu.

Era ca o religie, presupuse Lise. Nu faci pariuri pe lucrurile sfinte, le cauţi doar, cu inima deschisă, şi speri să capeţi tot ce e mai bun. Dar nu-i spuse asta lui Turk.

— Şi ce facem când pleacă ei în deşert?

— Mă gândeam să-i însoţim, răspunse el.

— Te gândeai... ce?

— Aşteaptă, are sens. Ai văzut harta, nu? Locul spre care se îndreaptă ei e la trei sferturi din drumul către coasta de vest. De acolo există o şosea acceptabilă, pe toată distanţa până la ocean. Lise, pe coasta de vest nu dai decât peste sate de pescari şi peste avanposturi ale staţiunilor de cercetare. Găsesc o ambarcaţiune care merge spre sud, spre Port Magellan, şi, în momentul când ajung acolo, nu mai e nimeni pe urmele mele, toată povestea cu cvadrii e încheiată şi probabil Securitatea Genomică o ştie.

Am destui prieteni în comunitatea cvadrilor şi presupun c-o să-mi pot face rost de un set pe de-a-ntregul nou de acte de identitate.

La vremea aceea a anului, nopţile din deşert erau foarte friguroase. Tapiseria era rece şi vorbele lor adunau condens pe geamuri.

— Văd vreo două probleme în privinţa asta.

— Şi eu – care-i lista ta?

Ea se strădui să fie raţională.

— Păi, căderea de cenuşă. Chiar dacă drumurile sunt utilizabile şi chiar având un vehicul foarte bun, te poţi împotmoli, poţi rămâne fără benzină, poţi avea probleme cu motorul.

— E un risc, recunoscu el, dar poţi face planuri ca să-l eviţi, poţi lua cu tine unelte, piese de schimb, combustibil şi aşa mai departe.

— Dar cvadrii nu călătoresc de plăcere. Se aşteaptă să găsească acolo ceva. Şi dacă au dreptate? Adică, ai văzut cum a venit chestia aia zburătoare după Isaac.

Poate e deosebit, poate atrage în mod deosebit, ăă, indiferent ce-o fi ceea ce răsare din cenuşă şi, dacă e aşa, asta ar putea deveni un obstacol major.

— M-am gândit şi eu. Dar n-am auzit să fi fost cineva rănit grav de chestiile astea, în afara unor accidente. Nici măcar Isaac. Orice i s-ar fi întâmplat, nu pare să se simtă mai rău decât înainte.

— A aterizat pe faţa lui, Turk. A pătruns în pielea lui.

— Stă în capul oaselor, nu are febră, nu e mai bolnav decât până acum.

— N-ai fi spus acelaşi lucru dac-ai fi fost în locul lui.

— Tocmai asta e – n-am fost eu, orice ce-o fi fost chestia aia, nu mă voia pe mine.

— Aşadar ne ţinem de ei şi, când termină cu Isaac – indiferent cum – plecăm spre coastă? Ăsta e planul?

Turk răspunse cu o stânjeneală pe care Lise i-o simţi chiar şi în întunericul din maşină:

— Nu trebuie neapărat s-o facem amândoi. Dacă preferi, poţi rămâne aici, poţi încerca să găseşti o maşină care să te ducă înapoi, prin trecătoare, după ce e curăţată cenuşa. Ai opţiuni pe care eu nu le am. Şi, dintr-un punct obiectiv de vedere, e probabil
mai sigur să alegi varianta asta.

Un punct obiectiv de vedere. Turk îşi imagina, fără nicio îndoială, că îi oferea libertatea de a se retrage cu eleganţă dintr-o acţiune nesăbuită. El avea un stil de viaţă care permitea inversări neaşteptate ale norocului şi pariuri cu miză mare

împotriva sorţii. Ceea ce nu se putea spune despre ea. Asta era aluzia, şi era un adevăr, fireşte, în general vorbind – dar nu şi în ultima vreme.

— O să mă gândesc, spuse, şi coborî din maşină, în noaptea luminată de lună, dorindu-şi să fi putut să doarmă.

Dimineaţa, în Bustee lucrurile intraseră, într-o anumită măsură, aproape în normalitate: câţiva pietoni pe stradă, câteva vehicule – cele în stare de aşa ceva – plecând spre oraşele mai mari din sud. Localnicii se uitau cu gurile căscate la rămăşiţele vieţii străine agăţate de faţadele clădirilor sau împrăştiate pe trotuare, ca nişte jucării sfărâmate, cândva de culori strălucitoare.

Acum, când ajunseseră la o înţelegere, cvadrii începură să facă rost de provizii. Un grup de patru – doctorul Dvali, Sulean Moi, Diane Dupree şi Turk – plecă să vadă ce se mai putea cumpăra din magazinele oraşului. Turk vorbea chiar despre un al doilea vehicul, dacă puteau găsi unul.

Lise rămase în camera de motel, cu doamna Rebka şi Isaac, sperând să mai prindă vreo două ore de somn.

Ceea ce se dovedi dificil, fiindcă Isaac era iarăşi agitat. Nu din pricina creaturii zburătoare care îl atacase – şi care părea să-i fi ieşit din minte tot atât de iute ca un vis urât –, ci dintr-un nou sentiment al urgenţei, din nevoia de a se grăbi să ajungă în miezul a orice s-o fi petrecut în vest. Doamna Rebka îi pusese câteva întrebări, tatonând terenul. Ce voia să spună când pomenea despre ceva „subpământean”? Dar Isaac nu reuşise să răspundă şi încercarea îi sporise frustrarea.

Aşa că ea îi spusese că plecau spre vest, că plecau imediat ce avea să fie posibil; iar Isaac acceptase în cele din urmă această consolare şi recăzuse în somn.

Doamna Rebka plecă de lângă pat şi se aşeză pe un scaun. Lise îl trase pe al ei mai aproape.

Doamna Rebka părea de cincizeci de ani. Lise presupuse că era mai bătrână. Era cvadră, iar cvadrii puteau lăsa impresia că aveau „vreo cincizeci de ani” timp de mai multe decenii. Dar, dacă Isaac era copilul ei, nu putea fi cu mult mai bătrână decât arăta. Şi, oricum, se gândi Lise, nu era adevărat că, din punct de vedere biologic, cvadrii nu erau apţi pentru conceperea unui

copil? Aşa că sarcina doamnei Rebka începuse, probabil, înainte de transformarea ei.

Întrebarea evidentă era dificilă, însă Lise era hotărâtă s-o pună şi era puţin probabil să se ivească o ocazie mai potrivită.

— Cum s-a întâmplat, doamnă Rebka? Băiatul, vreau să spun. Cum a... adică, dacă întrebarea nu e prea intimă.

Doamna Rebka închise ochii. Oboseala i se întipărise pe întregul chip, oboseala sau o disperare profundă, rebelă.

— Care e întrebarea, domnişoară Adams? Cum a fost transformat sau de ce a fost conceput?

Lise se bâlbâi, dar cealaltă îi făcu semn să tacă.

— E o poveste scurtă şi nu deosebit de interesantă. Soţul meu era lector, transferat temporar la Universitatea Americană. Nu era cvadru, dar îi trata cu prietenie. Ar fi luat în consideraţie tratamentul pentru el însuşi, numai că era un evreu zelos, respecta cu stricteţe legea mozaică – principiile religiei lui i-l interziceau. A murit fiindcă nu l-a făcut. Avea un anevrism cerebral, inoperabil. Tratamentul era singurul lucru care l-ar fi putut salva. L-am implorat să-l facă, dar a refuzat. În durerea mea, l-am urât puţin pentru asta. Pentru că...

— Pentru că erai gravidă.

— Da.

— El ştia?

— În momentul când am fost sigură, vasul de sânge se spărsese. A mai trăit câteva zile, dar a fost în comă.

— Isaac e copilul acela?

Doamna Rebka închise ochii.

— Acela a fost fătul care a devenit Isaac. Ştiu cât de brutal sună. Dar n-am putut suporta ideea de a creşte copilul singură. Voiam să avortez. Doctorul Dvali m-a convins să n-o fac. Fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai soţului meu şi a devenit şi prietenul meu. A recunoscut că e cvadru. Mi-a vorbit despre controversele din comunitatea cvadrilor, mi-a spus cum era să fii – cel puţin într-un anumit sens – un tip mai bun de fiinţă umană. Şi mi-a vorbit despre ipotetici, un subiect care mă interesase întotdeauna. M-a prezentat altor persoane din comunitate. Erau întotdeauna dispuşi să dea o mână de ajutor.

— Vorbele lor te-au convins să faci ceea ce voiau ei.

— Nu, nu s-a petrecut nimic atât de grosolan.

N-au făcut propagandă. Mi-au plăcut oamenii ăia – mi-au plăcut mai mult decât cei netransformaţi, care mă vizitau dintr-un soi de obligaţie, părând întotdeauna compătimitori şi fiind pe ascuns indiferenţi. Cvadrii erau sinceri. Spuneau ceea ce credeau de fapt. Iar unul dintre lucrurile în care credea cu adevărat Avram Dvali era posibilitatea de comunicare cu ipoteticii. M-a condus treptat către ideea că aş fi putut contribui la o lucrare foarte importantă, pentru că nu eram transformată. Şi eram gravidă.

— Aşa că i l-ai dat pe Isaac?

— Nu pe *Isaac*! I-am dat posibilitatea de a-l crea pe Isaac. Altminteri nu aş fi putut duce nicidecum sarcina până la capăt.

Trase aer în piept, îl expulză şi, în urechile Lisei, sunetul păru al apei retrase, la reflux, de pe o plajă veche de când lumea.

— N-a fost mai complicat decât chinul care te transformă în cvadru. Obişnuita injecţie, iar apoi, când procesul era în plină desfăşurare, o injecţie intrauterină care mi-a împiedicat organismul să respingă copilul transformat. Am fost sedată în cea mai mare parte a timpului. Sincer vorbind, îmi amintesc foarte puţine lucruri despre perioada graviditäţii. Sarcina a ajuns la termen în şapte luni.

— Şi apoi?

Doamna Rebka îşi feri privirea.

— Avram a fost de neclintit în convingerea că băiatul trebuia crescut de comunitate, nu de mine, de una singură. Spunea că e mai bine dacă nu mă ataşez prea tare de copil.

— Mai bine pentru dumneata sau pentru Isaac?

— Pentru amândoi. Nu eram siguri c-o să supravieţuiască până la maturitate. Isaac era – este – un experiment, domnişoară Adams. Avram mă proteja de ceea ce ar fi putut fi un episod de suferinţă încă şi mai traumatizantă. Şi, în afară de asta... oricât de mult mi-aş fi dorit să mă port ca un părinte cu Isaac, băiatul are o personalitate dificilă. A refuzat să se apropie prea mult de cineva. Ca bebeluş, nu-i plăcea să fie ţinut în braţe. Era într-adevăr ca şi cum i-ar fi aparţinut unei noi specii, ca şi cum, la un nivel biologic fundamental, ar fi ştiut că nu e unul dintre noi.

— Pentru că l-aţi făcut să fie aşa, nu se putu abţine Lise.

— E adevărat. Întreaga responsabilitate ne aparţine. Şi vina, fireşte. Tot ce pot spune este că sperăm ca hidoşenia modului în care a fost creat va fi răscumpărată prin contribuţia lui la înţelegerea universului de către oameni.

— Ai crezut în asta, sau ţi-au spus să crezi?

— Îţi mulţumesc că-mi găseşti scuze, domnişoară Adams, dar adevărul e c-a fost credinţa mea; am împărtăşit-o cu toţii, mai mult sau mai puţin. De aceea am ajuns, în primul rând, să stăm împreună.

Dar niciunul dintre noi n-a crezut în asta cu atâta încredere şi cu atâta – sunt tentată să-i spun eroism – ca Avram Dvali. Am avut îndoieli, bineînţeles că am avut; am avut momente de remuşcare. Nu e o poveste frumoasă, nu-i aşa? Sunt sigură că te întrebi mai degrabă cum de-am putut lua în consideraţie o asemenea faptă decât în ce mod am reuşit s-o săvârşim.

Dar oamenii sunt în stare de tot felul de lucruri, domnişoară Adams. Până şi cvadrii. Nu trebuie să uiţi asta. Doamna Rebka închise ochii. Iar acum sunt obosită şi nu mai am nimic de adăugat.

Ceilalţi se întoarseră cu mâncare, cu apă îmbuteliată, cu piese de schimb şi (de-a dreptul miraculos) cu un al doilea vehicul – o altă maşină utilitară cu pneuri mari, cumpărată, îi povesti Turk, la un preţ ridicol de la un intermediar corupt din oraş. Cvadrii aveau mai mulţi bani gheaţă decât simţ practic, spuse el, sau poate erau destul de practici ca să-şi dea seama când banii gheaţă nu erau de niciun folos.

Lise îl ajută să încarce proviziile în vehicule. Turk se mişca energic, cu uşurinţă şi părând în largul lui.

Simţea o anumită plăcere muncind alături de el, fără să se mai gândească la doamna Rebka, sau la Isaac, sau la doctorul Dvali, sau la ceea ce i-ar fi putut aştepta în Rub al-Khali.

— Prin urmare, vii cu noi, o întrebă el într-un târziu, sau aştepţi un autobuz care să te ducă înapoi, în Port?

Ea nu-i acordă favoarea unui răspuns. Nu-l merita.

Fiindcă mergea cu el, bineînţeles. În marele necunoscut, sau oriunde altundeva se duc oamenii buni când dispar fără urmă.

Partea a patra
RUB AL-KHALI

23

Brian Gately se afla în siguranţă, în Port Magellan, când lovi al doilea val de cenuşă. În timp ce zburau alături de el prin trecătoarea Bohdi, îndreptându-se către câmpiile de pe coastă, Sigmund şi Weil făcuseră un lucru remarcabil: îşi recunoscuseră înfrângerea. Cvadrii se împrăştiaseră, spusese Weil, iar complexul ars nu le oferise nicio dovadă mai presus de

rămăşiţele carbonizate ale unui bioreactor ascuns în subsol. Nici în avionul furat al lui Turk Findley nu se descoperise nimic incriminator, iar cei patru captivi erau evident ţinte false, fiind prea bătrâni chiar şi după standardele cvadrilor.

— Şi atunci, întrebase Brian în timp ce aeronava lor survola un canion ale cărui curbe în ac de păr erau străbătute, departe, jos, de o cisternă petrolieră singuratică, vă întoarceţi pur şi simplu acasă?

— Bineînţeles că nu ne dăm bătuţi. Procedăm aşa cum am făcut-o ani de zile, monitorizăm comunicaţiile şi rulăm softuri de supraveghere strategică. Mai devreme sau mai târziu, iese ceva la lumină. Şi, între timp, avem un bioreactor mai puţin pentru care să ne facem griji. Dacă n-am reuşit altceva, măcar planurile unora au fost date serios peste cap.

— Pentru asta mor oameni? întrebase el.

— Cine-a murit, Brian? Nu-mi amintesc să fi murit cineva.

Aşa că Brian ajunsese în sfârşit în micul său apartament din oraşul poliglot şi era singur când cerul se umplu pentru a doua oară de resturile luminoase ale unor maşinării străvechi, de neînţeles.

Urmări buletinele de ştiri locale cu o vagă indiferenţă. Crainicii foloseau cuvinte ca „straniu” şi „fără precedent”, dar Brian nu era impresionat: nimic altceva decât un soi de putregai celest, molozul unei dezintegrări ample. Ipoteticii îşi construiseră inteligenţele în locuri îngheţate din jurul a nenumărate stele şi dintre ele, le construiseră, fără îndoială, astfel încât să dăinuie vreme îndelungată, dar orice obiect creat avea o durată de viaţă. Piramidele din Egipt se erodau, apeductele romane erau cioturi de piatră spartă. Tot aşa trebuiau să se năruie şi construcţiile ipoteticilor, odată ce îşi îndepliniseră menirea în anii ce le fuseseră alocaţi, fie aceştia o duzină sau un milion.

Cenuşa zămislea monstruozităţi, dintre care zărea unele de la propria fereastră. La vreo zece metri în josul drumului, acolo unde cartierul comercial arab se reducea la un labirint haotic de suk-uri şi de cafenele, un tub verde de dimensiunile unei ţevi de colectare se zvârcolea de parcă s-ar fi aflat în bătaia unui vânt puternic, pentru a se prăvăli apoi, blocând strada.

Rederulă în gând ultima convorbire telefonică avută cu Lise. Unde era ea acum? Nici măcar Sigmund şi Weil nu fuseseră în stare să dea un răspuns.

Fugise cu cvadrii rebeli, victimă a propriilor ei simpatii delirante. Fiind liberă, probabil, într-un sens dezgustător al cuvântului. Nevătămată. Fără să se fi prăbuşit încă la pământ, ca o maşinărie antică.

Îndepărtarea cenuşii căzute dură mai mult decât prima dată. Şi, pentru că se întâmpla pentru a doua oară, vorbitorii din emisiunile de televiziune îşi puneau întrebări mai sobre. Acela era sfârşitul, sau urma să se întâmple din nou? Urmările aveau să evolueze după o curbă exponenţială, fiind de fiecare dată mai stranii şi mai dezastruoase, până când Port Magellan avea să fie îngropat sub o masă de obiecte ce păreau nişte jucării imense?

O parte din Brian dorea să nege o asemenea posibilitate, în timp ce o alta o savura. La urma urmelor, aceea era o planetă străină, şi cât de creduli am fost, se gândea el, imaginându-ne că ne puteam muta pur şi simplu aici în siguranţă, ducându-ne vieţile ca şi cum ne-am fi aflat pe un al doilea Pământ.

Însă autorităţile civile îndepărtau resturile metodic, ca nişte furnici, restabilindu-şi traseele feromonice de comunicare. Când nu mai reuşi s-o evite, Brian se urcă în maşină şi parcurse distanţa dintre apartamentul său şi clădirea Consulatului pe bulevardele murdare din cartierul american, având drept ţintă birourile Departamentului de Securitate Genomică, filiala Port Magellan.

Trecu pe lângă propriul birou, îndreptându-se spre uşa superiorului său direct, un consul pe nume Lary Diesenhall. Acesta era un om de carieră, de cincizeci şi cinci de ani, cu capul ras şi cu o culoare atât de delicată a ochilor încât păreau desenaţi cu un creion cu ceară. Îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Mă bucur că te-ai întors, Brian.

Înapoi în sfârşit. Fiul risipitor. Scoase un plic din buzunarul hainei şi îl lăsă să cadă pe biroul imaculat al lui Diesenhall.

— Ce e asta?

— Aruncă o privire.

Plicul conţinea două fotografii – cele trimise de Pieter Kirchberg, două exemplare suplimentare, scoase de Brian la

imprimanta sa în dimineaţa aceea. Se uită în altă parte în vreme ce Diesenhall deschidea plicul.

— Iisuse! exclamă consulul. Cristoase! La ce mă uit aici? La nişte morţi, se gândi Brian. Morţi, care lipsesc de obicei de la picnicurile organizate de biserici şi din birourile elegante. Se aşeză şi îi povesti despre Tomas Ginn, despre Sigmund şi Weil, despre complexul ars din deşert şi despre cei patru cvadri ghinionişti care fuseseră găsiţi în avionul lui Turk Findley şi care era sau nu posibil să fie torturaţi, în încercarea de a li se smulge mărturisiri. Diesenhall încercă de mai multe ori să-l întrerupă, dar Brian continuă să vorbească, acoperindu-l, dintr-un impuls irezistibil, cu un potop de cuvinte prea puternic pentru a fi stăvilit.

Când încheie, celălalt se holba la el, cu gura căscată.

— Brian... e deconcertant.

Un mod de a descrie lucrurile, se gândi Brian.

— Adică, uau. Îţi dai seama cât de fragilă e poziţia ta aici? Vii la mine cu plângerile astea la adresa lui Sigmund şi Weil, dar eu n-am nimic de-a face cu ei. Activitatea Comitetul Executiv de Acţiune e în afara mandatului public. Nici tu, nici eu nu suntem în comitetul ăsta, Brian. Iar comunitatea lor nu trebuie să dea socoteală în faţa unora ca noi. Ai avut o relaţie cu o femeie care, după toate aparenţele, are legături serioase cu cvadri bine cunoscuţi, iar pentru tine urmările ar fi putut fi mult mai grave, sper că-ţi dai seama.

S-au pus întrebări despre tine. Despre loialitatea ta. Şi eu te-am susţinut. Am făcut-o cu plăcere. Iar tu vii acum la mine cu aceste acuzaţii nedovedite şi cu...Fotografiile.

— *Obscenitatea* asta. Ce-aştepţi de la mine?

— Nu ştiu. Să te înfurii. Să te plângi. Să înregistrezi un raport.

— Serios? Chiar vrei să fac ceva din toate astea? Ai idee ce-ar însemna pentru noi, pentru amândoi? Şi crezi că ar avea vreo importanţă? Că ar folosi la ceva? Că s-ar schimba ceva, pentru altcineva în afară de noi doi?

Brian căzu pe gânduri. Nu găsea contraargumente.

Probabil că Diesenhall avea dreptate.

Scoase un alt plic din buzunarul hainei şi îl lăsă să cadă pe birou. Celălalt se feri cu promptitudine, retrăgându-şi mâinile către marginea biroului.

— Cristoase, ce-i asta?
— Demisia mea, spuse Brian.

24

Ultima fiinţă umană întâlnită la vest de Bustee era o femeie corpolentă, care zăvora o staţie de benzină Sinopec. Închisese deja pompele, dar le redeschise atât cât era nevoie pentru alimentarea ambelor vehicule, timp în care îi ţinu doctorului Dvali, cu accent cantonez, o prelegere despre prostia de a pătrunde mai adânc în deşert. Nimeni nu se ducea într-acolo, spuse ea. După prima cădere de cenuşă plecase spre est toată lumea, până şi muncitorii de la sonde şi cei de la sistemul de conducte, ba chiar şi angajaţii care nu aveau niciun ban în afara celor pe care sperau să-i primească drept plată.

— Acolo e mai rău, spuse ea.

— Mai rău în ce sens?

— Pur şi simplu mai rău. Plus cutremurele.

— Cutremure?

— Cutremure mici. Strică lucrurile. Totul a trebuit să fie fixat până când se vor putea întoarce fără riscuri, dacă va fi posibil.

Doctorul Dvali se încruntă.

— De fapt suntem în drum spre coasta de vest, spre partea opusă a deşertului, spuse Turk.

— Stupid mod de-a ajunge acolo, comentă cantoneza, la care Turk nu putu decât să dea din cap şi să ridice din umeri.

Amestecat cu nisipul obişnuit, praful extraterestru se adunase în dune lipite de scândurile albite de soare ale clădirii staţiei de alimentare. Vântul bătea din sud, fierbinte şi uscat. O lume presărată cu pudră de talc, medita Lise. Se gândi la spusele lui Turk despre coasta de vest, din cealaltă margine a deşertului, îşi imagină valurile spărgându-se de o plajă, câteva traulere ale unor pescari aventuroşi ancorate într-un port natural. Ploaie, şi verdeaţă, şi mirosul apei.

Contrariul acestui orizont nemilos, înnebunit de soare.

Stupid mod de-a ajunge acolo. Ei bine, da, fără-ndoială.

În timpul îndelungatei călătorii, Sulean Moi îi privi pe Avram Dvali şi pe Anna Rebka, urmărind cum se purtau cu băiatul.

Doamna Rebka, mama copilului aproape împotriva voinţei ei, era cea mai grijulie. Dvali nu era implicat atât de direct – Isaac începuse să se chircească, ferindu-se de atingerea lui – însă atenţia i se reîntorcea întotdeauna către copil.

Dvali era un idolatru, se gândi Sulean. Un adorator al monstruozităţii. Credea că Isaac deţinea cheia către... ce? Nu către „comunicarea cu ipoteticii”. Acel ţel nealterat şi liniar fusese abandonat cu mult timp în urmă. Către un salt al cunoaşterii, către intimitatea cu forţele colosale care modelaseră lumea pământeană şi pe cea celestă.

Dvali îşi dorea ca Isaac să fie un zeu, sau măcar să primească atingerea zeilor, iar el să-i atingă, la rândul său, tivul veşmintelor, fiind astfel iluminat.

Şi eu, îşi spuse Sulean. Ce vreau eu de la Isaac? Mai presus de toate, dorise să-i împiedice naşterea.

Părăsise ambasada marţiană din New York tocmai pentru a pune stavilă unor asemenea tragedii. Se transformase într-o prezenţă întunecată, adesea nedorită în comunitatea cvadrilor tereştri, trăind din mila lor în timp ce îi mustra pentru nemăsuratul lor orgoliu. Nu-i adoraţi pe ipotetici; nu sunt zei. Nu puneţi la cale construirea unui pod peste graniţa dintre ei şi oameni. Noi ştim. Am încercat. Am dat greş. Şi, pe parcurs, am comis ceea ce nu se poate numi altfel decât crimă. Am modelat o viaţă umană urmărindu-ne propriile scopuri şi am produs, în final, numai durere, numai moarte.

În peregrinările ei pe Pământ, zădărnicise de două ori câte un asemenea proiect. Două comunităţi de cvadri rebeli, una din Vermont şi alta din regiunile rurale ale Danemarcei, fuseseră pe punctul de a încerca să creeze un copil hibrid. În ambele cazuri, Sulean îi alertase pe cvadrii conservatori şi făcuse uz de influenţa morală de care se bucura în calitate de cvadră marţiană. În ambele cazuri, reuşise să împiedice tragediile. Aici eşuase. Era cu doisprezece ani prea târziu.

Cu toate acestea, insistase să-l însoţească pe copil în ceea ce avea să fie, fără nicio îndoială, ultima lui călătorie, când ar fi putut să plece şi să-şi continue munca în altă parte. Îşi îngădui să se întrebe dacă nu cumva devenise tot atât de receptivă ca doctorul Dvali în privinţa ispitei seducătoare a contactului... deşi ştia că era imposibil şi absurd.

Cele câteva vorbe rostite de Isaac într-o limbă pe care n-avea de unde s-o ştie erau un motiv mult mai plauzibil.

Cu alte cuvinte: îl însoţise fiindcă se temea de el.

— Dai vreo importanţă spuselor femeii despre cutremure? întrebă Turk.

Era în vehiculul din faţă, alături de doctorul Dvali, care se aşezase la volan. Vântul continua să împingă dâre şerpuite de praf de-a curmezişul drumului, dar cea mai mare parte a cenuşii părea să fi fost spulberată – sau absorbită de suprafaţa Pământului, în acelaşi mod în care absorbise pielea lui Isaac obiectul fâlfâitor.

Încă o zi de mers şi aveau să ajungă la periferia concesiunilor petroliere. Ţinta pe care o triangulaseră se afla la trei kilometri vest de acolo.

— Nu le nesocotesc, răspunse doctorul Dvali, cu voce egală. E ceva la ştiri?

Turk ţinuse tot timpul radioul celuilalt lipit de ureche, deşi recepţia era intermitentă. Se aflau la mare distanţă de aerostate.

— Nimic despre cutremure. Dar nu le-aş exclude.

În momentul acela, n-ar fi exclus nici altinezii sau dinozaurii.

— Spun că s-ar putea repeta căderea de cenuşă. Crezi că e posibil?

— Nu ştiu, răspunse Dvali. Nimeni nu ştie.

Poate cu excepţia lui Isaac, se gândi Turk.

Se opriră să-şi petreacă noaptea într-un complex, benzinărie-restaurant-pensiune, destinat cândva şoferilor cisternelor, acum părăsit.

Motivul abandonării nu era un mister. Excrescenţele străine împodobeau ca nişte ghirlande acoperişul clădirii. Erau nişte obiecte tubulare, ţipător colorate, transformate într-o dantelă prin propria descompunere. Dar cândva trebuie să fi fost grele, fiindcă sub ele se prăbuşiseră mai multe porţiuni din acoperiş.

Şi asta nu era tot: un filigran de lujeri albaştri invadase restaurantul, acoperind totul (podea, tavan, mese, scaune, căruciorul unui picolo) pe o distanţă de câţiva metri de la uşă, cu frânghii şi şnururi împletite la întâmplare. Şi acestea intraseră în putrefacţie. Le atingeai şi se transformau într-o pulbere cu miros rânced.

Turk descoperi cheile şi descuie uşi după uşi până când găsi suficiente încăperi intacte pentru a le permite o intimitate bine-venită. El şi Lise luară o cameră, doctorul Dvali o alta. Sulean Moi fu de acord să împartă un apartament cu Diane, doamna Rebka şi Isaac.

Sulean nu era nemulţumită de aranjamentul legat de camere. Nu se putea convinge s-o placă pe doamna Rebka, dar spera c-avea să capete îngăduinţa de a petrece câteva clipe singură cu băiatul.

Ocazia se ivi în seara aceea. Dvali îi invită pe toţi la ceea ce numea el „o întrunire a comunităţii”.

Bineînţeles că Isaac nu putea lua parte şi Sulean se oferi să rămână cu el – nu avea cu ce să contribuie la discuţie, spuse ea.

Doamna Rebka încuviinţă fără prea multă tragere de inimă. Imediat ce părăsi ea încăperea, Sulean se duse lângă patul băiatului.

Nu avea febră, ba chiar era vioi tot timpul, putea să stea în şezut, să meargă, să mănânce. Fusese binecuvântat de tăcut

în maşină, de parcă o parte din cumplita necesitate inumană îl părăsise după atacul creaturii zburătoare. Dvali detesta să discute despre întâmplarea aceea, de vreme ce n-o înţelegea, dar era primul contact personal profund al băiatului cu creaţiile pe jumătate vii ale ipoteticilor. Sulean se întrebă ce-o fi simţit. Oare creatura mai era încă în organismul lui, se descompusese oare în fragmente moleculare pentru a-i circula prin sânge? Şi, dacă era aşa, de ce? Măcar exista un motiv, sau nu era decât un alt tropism inconştient, apărut în urma unei evoluţii de nenumărate milioane de ani?

Îşi dori să-l fi putut întreba pe Isaac. Dar nu era timp decât pentru cele mai presante întrebări.

Îşi impuse să-i zâmbească băiatului. El îi întoarse zâmbetul cu tot atâta promptitudine ca în alte dăţi.

Sunt prietena lui, se gândi ea. Prietena lui marţiană.

— Am cunoscut pe cineva ca tine, îi spuse, cu mult timp în urmă.

— Îmi aduc aminte, făcu Isaac.

Sulean simţi ceva zvâcnindu-i în piept.

— Ştii despre cine vorbesc?

Un singur cuvânt.

— Esh.

— Ştii despre Esh?

Isaac încuviinţă dând solemn din cap, cu ochii lui punctaţi cu auriu privind în depărtare.

— Ce ştii despre el?

Isaac începu să-i spună povestea scurtei copilării petrecute de Esh la staţiunea de cercetare şi Sulean fu uluită când îl auzi vorbind din nou în dialectul marţian al celuilalt copil.

Simţi cum o cuprindea ameţeala.

— Esh, şopti ea.

— Nu te poate auzi, spuse Isaac, în engleză.

— Dar tu poţi să-l auzi pe el}

— El nu poate vorbi, Sulean. E mort. Ştii asta.

Bineînţeles că o ştia. Îl simţise murindu-i în braţe, îmbolnăvită de ideea că ea îl ajutase să fugă în deşert, către ceea ce îşi dorea cu disperare, către acelaşi lucru dorit cu disperare de Isaac şi reprezentat de fapt de ipotetici, care erau moartea.

— Dar poţi vorbi cu vocea lui, spuse ea.

— Fiindcă-mi aduc aminte de el.

— Tu îţi aduci aminte de el?

— Asta e, el – nu ştiu cum să explic.

Băiatul devenea neliniştit. Sulean îşi înăbuşi propria groază şi se sili să zâmbească, spera ea, liniştitor.

— Nu trebuie să dai explicaţii. E un mister. Nici eu nu-l înţeleg. Spune-mi doar ce simţi.

— Ştiu ce sunt, ştiu ce m-au făcut ei să fiu, doctorul Dvali şi doamna Rebka, ei vor să vorbesc cu ipoteticii, dar nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot. Însă e ceva în mine... Arătă către coastele sale. Şi acolo.... – arătă către deşert – ceva care îşi aduce aminte de un milion de lucruri şi Esh nu e decât unul dintre ele, dar, fiindcă e ca mine, îmi aminteşte mie de el... adică...

Sulean îl mângâie pe cap. Avea părul lins şi plin de nisip. Toată călătoria aceea şi niciun strop de apă pentru baie. Bietul copil.

— Te rog, nu fi supărat.

— Creatura din mine îşi aduce aminte de Esh şi eu îmi amintesc ce-şi aminteşte Esh. Mă uit la tine şi vă văd pe amândouă.

— Pe amândouă?

— Te văd aşa cum eşti acum. Şi cum erai atunci.

Un contrast în toată puterea cuvântului, îşi imagină Sulean.

— Şi Esh mă poate vedea?

— Nu, ţi-am spus, Esh e mort, nu poate vedea nimic. Nu e aici. Dar ştiu ce-ar fi spus dacă ar fi fost aici.

— Şi ce-ar fi spus, Isaac?

— Ar fi spus... – şi Isaac trecu din nou la limbajul marţian, cu inflexiuni ale vocii ciudat de familiare, chiar şi după toţi acei ani îndelungaţi şi anevoioşi: Ar fi spus: *Salut, soră mai mare.*

Vocea lui Esh, fără nicio îndoială.

— Şi ar mai fi spus...

— Ce? Povesteşte-mi.

— Ar fi spus: *Nu te teme.*

Oh, dar de asta nu sunt în stare, se gândi Sulean, şi se retrase de lângă pat. Ajunse aproape lângă uşă, unde, deşi ea nu-l auzise venind, stătea doctorul Dvali, ascultând cu faţa împurpurată, în aceeaşi măsură, de invidie şi de mânie.

— De cât timp ştii asta despre el?

Dvali insistase să facă o plimbare, până la o mică distanţă de parcarea camioanelor, departe de ceilalţi, în peisajul intimidant care îi înconjura de zile întregi, de parcă deşertul marţian ar fi fost recreat pe acea lume străină, mai fierbinte. Un cer imens boltindu-se în faptul serii deasupra pustietăţii şi, dintre toate cuvintele omeneşti, acela nu era decât cel mai frapant.

Esh, Esh, se gândi ea. Să străbată o asemenea distanţă pentru a-i auzi din nou vocea.

— De câteva săptămâni, reuşi să răspundă.

— Săptămâni! Şi aveai de gând să ne-mpărtăşeşti informaţia asta?

— N-a fost niciodată o informaţie. Doar o posibilitate.

— Posibilitatea semnificativă ca lui Isaac să-i fie cumva împărtăşite amintirile experimentului vostru marţian, acest Esh...

— Esh n-a fost un experiment. A fost un copil, doctore Dvali. Şi mi-a fost prieten.

— Ocoleşti subiectul.

— Nu ocolesc nimic. Nu sunt un accesoriu al lucrării voastre. Dacă ar fi fost cu putinţă, v-aş fi împiedicat s-o începeţi.

— Dar n-ai făcut-o, iar acum eşti aici. Presupun c-ar trebui să-ţi examinezi propriile motivaţii, doamnă Moi. Cred că te afli aici din acelaşi motiv care ne-a îndemnat să-l creăm pe Isaac. Pentru că ţi-ai petrecut o viaţă întreagă încercând să-i înţelegi pe ipotetici şi, după cât timp? optzeci de ani? nouăzeci? – n-ai ajuns cu nimic mai departe decât erai în tinereţe.

Ipoteticii nu lipsiseră, cu siguranţă, niciodată prea mult din gândurile ei, cel puţin de când îl devoraseră pe Esh. O obsedau, da, poate, dar nu-i influenţaseră niciodată judecata – sau nu era aşa?

Cât despre ceea ce înţelegea ea prin ipotetici...

— Nu există, spuse.

— Poftim?

— Ipoteticii. Nu există, nu aşa cum ţi-i imaginezi. Cum îi vezi când te gândeşti la ei? Ca pe o prezenţă măreaţă, înţeleaptă şi străveche? Fiinţe de o inteligenţă infinită, impenetrabilă pentru minţile noastre mărginite? Asta a fost

greşeala făcută de cvadrii marţieni. Ce risc n-ar fi fost justificat de posibilitatea de a discuta cu Dumnezeu? Dar ei nu există! Pe tot cerul înstelat nu există nimic altceva decât o logică vastă, operaţională, care leagă o maşinărie lipsită de gânduri de următoarea. E extrem de veche, e complexă, dar nu e o conştiinţă.

— Dacă e aşa, obiectă Dvali, atunci cu cine stăteai adineauri de vorbă?

Sulean deschise gura, apoi o închise.

În noaptea aceea, pentru prima oară după multe zile, Lise şi Turk făcură dragoste. Intimitatea unei camere separate fusese un afrodiziac cu efect instantaneu. Nu îşi vorbiseră, nu fusese nevoie să-şi vorbească; în întunecimea încăperii cu o singură lumânare aprinsă, Lise se dezbrăcase şi îl privise pe Turk dezbrăcându-se, apoi suflase în lumânare şi ajunsese alături de el călăuzită de lumina firavă şi înceţoşată de praf a lunii. El mirosea urât, aşa cum mirosea şi ea. Asta nu avea importanţă. Comuniunea în care excelaseră întotdeauna era acolo. Lise se întrebă, într-o străfulgerare, dacă, într-o altă parte a acelei ruine, cvadrii auzeau arcurile patului scârţâind. Probabil, îşi spuse. Probabil le făcea bine dacă le auzeau. Ar fi putut anima vieţile lor bătrâne, lipsite de savoare.

Turk adormi, în cele din urmă, cu braţul peste coastele ei, iar ea se simţi mulţumită să stea întinsă, alături de el, în lumina care pălea.

Totuşi, într-un târziu trebui să se desprindă din îmbrăţişare. În ciuda a orice, nu putea să doarmă. Se gândi cât de departe ajunseseră şi îşi aduse aminte de un vers pe care-l citise într-o carte veche: Niciunde, cu al său hotar firav, subţiat către un punct infim.

Noaptea era răcoroasă. Se încovrigă din nou alături de Turk, căutându-i căldura.

Era încă trează când începu să trepideze clădirea.

Diane Dupree era trează în camera pe care o împărţea cu Sulean Moi, doamna Rebka şi Isaac.

Îşi concentra atenţia asupra respiraţiei copilului, gândindu-se cât de stranie trebuia să fi fost viaţa pentru el, crescut fără mamă – doamna Rebka îi fusese ceva mai puţin decât atât – şi fără tată – dacă nu cumva puteai pune la socoteală dominaţia ameninţătoare a doctorului Dvali – şi indiferent, din câte spunea toată lumea, faţă de afecţiune. Un copil dificil, încăpăţânat.

Ceva mai devreme, surprinsese o mică parte a disputei dintre Sulean Moi şi doctorul Dvali. Îi trezise întrebări stânjenitoare.

Marţiana avea bineînţeles dreptate. Doctorul Dvali şi doamna Rebka nu erau nişte savanţi în plin studiu al ipoteticilor prin metode neconvenţionale.

Mergeau în pelerinaj. Şi se aşteptau să descopere, în final, ceva sacru, mântuitor.

Aceeaşi năzuinţă o purtase – cu ani şi ani în urmă – aproape până în pragul morţii. Diane se lăsase învăluită de credinţa primului ei soţ, iar el o dusese într-un refugiu religios, unde căpătase o boală care fusese cât pe ce s-o ucidă. Leacul fusese transformarea ei, pentru a intra în ceea ce numea Wun Ngo Wen starea de cvadru, o maturitate de dincolo de maturitate.

Se gândi că, intrând în vârsta a patra, lăsase în urma ei năzuinţa aceea. Fusese ca şi cum, după tratamentul de longevitate, ceva distant şi de o raţionalitate metodică ar fi ieşit la suprafaţă, controlându-i viaţa. Ceva liniştitor, deşi oarecum lipsit de vitalitate.

Fără alte asalturi nesăbuite ale Raiului. Dusese o viaţă echilibrată, utilă.

Oare era totuşi posibil să se fi înşelat când apreciase cât de mult lăsase în urmă şi cât de mult luase cu sine, fără s-o bănuiască? Când liniile se intersectaseră pe hartă, într-o triangulaţie a imboldurilor lui Isaac, Diane simţise o năzuinţă familiară, pentru prima oară în... oh, în atât de mulţi ani.

O simţise din nou când aflase că Isaac putea avea acces la amintirile unui copil marţian mort de multă vreme, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Ipoteticii îşi aduseseră aminte de Esh, cugetă Diane.

Ce altceva şi-ar mai fi putut aminti ipoteticii?

Fratele ei Jason murise într-o încercare de a intra în legătură cu ipoteticii. Oare ei ţineau minte asta?

Îşi aminteau cu adevărat de Jason?

Şi, dacă ar fi întrebat, Isaac i-ar fi putut vorbi cu vocea lui?

Tocmai se săltase în capul oaselor, aproape simţindu-se vinovată, când clădirea începu să vibreze şi să se clatine.

Fortificaţii clădite pe nisip, se gândi, năucită: zidurile Raiului năruindu-se.

Când reuşi Turk să aprindă o lumânare, trepidaţiile încetaseră.

Bătrâna chinezoaică a avut dreptate, se gândi el.

Cutremure!

Se întoarse din nou către Lise, care stătea dreaptă în pat, cu pătura strânsă în jurul mijlocului.

— Eşti în regulă? o întrebă. Nu e decât un cutremur minor.

— Promite-mi că n-o să ne oprim, spuse ea.

Turk clipi. În lumina lumânării, pielea ei era palidă, nepământeană.

— Să nu ne oprim?

— Când vor ajunge acolo unde merg – şi o mişcare smucită a capului ei îl făcu să înţeleagă că vorbea despre cvadri – noi n-o să ne oprim, da? O să ne continuăm drumul către coasta de vest? Aşa cum ai spus?

— Bineînţeles. De ce-ţi faci griji? N-a fost decât un cutremur neînsemnat, Lise. Ai locuit în California, probabil c-ai mai simţit şi altele ca ăsta.

— Pentru că sunt smintiţi, Turk. Par raţionali, dar au pus la cale acest mare carnaval al nebuniei. Nu vreau să iau parte.

Turk se apropie de fereastră, pur şi simplu ca să se asigure că nu explodaseră stelele, că nu se întâmplase altceva de genul ăsta, pentru că ea avea dreptate, nebunia era în marş. Dar nu văzu decât deşertul din centrul Equatoriei întinzându-se sub lumina sărăcăcioasă a lunii sale. Priveliştea aceea, a deşertului, te făcea să te simţi mărunt, îşi spuse.

Veioza inutilă de pe noptieră zăngăni, clătinată de un alt cutremur uşor.

Isaac simţi cutremurul, dar nu se trezi pe de-a-ntregul. În ultima vreme dormise foarte mult. Îşi pierduse o parte a abilităţii de a deosebi somnul de trezire.

Ceasul stelelor mergea neîncetat în interiorul lui. În întuneric, visa lucruri pentru care nu avea cuvinte. Erau multe lucruri pentru care îi lipseau cuvintele. Şi erau cuvinte pe care le ştia, dar nu le înţelegea şi nu le putea defini; de exemplu, *dragoste*.

Te iubesc, îi şoptise doamna Rebka, când n-o putea auzi decât el.

Nu ştiuse ce să-i spună în schimb. Dar era în ordine. Ea nu păruse să aibă nevoie de un răspuns.

Te iubesc, Isaac, singurul meu fiu, şoptise ea, apoi îşi ferise privirea.

Ce însemna asta?

Ce însemna când închidea ochii şi vedea ciclurile stelelor sau focurile mocnite ale unei creaturi invizibile din adâncurile deşertului apusean? Ce însemna dacă îi simţea vioiciunea şi puterea?

Ce însemna dacă putea auzi un milion de glasuri, mai multe decât stelele de pe cer? Ce însemna dacă putea chema, din mulţimea lor, vocea lui Esh, un băiat marţian mort? El îşi aducea aminte de Esh, sau altceva şi-l reamintea, folosindu-se de el – îşi amintea vocea lui Esh slujindu-se de aerul din plămânii lui Isaac?

Pentru că – şi aici se ivea ceva pe care Isaac îl ştia – fapta prin care fusese chemat, prin care fuseseră invitate toate fragmentele căzătoare ale mecanismelor ipoteticilor să-şi părăsească traiectoriile parcurse agale pe cer, era o amintire.

O amintire mai vastă decât lumea însăşi.

O simţea venind. Scoarţa planetei se cutremura, tremurul ei se înălţa prin fundaţia acelei clădiri vechi, prin podea, prin grinzi şi prin căpriori, prin rama patului şi prin saltea, până când Isaac ajunse să vibreze în ritmul ei, o mişcare ce îl umplu de o bucurie rece, amintirea şi anihilarea înaintând cu paşi gigantici, cu paşi de lungimea continentelor, până când el se întrebă, într-un târziu:

Asta e dragoste?

Partea a cincea
ÎN COMPANIA INDESCRIPTIBILULUI

25

Ajunseseră la marginea concesiunilor petrolifere – hotarul firav şi dezolant al ţinutului de niciunde – când începu cea de-a treia şi cea mai intensă cădere de cenuşă.

Existaseră câteva avertizări, captate în timpul funcţionării intermitente a receptorului telecom al doctorului Dvali. Precipitaţiile fuseseră relativ uşoare în Port Magellan, dar cădeau în valuri dense în vest, de parcă s-ar fi concentrat acolo.

În momentul când le spuse doctorul Dvali noutăţile, pericolul era ameninţător de vizibil. Uitându-se pe geamul din spate al vehiculului care accelera de-a lungul autostrăzii dintre cele două orizonturi la fel de plate, Lise văzu norii de culoarea argilei în clocot materializându-se din albastrul ca de cretă al cerului senin.

— Trebuie s-ajungem din nou la adăpost, îl auzi pe Turk.

Turk nu reuşi să zărească, înspre sud-vest, decât siluetele negre-argintii ale complexului de forare şi pompare Aramco. Probabil evacuat – două dintre turnurile cele mai îndepărtate păreau să se abată de la verticală, deşi era posibil să fie doar o iluzie –, dar Turk bănui că locul era în continuare păzit, atât de aparate, cât şi de oameni înarmaţi.

Din fericire, nu erau nevoiţi să se îndrepte într-acolo. În jurul concesiunilor petroliere se înălţase, ca un inel, o zonă comercială, afaceri conduse de bărbaţi singuri în folosul altor bărbaţi singuri, cluburi de strip-tease, baruri şi vânzători de pornografie, ceea ce însemna că, de-a lungul drumului, la o distanţă nu prea mare, aveau să găsească şi concesiuni comerciale mai respectabile şi adăposturi pentru muncitori. Care se iviră în timp ce ambele maşini se luau la întrecere cu norul negru revărsat dinspre est: un drum lateral, barat de o poartă descuiată; un mall (băcănie, aparatură media

comercializată cu amănuntul, un magazin universal); o serie de clădiri solide, din beton, în care apartamentele cu una sau cu două camere erau stivuite ca nişte cutii.

Turk, aflat în prima maşină, împreună cu Lise şi cu doctorul Dvali, se uită în urmă şi văzu al doilea vehicul oprind în parcarea mallului. Dvali se întoarse şi le tăie femeilor calea în faţa băcăniei.

— Provizii, îi explică Diane.

— N-avem timp, spuse el, cu asprime. Trebuie să intrăm într-un adăpost.

— Cum ar fi clădirea din faţă? Propun să forţaţi uşa sau să faceţi orice e necesar, iar noi vă urmăm imediat ce găsim mâncare.

Era limpede că ideea nu era pe placul lui Dvali, dar, se gândi Turk, era la fel de limpede că avea sens: proviziile esenţiale li se împuţinaseră, iar furtuna de cenuşă i-ar fi putut izola pentru o vreme îndelungată.

— Grăbiţi-vă, făcu Dvali, cu un aer nefericit.

Proiectantul cazărmilor pentru muncitori, oricine o fi fost, nu făcuse nicio încercare de a deghiza caracterul instituţional al construcţiei. În exteriorul clădirii, betonul era deteriorat de intemperii, iar pavajul crăpat şi parcarea goală se învecinau cu un teren de tenis înconjurat de un gard din plasă de sârmă, lăsată cu neglijenţă să se desprindă. Uşa de care se apropie Turk era din tablă ondulată de oţel, vopsită într-un galben industrial, fără îndoială izbită de-a lungul anilor de cizmele a sute de muncitori beţi morţi de pe platforma petrolieră, şi era încuiată, dar lacătul era şubred şi cedă după câteva mişcări ale unui levier. În timp ce Turk se ocupa de uşă, Dvali nu-şi găsea astâmpărul şi se tot uita peste umăr, către furtuna care se apropia. Lumina se împuţinase deja, discul soarelui pălind şi pierzându-şi contururile.

Uşa sări în lături şi Turk păşi în întunericul din interior, urmat de doctorul Dvali şi apoi de Lise.

— Fir-ar! făcu ea. Doamne, ce putoare!

Evacuarea se făcuse probabil în grabă. În multe dintre apartamentele care dădeau pe coridor – mai degrabă nişte celule, cu ferestre mici şi înalte şi nişe în loc de camere de baie – mâncarea fusese lăsată să putrezească şi toaletele fuseseră părăsite fără să se fi tras apa. Se apucară să caute cele mai

îngrijite locuinţe de la parter şi aleseră trei apartamente, două alăturate şi unul pe partea opusă a holului, din care foştii ocupanţi aruncaseră alimentele cele mai perisabile. Lise se întinse să deschidă o fereastră, dar Dvali o opri:

— Nu, nu acum, când vine praful. Va trebui să ne obişnuim cu duhoarea.

Nu era curent electric, iar lumina pălea cu repeziciune. Turk şi Dvali îşi descărcară lucrurile din maşină, timp în care după-amiaza se transformă într-un amurg murdar şi cenuşa începu să cadă ca o ninsoare.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Dvali.

— Mă duc să-i grăbesc, se oferi Turk.

— Nu... ştiu unde să ne găsească.

Diane şi Sulean Moi o lăsară pe doamna Rebka în maşină, cu Isaac, în timp ce scotoceau după alimente. Magazinul fusese golit aproape cu desăvârşire, dar descoperiră într-o magazie din spate câteva cutii de carton cu supă conservată, nu deosebit de apetisantă, dar care ar fi putut avea o importanţă vitală dacă furtuna îi bloca între patru pereţi pentru mai multă vreme. Cărară câteva în maşină în timp ce văzduhul se întuneca.

— Încă una, spuse Diane în cele din urmă, evaluând viteza cu care se apropia norul de cenuşă, apoi trebuie să intrăm în adăpost.

O lucarnă de deasupra culoarului central al magazinului arunca o lumină palidă peste rafturile goale, dintre care câteva se dărâmaseră în timpul unuia dintre cutremurele precedente. Diane şi Sulean luară fiecare o ultimă cutie şi se îndreptară spre uşă, cu cioburile de sticlă şi alte gunoaie scrâşnindu-le sub tălpi.

Auziră ţipetele lui Isaac imediat ce ieşiră în stradă.

Diane lăsă imediat cutia să cadă, împrăştiind conserve cu supă-cremă de una şi de alta pe trotuar, deschise dintr-o smucitură portiera pasagerului, apoi îşi întinse gâtul, scoţând capul din nou afară.

— Ajută-mă!

Ţipetele băiatului nu erau întrerupte decât de icnetele cu care se străduia să respire şi Diane nu putu să nu-şi spună că însăşi emiterea unor asemenea sunete era probabil dureroasă, că plămânii unui copil n-ar fi trebuit să poată scoate zgomote

atât de îngrozitoare. Băiatul se zvârcolea şi dădea din picioare şi ea îl prinse de încheieturi şi i le ţintui locului, având nevoie de mai multă forţă decât şi-ar fi imaginat.

Doamna Rebka era chiar sub ochii ei, introducând pe bâjbâite cardul-cheie în fantă.

— A început pur şi simplu să ţipe – nu pot să-l liniştesc deloc!

Cel mai important lucru era acum s-ajungă rapid la adăpost.

— Porneşte maşina, spuse Diane.

— Am încercat! Nu merge!

Furtuna ajunsese deasupra lor: nu mai erau doar câţiva fulgi ameninţători de cenuşă, ci un front învolburat, care venea din deşert, şocant de rapid şi de masiv. Izbucni înainte ca Diane să mai scoată vreun cuvânt şi tot atât de repede se pomeniră înghiţite de ea, sufocându-se în ea.

Sufocându-se literalmente. Diane făcea eforturi ca să respire şi până şi Isaac amuţi imediat ce trase în piept o gură de aer plin de cenuşă. Lumina dispăru cu desăvârşire şi aerul deveni impenetrabil, dens şi întunecat. Diane scuipă o gură sufocantă de mizerie şi reuşi să ţipe:

— Trebuie să-l ducem înăuntru!

Oare doamna Rebka o auzise? Dar Sulean? Evident că da; Sulean, nu cu mult mai mult decât o siluetă nedesluşită, o ajută să-l ridice pe băiat şi îl duseră din maşină în băcănie, urmate de doamna Rebka, cu o mână pe spatele Dianei.

Pătrunderea în magazin nu reprezenta cine ştie ce îmbunătăţire. Lucarna spartă lăsa să intre pale uriaşe de cenuşă. Reuşiră să-l salte pe Isaac în picioare, între ele, şi băiatul chiar îşi susţinu propria greutate în timp ce căutau pe bâjbâite magazia. Şi o găsiră, şi se închiseră înăuntru, acum într-un întuneric absolut, aşteptând ca praful să se aşeze atât cât să le permită să respire şi dându-şi seama în ce măsură era mai rău decât anticipaseră, şi Diane se gândi: După atât de mulţi ani, oare ăsta e locul unde-am venit să mor?

26

Imediat ce izbucni furtuna, îşi dădură clar seama că Isaac şi cvadrele rămăseseră blocate în altă parte.

Pentru că, de data asta, „furtună” nu mai era un termen abstract. Nu mai era o cădere lejeră de praf, se gândi Lise, ca o ninsoare timpurie, de toamnă, din Vermont. Niciun fenomen astrofizic uimitor, pe care-l putea elimina lumina dimineţii. Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat în Port Magellan, oraşul ar fi fost blocat câteva luni. Era un potop, o inundaţie, nicidecum estompată de faptul că se petrecea în vestul îndepărtat, unde erau puţini ochi care s-o vadă şi nimeni care să ofere ajutor.

Întunericul era partea cea mai cumplită. Fiindcă expediţia se divizase, aveau numai două lanterne, din vehiculul pe care-l condusese Dvali. Erau complet încărcate şi asigurau (scria pe etichetă) o sută de ore de funcţionare, dar puterea lor cumulată nu reuşea să creeze decât o zonă luminoasă deprimant de restrânsă în întunericul întins şi sufocant. Turk şi doctorul Dvali insistară să treacă în revistă toate cele trei niveluri ale reşedinţei, ca să se convingă că toate ferestrele accesibile erau închise etanş, oprind praful. Era o sarcină înspăimântătoare, anevoioasă, o continuă reamintire a faptului că erau atât de singuri în clădirea aceea pustie, prin care şuiera vântul.

Dar chiar şi după aceea cenuşa reuşi să pătrundă înăuntru, răspândindu-se pe scări. Particulele planau în razele lanternelor şi duhoarea se impregna în aer, în hainele şi în trupurile lor.

Într-un târziu, se instalară într-o cameră de la etajul al doilea, cu o fereastră de la care puteau aprecia situaţia de afară (dacă dimineaţa mai venea vreodată, se gândi Lise; dacă lumina soarelui avea să mai răzbată vreodată până la ei) şi Turk deschise o conservă cu carne sărată de vită cu briceagul său şi o servi pe nişte farfurii de plastic descoperite în bucătărie.

Lise ajunsese la concluzia că muncitorii de pe platforma petrolieră trăiau ca studenţii boboci de la universitate. Exponatele A, B şi C: sticle goale împrăştiate la întâmplare, mormane de haine abandonate prin colţuri, saltele goale şi altarele din hârtie zdrenţuită dedicate Celor mai Mari Sâni din Lume.

Dvali vorbea despre Isaac. Lisei i se părea că vorbeşte despre el de ore întregi, neliniştit de absenţa lui şi de ceea ce ar fi putut însemna noua cădere de cenuşă pentru „statutul lui de comunicant”. Totul începea să pară o uşoară nebunie, până ce se hotărî să întrebe:

— Dacă vă pasă atât de mult de soarta lui, nu puteaţi să-i daţi şi un nume de familie?

Dvali o privi pieziş.

— L-am crescut în comun. Doamna Rebka l-a numit Isaac şi atât ni s-a părut suficient.

— I-aţi fi putut spune Isaac Ipoteticul, sugeră Turk. Dată fiind descendenţa lui.

— Nu mi se pare amuzant, ripostă Dvali.

Dar cel puţin tăcu.

Cenuşa cădea mai densă ca niciodată. Lise reuşi să privească de partea cealaltă a ferestrei când îndreptă lanterna într-acolo, dar nu văzu decât o revărsare uniformă de cenuşiu scânteietor. E mai multă decât în Port Magellan, se gândi. Mai multă decât în Bustee.

Nu se sinchisi să-şi imagineze ce-ar fi putut creşte din cenuşa aia.

Aerul din magazia băcăniei prost etanşate se linişti după multă vreme şi nu ajunse niciodată s-o facă întru totul, dar Diane observă, în cele din urmă, că plămânii o dureau mai puţin, gâtul nu-i mai era atât de inflamat şi ameţeala devenea treptat suportabilă.

Cât timp trecuse de la începerea furtunii? Două ore, douăsprezece? Nu putea fi sigură. Lumina soarelui dispăruse, de fapt nu mai era nicio lumină. Nu avuseseră timp să ia din maşină nici lanternele, nici orice altceva. Abia avuseseră când să caute, în magazia îngustă (pe pipăite şi din memorie), ceva care să le spele gurile de cenuşă: un depozit de băuturi răcoritoare acidulate, în sticle de plastic. Lichidul cald spumega pe limbă, amestecându-se cu particulele inhalate până când căpăta gust de cârpă carbonizată. Dar, dacă beai destul de mult, puteai cel puţin să vorbeşti.

Cele trei femei erau adunate în jurul lui Isaac, care zăcea pe podeaua de beton, respirând zgomotos.

Isaac devenise etalonul lor, cugetă Diane. Sorbise de mai multe ori dintr-o sticlă, dar avea febră – pielea lui radia o dogoare nouă, înspăimântătoare – şi, de când începuse căderea de cenuşă, nu mai vorbise, sau nu mai putuse să vorbească.

Suntem ca vrăjitoarele din Macbeth, se gândi Diane, iar Isaac e cazanul nostru în clocot.

— Isaac, spuse Anna Rebka. Isaac, mă auzi?

El răspunse cu o tresărire a membrelor şi cu un murmur slab, care ar fi putut fi o încuviinţare.

Diane ştia că era posibil să moară acolo, cu toţii.

Gândul nu o deranja peste măsură, deşi se temea de durere şi de suferinţă. Unul dintre beneficiile vârstei a patra (şi toate persoanele din încăperea aceea erau cvadri, chiar şi Isaac, în felul lui) era eliminarea neliniştii legate de propria moarte. La urma urmelor, ea trăise foarte mult timp. Avea amintiri din lumea fără Turbion, de pe Pământul dispărut, aşa cum îl văzuse când era copil, în ultima lui noapte: o casă, o peluză, cerul. Pe atunci crezuse în Dumnezeu, într-un Dumnezeu care îi dădea sens lumii, iubind-o.

Un Dumnezeu căruia îi simţea lipsa, poate acelaşi Dumnezeu pe care doctorul Dvali îl invocase fără s-o ştie, creându-l pe Isaac. Oh, ea mai văzuse totul înainte, năzuinţa sfărâmată către mântuire: trăise în ea, o trăise. Îl călăuzise pe fratele ei, Jason, aşa cum o călăuzise pe ea. Obsesia lui Jason nu fusese foarte diferită de a lui Dvali – diferenţa fiind că, în final, jertfa oferită de Jason pe altar fusese el însuşi, nu un copil.

Respiraţia lui Isaac deveni mai profundă şi corpul începu să i se răcească uşor. Diane se minună de reacţia lui la căderea de cenuşă. Legătura se făcea, fireşte, prin aparatele ipoteticilor, creaturi pe jumătate vii care generau şi opreau căderea prafului şi care se iveau din el. Dar ce însemna asta, care era sensul, ce trebuia să înfăptuiască?

Probabil rostise ultimele cuvinte cu glas tare – mintea continua să-i fie uşor tulburată – pentru că Sulean Moi îi răspunse:

— Nimic, nu trebuie să înfăptuiască nimic. Vocea ei era un orăcăit hârjâit. Asta e adevărul pe care vrea să-l nege doctorul Dvali. Ipoteticii sunt incluşi într-o reţea de maşinării auto-reproductibile. În privinţa asta suntem mai mult sau mai puţin de acord.

Dar nu sunt o conştiinţă, Diane. Nu-i pot vorbi lui Isaac, nu aşa cum îţi vorbesc eu ţie.

— Asta-i infatuare, spuse doamna Rebka, din colţul ei de întuneric. Şi nu e adevărat. Ai vorbit cu băiatul mort, cu Esh, prin intermediul lui Isaac. Aia n-a fost comunicare?

Marţiana păstră tăcerea. Cât de straniu era să poarte o asemenea conversaţie în întuneric absolut, medita Diane. Şi cât de specific unor cvadri, ca ele.

Cum ar fi reacţionat într-o situaţie atât de dificilă înainte de a i se face tratamentul? Probabil ar fi copleşit-o spaima. Spaima, şi claustrofobia, şi neîncetatul şi cumplitul zgomot de cernere a cenuşii (dar era cu mult mai mult decât cenuşă) care se depunea pe acoperiş, forţând grinzile şi căpriorii.

— Mi-a spus că-şi aminteşte de Esh, zise Sulean.

Memoria e un alt atribut al maşinilor. Un telefon modern are o memorie mai cuprinzătoare decât unele mamifere. Bănuiesc că primele maşinării ipotetice au fost trimise în univers ca să adune date şi bănuiesc c-o mai fac încă, prin metode infinit mai subtile. Memoria lui Esh a devenit cumva disponibilă pentru maşinăriile care l-au ucis. A devenit o informaţie pe care o poate accesa Isaac.

— Atunci presupun că şi Isaac va deveni o informaţie, spuse doamna Rebka, dintr-odată împăciuitoare, dezvăluind astfel ce avea pe suflet, se gândi Diane.

Doamna Rebka ştia că Isaac avea să moară, că acea tranzacţie cu ipoteticii nu putea avea alt rezultat, şi o parte a ei acceptase cumplitul adevăr.

— Aşa cum îşi aduce probabil aminte şi de Jason Lawton, adăugă Sulean Moi. Nu e asta întrebarea din mintea ta, Diane?

Odioasă prin receptivitatea ei, cotoroanţa asta marţiană. Condamnată la exil, departe de planeta ei, de cvadrii ei, chiar şi de calitatea ei de cvadru.

Era afundată în amărăciune. Mai rău decât atât, avea dreptate. Aceasta era întrebarea pe care nu îndrăznea Diane s-o pună.

— Poate-ar fi mai bine să nu ştiu.

— Iar doctorul Dvali n-ar fi de acord. Ar prefera să păstreze epifaniile lui Isaac pentru sine. Însă doctorul Dvali nu e aici.

— Asta n-are importanţă, răspunse Diane, uşor înfricoşată.

— Isaac, spuse Sulean Moi.

— Încetează, îi ceru doamna Rebka.

— Isaac, mă auzi?

Doamna Rebka repetă cuvântul încetează, însă vocea lui Isaac le ajunse la urechi, firavă, aproape o şoaptă:

— Da.

— Isaac, îl întrebă Sulean Moi, îţi aduci aminte de Jason Lawton?

Te rog, nu, se gândi Diane.

Însă băiatul răspunse:

— Da.

— Şi ce-ar spune el, dac-ar fi aici?

Isaac îşi drese glasul, un sunet umed, ca un orăcăit.

— Ar spune: „Salut, Diane”. Ar spune...

— Ajunge, îl imploră Diane. Te rog.

— Ar spune: „Ai grijă, Diane.” Fiindcă o să se-ntâmple. Ultimul lucru.

Care ultim lucru? Dar nu mai rămase nici măcar destul timp pentru a pune întrebarea înainte ca ultimul lucru să se ivească din calcarul şi din rocile din străfunduri. Zgudui clădirea, cutremură podeaua, sufocă orice gând şi nu se opri.

Numai Isaac văzu ce se întâmpla, pentru că numai ochii lui puteau vedea asta.

Putea să vadă multe lucruri şi descrisese câteva pentru doamna Rebka şi pentru Sulean Moi, cele mai demne de încredere dintre prietenii lui.

De exemplu, se putea vedea pe sine însuşi. În întunericul absolut al magaziei subpământene, se vedea mai limpede decât se mai văzuse vreodată. Nu-şi zărea cu exactitate trupul, dar, când privea în jos, vedea ghemul argintiu al prezenţei ipoteticilor în interiorul său. Îşi împărţea cu ei sistemul nervos şi ei creau ornamente strălucitoare, din cele mai fine filamente care existaseră vreodată, unindu-se în fascicule cu axul sclipitor al şirei spinării lui. Dacă l-ar fi putut vedea astfel, ceilalţi ar fi fost probabil îngroziţi. Şi o parte a lui Isaac, cea pe de-a-ntregul umană, era îngrozită. Dar vocea aceea era o prezenţă din ce în ce mai estompată, iar un glas aflat în opoziţie era de părere că Isaac era frumos. Semăna cu electricitatea. Semăna cu focurile de artificii.

Putea să vadă şi femeile – pe doamna Rebka, pe Sulean Moi, pe Diane, dar strălucirea lor era mult mai palidă. Isaac ghici că tratamentul pentru vârsta a patra le făcuse asta, că le infestase cu un strop (dar numai cu un strop minuscul) din viaţa ipoteticilor.

Erau ca nişte lămpi sfioase, în ceaţă, pe când Isaac… Isaac era un reflector, de o strălucire orbitoare.

Dar putea să vadă şi alte lucruri, dincolo de pereţi.

Vedea cenuşa căzând. În ochii lui, era o furtună de stele, fiecare grăunte având o strălucire distinctă şi contopindu-se în cea generală, în luminozitatea atmosferei. Strălucitoare, da, dar şi, cumva, transparentă: putea să vadă prin ea – mai ales către vest.

Maşinăriile infinitezimale ale ipoteticilor nu cădeau la întâmplare. Privite în ansamblu, traiectoriile lor convergeau către locul unde, din stratul de rocă de sub deşert, se înălţa ceva străvechi. Se agitase în somn, ca un gigant trândav, şi pământul se cutremurase, înclinând sondele de petrol şi zguduind pompele şi conductele. Se zvârcolise iarăşi şi iarăşi, pe măsură ce cădea tot mai multă cenuşă, pus în mişcare de semnale incognoscibile, spre a începe o nouă activitate.

Iar acum se zvârcolea din nou, cu sălbăticie.

Pământul nu se mai cutremura, urla, şi, cu toate că era oarbă pe întuneric, partea omenească a lui Isaac auzea limpede geamătul rocilor din străfunduri, încordate până la punctul de sfărâmare, pocnetele şi trosnetele pereţilor care se prăbuşeau. Simţea năvala aerului cu miros respingător şi respiraţia îi redevenea greoaie şi dureroasă.

Dar nimic din toate astea nu conta pentru acea parte a lui care putea să vadă.

Asta e o maşină, îşi spuse, privind mecanismul imens care se înălţa din deşertul cufundat în noapte, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri depărtare, către vest. Maşină, da, dar era vie... era şi una, şi alta.

Cele două cuvinte nu se excludeau. Vocea din interiorul său, care fusese a lui Jason Lawton, îi vorbi:

O celulă vie e un mecanism alcătuit din proteine.

Ceea ce cade din cer şi ceea ce se înalţă din pământ e pur şi simplu viaţă creată prin alte mijloace.

Structura imensă care ieşea din pământ în vest, croindu-şi drum cu forţa, semăna cu Arcada, sau cel puţin cu fotografiile în care o văzuse Isaac. Era o jumătate de inel imensă, alcătuită din acelaşi material ce cădea de dincolo de cer, compactat şi aranjat în alt mod, cu moleculele şi cu atomii săi neobişnuiţi sabotând legi ale naturii pentru care Isaac n-avea niciun nume, dar cărora memoria lui Jason Lawton le ataşa cuvinte ca „forţa tare” şi „forţa slabă”. Era frumoasă în lumina ei intrinsecă, un curcubeu strălucitor de culori fără nume. Era o Arcadă prin care puteau trece lucrurile; dar nu conducea către o altă planetă.

Lucrurile treceau prin ea chiar atunci. Din întunericul deplin de sub ea, prin care nu putea vedea nici măcar Isaac, nori luminoşi urcau către stele.

Gândul la Jason rămase în mintea Dianei chiar şi după ce fusese rănită.

Cutremurul se manifestase printr-o înlănţuire de zdruncinări pe verticală, aproape insuportabile în întuneric. Atât înţelese ea, şi reuşi să-şi înăbuşe spaima, cel puţin în primele câteva clipe. Pe urmă clădirea prinse să se năruie.

Sau cel puţin aşa intui Diane, fiindcă simţi o lovitură ascuţită în umărul drept şi peste gât, urmată de ameţeală,

urmată de confuzia inconştienţei şi apoi de conştientizarea durerii, a greţii şi a unei imposibilităţi înspăimântătoare de a respira. Icni. În plămâni îi pătrunse puţin aer, dar nu de ajuns. Nici pe departe de ajuns.

— Stai nemişcată.

Vocea era un croncănit gutural. Doamna Rebka?

Nu, se gândi că era, probabil, Sulean Moi. Încercă să-i răspundă, dar nu reuşi. Plămânii ei nu voiau să facă nimic altceva în afară de a se contracta, într-o încercare febrilă de a trage aer. Încercă să se salte în capul oaselor sau măcar să se întoarcă pe o parte, ca să nu se umple de propria vomă.

Atunci descoperi că partea stângă a corpului îi era amorţită, moartă, inutilă.

— O bucată din tavan a căzut peste tine, spuse Sulean Moi.

Diane se înecă şi icni, dar nu vărsă nimic, fapt pentru care se simţi recunoscătoare. Şi cutremurele încetaseră, ceea ce era bine. Încercă să-şi evalueze propriile răni, dar nu putea gândi destul de limpede pentru asta, nu în timp ce organismul ei se lupta din răsputeri pentru o gură de aer. O durea. Şi era înspăimântată. Nu avea o teamă deosebită de moarte, dar asta, oh, asta era mai greu de suportat decât moartea însăşi: era motivul pentru care preferau oamenii să moară, punând capăt unei astfel de suferinţe.

Se gândi din nou la Jason – de ce se gândise la el? – şi apoi la Tyler, soţul pe care îl pierduse. Pe urmă gândurile deveniră prea grele ca să le susţină şi leşină iarăşi.

Isaac putea să vadă că Diane era grav rănită. Era posibil să desluşească asta chiar şi în întuneric. Strălucirea ei palidă aproape că dispăruse. Comparată cu Sulean Moi, Diane era o lumânare pâlpâitoare.

Era greu să-şi concentreze atenţia. Era vrăjit de peisajul invizibil din jur. Vrăjit fiindcă era o parte din peisaj, se transforma în peisajul acela... dar asta putea să mai aştepte. Acum, când noua Arcadă se alcătuise în vest – din moleculele ipoteticilor, din granit, din magmă şi din amintiri –, totul era într-un soi de pauză. În jurul lui, pe o distanţă de mulţi kilometri,

pătura de praf proaspăt aşternută îşi începea trecerea la un nou stadiu al metabolismului.

Pentru asta era nevoie de timp. Isaac îşi putea permite să aibă răbdare.

Le surprinse pe Sulean Moi şi pe doamna Rebka, care se îndreptau către locul unde zăcea Diane Dupree, captivă sub o grindă masivă, târându-se peste alte grinzi prăbuşite, peste fragmente de zidărie, peste bucăţi împrăştiate de spumă izolatoare şi peste ţevi de aluminiu pentru ventilaţie căzute. Plămânii lui trudeau din greu şi avea gura plină de praf, dar cel puţin putea să respire, spre deosebire de Diane, care nu reuşea, cel puţin nu cu uşurinţă. Şi, când întinse mâna s-o atingă, putu spune că dărâmăturile în cădere o răniseră la cap. Avea de gând s-o mângâie pe păr, aşa cum îl mângâia doamna Rebka pe el când era bolnav, dar locul de deasupra urechii ei stângi cedă la atingere şi el îşi retrase mâna lipicioasă.

Tyler Dupree murise într-o zi de august, în lunga lună august equatoriană, cu doi ani în urmă, ani lungi, equatorieni.

El şi Diane făcuseră o plimbare, urcând o pantă abruptă, către culmea unuia dintre dealurile unduitoare de pe coastă, pentru niciun alt motiv în afara dorinţei de a sta în vârf, privind pădurea curgând către mare, ca o bucată de postav de un verde intens.

Niciunul dintre ei nu mai era tânăr; amândoi îşi trăiseră cea mai mare parte a vieţii prelungite de cvadri. În ultima vreme, Tyler se plânsese când şi când de oboseală, dar se dusese să-şi consulte pacienţii, mai ales bărbaţi tineri, care lucrau ca dezmembratori (rănile lor puteau fi cumplite) şi săteni minang, în mijlocul cărora se stabilise, împreună cu ea. În ziua aceea spusese că se simţea excelent şi insistase să plece într-o drumeţie lungă – el o numea „răgazul cel mai asemănător cu o vacanţă de care e posibil să am parte”. Aşa că Diane îl însoţise, savurând întunecimea dintre copaci şi lumina strălucitoare de pe pajiştile înalte, dar în acelaşi timp vigilentă, fără să-l scape din ochi.

Metabolismul cvadrilor era puternic, dar de un echilibru delicat. Suporta solicitări intense, dar, ca orice alt lucru de natură materială, avea un punct critic. Vârsta nu putea fi

ignorată la nesfârşit, fiindcă tratamentul însuşi îmbătrânea. Când li se apropia sfârşitul, cvadrii cădeau dintr-odată.

Şi aşa o sfârşise Tyler.

Se gândi că el ştiuse, probabil, ce se întâmpla. De aceea insistase să facă plimbarea. Se opriseră într-un loc îndrăgit de Tyler, dar unde avea rar timp să ajungă, pe o fâşie lată de granit şi iarbă de munte, întinseseră o pătură şi Diane îşi deschisese rucsacul, scoţând comorile păstrate pentru o asemenea ocazie: vin australian, pâine de la brutăriile din Port Magellan, friptură rece de vită, lucruri străine de regimul alimentar al sătenilor minang, cu care se obişnuiseră. Dar lui Tyler nu-i era foame. Se întinsese pe spate şi îşi sprijinise capul pe o moviliţă acoperită cu muşchi. Era slab la vremea aceea, cu pielea palidă în ciuda şederii în soare, şi aproape că părea un elf, se gândise Diane.

— Cred c-o să adorm, spusese el.

Şi, în momentul acela, în lumina soarelui de august şi înconjurată de mirosul de piatră, de apă şi de pământ negru, Diane ştiuse că Tyler era pe moarte.

Partea ei atavică îşi dorea să-l salveze, să-l ducă înapoi, coborând muntele, aşa cum o dusese el, traversând o mare parte a Statelor Unite, când era bolnavă de moarte. Dar nu mai exista niciun remediu; tratamentul pentru vârsta a patra nu putea fi făcut decât o singură dată.

Timp pentru durere avea să fie mai târziu. Îngenunchease lângă el şi-l mângâiase pe creştet.

— Pot să-ţi aduc ceva? îl întrebase.

Iar el îi răspunsese:

— Sunt fericit aşa, aici.

Diane se întinsese alături şi îl ţinuse în braţe în timp ce se sfârşea după-amiaza. Mult mai târziu, dar mult prea curând, soarele apusese şi sosise timpul să plece acasă, dar numai ea se ridicase în picioare.

Sunt fericit aşa, aici.

Dar Jason era cu ea, în întuneric? Fratele ei Jason, care murise cu atât de mulţi ani în urmă? Nu: era băiatul straniu, Isaac, dar vocea lui semăna atât de bine cu a lui Jason...

— Pot să te ţin minte, Diane. Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti, pot s-o fac.

Ea înţelese ce îi oferea. Ipoteticii îşi aduceau aminte de Jason, aşa cum îşi aducea şi ea aminte, dar memoria lentă şi

îndelungată a ipoteticilor era mai puţin sortită pieirii; dăinuia vreme de miliarde de ani. Oare era dornică să i se alăture lui, în imensitatea aceea?

Încercă să-şi întoarcă puţin capul, dar nu izbuti.

Trase aer în piept, doar atât cât era nevoie pentru a se sforţa să rostească un sigur cuvânt:

— Nu.

28

Turk dormea când se dezlănţui cutremurul. El, Lise şi doctorul Dvali îşi întinseseră saltele pe podeaua de beton şi dormiseră, sau încercaseră să doarmă şi, la un moment dat, în întuneric, Lise se grăbise să vină lângă el, amândoi fiind încă îmbrăcaţi cu hainele împuţite pe care le purtaseră zile întregi, dar asta n-avea nicio importanţă. Se încovrigase, lipindu-se de şalele lui, şi îşi strecurase genunchii în golul încheieturii genunchilor lui, cu respiraţia ei încălzindu-i gâtul şi răscolindu-i firele scurte de păr.

Pe urmă podeaua tresăltă de parcă ar fi fost vie şi văzduhul se umplu de un muget puternic, având drept unic element identificabil ţipătul Lisei, pe care îl auzea numai fiindcă îi răsuna lângă ureche. Turk reuşi cumva să se răsucească şi s-o ia în braţe – se strânseră în braţe unul pe altul – în timp ce zgomotul se înălţa într-un crescendo incredibil şi geamul etanşat cu grijă al încăperii era smuls din ramă şi se izbea de podea, făcându-se ţăndări. Nu era nimic de făcut, decât să reziste în

timp ce duşumeaua însăşi devia de la orizontală, zgâlţâindu-se ca o maşină cu transmisia defectă.

Se ţinură în braţe până când încetă. Turk n-ar fi putut spune cât timp. O eternitate de dimensiuni medii. Îi lăsă cu urechile ţiuind, cu trupul plin de vânătăi. Trase în piept destul aer ca s-o poată întreba pe Lise dacă era bine şi ea reuşi să-şi tragă răsuflarea cât să răspundă:

— Cred că da.

Aşa că Turk îl strigă pe doctorul Dvali, care răspunse cu o oarecare întârziere:

— Sunt rănit la picior. În rest e bine.

Zgomotul şi ameţeala nu încetară încă o bună bucată de vreme după ce zguduiala se oprise, dar Turk începu să-şi recapete sângele rece. Se gândi la replicile cutremurului.

— Poate-ar trebui să-ncercăm să ieşim afară, propuse, dar Dvali spuse că nu, nu în furtuna de cenuşă.

Turk se desprinse de Lise şi începu să bâjbâie prin resturile de pe podea, găsind în cele din urmă lanterna pe care o lăsase lângă saltea: se rostogolise până lângă peretele cu fereastra. O aprinse şi lumină un stâlp de fire de praf şi de sfărâmături. Încăperea era intactă, dar abia rezistase. Lise era ghemuită pe saltea, albă ca varul, iar Dvali, tot atât de palid, sta rezemat într-un colţ. Îi sângera piciorul stâng, în locul unde căzuse peste el ceva ascuţit, dar rana nu părea gravă.

— Atunci ce facem? întrebă Lise.

— Aşteptăm să se lumineze de ziuă, răspunse Dvali, şi sperăm că nu se repetă.

Dacă ziua mai venea vreodată, se gândi Turk.

Dacă pe acel pământ sterp, uitat de Dumnezeu, mai ajungea vreodată ceva asemănător cu lumina soarelui.

— Detest să fiu tocmai acum pragmatică, dar trebuie să urinez. Neapărat.

Turk îndreptă raza lanternei către baia de alături.

— Se pare că tronul e intact, dar eu n-aş încerca să trag apa. Şi uşa a ieşit de tot din ţâţâni.

— Atunci uitaţi-vă în altă parte, spuse Lise, adunând păturile în jurul ei, şi Turk se gândi că totul ar fi fost mult mai simplu dacă n-ar fi iubit-o atât de mult.

— Vine lumină prin fereastră, spuse ea, peste vreo oră, şi Turk se îndreptă într-acolo, călcând cu prudenţă peste sticla spartă.

Nu mai cădea cenuşă; atâta lucru era evident.

Dacă praful căzut ar fi fost la fel de dens ca în ziua precedentă, i-ar fi sufocat. Vântul adusese înăuntru doar câţiva fulgi rătăcitori şi îşi spuse că aerul era mai proaspăt şi mai puţin sulfuros, dacă nu cumva se obişnuise pur şi simplu cu el.

Lumina care atrăsese atenţia Lisei era o realitate — ceea ce deveni evident când stinse lanterna. Dar era prea devreme ca să răsară soarele, şi nu venea de pe cer. Venea de jos.

De pe străzile acelui mic avanpost corporatist, de pe acoperişurile clădirilor avariate, din deşert, de oriunde căzuse cenuşa. Îi chemă pe Lise şi pe Dvali ca să vadă.

În câteva dintre nopţile petrecute pe mare, Turk zărise apa din siaj strălucind acolo unde algele bioluminiscente se clintiseră la trecerea navei. Era întotdeauna o privelişte stranie şi cea de acum i-o readuse în minte, dar cele petrecute afară erau încă şi mai bizare. Deşertul, sau praful interplanetar căzut în deşert, părea să ardă în fosforescenţa mai multor culori: nuanţe de roşu al pietrelor nestemate, de galben sticlos, de albastru scânteietor. Şi culorile nu erau stabile, se schimbau întruna, ca o auroră boreală.

— Ce părere aveţi? întrebă Lise.

Faţa doctorului Dvali era scăldată în culorile reflectate.

— Cred că suntem mai aproape de a vedea chipul ipoteticilor decât a mai fost vreodată cineva, spuse el, cu respiraţia uşor întretăiată.

— Şi ei ce fac acum? întrebă Turk.

Dar nici măcar doctorul Dvali nu putea răspunde la o asemenea întrebare.

Odată cu venirea zorilor, deveni limpede că avuseseră noroc.

Cea mai mare parte a aripii de nord a clădirii se prăbuşise. Coridoarele se terminau în mormane de moloz sau în aer liber. Dacă am fi luat-o la stânga în loc s-o luăm la dreapta, se gândi Turk, am fi îngropaţi acolo.

Imediat ce se lumină destul de mult ca să se poată deplasa, o porniră în josul scărilor. Clădirea n-avea să mai reziste la o altă zguduitură…

— Şi trebuie să-l găsim pe Isaac, spuse Dvali.

Dar Turk era oarecum nesigur în privinţa unui mod de acţiune. Fiindcă, la lumina zilei, ieşea în evidenţă un alt lucru: situaţia din teren se schimbase.

Acolo unde fusese un deşert era o pădure.

Sau ceva care semăna a pădure.

Când coborau scările către uşa din capătul intact al clădirii, Dvali şchiopăta vizibil, dar refuză să se oprească şi să se odihnească. Era esenţial să-i găsească pe Isaac şi pe celelalte, spuse el. „Celelalte” fiind, după cum bănuia Lise, un soi de notă de subsol în mintea lui. Pentru el nu exista decât Isaac, Isaac şi apoteoza ipoteticilor, indiferent ce s-ar fi dovedit că însemna asta.

— Haide, deschide-o, spuse Dvali, fluturându-şi mâna către uşă.

Lise şi Turk căzuseră de acord că o încercare de a ajunge la mallul din localitate, unde îi lăsaseră pe Isaac şi pe cvadre, era cel mai util lucru pe care îl puteau face. Cum să ajungă acolo era o întrebare deschisă. Când se uitase afară, în lumina răsăritului, Lise observase că peisajul se metamorfozase cu desăvârşire – văzuse ceea ce ar fi numit bolta unei păduri, dacă n-ar fi existat ţevile lucioase şi mingile de plajă irizate din care erau alcătuiţi copacii.

Şi rosti aceeaşi întrebare stupidă, pe care nu şi-o putuse reţine:

— De ce? Cu ce scop? De ce acum, de ce aici?

— S-ar putea să aflăm, spuse doctorul Dvali.

Dacă trecutul putea fi folosit drept ghid, se gândi Turk, atunci excrescenţele ipoteticilor aveau să ignore fiinţele umane (cu evidenta excepţie a lui Isaac, care nu era om decât în parte) – dar acest lucru continua oare să fie adevărat?

Crăpă uşa cu vreo doi centimetri şi, fiindcă nimic nu se grăbi să dea buzna, riscă o privire afară.

Aerul răcoros îi atinse faţa. Duhoarea de sulf a cenuşii dispăruse. Ca şi cenuşa. Totul se transformase într-o pădure în culori vii. Prin comparaţie, excrescenţele din Bustee fuseseră narcise galbene, veştejindu-se sub adierea caldă a vântului. Aici era toiul verii. Un soi de rai al ipoteticilor.

Deschise larg uşa şi aşteptă. Lise şi doctorul Dvali se îngrămădiră în spatele lui.

Cenuşa se transformase într-o pădure de tulpini ce susţineau fructe globulare în loc de frunze. Erau multicolore, dar predominant de un albastru cian, se înălţau la şase sau chiar nouă metri în aer şi erau atât de dese încât trebuia să te strecori printre ele întorcându-te într-o parte. Globurile care alcătuiau bolta variau de la dimensiunile unui acvariu cu peştişori sau ale unei mingi de plajă până la ceva în interiorul căruia s-ar fi putut cocoţa un bărbat, stând în picioare fără să atingă partea de sus cu capul. Erau presate unul într-altul, turtindu-se uşor în locurile unde se atingeau, pentru a forma o masă aproape compactă, dar translucidă. Lumina soarelui o străbătea devenind palidă, cu irizări schimbătoare.

Turk făcu un pas nesigur. Din locul unde stătea, putea privi în lungul zidului clădirii care le servise drept locuinţă muncitorilor până în punctul unde se prăbuşise, cele trei niveluri ale aripii de nord fiind aplatizate până la o înălţime mai mică decât a unuia singur. Dacă am fi fost acolo, n-am fi putut spera decât ca Dumnezeu să ne aibă în pază, se gândi.

Şi Dumnezeu să-i aibă în pază pe Isaac şi pe femei, oriunde şi-ar fi găsit adăpost.

Trunchiurile (aşa cum începuse să le numească în gând) copacilor stranii (deşi ar fi fost corect să le spui stâlpi de felinar) aveau rădăcini în pământ – acolo unde existase pavaj, îl crăpaseră şi îl penetraseră – şi Turk nu putea să vadă, în nicio direcţie, destul de departe ca să se poată orienta. La patruzeci sau cincizeci de metri depărtare, totul se estompa într-o neclaritate de un albastru sclipitor. Ca să găsească mallul unde îi văzuseră pentru ultima oară pe Isaac şi pe femei trebuiau să se folosească de busolă şi de indiciile descoperite chiar în locul unde puneau piciorul.

— Din ce trăiesc? întrebă Lise, pe şoptite. Aici nu e niciun strop de apă.

— Poate e chiar mai multă decât găsesc acolo unde cresc de obicei, răspunse Turk.

— Sau folosesc un soi de proces catalitic, pentru care nu e nevoie de apă, spuse Dvali, un tip de metabolism complet diferit. Probabil c-au evoluat, vreme de un miliard de ani, într-un mediu mult mai ostil decât ăsta.

Un miliard de ani de evoluţie. Dacă era adevărat, se gândi Turk, atunci creaturile acelea, ca specie, dacă li se putea spune aşa, erau mai bătrâne decât însăşi specia umană.

Înaintară în tăcere prin pădurea de ipotetici, deşi locul nu era cu desăvârşire tăcut. La nivelul străzii nu ajungea nicio boare, dar probabil că bătea vântul, presupuse Turk, fiindcă globurile irizate din coroana trunchiurilor tubulare se loveau din când în când unul de altul, scoţând un sunet delicat, care te ducea cu gândul la un ciocan de cauciuc sau la un xilofon de lemn. Mai era şi o mişcare la nivelul solului. Tuburi mici, albastre, ca nişte rădăcini, şerpuiau din când în când printre copaci, alergând cu mişcări ca nişte plesnete de bici, destul de rapide şi de puternice ca să-ţi rupă un picior dacă dădeai peste unul dintre ele într-un moment nepotrivit. Şi Turk zări de două ori obiecte ca nişte coli de hârtie fâlfâind deasupra capetelor lor şi atingând ocazional globurile sau contopindu-se cu ele – varietăţi ale obiectului care îl atacase pe Isaac în Bustee. Îl luase drept unul de-ai lor, se gândi Turk, sau poate nu fusese o greşeală.

Lise mergea imediat în spatele lui. O auzea trăgându-şi răsuflarea ori de câte ori zăngănea sau fâlfâia ceva în lumina estompată, schimbătoare. Se simţea vinovat pentru asta, pentru teama pe care o simţea ea şi pentru orice altceva mai era nevoită să îndure până când puteau pleca de acolo. Se întoarse spre ea:

— Îmi pare rău că te-am vârât în asta.

Ea nu-l lăsă să termine.

— Chiar crezi că eşti cumva responsabil pentru cele petrecute?

— Poate fiindcă te-am adus în nenorocita asta de excursie spre vest.

— A fost alegerea mea.

Ceea ce era adevărat. Şi totuşi, îşi spuse Turk.

E aici din cauza mea. În memorie îi reveni refrenul biografiei sale, de parcă ar fi fost invocat de lumina amăgitoare: iubite pierdute sau suflate, prieteni transformaţi în duşmani, prieteni răniţi sau ucişi în încăierări din baruri ori în accidente navale. Priveşte punţile mele în flăcări, se gândi. Priveşte urma mea de lacrimi. Nu dorea aşa ceva pentru Lise. Nu voia s-o târască dincolo de hotarele acelei vieţi pe care încă o mai putea făuri pentru ea însăşi, o viaţă în care bunătatea nu era pasageră şi unde putea avea parte de ceva mai mult decât nopţile din izolarea carlingii unui avion, decât lunile petrecute pe priciul de sub puntea unui cargobot împuţit, decât anii zăvorâţi în turla propriilor lui gânduri, în timp ce ea ar fi aşteptat ceea ce el nu-i putea oferi, din ce în ce mai dezamăgită şi, în final, plină de resentimente.

Avea să descopere o cale de a o scoate din jungla aceea, îşi spuse, şi apoi, dacă reuşea să-şi adune curajul sau cruzimea de care era nevoie, avea să găsească un mod de a o părăsi.

Există o comunicare, se gândi Avram Dvali.

Nu poate fi negată, cugetă. Ipoteticii erau în jurul lui, pretutindeni, o mică dar semnificativă fracţiune din reţeaua care includea incompresibil vasta lor inteligenţă, întregul proces, spusese marţiana dogmatică în timpul uneia dintre disputele lor, nu avea mai mult sens decât înflorirea brădişorului sau a brebenocului; pune-le cap la cap oricum ai vrea, dar nu e vorba de nimic altceva decât de evoluţie, la fel de lipsită de raţiune ca marea. Însă marţiana se înşela.

Dvali simţea asta. Dvali nu înţelegea, nu putea să înţeleagă cum creşteau acele organisme şi ce fel de hrană reuşeau să absoarbă din pământul arid, dar comunicarea exista, de asta era sigur; nu crescuseră la întâmplare, ci în urma unui semnal impetuos.

Supraveghease bolta pădurii. Ciorchinii de globuri îşi schimbau neîncetat culorile şi, după cum i se părea, nuanţa fiecăruia dintre ele era influenţată de schimbările celorlalte din

imediata apropiere, poate respectând o anumită regulă, sau un ansamblu de reguli, astfel încât modelele călătoreau prin pădure aidoma unui stol de păsări intangibile. Ceea ce însemna comunicare, în sensul în care comunică între ele celulele creierului uman, dând naştere, în armonie, fenomenului emergent al gândirii.

Mergea, probabil, prin arhitectura materială a unui gând măreţ, a unui gând pe care n-avea să-l poată înţelege niciodată...

Totuşi, poate că Isaac reuşea. Dacă Isaac era în viaţă şi dacă înţelegea, în sfârşit, natura darului pe care i-l făcuse Avram Dvali.

29

În magazia în ruine era cald şi, cu toate că praful se depusese într-o foarte mare măsură – părea să fi fost absorbit, cumva, de moloz –, în spaţiul închis nu pătrundea niciun strop de aer proaspăt. Ceea ce, se gândi Sulean Moi, avea să devină o problemă, mai devreme sau mai târziu, dar mai degrabă mai devreme. Trebuia să se mai gândească şi la cadavrul Dianei Dupree. Dacă putea suporta astfel de gânduri.

Se târî pentru a doua oară de-a lungul perimetrului accesibil al încăperii, căutând pe pipăite orice i-ar fi putut oferi vreo speranţă – un curent de aer sau un morman mai rarefiat de moloz. Şi, pentru a doua oară, nu găsi nimic.

Începu să creadă că era posibil să moară pe planeta aceea îngrozitoare, bântuită de stafia lui Esh.

Bântuită, cu alte cuvinte, de ipotetici.

În care ea nu credea, cel puţin nu în sensul în care credea Avram Dvali. Ipoteticii erau o reţea de maşini auto-replicatoare, create în spaţiu. O civilizaţie de mult dispărută îşi însămânţase

probabil mediul înconjurător cu aceste aparate, sau poate că asta se întâmplase de mai multe ori, o geneză multiplă, multiple culturi organice, în decursul multor milioane de ani. Oricum ar fi fost, odată ce auto-replicarea variată fusese introdusă în mediul interplanetar şi în spaţiul interstelar, se declanşase procesul evoluţiei – diferit în privinţa detaliilor, dar nu şi în principiu, de evoluţia organică. Aşa cum se întâmplă şi în cazul acesteia, procesul generase forme complexe, stranii şi stridente. Până şi acele creaţii aparent „proiectate”, ca bariera turbionară ce înconjurase Pământul sau ca Arcadele ce legau planete separate de distanţe imense, nu dispuneau, în ultimă instanţă, de mai multă inteligenţă intrinsecă decât edificiile biologice, de genul unui recif de corali sau al unui muşuroi de termite.

Periodicitatea căderilor de cenuşă şi plăsmuirile trunchiate şi groteşti cărora le dădeau naştere erau dovezi suficiente, medita ea. Ceea ce fusese montat în Esh – şi în Isaac – nu era nimic mai mult decât o tragică şi exagerată sensibilitate faţă de tropismele din altă lume. Esh nu putea fi un „comunicant” pentru că nu exista nimeni cu care să comunice.

Evoluţia putea genera inteligenţe, aşa cum se demonstrase, şi presupuse că era posibil şi ca îndelungata evoluţie interstelară a maşinăriilor numite ipotetici să fi generat de asemenea inteligenţe – pe plan local, temporar. Dar, dacă existau, acestea erau produsele secundare, nu procesul în sine. Nu controlau nimie altceva în afara lor însele. Nu puteau fi „ipoteticii”, aşa cum îşi imagina doctorul Dvali.

Însă continua oricum să fie speriată, fiindcă era evident că Isaac îşi aducea aminte de Esh, care murise cu mulţi ani înainte de naşterea lui. Dacă Esh devenise o memorie în sistemul ecologic de tip reţea al ipoteticilor, era posibil ca o asemenea memorie să poată înfăptui acte de voinţă? Şi cine sau ce era cel care îşi aducea aminte?

— Sulean...

Vorbise doamna Rebka, care nu se dezlipea de Isaac. Vocea ei se desprindea din întunecimea mormântului lor etanş de parcă ar fi venit de la o distanţă infinită.

— Da, ce e?

— Auzi şi tu asta?

Sulean îşi amuţi propriile gânduri şi ascultă.

Un hârşâit intermitent. *Poc-poc-poc,* sunetul loviturilor repetate ale unui obiect solid în piatră. Urmat de alte hârşâituri prudente.

— Cineva încearcă să ne dezgroape, spuse doamna Rebka. Trebuie să fie Avram şi ceilalţi, probabil ştiu că suntem aici!

Poc-hârş-poc. Da, poate, se gândi Sulean. Însă îl auziră imediat pe Isaac, pe neaşteptate, vorbind cu o claritate uimitoare:

— Nu, doamnă Rebka. Nu sunt alţi oameni care vor să intre. De fapt, nu sunt oameni. Sunt ei.

Sulean se întoarse în direcţia vocii.

— Isaac, chiar ştii ce se petrece? întrebă, înăbuşindu-şi spaima.

— Da. Tonul era lipsit de orice emoţie. Pot să-i văd.

— Pe ipotetici?

O pauză.

— Îi poţi numi şi aşa.

— Atunci explică-mi, te rog, Isaac. Faci parte din asta acum, nu-i aşa? Într-un mod în care Esh n-a făcut parte niciodată. Spune-mi ce se-ntâmplă.

Pentru o clipă nu se auzi decât *poc-hârş-poc*, în pereţii clădirii prăbuşite sub care erau captivi.

Apoi Isaac începu să vorbească.

30

Turk înainta printre resturile sfărâmate ale pavajului străzii şi ale trotuarului, prin pădurea din altă lume care fusese, până de curând, o aşezare a muncitorilor de pe platforma petrolieră. Reuşi să găsească parcarea mallului – linii albe, asfalt negru, crăpat – de unde nu mai aveau de parcurs decât o mică distanţă până la complexul unde îi lăsaseră pe Diane Dupree, Sulean Moi, doamna Rebka şi Isaac.

Însă complexul nu mai era acolo. Dădu peste un strat de moloz, din care copacii crescuseră mai deşi, continuând să ascundă lumina palidă a zilei trecute de-acum de amiază. Văzu un baraj din ţigle sparte, plăci din fibre, lemn, tablă de aluminiu

contorsionată în forme neverosimile. Dincolo de ele, în întunecime, grinzi de oţel, conturând dreptunghiuri scheletice. Pe o parte dintre acestea şi pe stâlpii de susţinere se împletiseră extensiile ca nişte rădăcini ale copacilor.

— O să mergem către capătul dinspre sud al mallului, spuse el.

Unde fusese magazinul cu alimente.

— Poate-acolo mai stă ceva în picioare.

Pădurea bântuită, se gândi Lise.

Doamne, şi chiar aşa era.

Se pomeni recitând fără glas un vers dintr-o carte cu poveşti pe care i-o citise tatăl ei când era micuţă, carte şi poveşti pe care le uitase cu desăvârşire, cu o singură excepţie (cu intonaţia melodramatic tărăgănată a tatălui ei): *Pătruns-au în pădurea-ntunecoasă*. Pătruns-au în pădurea-ntunecoasă. În pădurea întunecoasă, unde copacii adăposteau păsări semănând a coli de hârtie răsucită. Pădurea din care (un alt fragment din aceeaşi poveste) trebuiau să-şi găsească scăparea, dar era mai uşor de zis decât de făcut. Pentru că ici şi colo erau lupi, sau ceva mai rău, şi venea noaptea, şi ea nu ştia drumul de întoarcere. Îşi dorea să sară de sub pături şi să înşface mâna tatălui ei.

Şi-o dorea mai mult decât orice pe lume.

Dar nu era cu putinţă. Se dojeni, de data asta cu vocea mamei ei: nu fi proastă, Elise. Vino-ţi în fire.

Rămâi pe calea dreaptă, fetiţo.

Era cât pe ce să-şi urmeze calea dreaptă trecând peste un morman de metal amestecat cu plastic, când Turk îi atrase atenţia: era maşina pe care o conducea doamna Rebka când se despărţiseră cele două grupuri. Îi recunoscu anvelopele cu inserţii de oţel, acum la vedere, pentru că trunchiul ca o cârjă al unui copac ţâşnise din pavajul crăpat şi răsturnase vehiculul pe o parte. Nu mai era de niciun folos, dar orice altă maşină era de neîntrebuinţat atâta vreme cât pădurea nu se usca, intrând din nou în pământ, şi părea puţin probabil ca asta să se întâmple prea curând. Dacă plecăm de aici, îşi spuse Lise, trebuie să plecăm pe jos. O perspectivă descurajantă. Vestea bună era că

în maşină nu se vedea nimeni; Isaac şi femeile nu se aflau înăuntru, aşa că ar mai fi putut fi încă în viaţă, altundeva.

— Deci suntem lângă magazinul alimentar, spuse Turk, iar doctorul Dvali alergă cu nechibzuinţă înainte, pe alţi câţiva metri, până în locul unde faţada magazinului se întrezărea, vag, dincolo de un pâlc de excrescenţe străine.

Cutremurul nu cruţase acea parte a mallului şi, dacă îşi găsiseră adăpost acolo, ceilalţi ar fi putut fi morţi. Era atât de evident încât nu mai era nevoie s-o spună. Doctorul Dvali voia să-nceapă imediat să sape – oricât de inutil ar fi fost, ei trei versus câteva tone de moloz – dar Turk se opuse:

— Să dăm întâi un ocol al părţii din spate. Construcţia pare ceva mai intactă acolo.

Cu umerii căzuţi, Dvali rămase încă o clipă la marginea câmpului de dărâmături şi Lise îl compătimi pentru prima oară, într-o oarecare măsură.

Toată noaptea şi toată dimineaţa îşi imaginase că femeile şi Isaac se îngrămădiseră într-un loc sigur; grupul avea să se reunească, după care ea şi Turk puteau să plece către un adăpost care să le ofere siguranţă, chiar dacă cvadrii insistau să rămână acolo, pe tărâmul monstruozităţilor. Era scenariul ei pentru cazul cel mai fericit.

Acum părea posibil ca toate astea să nu se întâmple. Povestea se putea sfârşi cu o tragedie. Era posibil să nu existe nicio scăpare din pădurea-ntunecoasă.

Poate, se gândi, pentru Isaac şi pentru femei povestea se sfârşise deja.

La o primă vedere, partea din spate a mallului părea mai intactă decât cea din faţă, dar asta numai pentru că rampele de încărcare din beton rămăseseră întregi după cutremur. Cât despre restul construcţiei, totul era un haos. Lisei i se frânse inima şi doctorul Dvali păru să se chinuiască să-şi reţină lacrimile.

Turk fu acela care îşi continuă cu o hotărâre îndârjită drumul de-a lungul marginii mormanului de moloz, şi tot el se răsuci în cele din urmă, înălţându-şi palma într-un gest care le cerea să se oprească şi spunându-le, cu voce scăzută:

— Ascultaţi.

Lise rămase nemişcată. Auzea obişnuitele fâlfâiri ale pădurii, cu care aproape se acomodase. Bătea vântul şi globurile strălucitoare scoteau sunetele lor estompate, o muzică a instrumentelor de lemn. Dar sub ea? Slab?

Un zgomot ca un hârşâit, un zgomot care sugera că sapă cineva.

— Trăiesc! exclamă Dvali. Ei trebuie să fie!

— Să nu ne pripim cu raţionamentele, spuse Turk. Urmaţi-mă şi încercaţi să nu faceţi zgomot.

Dvali era destul de cvadru pentru a-şi suprima năvala optimismului reînnoit. Cei trei mergeau la o lungime de braţ distanţă unul de altul, cu Turk în frunte, urmărind sunetul. Cu fiecare pas, zgomotul săpatului şi hârşâitul se auzeau din ce în ce mai clar, şi Lise îşi simţi propriul optimism clătinându-se. Sunetul avea ceva care nu era cum ar fi trebuit. Ritmul neîntrerupt şi moderat, cumva prea perseverent ca să fie pe de-a-ntregul omenesc...

Pe urmă Turk repetă gestul care le cerea să se oprească şi le făcu semn să se uite.

Pe una dintre rampele de încărcare sparte se desfăşura o activitate. Dar, aşa cum începuse Lise să bănuiască, era o activitate a ipoteticilor. Excrescenţele pe care le numea Dvali „trandafiri văzători” crescuseră acolo, alcătuind un gard des, cu ochii din petale focalizaţi asupra dărâmăturilor. Copacii din jurul lor împletiseră o rogojină groasă, care se zvârcolea, alcătuită din rădăcini mobile, unele cu vârfuri ascuţite şi altele aplatizate, în forma unor lame ca nişte spatule. Masa aceea de rădăcini săpa. Ireal, se gândi Lise, năucită, mai ales fiindcă sfărâmăturile nu erau doar frânturi de beton, de oţel şi de plastic, ci şi cutii mototolite cu cereale, sticle cu lapte, conserve cu alimente. Urmări un lujer albastru precum cerneala înfăşurându-se în jurul unei conserve cu supă de dimensiuni industriale, pliindu-i eticheta de hârtie, albă cu albastru, şi ridicând-o astfel încât să poată fi studiată de cel mai apropiat ochi floare, apoi predându-i-o unui alt tentacul, pentru a fi purtată astfel, de la unul la altul, până când ajunse să fie depozitată în vârful mormanului de resturi îndepărtate mai înainte.

Procedeul era, contrar aşteptărilor, atât de metodic încât Lise descoperi că simţea nevoia să izbucnească în râs. În schimb

continuă să se holbeze, pentru un timp ce i se păru extrem de îndelungat.

Dacă trandafirii văzători erau conştienţi de prezenţa lor, atunci nu reacţionară în niciun fel. Săpăturile continuară cu aceeaşi răbdare. Răzuind, sondând, lovind, selectând...

Îşi înăbuşi un ţipăt când Turk îi puse pe neaşteptate mâna pe umăr.

— Ar fi bine să ne retragem, şopti el.

Ceea ce ei i se păru o idee excelentă.

Soarele apunea deja? Lise îşi pierduse ceasul undeva, pe drum, sau în dormitorul muncitorilor. Detesta ideea apropierii nopţii.

Imediat ce se simţiră liberi să vorbească (dar încă şoptind, ca şi cum trandafirii cu ochi i-ar fi putut auzi, şi, din câte ştia ea, poate chiar puteau), Turk i se adresă doctorului Dvali:

— Îmi pare rău că n-au fost femeile...

Dar în ochii cvadrului continua să strălucească speranţa.

— Nu-ţi dai seama ce-nseamnă asta? Probabil că sunt în viaţă, acolo, dedesubt – cel puţin Isaac trebuie să fie în viaţă!

Pentru că pe Isaac îl voiau ipoteticii. Poate că excrescenţele acelea, atât privite individual, cât şi ca o colectivitate, nu or fi fost conştiente, dar ştiau că pietrele şi ruinele le despărţeau de unul dintre ai lor.

Îl voiau pe Isaac. Dar ce intenţionau să-i facă după ce aveau să-l găsească?

— Nu putem decât să privim, spuse doctorul Dvali.

Ne facem tabăra aici şi privim până când băiatul iese viu de acolo.

Iese să-şi întâlnească soarta, se gândi Lise.

31

În bezna magaziei îngropate, Isaac se străduia să se agaţe de ceea ce mai rămăsese din el însuşi.

Dincolo de dărâmăturile care îl înconjurau, zărea o pădure luminoasă, o poiană imensă de lumină şi, în centrul acesteia, insuportabil de minunata construcţie care erupsese din gresia spartă şi din rocile de sub deşert, un obiect pe care amintirea lui Jason Lawton voia să-l numească o „Arcadă Temporală”.

Inertă pe timpul hibernării sale de zece mii de ani, închisă într-o cavernă de piatră, îl strigase din cel mai vestic punct indicat de busolă, iar acum îşi rupsese legăturile şi se zguduise, eliberându-se din strânsoarea pământului, crescând apoi enorm

de mare şi de puternică, şi, dacă ar fi reuşit să treacă de ziduri, Isaac ar fi putut ajunge la ea.

— Isaac...

Vocea marţienei ajunse la el venind de foarte departe, încercă s-o ignore.

Putea să vadă Arcada Temporală şi putea să vadă, în acelaşi timp, alte lucruri. Putea să vadă, din nefericire, trupul Dianei Dupree. Murise, dar în acea parte a ei care nu era pe de-a-ntregul umană, în cvadritate, viaţa continua încă să mai pâlpâie, firavă, străduindu-se să repare cadavrul, ceea ce fireşte că nu reuşea.

Lumina ei pâlpâia, ca o lumânare mistuită până la o baltă de ceară şi o ultimă bucată de fitil. Acea parte a lui Isaac care fusese Jason Lawton o jelea.

Amintirile acelea, amintirile care le aparţinuseră lui Jason şi Esh, îşi dobândiseră câte o viaţă independentă în mintea lui Isaac, într-o asemenea măsură încât băiatul se temea că s-ar fi putut pierde pe sine însuşi în ele. *Îmi amintesc*, şi-ar fi spus, dar amintirile nu se mai sfârşeau şi numai o parte erau ale lui.

Până şi cuvântul „eu” se diviza, căpătând două sau trei înţelesuri. *Am trăit pe Marte. Am trăit pe Pământ. Trăiesc în Equatoria*. Toate cele trei afirmaţii erau adevărate.

Şi nu voia să anuleze cu desăvârşire amintirile contradictorii, pentru că îl linişteau în aceeaşi măsură în care îl îngrozeau. Cine avea să meargă cu el în vortexul Arcadei Temporale, dacă nu Jason şi Esh?

— Isaac, chiar ştii ce se petrece?

Da, ştia, cel puţin în parte.

— Atunci, şi el îşi dădu seama că vocea era a lui Sulean Moi, prietena lui Esh, prietena lui Isaac, explică-mi, te rog.

Cuvintele acelea trebuiau să vină de la Jason Lawton. Se întoarse spre Sulean, se îndreptă către ea, îşi întinse braţele din întuneric şi îi luă mâinile într-ale lui, aşa cum ar fi făcut Esh sau Isaac, apoi îi vorbi cu vocea lui Jason:

— Există o buclă inserată în ciclurile şi în anotimpurile... ipoteticilor...

Anotimpuri, simţi cât de potrivit era cuvântul: anotimpuri din anotimpurile epocale, refluxul şi fluxul oceanului vieţii din galaxie...

— Într-un... În ceea ce ai putea numi un sistem solar matur, elementele ipoteticilor îşi dilată masa, acumulează energie şi se reproduc, până într-un anumit moment critic, când cele mai bătrâne elemente în viaţă trec printr-un soi de sporulaţie... suprimă părţi compactate din ele însele, care iau forma unor nori de praf sau de cenuşă... şi se înscriu pe orbite eliptice ample care se intersectează cu planetele, unde se reunesc...

— S-au reunit aici? întrebă Sulean.

Aici, da, spuse sau gândi el, pe planeta asta stâncoasă, făcută locuibilă pentru o potenţială civilizaţie, cu care a fost în final conectată...

— Atunci ştiu de existenţa noastră? întrebă Sulean Moi, precipitându-se.

Pe Isaac îl ului întrebarea, dar memoria lui Jason Lawton păru s-o înţeleagă.

— Reţeaua procesează informaţii de-a lungul anilor şi al secolelor-lumină, dar o serie de civilizaţii biologice supravieţuiesc destul de mult ca să le poată percepe şi, da, civilizaţiile sunt utile, pentru că generează forme noi de viaţă mecanică, pentru a fi absorbite şi înţelese, sau, sau...

— Sau devorate, spuse Sulean Moi.

— Sau, într-un anumit sens, devorate. Dar civilizaţiile mai generează şi altceva care interesează reţeaua.

— Ce?

— Ruine, răspunse memoria lui Jason Lawton. Generează ruine.

Afară, dincolo de zidurile de beton şi de moloz impenetrabile pentru vederea umană, baletul amintirilor începu să-şi accelereze ritmul.

Amintirea, îi spuse el lui Sulean Moi, era ceea ce se întâmpla acolo: zece mii de ani de adunare şi de împărtăşire a cunoştinţelor erau comprimate în sferele din bolta pădurii ipoteticilor, informaţii care aşteptau să fie comparate, interpolate şi transmise mai departe, adăugă Isaac, prin Arcada Temporală, ce îşi deschidea gura pentru a le absorbi pe toate: reprezentări ale orbitelor şi ale climatelor, şi ale evoluţiei planetelor din zonă, ale evoluţiei milioanelor de traiectorii

întreţesute parcurse de corpurile de gheaţă ale cometelor de unde îşi preluaseră şi continuau să-şi preia maşinăriile ipoteticilor masa, ale semnalelor captate din alte părţi ale galaxiei, absorbite şi reemise...

— Ce *amintire*? întrebă Sulean Moi. Cu ce scop? Isaac – *ce e acel ceva care îşi aminteşte*?

Acel ceva care îşi aducea aminte era lucrul pe care el nu-l putea vedea, deşi vedea multe altele. Nici măcar Jason Lawton nu reuşi să răspundă la întrebarea pusă de Sulean Moi. Ceea ce se petrecea acolo nu era decât un eveniment banal din reţea, din mintea... mintea... *oh, Diane, a crescut într-adevăr printre stele, printre stele a crescut lucrul în care îţi doreai atât de mult să crezi?*

— Isaac! Mă auzi?

El recăzu în abisul propriilor gânduri.

Pentru că Isaac îşi aducea aminte de Jason, era de asemenea adevărat că Jason îşi aducea aminte de Isaac. Înţelegerea lumii prin prisma de adult a lui Jason fusese acoperită de experienţa nealterată a lui Isaac, dând naştere unui soi de viziune dublă, extrem de tulburătoare.

Îi reflecta viaţa într-o oglindă dintr-un parc de distracţii. De exemplu, doamna Rebka. Îi era apropiată, îi acorda încredere. Dar, când îşi aruncă Jason privirea prin aceleaşi amintiri, deveni rece, distantă, cu mult mai puţin decât o mamă adevărată.

Pentru Isaac, exista într-un tărâm de dincolo de raţiune.

Pentru Jason, se făcea vinovată de o profundă indiferenţă morală.

Aidoma amintirilor sale despre doctorul Dvali, zeul distant care conturase lumea lui Isaac şi pe care Jason îl percepea ca pe un monstru obsedat.

Isaac îşi dorea cu disperare să nu-i urască pe aceşti oameni. Până şi acea parte a lui care era Jason Lawton păstra o oarecare înţelegere pentru doamna Rebka. Ea îl iubise pe Isaac, pe atât de mult pe cât încercase s-o ascundă, iar Isaac înţelese, cu un oarecare sentiment de ruşine, cât de dificil fusese el de iubit. Îi răspunsese cu o indiferenţă studiată, similară cu a ei, şi nu fusese destul de inteligent ca să-i identifice durerea şi perseverenţa.

I le identifica şi în clipa aceea. Nu mai vorbise de mai bine de o oră şi, când se duse lângă ea şi i se aşeză alături, când o privi cu ceea ce începuse să numească ochii lui de ipotetic, ştiu de ce.

În timpul cutremurului, nu fusese cruţată în momentul prăbuşirii clădirii. Era rănită – rănită în interior, acolo unde nu se vedea, dar durerea era atât de cumplită încât forţa ei de cvadru nu reuşea s-o vindece. Sângera în interior. O înconjura o aură arămie, de sânge. Şopti numele lui. Vocea îi era mai slabă decât zgomotul ipoteticilor care săpau şi râcâiau molozul – zgomot ce devenise tot mai puternic în ultimele câteva ore.

— Te pot lua cu mine, spuse Isaac.

— Ce vrei să spui? întrebă Sulean Moi, care-l auzise fără să vrea.

Iar mama lui Isaac se mulţumi să dea din cap.

Apoi răbufni o pală de aer răcoros şi lumina pădurii din altă lume spulberă întunericul.

32

— Trebuie să ne orientăm înainte de apusul soarelui, spuse Lise.

Turk îşi întoarse nedumerit ochii către ea – tocmai terminase să-l ajute de doctorul Dvali la construcţia unui refugiu rudimentar, în adăpostul oferit de una dintre rampele de încărcare din beton, aproape (dar nu prea aproape) de copacii care săpau – apoi înţelese semnificaţia privirilor încruntate şi furişe cu care îl studia ea pe doctor şi răspunse:

— Da, ai dreptate, o s-o facem.

Îi ceru lui Dvali să adune toate conservele intacte pe care le putea găsi printre resturile excavate, în timp ce ei doi plecau „în recunoaştere”. Dvali îi scrută cu suspiciune – fiind cvadru, recunoştea probabil o jumătate de adevăr oricând o auzea –, dar dădu scurt din cap şi îi îndemnă să plece cu un semn al mâinii.

Aşa că Turk făcu cale întoarsă, mergând alături de Lise de-a lungul perimetrului mallului prăbuşit şi ocolind de departe săpăturile.

— Să ne orientăm? o întrebă, imediat ce se îndepărtară destul de mult ca să nu mai poată fi auziţi.

Ea recunoscu că dorise în primul rând să scape de Dvali, fie şi numai pentru scurt timp.

— Şi cred că ne-am putea urca deasupra arborilor, ca s-aruncăm o privire în jur.

— Şi cum propui s-o facem?

Lise îi arătă. În capătul sudic al mallului rămăsese un patrulater intact de ziduri exterioare, de care era fixată o scară de incendiu din oţel. Spuse că o remarcase mai devreme. Turk o examină şi decise că era destul de solidă ca să le susţină greutatea, aşa că, da, poate era o idee bună să studieze împrejurimile câtă vreme mai rămăsese ceva din lumina zilei, dacă erau prudenţi. Se urcară aşadar până la înălţimea acoperişului şi rămaseră în picioare deasupra pădurii de globuri, pe o platformă din plasă, minunându-se de ceea ce vedeau în lumina nealterată a după-amiezii pe sfârşite.

Priveliştea era similară cu cea zărită de Lise în aceeaşi dimineaţă, din dormitorul muncitorilor de pe platformă, dar se întindea în toate direcţiile, inclusiv către vest – direcţia lui Isaac, îşi spuse ea, năucită – unde din pământ crescuse ceva monstruos.

Din locul acela, de deasupra bolţii Pădurii întunecoase, era uşor să recunoşti ruinele construcţiilor înălţate de oameni. Linia prelungă a mallului prăbuşit se întindea de-a curmezişul pădurii ca epava unui tren. Clădirea în care se adăpostiseră în noaptea trecută se proiecta în afara copacilor aidoma provei unei nave eşuate, iar ceva mai departe se zăreau siluetele sondelor de forare, ale turnurilor pline de crăpături şi ale rezervoarelor. Pe câmpul petrolifer ardea ceva, vântul mâzgălea orizontul cu o linie de fum negru. Excrescenţele ipoteticilor acopereau deşertul în toate direcţiile, reflectând lumina apusului şi radiindu-şi lumina proprie, o mare de nestemate întunecate, cugetă ea. Se întrebă cât de multă substanţă extrăseseră acele lucruri din cenuşă, sau din pământ, sau din aer, pentru a creşte ele însele,

se întrebă dacă bazinul continental intern al Equatoriei fusese scobit ca să le înalţe. Iar în vest, pe fundalul strălucirii soarelui...

— Ţine-te bine, spuse Turk când o rafală scurtă dar puternică de vânt făcu platforma să zăngănească, însă ea se agăţase deja de balustradă, strângând-o dureros de tare.

În vest se înălţase ceva imens. Un soi de Arcadă.

Lise trecuse de trei ori cu vaporul pe sub Arcada Ipoteticilor: de două ori în adolescenţă, când venise în Port Magellan cu părinţii (şi se întorsese fără tatăl ei), şi o dată ca adult. Arcada, oricâtă veneraţie ar fi inspirat, era prea mare pentru a fi percepută ca o construcţie unitară; nu vedeai altceva decât cel mai apropiat picior, avântându-se în afara atmosferei, sau o parte din ea, care continua să reflecte lumina soarelui în orele de după lăsarea nopţii, o vâlvătaie argintie suspendată deasupra mării.

Cea pe care o vedea acum nu era tot atât de imensă – o putea cuprinde în întregime cu privirea, un *U* inversat, proiectat pe cerul apusului –, dar asta nu făcea altceva decât să-i scoată mai puternic în evidenţă dimensiunile. Probabil că avea o înălţime de treizeci sau chiar de optzeci de kilometri, ajungând destul de sus pentru ca aburul unui nor să-i estompeze curba din vârf. Dar părea în acelaşi timp delicată, aproape fragilă: cum îşi susţinea greutatea? Şi, mai important, de ce se afla acolo? Ce era menită să facă?

Platforma tresăltă sub o rafală şi mai puternică de vânt, care îi aduse lui Turk părul încâlcit în ochi.

Lisei nu-i plăcea expresia feţei lui când se uita la Arcada din vest. Pentru prima oară de când îl cunoştea, părea pierdut. Pierdut şi uşor înspăimântat.

— N-ar trebui să mai stăm aici, sus, spuse el.

Vântul ăsta.

Ea încuviinţă. Priveliştea era nepământean de frumoasă, dar de nesuportat. Sugera prea multe.

Coborî în urma lui.

Se odihniră la piciorul scării, din nou sub bolta de globuri, ca nişte şoareci într-un pâlc de ciuperci, feriţi de vânt. Pentru o clipă, nu scoaseră nicio vorbă.

Pe urmă Turk îşi duse mâna la buzunarul stâng al blugilor soioşi şi-şi scoase busola, aceeaşi busolă militară păstrată într-o cutie stâlcită de aluminiu pe care o avea în ziua când o dusese

prima oară cu avionul peste munţi. Deschise cutia şi privi acul care oscila uşor, ca şi cum ar fi vrut să-i confirme orientarea. Apoi îşi întinse mâna către a Lisei şi îi puse busola în palmă.

— Pentru ce?

— Nu ştiu dacă nenorocita asta de pădure are un capăt, dar, dacă există, probabil o să ai nevoie de busolă ca să-ţi găseşti drumul într-acolo.

— Şi? O să merg pe urmele tale. Păstreaz-o.

— Vreau să fie a ta.

— Dar...

— Haide, Lise. De când suntem împreună, ţi-am dăruit eu vreodată ceva? Vreau să-ţi fac un dar. M-ar face fericit. Ia-o.

Recunoscătoare dar stânjenită, ea îşi închise mâna peste cutia rece de alamă.

— Mă gândeam la Dvali, zise Lise când se întorceau în tabără.

Ştia că n-ar fi trebuit s-o spună cu voce tare, dar efectul combinat al epuizării, al scânteierii de crepuscul a pădurii (nu pe de-a-ntregul întunecată, trebuia s-o recunoască) şi al darului ciudat oferit de Turk o îndemna la nesăbuinţă.

— La Dvali, adunându-şi comunitatea în deşert.

Sulean Moi spunea că au mai fost şi alte încercări de a realiza acelaşi lucru, dar au putut fi oprite la timp.

Probabil că Dvali o ştia, nu?

— Cred că da.

— Dar se pare c-a fost cât se poate de generos cu informaţiile despre sine însuşi. A acordat încredere foarte multor oameni. Inclusiv tatălui meu.

— Nu se poate să fi fost prea nechibzuit, pentru că altfel i s-ar fi dat de urmă.

— Şi-a schimbat planurile. Aşa mi-a povestit. Trebuia să-şi construiască un complex pe coasta de vest, dar s-a răzgândit după ce-a plecat de la Universitate.

— Nu e prost, Lise.

— Nici nu m-am gândit c-ar fi. Cred că minte. N-a avut niciodată de gând să se instaleze pe coasta de vest. Planul legat de coasta vestică a fost o minciună. Aşa a fost conceput.

— Poate, spuse Turk. Are vreo importanţă?

— Povestea trebuia să devieze pe oricine ar fi plecat pe urmele lui. Dar îţi dai seama ce-nseamnă asta? Dvali ştia că era căutat de Securitatea Genomică şi probabil a ştiut c-aveau să-l caute în curând pe tata. Turk, a stat la niciun pas distanţă de mine şi mi-a spus că îl cunoştea pe tata ca pe un om loial, cu principii, care nu i-ar fi spus DSG-ului ce voia să afle – decât sub o constrângere extremă. Dvali ar fi putut să-l avertizeze imediat ce-a auzit că DSG-ul era în Port Magellan, dacă nu chiar mai devreme. Dar nu asta avea el de gând. Tata i-a dezaprobat proiectul din punct de vedere moral, aşa că Dvali l-a arborat ca pe-un pavilion roşu.

— N-avea de unde să ştie că tatăl tău o să fie ucis.

— Dar trebuie să fi ştiut că era o posibilitate şi se aştepta, cu siguranţă, ca tata să fie torturat. Dacă asta nu e crimă, atunci nimic nu poate fi mai aproape de crimă.

Ucidere prin înşelătorie – singurul gen de crimă pe care o putea comite un cvadru.

Nu ştia cum să se descurce cu ideea asta, care începuse să-i incendieze mintea ca un foc scăpat de sub control. Putea să dea din nou ochii cu Dvali? Ar fi trebuit să-i spună ce intuise, sau să aştepte până scăpau din locul ăla? Şi apoi ce? Exista o justiţie autentică a cvadrilor? Se gândi că Diane Dupree i-ar fi putut da un răspuns, sau Sulean Moi...

Dacă mai trăiau.

— Ascultă, spuse Turk.

Lise nu desluşea decât bolta Pădurii întunecate zăngănind în bătaia tot mai puternică a vântului.

Se întorseseră lângă rampele de încărcare, acolo unde crescuse gardul de flori târâtoare cu ochi, dar nu se auzea nimic, nici măcar hârşâitul înnebunitor, pentru că...

Făcu ochii mari.

— A încetat, spuse Turk.

Săpatul încetase.

33

Avram Dvali aduna cutii cu alimente conservate şi îşi făcea griji fiindcă se înteţea vântul, când zgomotul săpăturilor încetă brusc. Îşi îndreptă spatele, descurajat.

Băiatul e mort, se gândi mai întâi. Copacii ipoteticilor nu mai săpau pentru că băiatul era mort. Şi, pentru o clipă nesfârşită, păru să nu fie doar un gând, ci adevărul îndoliat. Pe urmă îşi spuse: Sau l-au găsit.

Lăsă să cadă tot ce avea în mâini şi alergă către săpături.

În graba lui, aproape că se împiedică de gardul din trandafiri văzători. Unul dintre cei mai înalţi se întoarse să-l studieze, cu ochiul tot atât de indiferent ca o perlă întunecată. El îl ignoră.

Era uimit de măsura în care avansaseră săpăturile copacilor de când se uitase ultima oară. Rădăcinile spatulate se mişcau lent, dar efectul cumulat al bâjbâielilor şi ciugulirilor lor era apariţia unui perete intact şi, sub el, a unei deschizături către interiorul troianului de moloz.

Îşi făcu loc printre trandafirii cu ochi, le împinse în lături tulpinile cărnoase, pentru că, în claustrarea acelei întunecimi,

Isaac trebuia să fie cumva în viaţă, în viaţă şi vorbind cu forţele pe care le adora şi de care se temea Dvali încă de când îmbrăţişaseră Pământul şi îl furaseră, ducându-l în afara timpului: cu ipoteticii.

Rădăcinile copacilor lor se retrăseseră din excavaţie şi stăteau, într-o încâlceală neclintită, la intrarea încăperii îngropate. Dvali ezită la marginea deschiderii, care era exact atât de largă cât să-i permită să treacă, ştiind că nu era înţelept să meargă mai departe – greutatea dărâmăturilor era probabil enormă, câteva tone stând în echilibru pe plafonul parţial intact şi având drept unic sprijin câţiva căpriori şi grinzi de lemn care gemeau – dar ştiind şi că nu se putea abţine.

Vântul din ce în ce mai puternic începuse să şuiere ascuţit printre ruine, cu insistenţa unei sirene.

Făcu încă un pas în întuneric şi strâmbă din nas când simţi mirosul înspăimântător. Acolo murise cu siguranţă ceva. Simţi un junghi în inimă.

— Isaac! strigă.

Nu desluşi nimic în lumina firavă din jur înainte de a i se obişnui ochii. Pe urmă o serie de forme deveniră vizibile.

Marţiana, Sulean Moi: era moartă? Nu. De pe podeaua încăperii pe jumătate năruite, îşi ridică ochii spre el cu o expresie şocată, probabil orbită de lumina neaşteptată a zilei. Ce iad trebuie să fi fost o asemenea detenţie, se gândi Dvali. Femeia se îndrepta spre deschizătură în patru labe şi el voia s-o ajute, dar gândurile îi rămăseseră concentrate asupra lui Isaac. Îşi dorea să fi avut o lampă, o lanternă, orice.

Vântul urla ca un câine rănit. De pe tavan se desprinse un val de pulbere de ipsos. Dvali se grăbi să intre în duhoare şi în mizerie.

Al doilea trup peste care dădu era al Dianei Dupree. Cvadra de pe coastă era moartă şi trecu peste cadavrul ei imediat ce fu sigur de asta. Plafonul era scund. Mergea aplecat. Dar în întunericul tot mai des reuşi să-l desluşească pe Isaac – tulburător, Isaac viu, Isaac îngenuncheat asupra siluetei Annei Rebka, căzută pe podea cu faţa în jos.

Băiatul se retrase uşor la apropierea lui. Avea ochii luminoşi, cu pistruii aurii din irisuri ieşiţi în evidenţă, arzând. Până şi pielea lui părea să lumineze uşor. Nu părea uman – nu era uman, îşi reaminti Dvali.

Anna Rebka nu se clinti.

— E moartă? întrebă el.

— Nu, răspunse Isaac.

— Las-o acolo! strigă Sulean Moi, în lumina tot mai puţină a zilei de dincolo de intrarea magaziei îngropate.

— Isaac, las-o, vino afară, nu eşti în siguranţă!

Dar avea gâtlejul uscat şi ordinul ei păru o rugăminte firavă.

Dvali îşi lipi degetele de gâtul Annei, căutându-i pulsul, dar ştiu imediat ce o atinse că n-avea să-l găsească. Băiatul se înşela, sau nega un adevăr evident.

— Nu, Isaac, îi spuse, cu blândeţe. E moartă.

— Ăsta nu-i decât trupul ei, sublinie Isaac.

— Cum adică?

Şi, spre mirarea lui, copilul începu să-i explice, poticnindu-se.

Vântul ăsta, se gândi Sulean Moi; până la urmă o să ne ucidă.

Îi văzu pe Turk şi pe Lise apropiindu-se în grabă prin îngrămădirea de excrescenţe din altă lume, un soi de pădure – era aproape prea mult pentru puterea ei de percepţie după orele în care orbecăise prin magazia îngropată. Deasupra capului i se întindea o boltă de globuri cu o strălucire stranie, prinse de acei... oare ar fi trebuit să le spună copaci?

Şi în apropiere crescuseră un soi de rugi cu flori văzătoare, dintre care unele îşi întorseseră spre ea ochii stupizi.

Lumea se transforma cu neruşinare.

Şi vântul: de unde venise? Era din ce în ce mai puternic, cu fiecare clipă. Clătina ruinele din spatele ei, înălţând în aer, printre copacii din altă lume, zmeie zdrenţuite din plăci din fibră şi din carton gudronat.

Privi peste umăr şi strigă din nou, de data asta reuşind să se facă auzită mai bine:

— Isaac!

Băiatul era cel care conta, nu nechibzuitul de Avram Dvali.

— Isaac, vino afară!

În timp ce mormanul instabil de moloz se clătina şi gemea.

Dvali înţelese imediat ce spunea băiatul. Era ceva mai mult decât îşi imagina de multă vreme – Isaac devenise o cale de acces către ipotetici, însă cu o uimitoare diferenţă: fusese capabil să-şi însuşească amintirile Annei Rebka, înainte de moartea ei.

Femeia trăia în el. Aşa cum trăia şi Esh, copilul marţian.

— Anna? şopti el.

Ca şi cum ar fi putut s-o invoce din trupul băiatului, ca un vrăjitor chemând o fantomă. Însă privirea copilului se schimbă într-un mod imposibil de descris, colţurile gurii i se lăsară în jos, parcă a aversiune, şi expresia era exact aceea cu care îl privea Anna în ultima vreme.

Pe urmă Dvali articula cuvinte pe care nu anticipase că avea să le pronunţe, deşi erau tot atât de logice şi de inevitabile ca ultimul pas al unui drum lung:

— Ia-mă cu tine.

Băiatul se retrase mergând de-a-ndăratelea şi clătinând din cap.

— Ia-mă cu tine, Isaac. Indiferent ce eşti şi indiferent unde te duci, ia-mă cu tine.

Grinzile tensionate scârţâiră, de parcă întreaga greutate a lumii s-ar fi clătinat, sprijinită de ele. Lemnul se rupea şi zgomotele răsunau ca nişte împuşcături.

— Nu, spuse copilul, calm şi ferm.

Şi era înnebunitor. Înnebunitor, fiindcă se afla atât de aproape. Atât de aproape! Şi fiindcă vocea care îl refuza semăna atât de mult cu vocea Annei.

34

Sulean Moi era întinsă pe pământ, alături de hăţişul de flori văzătoare. Lise îşi înăbuşi spaima de excrescenţele ipoteticilor şi o trase la o distanţă sigură de mormanul de dărâmături spulberate de vânt.

Turk se aplecă asupra marţienei.

— Unde sunt ceilalţi?

Pentru o clipă, Sulean nu păru în stare să-i răspundă. Deschise gura, o închise. E în stare de şoc, se gândi Lise.

— Moarte, reuşi femeia să articuleze în cele din urmă. Diane e moartă. Anna Rebka...

— Dar Isaac?

— Trăieşte. Dvali e cu el – înăuntru, acolo. De ce nu ies? Nu sunt în siguranţă!

Turk se ridică în picioare şi inspectă dărâmăturile şi mica deschidere făcută de copacii săpători.

Lise îl prinse de braţ. Fiindcă nu trebuia să intre, nu în caverna aceea care se clătina; nu.

Turk se desprinse. Ea avea să-şi amintească senzaţia aceea, a antebraţului lui alunecând din strânsoarea mâinii ei. Aidoma celor mai frumoase şi celor mai cumplite amintiri, avea să devină de neşters. Avea s-o bântuie în nopţile lungi, pentru tot restul vieţii ei.

Dar nu reuşi să-l oprească şi nu reuşi să se convingă să-l urmeze.

În magazia îngropată era întuneric. Turk aproape că se împiedică de cadavrul Dianei Dupree înainte de a-i observa pe Isaac şi pe doctorul Dvali, faţă în faţă, pe fundalul unui zid de rafturi rupte şi de blocuri de zgură fisurate. Dvali încerca să-l înşface pe băiatul care se retrăgea pas cu pas, nevrând să fie atins, dar nedorind încă să fugă, şi Turk auzi vocea joasă şi imploratoare a lui Dvali distingându-se de sub urletul vântului care venise de niciunde şi care părea gata să legene continentul în balamale. În ziua aceea văzuse ciudăţenii de ajuns pentru o viaţă, dar remarcă încă un miracol care-i dădu fiori: pielea băiatului devenise de un alb lăptos şi răspândea o lumină plăpândă, chipul părând să fie strălucirea unei lumânări în jurul ochilor aurii, iar trupul un fel de lampă făcută dintr-un dovleac, cu coastele vizibile prin cămaşa ruptă şi murdară.

— Isaac, spuse Turk, şi copilul se întoarse spre el. E în regulă. Uşa e deschisă. Poţi pleca.

Băiatul îl privi cu recunoştinţă.

Pe urmă vântul urlă aidoma sirenei unui vas monstruos la plecarea din port, şi toate ruinele suspendate deasupra lor începură să se năruie.

Sulean Moi o prinse pe Lise Adams în braţe în timp ce clădirea se mişca şi se compacta. Un val de praf de beton şi de tencuială spulberată în particule fine se răsfiră deasupra lor, purtat mai departe de vântul cumplit.

— Lasă-te-n jos, spuse ea. În clipa asta nu poţi fi de niciun folos.

Lise se mai împotrivi puţin. Pe urmă toată puterea o părăsi şi Sulean o sprijini de umărul ei, legănând-o uşurel. Ultima prăbuşire avusese ceva îngrozitor de irevocabil, se gândi marţiana. Nu era cu putinţă să-i fi supravieţuit cineva.

Pe urmă îşi schimbă părerea.

Trandafirii văzători, aplecaţi în bătaia vântului, îşi refocalizară cu solemnitate atenţia.

— Uite, spuse Sulean.

Copacii ipoteticilor începuseră să sape din nou, cu răbdare.

Partea a şasea
RITUALUL TIMPULUI

35

După ce se termină totul – după ce din imensa pădure strălucitoare nu mai rămăsese nimic altceva în afară de câteva trunchiuri decrepite, care se descompuneau cu repeziciune, după ce Arcada impunătoare îşi încheiase misiunea şi se transformase în ţărână, după ce deşertul Rub al-Khali se cufundase în somn pentru alte zece mii de ani – Lise se întoarse în Port Magellan.

Cerul era senin şi în port erau ancorate vreo cincizeci de nave, dar nu atât de multe cum fuseseră cândva şi nici atât de multe cum aveau să fie, probabil, după refacerea industriei petrolului şi după revenirea turismului la viaţă.

Îşi luă o cameră la hotel. Securitatea Genomică îşi pierduse interesul în privinţa ei după ce cvadrii lui Dvali îşi aruncaseră în aer bioreactoarele de la Mormântul lui Kubelick, dar numele i s-ar fi putut afla în continuare pe vreo listă. Aşa că închirie o cameră sub un nume fals şi începu să se întrebe cum ar fi putut începe să-şi repună viaţa cap la cap. Şi, în cele din urmă, la o săptămână după ce se întorsese – nu cu un trauler, aşa cum îşi imaginase la un moment dat, ci cu un autobuz în care se aflau alţi patruzeci sau cincizeci de refugiaţi din Rub al-Khali – îşi adună curajul, atât cât îi mai rămăsese, şi îl sună pe Brian Gately.

După ce exclamaţiile lui de surpriză şi neîncredere se domoliră, ea se declară de acord cu o întâlnire pe teren neutru: la Harley's, în timpul după-amiezii liniştite, la o masă cu vedere spre dealurile de pe care cobora către golf vălmăşagul oraşului.

Ajunse mai devreme şi îşi petrecu timpul rămas gândindu-se ce anume voia să-i spună, dar mintea ei refuză să se concentreze. Un chelner puse pe masă apă cu gheaţă şi pâine, ca şi cum ar fi vrut să-i distragă atenţia. Pe ecusonul lui scria MAHMUD, şi îl întrebă pe Mahmud dacă Tyrell mai lucra la restaurant – şi-l aducea aminte de pe 34 august, din noaptea primei căderi de cenuşă, când îl aduse pe Turk acolo ca să-i arate fotografia lui Sulean Moi. Nu.

Tyrell se întorsese în State, spuse Mahmud. Mulţi părăsiseră Port Magellan după căderea acelor obiecte bizare din cer. Totul e la fel, cugetă Lise, da, şi totul e altfel. Iar după plecarea lui Mahmud de lângă masă îl văzu pe Brian intrând pe uşă. Când o zări, îi adresă un zâmbet nesigur. Ea dădu din cap.

El se apropie şi se aşeză. Brian Gately, care nu mai lucra la Departamentul Securităţii Genomice.

Era unul dintre primele lucruri pe care i le spusese când primise telefonul ei. Nu mai lucrez pentru ei, subliniase, solemn, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că merita să i se acorde încredere. Am demisionat. Nu-i povestise de ce.

— M-ai prins exact la timp, spusese. Săptămâna viitoare părăsesc apartamentul. Sigurele mele proprietăţi din momentul de faţă sunt patru pachete cu bagaje şi un bilet către casă.

— Te întorci în State?

— Nu mai am de ce să rămân. Îţi spun un secret, Lise. Detest oraşul ăsta. Şi, prin extensie, întreaga planetă.

Fiindcă nu mai lucra la DSG, nu putea s-o ajute. Dar nici să-i facă vreun rău. Ca ameninţare, era mai mult sau mai puţin steril. Aşa că întrebarea era dacă putea sau nu să-i spună ce se întâmplase în deşert. Pentru că el avea s-o întrebe. Ea nu se îndoia de asta.

Ţine-te bine, îi spusese Sulean Moi, şi ea asta făcuse, deşi avea impresia că întregul univers i se clătina sub picioare. În jurul ei, pretutindeni, globurile strălucitoare, fluorescente, se desprindeau de copacii ipoteticilor, fiind atrase către vortexul central al Arcadei Temporale. Vântul se transformase în vijelie şi vijelia se preschimbase în uragan, iar ea se agăţase de un stâlp de beton, atât de îngrozită încât nu putea nici măcar să ţipe. Era numai vag conştientă de prezenţa lui Sulean Moi, încovrigată nu prea departe, pe aceeaşi lespede de piatră.

Vântul bătea fără întrerupere şi ea îşi tot pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa, rămânând cumva agăţată în acelaşi loc, revenindu-şi din când în când, ca şi cum s-ar fi trezit, nu dintr-un coşmar, ci într-un coşmar: şi trecuse o noapte? O zi, încă o noapte?

În cele din urmă încetase. Vântul pierise, redus la o adiere, lumea se reîndreptase şi Sulean Moi o striga pe nume:

— Lise Adams! Eşti rănită?

Existau o mie de moduri în care ar fi putut răspunde, dar nu putea să vorbească.

Probabil că dormise măcar o parte din timp.

Arcada incredibilă din vest dispăruse, aşa cum dispăruse şi cea mai mare parte a Pădurii întunecate. Nu mai rămăseseră decât clădirile dărâmate, fundaţiile goale, pavajul crăpat şi dislocat şi cioturile copacilor ipoteticilor. Deşertul era din nou acolo, se gândise Lise. Şi durerea insuportabilă din muşchii contractaţi, şi infinit mai profunda pulsaţie a durerii din suflet.

Peste câteva zile, stătea pe marginea unui drum dezolant, flămândă şi jigărită, în haine murdare, alături de Sulean Moi şi nu prea departe de vreo duzină de alţi oameni – mai ales bărbaţi – pătrunşi de oboseală până în măduva oaselor, care rezistaseră în momentele cruciale adăpostiţi în clădiri abandonate sau în crăpăturile din ruinele instalaţiilor pentru extragerea petrolului. Aşteptau un autobuz, despre care le spuseseră oamenii din echipele de salvare că putea sosi oricând. Se presupunea că

avea să-i ducă într-o zonă de recuperare de pe coasta de nord, dar Lise şi Sulean plănuiseră să-l părăsească pe furiş înainte de a ajunge acolo, poate în Bustee, şi să treacă munţii pe cont propriu.

Se întoarse spre marţiană, care stătea cu bărbia sprijinită pe încheieturile mâinilor.

— Ţi-e sete?

— Sunt doar obosită, răspunse Sulean, cu o voce bătrână, care o duse pe Lise cu gândul la un arcuş insuficient frecat cu sacâz chinuind coarda *mi* a unei viori. Şi mă gândeam la doctorul Dvali.

Doctorul Dvali. Mort, dincolo de mântuire.

— Ce e cu el?

— S-a înşelat în multe privinţe. Dar în privinţa ipoteticilor s-ar putea să fi avut dreptate. Marţiana căpătă o expresie încă şi mai tristă. Am crezut că ipoteticii nu există, nu ca agenţi acţionând în mod conştient – entităţi conştiente. Că există numai procesul. Andrelele evoluţiei, împletind la nesfârşit.

În momentul acela, Lise nu se putea convinge să se sinchisească de asta, dar pentru Sulean avea importanţă, iar Sulean fusese bună cu ea, aşa că spuse:

— Şi nu e corect? Ceea ce s-a întâmplat aici – vrei să spui c-a fost planificat?

— Nu planificat. Nu a existat niciodată un soi de Consiliu Galactic care să se aşeze în jurul unei mese şi să decidă plasarea unei porţi temporale în mijlocul Equatoriei. Presupun că s-a format în decursul a nenumărate milioane de ani, ca rezultat neprevăzut al orice ar fi precedat-o, aşa cum este orice alt act al evoluţiei.

— Deci doctorul Dvali s-a înşelat.

— Însă numai în cel mai literal sens. Isaac îi explicase asta, spuse ea, acolo, în ruinele mallului.

Milioane de maşini auto-reproducătoare extrem de evoluate adună şi interpolează informaţii despre un anumit volum al spaţiului. Acestea sunt aduse aici periodic, pentru a fi compilate. Arcada Temporară le trimite mai departe, la zece mii de ani în viitor şi, în acelaşi timp, un grup similar de informaţii din antichitate este eliberat în prezent, pentru a fi reabsorbite şi pentru a se reface tot ceea ce s-a pierdut pentru menţinerea entropiei. Asta nu e memorie în sens pasiv. E un act de

memorare. Iar organismele memorează ca să-şi conserve sau ca să-şi modifice în mod util comportamentul.

— Aşa memorează reţeaua ipoteticilor, bine, înţeleg, dar…

— Dar, pentru a memora, reţeaua are nevoie de un anumit tip de voinţă, de un simţ cel puţin rudimentar al propriei sale existenţe, ca entitate distinctă de lumea naturală. Cu alte cuvinte, privită ca un întreg, este exact ceea ce şi-a imaginat doctorul Dvali – o fiinţă transcendentă atât de imensă încât până şi înregistrarea detaliată a unei vieţi omeneşti nu e decât o fracţiune infinitezimală a celei mai mici dintre componentele sale.

Înregistrarea detaliată a unei vieţi omeneşti. Ca viaţa lui Esh, de exemplu. Ca...

— Şi asta implică şi altceva, spusese Sulean Moi. Ceva poate şi mai înspăimântător. Ia-l în calcul pe Jason Lawton. Fiindcă reţeaua ipoteticilor îşi aduce aminte de el, a dobândit un fel de existenţă dincolo de moarte. Poate pasivă, şi totuşi plină de sens. Şi ce vom scoate noi din asta, domnişoară Adams, odată ce adevărul va ieşi la lumină? Gândeşte în termenii cei mai simpli: există un zeu, şi acest zeu poate oferi posibilitatea nemuririi, iar această nemurire poate fi atinsă prin mijlocirea unui medicament: medicamentul luat de Jason Lawton, medicamentul care l-a pus în legătură cu ipoteticii, înainte de a-l ucide.

— Dar, dacă e letal... obiectă Lise.

— Din punct de vedere fizic, e cât se poate de letal, însă, dacă respectiva persoană este memorată, dacă trece din moarte direct în mintea unui zeu foarte real...

— Oamenii vor fi tentaţi.

— Mai mult decât tentaţi. O vor numi vârsta a cincea. Ţine minte vorbele mele. O vor numi vârsta a cincea, nu o maturitate de dincolo de maturitate, ci o naştere dincolo de moarte. O vor venera, se vor bate pentru ea, îşi vor înfiinţa un Departament al Securităţii Spirituale, şi e îngrozitor să te gândeşti în ce ne va transforma, pe termen lung.

Marţiana închise ochii, ferindu-se de insuportabila viziune a viitorului.

Lise încă mai încerca să înţeleagă tot ce-i spusese Sulean Moi despre ipotetici, faptul că acea capacitate a lor de a ţine minte trebuia să fie un proces care implica un anumit simţ al

sinelui, un anumit tip de conştiinţă. O minte creată din nenumărate milioane de componente fără minte, dar nu era asta definiţia oricărei alte minţi? A minţii ei, de exemplu.

Soarele după-amiezii era necruţător. Lise sorbi îndelung din sticla cu apă pe care i-o dăduseră echipele de salvare şi îşi potrivi borul pălăriei, primită tot ca ajutor.

— Dacă are memorie, spuse ea, ce altceva mai are? Poate da dovadă de compasiune, să zicem, sau de imaginaţie?

Sulean se gândi o clipă. Pe urmă zâmbi, ceea ce trebuie să fi fost dureros, se gândi Lise, pentru că buzele ei bătrâne erau crăpate şi sângerau pe alocuri.

— Nu ştiu. Poate trebuie să ne jucăm şi noi rolul nostru. Ca specie, vreau să spun. Intervenţia ipoteticilor ne transformă în ceva impredictibil. Nu crezi că asta e o dovadă de imaginaţie?

Prin urmare, reţeaua ipoteticilor îşi aducea aminte, ba poate chiar şi visa, omenirea fiind un factor important în visele sale. Dar ştia ce înseamnă mâhnirea? Îşi punea întrebări despre galaxiile de dincolo de propriile hotare? Le vorbea, iar ele îi răspundeau?

Erau întrebări pe care le-ar fi pus tatăl ei.

Propria umbră i se aşternea înainte, ca o soră geamănă, întunecată. Îşi miji ochii privind în depărtare.

Mica pată din deşertul neumbrit ar fi putut fi un autobuz care se apropia.

Axa

Dacă reţeaua trăia, cugetă Lise, asta însemna că avea să moară? Şi ştia că avea să moară?

Şi îşi dorea să trăiască la nesfârşit?

Ceea ce văzuse Lise cu ochii ei – pădurea străină, înălţarea şi prăbuşirea definitivă a Arcadei Temporale – fusese înregistrat de camere video teleghidate şi retransmis către Port Magellan. Imaginile fuseseră difuzate între timp pe întreaga planetă şi pe cea mult mai populată, de alături. Comentatorii le numeau „un eveniment din lumea ipoteticilor, de o importanţă necunoscută”. Îi povesti lui Brian că se aflase în apropiere când se petrecuse şi că fusese norocoasă fiindcă scăpase cu viaţă, dar refuză să dea amănunte. Nu fiindcă n-ar fi avut încredere în el, ci fiindcă amintirile erau prea vii ca să le pună în cuvinte.

Brian păru să accepte explicaţia, însă pe urmă se interesă – cu tot tactul de care era în stare – ce se întâmplase cu Turk Findley. Iar Lise închise ochii şi se întrebă ce i-ar fi putut răspunde.

Singurul lucru la care se putea gândi (şi nu era în stare să vorbească despre asta) era sunetul vocii lui, desprinzându-se din vânt şi din noapte.

Desprinzându-se din întuneric, în lumina fructelor care mai continuau să atârne de copacii ipoteticilor. Globurile de pe trunchiuri îşi revărsau în comun lumina eterică, de stele, deşi vântul urla în jur, desprinzându-le într-un număr tot mai mare. Culorile lor neîncetat schimbătoare dansau pe chipul lui Sulean Moi, care se înfăşurase într-o prelată şi se târâse la adăpostul iluzoriu al pilonului de beton.

Dimineaţa, promisese Lise, când se oprea vântul (dacă se oprea), imediat ce avea să poată sta în picioare, avea să sape; avea să sape acolo unde săpau copacii ipoteticilor; avea să-i scoată la lumină pe Turk, şi pe Isaac, şi chiar pe doctorul Dvali. Dar trecuse atât de mult timp de când se prăbuşise clădirea – ore – şi vântul devenise mereu şi mereu mai sălbatic, aplecând copacii ipoteticilor ca pe nişte penitenţi în rugăciune. Prin fisurile pilonului pătrundeau rafale stridente şi Lise auzea panourile de placaj şi foile de tablă cântând în bătaia palelor de aer. Globurile irizate zăngăneau pe crengile în mişcare, sau se desprindeau şi erau purtate către înălţimi. Le vedea, sau visa că le vede adunându-se laolaltă în aer, un râu de globuri deasupra crengilor acum golaşe ale copacilor ipoteticilor, un stol, ca nişte păsări migratoare luminoase, scurgându-se în Arcada Temporală.

— Lise, spusese o voce în spatele ei – destul de tare ca să se facă auzită, acoperind urletul incredibil de puternic al vântului, şi era vocea lui Turk şi, în uimirea ei, îşi îndreptase spatele şi încercase să se întoarcă spre el. Era undeva, dincolo de bucăţile de beton, făcând cumva faţă puterii vijeliei.

— Turk!

— Nu te uita la mine, Lise. E mai bine.

Ceea ce o speriase atât de tare încât nu se putuse uita. Şi-l imaginase suferind, sau cu o rană cumplită.

Aşa că privise în pământ, dar nu fusese mai bine, pentru că îşi putuse da seama, după umbre, din locul unde stătea probabil Turk – sau chiar din el însuşi – izvora o lumină vie. Şi asta ameninţa s-o arunce într-un hău şi mai adânc al spaimei, aşa că închisese ochii. Strânsese cu putere din pleoape. Şi îşi încleştase pumnii. Şi îl lăsase să vorbească.

— Lise? spuse Brian. Te simţi bine?

— Da, îi răspunse.

În faţa ei era un pahar de vin pe care îl umplea Mahmud. Îl reumplea. Ea îl împinse într-o parte.

— Îmi cer scuze.

Turk spusese puţine lucruri. Intime. Pe care avea să le ia cu ea în mormânt. Cuvinte menite numai şi numai pentru urechile ei.

Îşi ceruse iertare, în cuvinte simple, fiindcă o părăsea. N-avea de ales, îi spusese. Nu-i mai rămăsese decât o singură uşă.

Când îl întrebase unde pleacă, îi răspunsese scurt:

— Spre vest.

— S-a dus în vest, îi spuse ea lui Brian.

Şi, în final, când se silise să-şi salte capul şi să se uite, să se uite cu adevărat, nu-l văzuse pe Turk, ci pe Isaac. Isaac era în zdrenţe, era rănit, avea un braţ îndoit de două ori, într-o direcţie nefirească, dar strălucea ca luna plină. Pielea îi devenise tot atât de luminoasă ca globurile de memorie şi cu culori tot atât de schimbătoare ca ale lor, ca şi cum el însuşi s-ar fi transformat într-unui dintre ele. Şi Lise îşi închipuise că acesta era adevărul.

Înţelesese totul, pentru că îi explicase Turk. Trupul lui rămăsese în ruine, însă memoria lui vie era acolo, în acea rămăşiţă stâlcită a lui Isaac dezgropată de copacii ipoteticilor. Şi Esh era cu el, şi mai erau şi Jason Lawton, şi Anna Rebka.

Şi Diane?

Nu, răspunsese el, Diane preferase să rămână deoparte.

Dar doctorul Dvali? mai întrebase ea.

Nu. Fără doctorul Dvali.

Pe urmă carcasa luminoasă a lui Isaac se lăsase în voia vântului, şi vântul îl purtase către vest.

Brian spunea ceva despre „cartea ta”.

— N-a existat nicio carte, niciodată.

— Ai aflat ceva despre tatăl tău?

— Câteva lucruri.

— Fiindcă am făcut unele investigaţii pe cont propriu. După ce mi-ai spus numele lui Tomas Ginn, am făcut nişte investigaţii. Ginn e mort, Lise. A fost ucis în timpul unui interogatoriu secret.

Ea păstră tăcerea.

— E posibil să i se fi întâmplat acelaşi lucru şi tatălui tău.

— E posibil.

— Păi. Nu. De fapt, aşa a fost.

— Ai vreo dovadă?

— O fotografie. Nu tocmai o dovadă. Nu poate fi folosită într-o acţiune judiciară. Dar e adevărul, Lise, adevărul pe care-l cauţi.

O fotografie a tatălui ei, a cadavrului lui, asta părea să sugereze Brian. Nu voia s-o vadă.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spuse.

— Ştii?

Ştia ce se întâmplase cu tatăl ei nevinovat, şi mai ştia ceva care nu-i era cunoscut nici măcar lui Brian: ştia ce-l ucisese, şi ştia de ce. Îi expediase deja un mesaj scris mamei ei, în California: *N-a plecat. A fost luat. O ştiu.*

Mama ei îi trimisese un răspuns: *Atunci te poţi întoarce acasă.*

Dar sunt acasă, ripostase Lise şi, mai târziu, mergând pe lângă docuri într-o dimineaţă ceţoasă, îşi dăduse seama că era adevărat.

Îşi luase rămas-bun de la Sulean Moi într-o staţie de autobuz, pe drumul către Port Magellan. O întrebase pe marţiană dacă putea să facă faţă pe cont propriu, dar

bineînţeles că avea să fie bine; trăise vreme de decenii descurcându-se prin puterea minţii ei şi mulţumită generozităţii cvadrilor caritabili. Şi spusese că mai avea multe de făcut. Isaac fusese marele ei eşec. Dar mai urmau şi alte înfruntări. Indiferent ce ar fi fost cu adevărat reţeaua ipoteticilor, Sulean Moi continua să-i dezaprobe comerţul cu fiinţe umane.

— Nu vreau să fiu un element al tranzacţiilor vaste ale unei creaturi, spusese ea. Şi nu i-o doresc nici speciei mele.

— Şi unde-o să te duci? întrebase Lise, iar marţiana îi răspunsese zâmbind:

— Poate spre vest. Dar tu? E totul în ordine?

Nu, bineînţeles că nu era totul în ordine. Amintirile despre Rub al-Khali aveau să-i revină în coşmaruri care s-o scalde în sudoare, vreme de luni sau chiar ani de zile. Dar ridicase din umeri:

— O să supravieţuiesc, spusese, şi probabil că fusese sinceră, pentru că marţiana îi luase mâinile într-ale ei, o privise în ochi şi dăduse din cap cu un aer solemn.

— Aş vrea să fi ieşit mai bine pentru noi, făcu Brian, acesta fiind modul lui de a recunoaşte că mariajul lor se încheiase definitiv şi cu adevărat. Aş vrea ca multe lucruri să fi ieşit mai bine.

Cuvinte mulţumită cărora îi veni mai uşor să-i fie recunoscătoare pentru tot ceea ce făcuse sau încercase să facă în folosul ei. Mai uşor să-l considere nevinovat.

Prânzul lor durase mult. Era deja în amurg. Jos, în Port, începeau să clipească luminile, de la reclamele de pe Rue de Madagascar până la şirurile de diode multicolore care erau gloria suk-urilor şi a pieţelor în aer liber. Toată acea frumuseţe poliglotă, se gândi Lise, de parcă oraşul ar fi fost un singur organism, urmărindu-şi propriile ritmuri diurne şi evoluţia propriei imaginaţii. Se întrebă dacă avea să mai fie acolo peste o mie de ani – sau peste zece mii, când stafia lui Turk avea să treacă prin Arcada Temporală, pentru a începe un nou ciclu.

Orice înţelegere autentică a ipoteticilor trebuia să ia aceasta în consideraţie. Erau o specie foarte veche când i-am întâlnit pentru prima dată, iar acum sunt o specie cu mult mai veche.

Introducerea cărţii tatălui ei.

Brian îi luă mâna între ale lui pentru o ultimă oară, apoi îi întoarse spatele şi plecă. Ea mai rămase o vreme la masă. Aerul răcoros din patio era plăcut.

Răsăreau stelele. Mahmud îi turnă cafea dintr-o carafă de argint.

Trebuie să redescoperim ceea ce nu ne putem aminti

— Aţi spus ceva, domnişoară?

— Spuneam că se-ntunecă.

Mahmud zâmbi.

— Apusurile astea de soare equatoriene. Par să ţină o veşnicie.

SFÂRŞIT